

Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng

Contents

Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng	3
1. Chương Giới Thiệu Nhân Vật	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	9
5. Chương 5: Đánh Trả	9
6. Chương Chuong 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10: Nụ Hôn Đầu Tiên Của Trang	14
11. Chương 11: Phát Diện Vs Tên Quân Ghê!!	15
12. Chương 12: Lỡ Nhịp	17
13. Chương 13: Đường Ai Nấy Đi	18
14. Chương 14: Kế Hoạch Tiếp Cận	19
15. Chương 15: Kế Hoạch Của Nó	20
16. Chương 16: Bar Night	22
17. Chương 17: Yêu Cầu Của Trúc	24
18. Chương 18: Sự Nhộn Nhịp Của Buổi Sáng	26
19. Chương 19: Sự Nhộn Nhịp Của Buổi Sáng(2)	29
20. Chương 20: Bài Kiểm Tra	31
21. Chương 21: Ngày Đi Chơi Zui Zẻ	33
22. Chương Thông Báo	35
23. Chương 22:	35
24. Chương 23: Lấy Được Thông Tin	37
25. Chương 24: Hoang Tử Hoàn Hảo????? O_o	39
26. Chương 25: Vỡ Kịch Kì Lạ	41
27. Chương 26: Sự Thật Được Tiết Lộ	43
28. Chương 27: Sự Thật Được Tiết Lộ (2)	45
29. Chương 28: Bí Mật Tiết Lộ! Nguy Hiểm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!	46
30. Chương 29: Bạn Gái Giả????????????	48
31. Chương 30: Pama Tội Hấn	50
32. Chương 31: Không Biết Nấu Ăn!!!!!!	51
33. Chương 32	53
34. Chương 33: Cổng Nhà	54
35. Chương 34: Bắt Đầu Tìm Manh Mối!!!!!!!!!!!!	55
36. Chương 35: Hà Minh Khánh!!!!!!	56
37. Chương 36: Hà Minh Khánh!!!!(2)	58
38. Chương 37:	59
39. Chương 38	61
40. Chương 39	62
41. Chương 40: Thoát Chết!!!	63

42. Chương 41: Thoát Chết!! (2)	64
43. Chương 42: Lí Do Đi Du Lịch!!!	65
44. Chương 43: Tới Nơi Rồi!!! Biển!!!!!!!!!!!!!!	67
45. Chương 44: Trang Và Quân	68
46. Chương Chap 45: Tổ Tình!!! (Trang Và Quân)	70
47. Chương Chap 46: Thành Đôi!!	72
48. Chương 47: Đọ Súng!!!	74
49. Chương 48: Lại Âm Sát??	75
50. Chương 49: Thuốc Độc!!	76
51. Chương 50: Bắt Cóc???	77
52. Chương 51: Tuyệt Vọng! (1)	78
53. Chương 52: Tuyệt Vọng (2)	80
54. Chương 53: Trúc Và Hạo	81
55. Chương 54	82
56. Chương 55: Chết Thật Sao??	83
57. Chương 56: Ma Hay Người???	84
58. Chương 57:	86
59. Chương 58: Cuối Rồi Nha!!	87
60. Chương Ngoại Truyện 1: Đám Cưới Trong Mơ!!	89
61. Chương Hồi Ý Kiến Độc Giả	90
62. Chương: Tiếp Phần 2	90
63. Chương 1: Ngày Đắm Máu!! (Phần 2)	91
64. Chương 2: Nhiệm Vụ Mới!! (Phần 2)	92
65. Chương 3: Nhân Vật Bí Mật (Phần 2)	93
66. Chương 4: Ngạc Nhiên	95
67. Chương 5: Về Hà Gia!!	96
68. Chương 6: Về Hà Gia (2)	97
69. Chương 7: Cô Ấy Còn Sống!!!	98
70. Chương 8: Gọi Ý!!!	99
71. Chương 9: Tầm Hình!!!	101
72. Chương 10: Tìm Ra Rồi!!!	102
73. Chương 11: Ngày Bình Yên!! (1)	103
74. Chương 12: Ngày Bình Yên (2)	104
75. Chương 13: Nước Nhật! Ký Ức Khó Quên (1)	105
76. Chương 14: Nước Nhật! Ký Ức Khó Quên (2)	107
77. Chương 15: Tiểu Hân! Kế Hoạch Bắt Đầu (1)	108
78. Chương 16: Tiểu Hân! Kế Hoạch Bắt Đầu! (2)	109
79. Chương 17: Tiểu Hân! Kế Hoạch Bắt Đầu! (3)	110
80. Chương 18: Vở Kịch Hoàn Hảo!!!	111
81. Chương 19	112
82. Chương 20: Phá Hoại Tình Cảm!!!! (1)	114
83. Chương 21: Phá Hoại Tình Cảm!!! (2)	115
84. Chương 22: Hiểu Lâm! (1)	116
85. Chương 23: Hiểu Lâm (2)	117
86. Chương 24: Hiểu Lâm Khó Hoá Giải	118
87. Chương 25: Tìm Cách Trốn Thoát!!!!	119
88. Chương 26: Cuối Cùng Cũng Cứu Được!	121
89. Chương 27: Cha Chồng Tỉnh. Mẹ Chồng Bất Tỉnh (1)	122
90. Chương 28: Cha Chồng Tỉnh. Mẹ Chồng Bất Tỉnh (2)	123
91. Chương 29: Sóng Gió Lại Nổi!! (1)	124
92. Chương 30: Sóng Gió Lại Nổi!! (2)	126
93. Chương 30: Hạnh Phúc Có Còn Mãi!!!	127
94. Chương 31: 200.000 Dollar?	128
95. Chương 32:	130

96. Chương 32: Chết Hay Sống? Tùy Trời!! (1)	131
97. Chương 34: Chết Hay Sống? Tùy Trời! (2)	132
98. Chương 35: Hà Gia Gặp Tai Hoạ!	133
99. Chương 36:	134
100. Chương 37	136
101. Chương 38:	137
102. Chương 39: Đau Khổ Chồng Chết!!!	138
103. Chương 40: Muốn Chết!!!!!!	140
104. Chương 41: Lý Do Hấn Làm Tổn Thương Nó!!!	141
105. Chương 42: Minh Minh! Cô Thua Rồi!!!!!!	142
106. Chương 43: Nếu Không Ai Đến Cứu?	143
107. Chương 44: Nó Có Thai?	145
108. Chương 45: Kết Cục Của Minh Minh	146
109. Chương 46: Hạnh Phúc Nhỏ Nhoi!!!!	147
110. Chương Ngoại Truyện	150
111. Chương Ngoại Truyện (tt)	151
112. Chương Ngoại Truyện (tt)	152

Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng

Giới thiệu

Một ngày nọ, nó nhận được nhiệm vụ tìm hung thủ muốn giết anh hai, nhưng nó phải trong hình dạng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-hotboy-lanh-lung>

1. Chương Giới Thiệu Nhân Vật

Nó: Hà Minh Thư, gương mặt thanh tú, làn da trắng như tuyết, môi đỏ như son,.....gia đình giàu có (vào truyện nói rõ hơn). Tính tình lạnh lùng, mái tóc màu nâu đỏ vs đôi mắt đen lầy long lanh.

Nhỏ: bạn thân của nó, Tô Huỳnh Thảo Trang, sở hữu gương mặt dễ thương baby, vs mái tóc màu hạt dẻ, mắt màu vàng, tính tình chiều nắng sáng mưa khó chiều khó bảo.

Cô: bạn thân của nó và nhỏ : Dương Ngọc Thanh Trúc, gương mặt xinh đẹp không thua 2 con bạn, tính cách khá mạnh mẽ một chút, chị này rất thất thường lúc lạnh lúc nóng khó lường

Hấn: Phùng Ngô Huy Bảo: khá là lãng nhăng, gia đình giàu ngang ngửa nó, đẹp trai vô đối,làn da khá trắng có thể trắng hơn con gái luôn ý

Bạn thân hấn Hàn Gia Thiên Quân: đẹp trai học giỏi tử tế, là một chàng trai mà mấy nàng phải ao ước

Bạn Thân hấn Đình Tử Hạo: có gương mặt baby làm bao nàng phải điêu đứng, giàu có nhưng không kiêu ngạo.

Chap 1

Ngôi nhà màu trắng ở thị trấn thành phố, tại phòng khách ngôi nhà đó có một người phụ nữ với vẻ đẹp sang trọng, quý phái nhìn vẻ ngoài không ai biết rằng bà đã 50t. bà lấy điện thoại gọi cho ai đó:

- Ngày mai trở về mẹ có chuyện muốn nói.
- Được – giọng người con gái nói
- Mẹ sẽ kêu người ra đón
- Được.
- Mai gặp

Tút...tút.....tút....cô con gái không trả lời mà tắt máy thẳng. Bà khẽ thờ dài nhìn lên trần nhà than:

- Không biết nó có biết anh nó ra sao hông mà nó vẫn lạnh lùng như thế.

Sáng sớm tại sân bay tư nhân có một cô gái tóc màu nâu đỏ, gương mặt thanh tú, ngũ quan xinh đẹp, làn da trắng mịn màng vs dáng chuẩn làm bao người ngỡ ngàng, cô vừa bước xuống da03 thấy ông quản gia đợi sẵn ở đây, ông kêu sách vali cho cô rồi đứng cúi đầu chào cô:

- Tiểu thư đã về!

Cô gật đầu tỏ ý trả lời ông, ông dẫn cô ra xe, trên xe ông có nói sơ sơ về việc bà chủ kêu về:

- Cô sẽ học ở đây, không học ở Pháp nữa

Theo đa số là các tiểu thư sẽ ngạc nhiên nhưng cô thì không vẫn thái độ thờ ơ cô nói:

- Ừ!
- Về việc đóng vai anh trai cô đã biết chưa!
- Biết
- Tới rồi ạ!

Trước mắt là ngôi nhà màu xanh nhạt, ông quản gia nói:

- Vì sợ biết tung tích về cô nên cô ở đây ạ!
- Ừm
- Cô vào đi!

Cô bước vào nhà đã thấy mẹ cô ở đây, cô bước tới ghế sofa ngồi đối diện vs mẹ cô, mẹ cô len tiếng:

- Anh trai con.....- bà lấp lửng
- Hôn mê.
- Ừm mẹ không biết chừng nào sẽ tỉnh nhưng tình trạng công ty đang rất nguy cấp nếu họ biết anh trai con vẫn tỉnh táo thì họ sẽ không làm liều
- Ừm
- Con đừng thờ ơ thế được không ?

Từ xa vọng vào giọng nói của quản gia ông hít hải nói:

- Công ty....công ty.....công ty
- Công ty bị sao?

Bà hốt hoảng hỏi, cô vẫn ngồi uống trà bình thản đến đáng sợ chả dè động gì.

- Công ty đã được cứu chúng ta đã được mọi người công nhận là dù kông có ông chủ chúng ta đã làm tốt, chúng ta vẫn làm chủ tịch hội đồng quản trị.

- Ai...ai...ai đã giúp công ty?

- Nghe người ta báo lại thì người đó là.....- nhìn về phía cô rồi nói tiếp- cậu chủ Minh Khánh

- Sao có thể nó còn nằm ở Mỹ cơ mà?

- Con làm à?- bà quay sang hỏi đứa con gái, cô chỉ gật đầu nhẹ tỏ ý đúng rồi, bà nói tiếp:

- Con giúp rồi sao hông nói?

- Không thích

- Vậy bây giờ con làm chủ tịch hội đồng quản trị à

- Không

- Chứ ai?

- Anh hai

- Ủm ta quên con đang là anh trai con mà.

- Cô chủ thất tốt khi giúp công ty mà không cần bà chủ lên tiếng

- Ngày mai con học trường Blue Star, đồng phục ở kia- bà chỉ tay lên túi ở dưới chân cô

- Ủ

Nói rồi cô đi lên phòng không nói tiếng nào, mẹ cô chỉ biết lắc đầu ngán ngấm, ông quản gia thì thở dài bởi tính cách trầm lặng của cô.

Ngày hôm sau bước xuống nhà là một cậu con trai vs mái tóc màu hạt dẻ, đeo một chiếc kính để che đi đôi mắt long lanh như nước hồ mùa thu của cô không chút gợn sóng, bỏ áo ngoài quần một tay rút túi một tay vác balô mang đôi giày thể thao đen vs trắng nhìn rất cool, người làm trong nhà không khỏi thốt lên:

- Cậu chủ đẹp trai quá.(mọi người không biết cô là con gái vì hôm qua người làm chưa được vào nhà này làm việc)

Cô vẫn thản nhiên đi bộ bước đi dạo quanh con đường nhìn cây cảnh tâm trạng cũng tốt hơn chợt cười nhẹ làm mấy nàng đi học gần đấy ngất lên ngất xuống, chợt cô đụng trúng ai đó là một cậu con trai thân hình cao to nước da trắng ngần, khuôn mặt tựa như tranh vẽ mái tóc màu tím nâu.chàng trai lên tiếng:

- Đi đứng kiểu gì thế hả, nhóc con?

- Nhóc con?

- Ủ nói nhóc đó còn ngây thơ hỏi gì nữa?

- Ngây thơ?

- Bộ lạ lắm vs mấy từ đó lắm sao mà hỏi hoài vậy?

- Hứ.

2. Chương 2

Cô vẫn thản nhiên đi bộ bước đi dạo quanh con đường nhìn cây cảnh tâm trạng cũng tốt hơn chợt cười nhẹ làm mấy nàng đi học gần đấy ngất lên ngất xuống, chợt cô đụng trúng ai đó là một cậu con trai thân hình cao to nước da trắng ngần, khuôn mặt tựa như tranh vẽ mái tóc màu tím nâu.chàng trai lên tiếng:

- Đi đứng kiểu gì thế hả, nhóc con?

- Nhóc con?
- Ủ nói nhóc đó còn ngây thơ hỏi gì nữa?
- Ngây thơ?
- Bộ lạ lắm vs mấy từ đó lắm sao mà hồi hoài vậy?
- Hứ.

Cô bước đi mà không thèm để ý đến hần, hần nóng lắm định bước tới cho cô một trận nhưng vì lúc này có vẻ lớn tiếng nên gái bu quá trời còn cô thì cười nhẹ nhưng rất đẹp.

Một lúc sau, cô giáo bước vào lớp mặt cực kì tươi tỉnh kiểm lòng không được thốt lên:

- Lớp chúng ta hôm nay có một hotboy vào học
- Thật hả cô?
- Đẹp lắm hà cô?

Cả lớp nháo nhào lên tiếng nhận xét, cô giáo nói tiếp:

- Mời em vào

Cô bước vs về mặt thờ ơ, cô giáo vừa định kêu cô giới thiệu thì cô đã viết tên lên bảng: “ Hà Minh Khánh” rồi bước thẳng đến cuối lớp và nhìn ra cửa sổ ngoài trời thấy có một đám con gái bu lấy sân bóng rổ cô thắc mắc tại sao lại la ó thế thì cô giáo nói:

- Lớp ta hôm nay có giờ thể dục mấy em xuống sân đi!
- Vâng ạ! – cả lớp ạ một tiếng rồi chạy như gió xuống sân có vài bạn nữ kéo cô đi lúc đầu nhất quyết từ chối nhưng không thể từ chối mãi nên cũng đành đi theo vừa xuống đã nghe những âm thanh khá là chướng tai:
- Huy Bảo cố lên
- Anh phải thắng Thiên Quân
- Anh lúc nào cũng cừ hết Tử Hạo
- Cố lên Huy Bảo
- Đừng thua nhe Thiên Quân
- Tử Hạo
-

Cô tìm một chỗ ngồi thì nghe 2 cô gái ở đấy nói chuyện vs nhau:

- Tại sao có mấy anh này chơi thôi mà cả đồng người xem thế?
- Chắc bạn mới tới không biết họ được gọi là hoàng tử của trường tụi mình ngày nào lúc 10:00 giờ cũng ra đây xem mấy ảnh chơi hết á!
- Tại sao gọi họ là hoàng tử
- Vì họ vừa đẹp trai lại con nhà lại giỏi tất cả các thứ giàu nữa con gái trường này đứa nào cũng mong họ là bạn trai mình hất á!
- Thật vậy sao?
- Nhìn mấy đứa con gái xung quanh cũng đủ để chứng minh òi!

Cô gái nhìn xung quanh, nó thì bình thản như không, tự nhiên nó bước xuống sân làm mọi người trở mắt nhìn, nó vừa xuống ba người lia dưng mọi hoạt động nhìn nó hần nhìn nó như muốn nhào tới đập nó ra từng mảnh vì còn âm ỉ chuyện lúc sáng(nhỏ nhen thấy ớn), 2 người kia nhìn nó như người ngoài hành tinh vì từ trước đến giờ có ai gan đến độ chỗ 3 hoàng tử đang chơi bóng rổ mà đi ngang xương đầu. Nó

không quan tâm đến 3 người đó bình thản đi đến băng ghế dưới tán cây cổ thụ ngồi xuống rồi dựa vào gốc cây nhắm mắt vừa định đánh một giấc cho đã thì:

- Nè! Nhóc con! Gan quá hé đến đây kiểm chuyện à?- hấn hỏi nó

-

- Nghe gì hông đó nhóc?

-

- Coi thường nhau à?- Quân nói

-

- Tưởng là ai mà không trả lời tội này muốn sống không yên trong ngôi trường này à?- Hạo tức giận hăm dọa nó nhưng nhận lại vẫn là sự im lặng

-

- Dậy trả lời tội này coi?- hấn nắm cổ áo nó khiến nó khẽ mở mắt nói:

- Gì?

- Xin lỗi tui, hồi sáng nhóc đụng tôi mà chưa xin lỗi.

- Vậy hồi sáng người đụng mài mà thằng này á hả?- Quân

- Người nhỏ con thế mà gan to nhỏ?- Hạo nói

Mọi người xung quanh đang xôn xao vì có người dám đắc tội vs 3 hoàng tử sẽ không yên thân đâu. Nó đứng dậy khẽ ngáp một cái rồi nói:

- Phiền phức

- Nói ai phiền phức đó hà?- hấn

- Muốn ăn đấm hông?- Quân dơ đấm đấm lên hù dọa nó

- Cậu là học sinh mới nên không biết tội tui đúng hông?- Hạo nói

- Tôi không quan tâm

- Đừng có chảnh choẹ thế chứ- Quân

- Tội tui là người đã xây nên ngôi trường này nên cậu phải biết vuốt mặt cũng phải nể mũi chứ- Hạo nói không ngớt

- Xin lỗi tội này mau- hấn quát lớn nó, nó không hề có biểu hiện nào là sợ hãi mà nó còn cười nhạt rùi nói:

- Không!!!!

- Nhóc tời số rồi!

Nói rồi hấn ném mạnh quả bóng rổ thẳng vào mặt nó, nó đưa tay chụp lại một cách nhẹ nhàng rồi nói:

- Tôi đã không chơi bóng rổ lâu rồi!

Nói rồi nó bước lên lớp trước sự ngỡ ngàng của mọi người mắt chữ A mồm chữ O nhìn nó bước đi, hấn hằng giọng nói vs Hạo:

- Điều tra tên đó ngay cho tó

- Ừm

- Mà hấn tên gì?- Quân hỏi

- Ừ hé!hồi nãy quên hỏi ùi?- hấn ngu ngơ

- Thử hỏi mấy đứa con gái xem sao?- Hạo đưa ra ý kiến, rồi cả bọn cùng hỏi:

- Mấy bạn nữ ơi !
- Ồ!- cà đám nhón nháo trả lời
- Các bạn có biết tên hồi nãy tên họ là gì hông?
- À! Bạn ấy là Minh Khánh- một cô gái dễ thương trả lời
- Cảm ơn nha
- KHÔNG CÓ CHI!!!!!!!!!!!!

3. Chương 3

Nó bước nhanh về lớp, ngồi vào chỗ rồi thẳng tiến đi tìm Chu Công, dabg9 say giấc nồng từ xa vọng lại một giọng nói nhỏ nhẹ hơn bao giờ hết.

- AI TÊN HÀ MINH KHÁNH?-một cô bé nhỏ nhắn vs giọng hét ra lửa lớn tiếng nói, mọi người trong lớp quay đầu ra cửa rồi nói xôn xao
 - Đến đây làm gì chẳng lửa?- một cậu con trai hỏi
 - Hội trưởng hội học sinh Huy Bảo muốn tìm Minh Khánh à?- một cô bạn gái đứng lên hỏi
 - Ủ!Minh cũng mới nhận lời hội trưởng- cô bé chẳng lửa nói
 - Lần này Minh Khánh tiêu rồi, bạn ấy mới gây sự vs hội trưởng không biết sẽ chịu hình phạt gì đây- một cô gái khác vô vọng nói
 - Mong là hội trưởng nhẹ tay vs Minh Khánh- cô gái nữa nhìn Minh Khánh nữa nhìn cô gái chẳng lửa
 - Cô gái chẳng lửa đi tới chiếc bàn nó đang ngủ, vỗ vỗ nhẹ vào vai nó hét to:
 - Dậy đi! Có người muốn tìm kìa!
 - Gì?- nó nói nhựt quay sang cô gái, cô gái hơi đơ khi thấy gương mặt đẹp tựa thiên thần của nó, cô khẽ nhỏ giọng, nói lắp bắp:
 - Hộihội....trưởng...hội..học..sinh..muốn gặp bạn
 - Hội trưởng hội học sinh?
 - Ủ! Hội trưởng Huy Bảo muốn nói chuyện vs bạn
 - Vấn đề gì?
 - Mình không rõ
 - Vậy khỏi gặp
 - Không ...không được nếu bạn không gặp thì mình sẽ gặp chuyện mất!
- Nó không nói lời nào đứng dậy bước ra khỏi lớp rồi đi thẳng đến phòng hội trưởng. Phòng hội trưởng đang có 3 người con trai ngồi điều tra về thân thế của nó đó là tụi hần, Tử Hạo đang chăm chú đọc sơ yếu lí lịch của nó à không anh trai nó:
- Hà Minh Khánh__ con trai của Hà Gia cực kì tài giỏi, là tổng giám đốc công ty Hà Gia, nổi tiếng đẹp trai lạnh lùng không thích nói chuyện vs người khác, đã vắng bóng 2 năm trước rồi đột nhiên nghe tin trở về vào tuần rồi và cứu lấy công ty WL(chi nhánh của công ty Hà Gia) từ vực thẳm trở nên phát triển.
 - Giỏi vậy sao?- Quân hỏi
 - Có thể tin được không từ một tổng giám đốc cư nhiên lại vào trường Blue Star để học làm chi?- Hần thất mất hồn thì từ cửa vang lên 3 tiếng: “cốc...cốc..cốc” , hần khẽ cười nhạt rồi nói:
 - Vào đi!!!!!!

Nó vừa mới mở cửa vào đã thấy tụi hần, hần ngồi trên ghế xoay trên bàn có một hàng chữ “hội trưởng hội học sinh Huy Bảo”, Quân ngồi ở ghế Sofa đối diện khuôn mặt hần, Tử Hạo ngồi trên ghế sofa đơn đối diện vs Quân. Hần lên tiếng:

- Tới rồi à?

4. Chương 4

- Kêu tôi đến đây làm gì?
 - Trước hết tôi nên giới thiệu về mình trước chứ nhỉ? Tôi là Phùng Ngô Huy Bảo, là hội trưởng hội học sinh.
 - Tôi là hội phó hội học sinh, Hàn Gia Thiên Quân.
 - Tôi là hội phó hội học sinh, Đinh Tử Hạo. Bây giờ đến cậu đi chứ?
 - Hà Minh Khánh. Việc gì?
 - Cậu được mọi người nói là hotboy đúng không?- hần nói
 - Không!
 - tôi thắc mắc cậu là tổng giám đốc một công ty lớn thì cần gì đi học chứ nhỉ?
- Quân hỏi, nó nhếch mép cười rồi hỏi ngược lại:
- vậy các người đã tốt nghiệp và đang quản lí một số công ty nổi tiếng thì cần gì đi học
 - Trả lời hay lắm, tụi tui đến đây quản lí ngôi trường này có vấn đề gì ư?- Tử Hạo bây giờ mới lên tiếng.
 - Vậy thì tôi đến đây để thư giãn không được à?
 - Tốt! tốt ! tốt! cậu nói rất đúng thư giãn cũng tốt nhưng tôi mong cậu không làm gì tổn hại đến ngôi trường này!- hần lên tiếng nói
 - Anh gọi tui đến đây để cảnh cáo à/
 - có thể cho là như vậy
 - Được vậy tui sẽ nghe lời hội trưởng
 - À! Quên, lúc này là việc công, bây giờ là việc tư!- hần nói nhìn nó vẻ tức giận
 - Tôi vs anh có việc tư gì để nói?
 - Nhóc con! mau nói đi có xin lỗi tui không thì bảo?
 - Không!
 - Từ việc lúc sáng tôi định bỏ qua nhưng lúc ở sân bóng rổ cậu lại chọc tôi nữa có tin tôi sẽ xử cậu ngay và luôn không?
 - Tự nhiên!

Hần tức đến sôi máu, chạy đến nắm cổ áo nó, đưa tay hình quả đấm trước mặt nó, hần đấm mạnh vào mặt nó, nó do chưa kịp tránh vì cú đấm quá nhanh nên đã trúng đòn.

5. Chương 5: Đánh Trả

Hần hình như đã tội nguyện nên nhếch mép cười, một một cười thoả mãn. 2 người kia thì xem như không có gì, vừa nham nhi trà cười nói chuyện piém nhưng thật ra trong lòng tất hài lòng với cảnh này. Nó sao khi bị đấm vào mặt thì choáng váng, loạng choạng sao đó là tức giận không kìm chế nổi, tay vo tròn thành nắm đấm, tay nổi cả gân xanh đập thẳng vào mặt hần, hần giật mình lùi về sau vài bước khi vừa nhận được cú đấm đó. Chưa dừng lại ở đó nó nhảy lên đập vào bụng hần, đập liên tục, vừa đập vừa chửi

xôi xả: -ANH DÁM ĐÁNH TUI? ĐỒ ĐỀ TIỆN, KHÔNG BIẾT NHỤC HÃ, TUI KHÔNG THA CHO ANH ĐAU, ANH LÀ CÁI GÌ MÀ CÓ QUYỀN ĐÁNH TUI, TUI SẼ ĐÁNH ANH TỚI KHI ANH KHÔNG NHÚT NHÍT NỔI LUN, ĐỒ KHÔNG BIẾT NHỤC ANH DÁM ĐÁNH CON GÁI... Nó ngập ngừng, nó định nói là dám đánh cả con gái nhưng khi nhớ lại thì nó ngừng lại, 2 người kia chạy lại ngăn nó ngừng động thủ, hần thấy vậy lồm cồm ngồi dậy, chỉ thẳng vào mặt nó nói : -NÓI ĐI! DÁM ĐÁNH CÁI CON GÌ? -KHÔNG CON GÌ HẾT Á? -TÔI NÓI CHO MÀ BIẾT, NHÓC KHÔNG YÊN VỚI TÔI ĐAU? -SỢ WÁ! CHẮC TUI SỢ! -HỨ! MUỐN BỊ ĐÁNH NỮA À? -THỬ COI 2 người trừng mắt nhau, 2 người thủ thế sắp có thêm 1 trận chiến, Quân và Tử Hạc phải cố gắng lắm mới can ngăn được 2 người họ, trước khi ra khỏi phòng, nó nói - Hội trưởng gì như du côn Nó bước ra khỏi phòng, có lẽ lúc này con người thứ 2 của nó đã xuất hiện, ó là người có 2 mặt, bình thường thì lạnh lùng nhưng mỗi lúc có chuyện gì tác động đến nó, nó trở nên nóng nảy và đánh cho đối thủ chết ngất nhưng nó cũng thắc mắc tại sao lúc này nó không đánh chết hần nhỉ, nó cũng chả hiểu, đang nghĩ vẩn vơ thì điện thoại nó reo lên -Alô- nó trả lời -Chị Thư! Em đã điều tr, tổ chức HẮN ÁM (tổ chức đã hại anh trai nó) có một thành viên tên là Nguyễn Tùng Hảo, con gái ông ta học trường Blue Star tên là Nguyễn Thanh Hoa -Tốt lắm Jin! -Chị muốn em tìm hiểu thêm chứ? -Em cứ tiếp tục, có thêm thông tin thì nói -Vâng _____
O _____ Giới thiệu nhân vật: Hồ PHúc Nguyên (jin): là một đàn em trung thành vào đặc lực của nó, Jin là một hacket cực kì giỏi nên nó rất tin tưởng giao những nhiệm vụ khó cho Jin

6. Chương Chương 6

Nó quay về lớp thì cả đám con gái bu quanh hỏi tùm lum tà la nó phải chen lấn tránh dũ lắm mới thoát khỏi và chạy vèo về nhà, về tới nhà quần gia đã ra nghênh đón nó, khi thấy trên mặt nó có vết thương nơi khoá miệng(bị hần đánh lúc này) ông lo lắng hốt hải chạy đến hỏi han, quan tâm nó :

- Cậu chủ, cậu chủ có sao không vậy?
- À! Té ấy mà!- nó nói rồi đưa tay lên sờ vết thương thì chợt thấy đau và reo lên:
- Ấy da! Đau
- Cậu chủ! Mau mang hộp cứu thương tới!

Quần gia lo lắng nhìn nó, dẫn nó ngồi lên sofa rồi rửa vết thương và băng lên vết thương bằng một miếng băng cá nhân rất là men nhe (màu trắng và đen), sau khi làm xong, ông mang một khay lên cho nó, nó ăn xong rồi lên tầng thượng để ngắm cảnh và chăm sóc cây cảnh, trên sân thượng được làm bằng kính, bốn phía toàn là kính chịu lực, mái nhà đỏ bằng ngói, trên tầng sân thượng có vài cây cảnh quý, một bộ bàn ghế bằng gỗ quý và tốt nhất, có 1 chiếc đàn pianô, khung cảnh rất lãng mạn và yên tĩnh. Nó ngồi lên ghế nhấn từng phím đàn piano, đàn một bài hát của Moda, bài nhạc cực da diết cảm động lòng người. Nó chợt rơi 1 giọt nước mắt, ngừng phím đàn nhìn vào cây cảnh, bước đến sờ vào cây cảnh rồi nói:

- Anh hai ! Anh mau tỉnh dậy! Em không cứ rần nổi nữa

Khóc lớn hơn, sau một lúc giải toả nỗi buồn, cô trở về như bình thường rồi bước vào phòng, tắm rửa vào phòng làm việc, vừa giải quyết công việc ở công ty vừa điều tra về Nguyễn Tùng Hải

Trời bắt đầu tối hần, tại sân bay tư nhân có 2 cô gái xinh đẹp bước xuống sân bay, một cô gái có mái tóc có màu hạt dẻ, còn cô gái kia có mái tóc màu xanh rêu, cô gái mái tóc màu hạt dẻ khẽ nói:

- Thanh Trúc, mày gọi cho Minh Thư đi!
- Thảo Trang sao mày không gọi? -Cô gái tóc xanh rêu nói
- Ai gọi chả được
- Vậy mày gọi đi

- Tao hg thích
- Tao cũng hg hứng thú
- Thôi được tao gọi

Cô gái tên Thảo Trang liền lấy chiếc điện thoại ra gọi cho nó, nó đang làm việc thì: “ Reng...reng..reng”

- Alo!-nó vừa nhìn màn hình vi tính vừa trả lời điện thoại
- Th7 mày ra rước tụi tao ở sân bay nè!
- Ủ! Đợi chút
- Nhanh nhé! Mọi chân!

7. Chương 7

Nó xuống gara lấy ra một chiếc xe màu đen vs đồ tụi, chạy vs tốc độ ánh sáng đến sân bay, trên đường đi nó không ngừng cầu mong là 2 con bạn không gây rắc rối ở đó. Vừa đến nơi, Thảo Trang đã chạy đến chỗ nó bỗng cứng khung lại khi thấy nó bước ra từ xe, Thảo Trang nói:

- Ủa! Anh Khánh anh làm gì ở đây vậy?
- Ủa! sao anh Khánh lùn và nhỏ con dữ vậy ta?- Trúc nghi ngờ hỏi
- Tao nè!- nó trả lời
- Sao....sao...sao....sao....kì vậy nè, mày giả anh Khánh làm gì? Mà mày là umm..um..u...um..ă..ao..a (thả tao ra)- nó bịt miệng Thảo Trang lại làm nhỏ cứ ú rồi ở chứ không nói được lời nào được, nó lôi con Trang vào xe rồi kêu Trúc vào, sao khi 2 con bạn đã an toạ trong xe, nó mới thở phào nhẹ nhõm rồi nói:
- Tụi bây muốn mọi người biết tao giả trai hay sao mà ăn to nói lớn thế hả?
- Ủ! Xin lỗi là lỗi của tao nhưng mày giả anh Khánh chi dạ?- Trang tò mò hỏi nhìn nó dò xét
- Đúng rồi! mày giả anh Khánh chi?- Trúc hỏi rồi nhìn nó
- Về nhà rồi tao nói!
- Nói liền! – 2 con bạn nhảy lên ôm cổ nó bắt nó nói ngay, nó liền giọng lạnh băng:
- Về! tao nói
- Không! Nói ngay bây giờ không thì đừng coi tụi này là bạn – Trang nói
- Về rồi tao nói tụi bây đúng là mấy con bạn phiền phức- nó giọng lạnh hơn pha một ít giận hờn
- Đừng giọng đó vs tụi này, nói không thì đừng mong tụi này cho về nhé!- Trúc bắt lấy chìa khoá xe của nó nhét vào cặp mắt cười giang tay đưa hình nắm đấm, Trang thì bẻ tay róp róp, nó thấy tình hình tệ rồi nên đành nói thật vs mấy con bạn:
- Chuyện là thế này, anh tao.....- hơi ngập ngừng, giọng nghẹn ngào nó nói tiếp- bị ám sát nhưng may mắn là chỉ hôn mê ngắn hạn, bác sĩ chuẩn đoán sẽ thức tỉnh trong một năm, mẹ tao nói vs mọi người trong hội đồng quản trị là anh tao mất tích, từ khi biết tin anh tao mất tích mọi người bắt đầu không con tính nhiệm mẹ nữa nên.....- nó đang nói giữa chừng thì bị 2 con bạn thân yếu ngắt lời
- Mày giả anh trai để khôi phục lại công ty – Thảo Trang
- Và tìm người đã âm mưu ám sát anh mày – Trúc suy đoán nói
- Tụi bây nói không sai
- Đã điều tra được gì chưa?- 2 con bạn đồng thanh hỏi

- Tao đã kêu Jin điều tra và có một ít manh mối, đó là trong tổ chức đã hại anh tao có một thành viên tên lão là Nguyễn Tùng Hải. và một điều nữa con gái ông ta Nguyễn Thanh Hoa học ở trường Blue Star, tao nghĩ sẽ dễ để tìm thông tin từ cô gái tên Thanh Hoa này!

- Thanh Hoa, Nguyễn Thanh Hoa, hahaha, hahahahahahah.....hahahah...oan gia ngõ hẹp.- Trang bỗng nhiên cười to rồi nói oan gia ngõ hẹp làm 2 con bạn khá là ngu ngơ trước hành động đó của Trang, Trang thấy 2 con bạn mình trong đầu đang có dấu chấm hỏi to ơi là to nên mới nói:

- Thanh Hoa là người mà bản thiết kế đá quý của tao.

- HẢ?- 2 đứa há hốc mồm luôn vì sao lại như vậy? Vì bạn có thấy người nào biết được người bản thiết kế của mình là ai, ở đâu, học trường nào, mà không lo đi tìm cách trả thù mà lại cười như điên chưa, chắc bạn đã thấy rồi đó là chị Thảo Trang nhà ta, nhưng đừng có cho là chị ấy bị vấn đề thần kinh hay gì gì đó nhé, chị ấy cười là vì sắp có một trò mèo vờn chuột cực kì hoành tráng đang đợi Thảo Trang.

- Tụi bây làm gì mà há hốc mồm dữ dạn?

- Mà điên à?- Trúc lấy một tay sờ trán Trang, một tay sờ trán mình rồi nói tiếp – Bình thường mà ta?

- Bỏ tay mày ra coi, Thư mày hãy để tao tìm thông tin con Hoa cho – Trang cười gian ác nói

- Nhưng tụi bây muốn giúp tao thật à? Tao không muốn liên lụy tụi bây vào chuyện này- nó hỏi 2 con bạn

- Mày nói gì kì vậy? tụi mình là bạn bè, không lẽ mày gặp chuyện tụi tao coi như không thấy à? Hay mày không coi tụi này là bạn.- Trang hỏi nó, nó đưa tay phủ nhận

- Không phải thế tao thấy tụi bây không nên dính vào mấy....

- Không nhưng nhị gì hết á! Bạn bè như tụi mình mà mày còn lo ngại gì nữa- Trúc lên tiếng

- Cảm ơn tụi bây- nó cảm động muốn rút nước mắt

- Bạn bè mà khách sáo cài gì?- 2 con bạn nói

- Ủ bạn bè mà.

Nó bắt đầu lái xe đưa 2 con bạn về nhà bỗng nó nhớ ra gì đó rồi nói:

- Tụi bây giúp tao vs hình dạng này á?

- Á ! quên mày tấp vào tiệm hớt tóc rồi vào TTTM mua vài bộ con trai để mặc ấy chứ.- Trúc nói.

Tụi nó vào một tiệm hớt tóc rồi hớt kiểu nam nhìn 2 con bạn của nó sau khi hớt tóc và mặc đồ nam thì “men” dễ sợ luôn, tụi nó về nhà rồi lên phòng ngủ một giấc rồi mai tính tiếp, 2 con bạn vẫn chưa nhận ra trên khuôn mặt nó có một vết thương nếu ngày mai biết nó bị thương vì một tên con trai đánh không biết sẽ như thế nào đây ta? Ngày mai rồi biết

8. Chương 8

Ngày hôm sau, nó thức sớm cũng không thể không thức vì tiếng hét long trời lở đất của Trang làm nó không thức không được, vậy mà có một người không thức bởi tiếng hét đó, người đó là Trúc dễ thương nhà ta, Trang tức tốc chạy lên phòng Trúc, tới sau khi đã sửa soạn xong cũng bay lên phòng Trúc để tiếp sức vs Trang kêu Trúc dậy, Trang đập phăng cánh cửa phòng ngủ của Trúc, vậy mà người trên giường vẫn không nhút nhát (t/g bó tay vs chị Trúc luôn). Trang hét lớn vào tay Trúc:

- CHÁY NHÀ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- HẢ? cháy nhà! Cháy nhà!- Trúc ngốc đầu lên la lớn rồi lại ngục xuống ngủ tiếp, trước khi ngủ lại không quên nói:

- Cháy hả? kệ, một chút cũng có người cứu
- Mà không tỉnh tao sẽ ày ngủ luôn á!- Trang bực tức nói
- Dậy mà! Dậy mà! 5 phút nữa tao thức
- THỨC MAU! HEO NGỦ
- Ai dám kêu tui là heo vậy hả?- Trúc bực bội tỉnh dậy hỏi, khi nhìn thấy Trang thì cười cười rồi bay một mạch vào WC, khoảng 15' sau bước ra vs vẻ đẹp không baby, mà phải là quá baby luôn á, tụi nó xuống nhà định ăn sáng thì Trúc bỗng hỏi:
- Mặt mày bị gì thế Thư? À không Khánh!
- Nghe Trúc nói thế Trang mới để ý nhìn mặt nó rồi đưa tay lên sờ vết thương và hỏi:
- Đây là vết thương do đánh nhau! Mày đánh vs ai? Ai đánh mày ra nông nỗi này? Là trai hay gái?
- Đúng đó! Ai đánh mày? Nói đi tụi tao xử tuốt!
- 2 đứa bây bình tĩnh tao bị hội trưởng hội hs đánh vì có một số mâu thuẫn cá nhân thôi!
- Hội trưởng hội hs?- Trúc hỏi và Trang thì kéo nó đi ra khỏi nhà mà không ăn sáng gì cả, nó bị kéo ra mà chả biết lí do nên hỏi với theo Trang:
- Kéo tao đi đâu đó?
- Đi gặp hội trưởng hội hs- Trang nói sau đó cả 2 Trang vs Trúc nghiêng răng rồi cùng đồng thanh nói:
- Đánh cho tên đó biết thế nào là lễ độ.
- Tụi bây đừng có làm vậy tao.....- nó đang nói thì bị 2 con bạn xen vào
- Mày không cần khuyên tụi tao đã quyết định xử tên đó ời đừng có khuyên rằng gì hết á
- Tụi bạn kéo nó chạy thẳng đến trường, tụi nó vừa mới đến trường đã gây ra một sự chú ý khá là nồng nhiệt từ các cô gái của trường, lời khen ngợi quá ư là nhiều khiến tụi nó hơi choáng váng vì bị chặn lại xin số điện thoại, hỏi tên rồi nói chung là hỏi tùm lum làm mấy đứa khó lắm mới trốn ra được. tụi nó chợt hỏi một cô bạn về phòng của hội hs sau khi biết được nơi mà tên ác nhân dám đánh nó thì Trang vs Trúc mang theo sát khí khá nặng lên được lầu 4, gõ cửa phòng hội hs, vẫn không thấy ai mở cửa nên tụi nó xông vào luôn, vừa vào thì thấy Quân và Hạo đang ngồi miệt mài gõ từng phím trên máy tính, lửa giận thêm bùng bùng, tụi nó à không Trang liền hét lên:
- Ai là hội trưởng hội học sinh?- Quân nhìn sang thì thấy một cậu con trai da trắng người nhỏ nhắn, khá là baby(Trang á), Quân mở miệng nói:
- Tôi.....- chưa nói hết câu thì Quân đã bị Trang nhào vào đánh túi bụi, ý Quân nói là: “ tôi chưa thấy hội trưởng tới”
- Hạo chưa hiểu được chuyện gì, thì Trúc hỏi:
- Hôm qua anh có đánh Khánh hông?
- Tui hông có liên quan- Hạo trả lời rồi nhìn sang nó
- Nhóc làm gì mà dẫn bạn vào đánh người khác á hả?- nó chưa trả lời thì đã nghe tiếng Trang chửi Quân một cách xối xả khiến Quân không nói được lời nào vừa bị đánh vừa bị chửi luôn, Quân không hiểu chuyện gì luôn:
- Tôi không.....- Quân lắp lửng nói, vừa mở miệng thì bị Trang tán một cái vào má trái rồi nói:
- Biện minh hả? dám đánh mà không dám nhận hả?
- Thật ra tôi không phải.....- Quân lại bị Trang tán thêm một cái vào má phải
- Thật ra? Thật ra, cái gì? Đừng có mà nói nhảm nói cuội, hội trưởng mà dám đánh người á? Hội trưởng hội học sinh không phải là.....- Quân lại bị đánh một cái vào bụng rồi lại một cái nữa rồi lại một cái nữa rồi

đến n một cái nữa mà vẫn chưa dừng lại, nhưng có một cánh tay chặn lại cánh tay của Trang đó là hấn còn Hạo thì đang lôi Quân ra và đưa đến phòng y tế.

9. Chương 9

Trang quay sang hỏi hấn:

-Anh là ai?

- Câu này tôi hỏi mới đúng! Tại sao cậu lại đánh hội phó hội hs

- Hả? Tên đó là hội phó hội hs?

- Ủa! Sợ ùi đúng hông?-Hấn cười cười nói

- chết rồi! Đánh nhầm người rồi!

- Cậu là ai? - Hấn không trêu đùa Trang nữa vào thẳng vấn đề- Cậu là bạn của nhóc hả? À chuyện hôm qua chưa xử nhóc hôm nay tự nạp mận hà?- Hấn quay sang nhìn nó vs ánh mắt tức giận. Sau khi nghe hấn nói thế Trang và Trúc mới ngẫm hiểu hấn là tên hội trưởng đây mà, 2 đứa nháy mắt vs nhau như ra hiệu rồi.....

30' sau, phòng y tế.

- Mà, mà sao thế kia?

Thì ra hấn bị đánh te tua, nẫu một mđi cà nhắc một chântêm vào đó là tóc tai bù xù quần áo xóc xết , người không ra người ma không ra ma, quỷ cũng không ra quỷ nhìn hấn thảm hại hết sức luôn. Quân thì đang nằm trên giường hỏi hấn, Quân thì ổn hơn hấn chỉ bị trầy ở cùi trở một chút thôi.

Hạo từ xa đi tới 2 thằng bạn mà không khỏi giật mình thốt lên:

- QUỶ MÁ OI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Quỷ cái đầu mày á! Tao, Huy Bảo nè!

Quân cười nức nẻ, Hạo thì bàng hoàng hốt hoảng, rửa vết thương cho hấn, băng bó cho hấn, mua trứng gà lặn mắt cho hấn (Giống mẹ chăm con quá à)

Hấn không ngừng chửi rửa tội nó, đang cao trào chửi hết gas thì tụi nó xuất hiện.

10. Chương 10: Nụ Hôn Đầu Tiên Của Trang

Thấy tụi nó hấn nổi máu thêm, nhào tới định đánh tụi nó nhưng đang bị thương ở chân mà tài lạnh, lạnh chanh nên đau quá ôm chân luôn. Quân cũng không hôn gì hấn vừa gặp Trang là muốn đập tới tấp vào Trang cho hả giận vì vậy trong nhóm tụi hấn chỉ có Hạo là bình tĩnh nhất (Anh này có bị đánh đầu mà hông bình tĩnh). Hạo tiến lại gần tụi nó hỏi:

- Các cậu là ai? Sao dám đánh bạn tui? – Hạo chỉ tay về phía Trang và Trúc hỏi, còn nó thì không hỏi, nó thì tỉnh như không giống như mọi chuyện xảy ra hong hề liên quan dính liểu gì đến nó, thản nhiên đi đến chị y tá xin một viên thuốc nhức đầu. (chị này xin để làm mọi người không chú ý đến mình nè! Kế hay! Kế hay). Trang thì cúi mặt xuống vì cảm thấy có lỗi vs Quân khi đánh Quân vô cớ, Trúc thì nhúng vai tỏ vẻ việc cô đánh hấn là chuyện đương nhiên. Trang nói:

- Tôi là học sinh mới! Tô Huỳnh Anh Tuấn (tên khi giả nam)

- Tôi cũng là học sinh mới! Dương Hà Tuấn Kiệt (tên khi giả trai)

- Học sinh mới sao lại đánh hội trưởng? Muốn bị đuổi học hả?- cả 3 cùng hỏi

- Tại mấy anh đánh bạn tui chứ bộ! À tại đây tôi thành thật xin lỗi anh vì người tôi muốn đánh không phải là anh, mà cũng tại anh không chịu nói anh không phải hội trưởng hội hs- Trang

- Hơ.....Mắc cười hông? Cậu đến xin lỗi hay là bắt lỗi tôi đây
- Ủ! Tôi xin lỗi!
- Đánh tôi như vậy rồi xin lỗi là xong hả?- Quân nói mặt nhăn lại vì đau (giả bộ á)
- Nè! Vậy mấy người có xin lỗi tôi không? – Hấn thấy tức khi tụi nó xin lỗi Quân mà không xin lỗi hấn, hấn cũng bị đánh, bị đánh còn nặng hơn Quân nữa mà
- Trúc và Trang nhìn hấn xong rồi nói:
- Anh bị đánh là chuyện đương nhiên nên sao phải xin lỗi?
- ĐƯƠNG NHIÊN!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- Cả đám tụi hấn la lớn lên
- Anh đánh Khánh nên tui đánh anh có chi mà la dữ dợ? – Trang lên tiếng, tụi nó và tụi hấn nhìn sang nó mong có câu giải thích thoả đáng thì giờ mới nhận ra nó không có trong phòng, chị y tá thấy cả đám đang dáo dác tìm nó thì chị lên tiếng:
- Cậu ấy đi ra ngoài lâu rồi!
- Ra ngoài?- Trang và Trúc thốt lên, hấn, Hạo đi tìm nó TRng cũng muốn tìm nó nhưng Trúc không à nói:
- Mà ở lại lo mà xin lỗi tên đó đi! (t/g: Hấn đi lại được là do cố chịu đau để đi tìm nó hỏi cho ra lẽ. Mà thật ra anh ấy không có bị đau, anh ấy giả bộ á). Và bây giờ trong phòng y tế chỉ còn lại 2 người đó là Trang và Quân, chị y tá đi đâu mất tiêu ời. Quân lên tiếng phá tan bầu không khí tĩnh lặng:
- Cậu phải bồi thường?
- Anh muốn bao nhiêu tiền tôi cho?- Trang giọng thách thức nói
- Tôi không cần tiền của cậu!
- Chứ anh muốn gì?
- Tôi muốn cậu chăm sóc tôi tới khi tôi khoẻ!
- Nà! Vừa phải thôi nha, anh chỉ bị xay xát ngoài da thôi cần gì phải chăm sóc anh?
- Tôi đang yên đang lành, tại cậu nên tôi mới bị xay xát cậu phải chịu trách nhiệm
- Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
- Phải chịu trách nhiệm!
- Mơ đi!
- Cậu là người dám làm không dám nhận
- Tôi làm gì không dám nhận?
- Vậy sao không chịu chịu trách nhiệm do bản thân gây ra?
- Tôi nói là không!- Trang toan bước đi, thì Quân nắm tay lại do nắm mạnh và lực kéo quay đầu lại không hề nhỏ khiến Trang chao đảo, rồi..... “RẦM”. Một cảnh tượng mà trong mấy bộ phim Hàn Quốc thấy hoài, đó là Trang đang nằm trên người Quân, mắt đối mắt, mặt đối mặt, cuối cùng là môi chạm môi, cả 2 như đứng hình, mắt mở to như đèn ô tô, nhìn nhau cho tới một giây sau Trang lấy lại ý thức đẩy Quân ra nhảy xuống giường (Vì lúc nãy Quân ngồi trên giường). Trang mặt đỏ bừng cố quay ra cửa sổ cho người nào đó không thấy.

11. Chương 11: Phát Diên Vs Tên Quân Ghê!!

Trang cực kì xấu hổ, sau khi cực kì cực kì bình tĩnh, thì Trang mới thấy ghét Quân vô cùng vì nụ hôn đó là nụ hôn đầu mà Trang gìn giữ bao lâu nay tự nhiên.....tự nhiên.....bị tên đó cướp mất là sao? Thật không

thể chấp nhận! Mình không thể nào lại bị mất một cách vô duyên như thế! Phải bồi thường, bồi thường!
Trang hùng hù hỏ hỏ quay mặt lại toan chửi Quân một trận ra trò thì:

- Tôi vừa mới hôn một thằng con trai.....là con trai.....là con trai.....con trai đó!!!!!!!!!!!!!!
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!! Không phải chứ là con trai con trai! Con trai!
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!! Điền đầu quá!!!!!!!!!!!!

Trang cười thầm cố nén cảm xúc, bước lại gần Quân, chưa đi đến gần được bao nhiêu thì Trang đã nghe tiếng nói hốt hoảng của Quân:

- Tránh xa tôi ra! Đừng lại gần tôi!

Có cần phải làm vậy không? Dù sao người thiệt thòi nhất là tôi nè, dù sao nụ hôn đầu tiên cũng tan biến theo mây khói, mà phải như người tôi yêu lấy đi nụ hôn đầu của tôi thì tôi không nói mà sự thật người lấy đi nụ hôn đó lại là tên nói nhiều như anh thật không đáng thật không đáng không đáng.- Trang nổi nóng bứa xúc nhưng không nói chỉ chửi rửa phê phán trong suy nghĩ. Trang chạy tới giường của Quân toan hét thật lớn cho hấn hoàn hồn và nhận rõ ra vấn đề hiện tại là Trang là người thiệt thòi chứ không phải là tên Quân. Vừa đến gần Quân đã hét lớn:

- TRÁNH RA! TRÁNH RA!!!!!!!!!!!! TRÁNH XA TÔI RA!!!!!!!!!!!!

Trang nóng máu tại sao? Tại sao? Người thiệt thòi không là mà người không thiệt thòi hơn nữa lại còn có lợi lại là chứ? Tại sao???????? Trang vẫn đến gần, Quân nhảy xuống chạy đi nhưng chưa chạy ra khỏi phòng, tên đó chạy vòng vòng vừa la vừa hét:

- Tránh ra !!!!!!!!!!!!!!!

Trang điền đầu vs cái tên thần kinh này luôn, Trang đành phải rượt theo Quân, Trang hét lớn;

- Đứng lại! Tôi nói nghe nè!!!!!!!!!!

- Biến đi!! TRánh ra! Đừng có rượt theo tôi!- Quân la hét cỡ.

Thế là trong phòng y tế đang có 2 người đang đuổi rượt nhau.

TẠI CĂN-TIN

Một bạn nữ reo lên:

- Minh Khánh kìa! Anh ấy mới chuyển đến hôm qua!

- Đẹp trai quá! Học lớp nào thế? __ cơ bạn ngồi kế nói

- Cùng lớp vs tôi! 11a1

Theo như những bạn nữ lúc này nói á! Thì chính xác 100% nó đang ngồi ở căn tin. Nó ngồi ngay chiếc bàn màu đen(Dành cho những học sinh quý tộc) trong góc khuất, nó đang lau bầu:

- Thật là bực bội! Mới sáng sớm kéo mình đi mà không cho mình ăn! Thật quá đáng mà!

À! Tại đây mình xin nói thêm nhân vật nữ chính của chúng ta mà không được ăn đúng bữa sẽ xin ra nhiều thứ rắc rối lắm, như là nóng tính, khó tính, hay bực bội vì những chuyện nhỏ, ghét những người nói dài dòng hoặc cộc lốc(T/g: Chị nì ngộ hông cho nói dài dòng cũng không cho nói cộc lốc vậy chị muốn sao? / Thư: seo cứng nhiều chuyện vậy chị muốn seo là chuyện của chuy/ T/g: Dạ!!!!!!!!!!). Nó vừa ngồi nói lầm bầm trong miệng vừa ăn hamburger gà của mình cùng pepsi, đang ăn ngon lành thì:

- AAAAAAAAAAAAA! Ai mà đẹp trai quá!

- Đi cùng vs hội hs nữa cơ!!!!!!!!!!

- Hay là thành viên hội hs ????????????

- Đẹp quá!!!!!!!!!!!!!!

- Anh baby quá à!!!!!!!!!!!!!!

- Anh tên gì?
- Học lớp nào thế?
- Cho em xin số điện thoại đi anh!
- Anh oi! Anh có bạn gái chưa vậy anh?

Haizzzz..... Hàng ngàn à không hàng vạn lời van lơn từ các bạn nữ không ngừng nói về Trúc, À vậy là Trúc đã xuống căn- tin, Trúc mong nó không ở đây vì nếu nó ở đây thì y như rằng nó sẽ không thương tiết gì mà chửi xối xả Trúc vì lúc sáng Trúc không cho nó ăn sáng, mà một phần thì Trúc cũng mong nó ở đây vì nếu nó ở đây thì nó sẽ được no bụng và sẽ vu vi cho nó lần này.. Cầu trời.....Cầu trời.....Trong lòng Trúc không ngừng cầu mong, tụi hần thì hùng hổ á lộn hần và Hạo không ngừng tìm kiếm từng góc ngách trong căn- tin cuối cùng kết quả là

12. Chương 12: Lỡ Nhịp

Hần và Hạo không ngừng tìm kiếm từng góc ngách trong căn- tin cuối cùng kết quả là

Nó không có trong căn-tin. Ủa lạ vậy ta vậy nó đâu ừ- Trúc nghĩ thầm. mọi người biết Thư á không Khánh ở đâu hông? “Anh ấy” đang ở vườn hoa của trường gần căn-tin á. “Anh này” bay lẹ dữ. Chủ yếu nó ra vườn hoa để lấy thông tin từ Jin (mình có giới thiệu ở chap nào đó mình quên ời! Mà nói chung là mình có giới thiệu sơ về anh này rồi nhe) gửi sang:

- Nguyễn Thanh Hoa, con gái rệu của Nguyễn Tùng Hải, gương mặt khá xinh, dễ thương rất được mọi người trong trường yêu mến học lớp đặc biệt khối 11

Nó nhắn lại cho Jin

- Lớp đặc biệt là sao?
- Là lớp học chỉ có 10 người, chỉ dành cho những người thừa kế gia sản lớn, lạ học giỏi, đa số những hs trong lớp này thường mang danh là hotboy hoặc hotgirl của trường.
- Nguyễn Thanh Hoa có năng khiếu gì?
- À ! chuyện này..... À! Có rồi! thích thiết kế quần áo là nhà thiết kế thời trang cũng là nhà thiết kế trang sức luôn á!

Nó cười nó thừa biết là Hoa thích thiết kế rồi vì Trang từng nói Hoa là người ăn cắp thiết kế nên nó đã đón ra ngay từ đầu chỉ là nó hỏi Jin cho vui thôi. Thế rồi nó tắt máy vậy là bây giờ nó hoàn toàn thư giãn trong một rừng hoa cẩm tú cầu, nhắm sâu mắt lại nó đang từ từ bước vào giấc ngủ (gần vào học rồi mà còn ngủ,)

Bây giờ là 7:30, Trúc đang lo lắng không biết nó đang ở đâu nữa điện thoại thì nó không bắt máy, Trúc đi đến một vườn hoa cẩm tú cầu (Loài hoa mà Trúc ghét nhất)

Tụi hần cũng đi theo Trúc, từ xa Trúc đã thấy nó chạy đến thật mau tụi hần và Trúc chợt ngưng lại một cách vô thức khi gặp cảnh tượng một chàng trai đang ngủ ở một gốc cây ánh nắng lơn qua khe lá kèm theo một vài con gió nhẹ làm bay bay mấy tóc của chàng trai, thêm vào đó trên gương mặt của chàng trai khi ngủ cực kì bình thản và có một chút đẹp như một công chúa ngủ trong rừng vậy, cả 3 đứng ngây ngốc nói đúng hơn là hần đang ngây ngốc ngu ngơ, và tụi hần đập thình thịch và lỡ một nhịp khi nhìn nó, cả 3 không nói gì cho đến khi một giọng nói lạnh băng vang lơn khiến 3 người hoàn hồn:

- Nhìn đủ chưa? – nó nói nhưng vẫn nhắm nghiền mắt, nó biết tụi hần tới vì nghe tiếng bước chân nó không ngủ chỉ nhắm hờ thôi nên mới biết
- Ờ.....Ờ.....chưa đủ! Mà mày chạy tới đây chi vậy?- Trúc nói rồi đánh trống lảng
- Vậy mày tìm tao à?

- Ừ
 - Tìm làm gì?- nó đứng dậy nhìn 3 người rồi hỏi
 - Tao muốn hỏi chuyện tao đánh hấn là đương nhiên đúng hông?- Trúc chỉ tay về phía hấn
 - Ừ!
 - Ừ! Dễ nghe nghe hé! Nhóc nói thế mà nghe được ư?- Hấn nói vs giọng bực bội
 - Vì sao lại là chuyện đương nhiên?- Hạo triết lí nói
 - Vì mấy anh đánh tui! – Trả lời một cách dứt khoát
 - Nhưng hôm qua cậu đã đánh lại rồi mà ?- Hấn tức điên lên trả lời nó
 - Hôm qua là chuyện hôm qua hiểu chưa- Trúc lên tiếng
 - A! Vậy là bạn tôi bị đánh quan mạng hả?- Hạo hỏi
 - Ai biết!- Trúc thần nhiên nói rồi đánh trống lảng- Ừ! Lên phòng y tế coi con...á lộn thắng Tuấn xin lỗi xong chưa.
- Vậy là tụi nó lên phòng y tế. Trong phòng đang có một con mèo đuổi theo một con chuột.
- Đứng lạiiiiiiiiiiiiiiiiiii
- Không!!!!!!!!!!

13. Chương 13: Đường Ai Nấy Đi

- Vậy là tụi nó lên phòng y tế. Trong phòng đang có một con mèo đuổi theo một con chuột.
- Đứng lạiiiiiiiiiiiiiiiiiii
 - Không!!!!!!!!!!
- Tụi nó mở cửa và.....
- Ràmmmmmmmmmmmmmmmmmm. Á đau aaaaaaaa
- À thì ra là tụi nó té cũng hay nhờ chị Thư vs chị Trúc té mà cũng lựa chỗ đẹp ghê đó là ngồi lên người hấn và Hạo (Khôn kinh). Còn Trang thì té lộn mấy vòng, Quân thì bị ông mê ý mà (Ê ****). Vì sao họ lại té nhỉ ? Ừ t/g nhớ ừi là do vừa mở cửa thì đúng lúc Trang và Quân chạy đến ngay cửa và cứ thế là 6 đứa đụng nhau rồi té, nó và Trúc thì an toàn nhưng bỗng nghe tiếng:
- Cậu xuống mau lên!!!!!!!!!!!!- Cả hấn và Hạo cùng đồng thanh, nó và Trúc đứng lên rồi leo tụi hấn đứng lên luôn, còn Trang thì lồm cồm ngồi dậy, Quân thì ngồi lên xoa xoa****, Trang hốt hải chạy lạy chỗ nó rồi nói:
 - Tao xin lỗi mà người ta hông chịu! Nên tao sẽ không xin lỗi nữa
 - Cậu rượt thôi tôi để xin lỗi hả?- Quân ngó người khi nghe Trang nói vì Quân tưởng Trang đuổi theo là để..... Quân tưởng Trang là thể giới thứ 3 ấy chứ. “Thật là không thể tưởng tượng được, mình đang nghĩ xấu cho người khác ấy chứ!”- Quân thầm nghĩ
 - Chứ anh nghĩ tôi muốn làm gì anh?- Trang nóng máu hỏi lại Quân thật “Không thể chịu được tên khó ưa này, nhìn mặt là cứ muốn đâm vào ấy”- Trang nghĩ rồi nhìn Quân bằng ánh mắt không thể nào đẹp hơn, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, giết chết từng tế bào của Quân (t/g: Nói quá hà! Nhìn có chút xiu mà y như đưa Quân ra pháp trường xử bắn ấy)
 - Tôi....Tôi...không biết là.....
 - Là gì?- Cả đám hỏi Quân
 - Là...là....thôi không có gì- Đang lấp bắp chột Quân nói nhanh làm mấy đứa ngu ngơ, ngơ ngác nhìn nhau.

- Bộ hồi nãy không có tụi này mấy người có chuyện gì hả? – Trúc và Hạo cùng hỏi vừa hỏi vừa nhìn Trang và Quân, Trang và Quân nghe 2 người đó nói thì nhanh chóng phản bác cùng nhau:

- Không có gì hết á!

- Sao mà căng dạ hay là.....- Trúc nói lấp lửng

- Hay là nói trúng tim đen rồi!- Hạo nhảy vào thêm vẻ sau cho Trúc để hoàn thành một câu hoàn chỉnh (t/g: 2 anh chị hiểu nhau ghê hé!. Hạo và Trúc: Cũng muốn chết kiểu gì?. t/g không trả lời vì chạy mất dép ùi).

- Trúng cái đầu mấy người á!- lại đồng thanh, vừa nói xong Quân và Trang nhìn nhau tới cháy mắt nhau mới chịu thôi. Sau đó 2 người cùng đồng thanh:

- Từ nay về sau đừng xuất hiện trước mắt tôi!

- Sao anh/ cậu nói theo tôi?

- Làm ơn đừng nói theo tôi!- Lại đồng thanh, lại đồng thanh 2 người nì quá hợp, quá hợp (Trang: Cũng muốn chuối xanh dần bụng lém đúng hông? ^__^. T/g: Cho em xin em chưa muốn chết!!!!!!*) Chạy nhanh hơn gió*)

- Nín coi! – Thế là 2 người lại đồng thanh

Tụi nó được một trận cười thả gas,(ác quá người ta chửi nhau mà cười), cãi cọ nhau một hồi một quá trời vì câu nào cũng trùng nhau cứ y như mình chửi mình dị á! Trang tức quá không biết làm sao vs tên nì đây, Quân thì chửi đến khô cả họng mà chả thấm được Trang nên đành bất lực bỏ đi, Trang cũng bỏ đi và ai đi đường nấy người bên trái người bên phải thế là hết cãi nhau, tụi nó tới bây giờ mới nhớ còn 5' nữa là tới giờ học chạy thật nhanh xuống tầng 2 đây cuối là lớp 11A1, tụi nó vừa tới đã gặp cô đội sẵn.

14. Chương 14: Kế Hoạch Tiếp Cận

Tụi nó vừa tới đã gặp cô đội sẵn.

Cô hỏi Trang và Trúc:

- 2 em là học sinh mới!

- Dạ!

- Đội cô ở đây! Để cô giới thiệu vs mấy bạn ! Ồ! Khánh em vào lớp đi! Mà mấy bạn này quen vs em à?

- Ừ! – Nó ừ một tiếng rồi đi thẳng vào lớp, mấy đứa con gái thấy nó thì mắt sáng rỡ (Đúng là mê trai thấy ớn), cô giáo thì cũng vào lớp, cơ đồng dục nói:

- Lớp ta có thêm 2 học sinh mới! Cũng thuộc dạng hotboy á nha!- (Nhí nhảnh ghê hén). Nghe tới đây thì Trúc vs Trang cũng hiểu bà cô thuộc dạng nào ùi. Trang vs Trúc bước vào và giới thiệu (Mình có giới thiệu tên giả rồi không giới thiệu lại). 2 đứa xuống chỗ nó rồi 3 đứa mỗi người một ý nghĩ khác nha. Trang thì nghĩ: “ Thật vô lý ngày đi học đầu tiên mà lại mất đi nụ hôn đầu ấy chứ, đúng là tên đáng ghét khó ưa mà. Nhưng lúc nãy môi mình có cảm giác gì là lạ ý nhi? Nó như có điện vậy á? Thôi bỏ đi, mày nghĩ vẩn vơ hoài đi Trang tỉnh lại tỉnh lại” Trang tự cốc đầu mình làm 2 con bạn nhìn như người thần kinh, Trang cười cười rồi nói:

- Không có gì đâu! Đừng nhìn tao

Vậy là 2 đứa nó không nhìn nữa, tiếp theo là suy nghĩ của Trúc: “ Không biết kế hoạch này hoàn thành trong bao lâu nữa, mình qua đây rồi công ty địa ốc của mình ra sao đây nhờ, tên quản lý chết tiệt sao không gửi email qua inh giải quyết chứ nhi? Lần này chắc muốn bị đập đầu mà” Ánh mắt Trúc hằn lên vết đỏ tay vo tròn lại thành nắm đấm, nó và Trang thấy có mùi sát khí nặng nên nhìn qua thì xém chút là bật ngửa ra

sao khi thấy con bạn như ác quỷ. Còn nó thì nghĩ gì nhỉ? Nó đang suy nghĩ kế hoạch để tiếp cận Hoa và phải moi thông tin từ nhỏ đó. “ Thanh Hoa, lớp đặc biệt, thiết kế, hotgirl, A! Có rồi mình sẽ nhờ nó việc này thế nào cũng tiếp cận được một cách dễ dàng mà đơn giản” – Suy nghĩ của nó, không biết kế hoạch nó nói là gì mà nhìn mặt nó cười gian lắm.

Phòng hội học sinh, một không khí im lặng đến nghẹt thở, 3 chàng trai nhà ta đang ngồi cách xa nhau mỗi người một suy nghĩ, nhưng nói chung đều nghĩ về tội nó, tội hắn đường đường là một trong những nhân có tiếng trong trường, thương trường và xã hội, vậy mà lại bị tội nó đánh một cách không thương tiếc, tội hắn thiết nghĩ nếu tội nó biết được thân phận của tội hắn thì ít nhất phải sợ hoặc có sự hối lỗi gì đó, ai dè tội nó cực kì bình thường, tại sao lại vậy chứ!

Thật trùng hợp cả 3 cùng nhau ôm đầu khó hiểu. Quân chợt lên tiếng:

- Thật là không thể chấp nhận cứ nhiên tội mình bị đánh quang mạng là sao?
- Làm sao biết được! – hắn và Hạo không hẹn mà gặp cả 2 cùng đồng thanh
- Mà không về thăm bạn gái mà á?- Quân nhìn hắn hỏi
- Cô ấy ở lớp đặc biệt có gì mà thăm?- Hắn nhìn Quân hỏi lại
- Nghe nói dạo này có người hay dòm ngó bạn gái mi đó! Coi chừng bị ai cướp mất đó!- Quân và Hạo cùng nói rồi nhìn nhau cười
- Thật sao?
- Ừm!
- Vậy chút tao lại lớp! Tội bây đi hông? – Hắn nhìn 2 thằng bạn đang cười
- Có!!!!!!!!!!- 2 đứa cùng đồng thanh nói

Lớp 11A1

- Mà nghĩ cái gì đó! – Trang hỏi
- Tao đã có kế! Nhưng ngày mai mới hành động, tối nay về tao ní kế cho nghe! – nó nói nhỏ
- 2 em kia nói to nhỏ gì vs nhau đó! – Cô gái Hà lên tiếng, một người phụ nữ rất ghét con tra không phải bị les đâu mà do bị người ta lừa dối nên thế.
- Tội em có nói gì đâu cô! – Trúc lên tiếng

Cả lớp nháo nhào lên, bà cô thì không muốn làm ồn nữa nên đành im bật.

15. Chương 15: Kế Hoạch Của Nó

Giờ ăn trưa. Tại phòng học lớp 11 đặc biệt, có 6 người đang bước xuống căn tin và trong 3 người đó thì không ai khác ngoài tội hắn, còn 3 người kia là bạn gái tội hắn.

Tại căn tin, không khí khá ồn ào náo nhiệt, có hàng ngàn học sinh đang ngồi ăn ở đây và ở một góc khuất của một chiếc bàn làm bằng gỗ lim, có 3 chàng trai anh tuấn đang ngồi và 3 người đó là tội nó. Hàng ngàn ánh mắt của nữ sinh đều dồn vào góc khuất, có nhiều cô còn không ngừng nói những từ ngữ mang tính chất hâm mộ cuồng nhiệt đến tội nó:

- AAAAAAAAAA! Đẹp trai quá đi a~a~!
- Chàng trai tóc màu xanh thật sự rất dễ thương a~! __ một cô nữ sinh nhìn Trúc thốt lên
- A! Chàng trai tóc đỏ cũng dễ thương và năng động ghê a~! – Lần này nữ sinh nói về Trang.

- Chàng trai tóc màu hạt dẻ thật sự rất lạnh lùng a~! Thật sự rất cold a~!
- Đúng đó thật sự họ thật tuyệt!!!
- Ước gì họ nhìn mình thôi mình cũng tội nguyện rồi!!
-- rất nhiều lời ca tụng cùng ước nguyện của nữ sinh cứ vang lên, vậy mà tụi nó chẳng để tâm vì tụi nó có thích con gái đâu (T/g: Vậy nếu con trai nói là mí chụy để tâm đúng hông? . Tụi nó: Cũng thấy cuộc sống đôi vs cũng dài quá đúng không? Tụi chụy đây tiền cũng một đoạn đến Địa ngục cho cuộc đời ngắn lại nghe em?. T/g: Mấy chụy coi như lúc này chưa có gì xảy ra nghe >_< *=“” xách=“” dép=“”>
- Mày thấy kế hoạch tao đưa ra thế nào? – Nó lên tiếng hỏi.
- Mày thật muốn vậy? Nhưng lúc sáng mày nói về mới nói ra sao giờ nói sớm thế! – Trang khá ngạc nhiên về kế hoạch của nó khá hoàn hảo và đơn giản nhưng ngặt một cái là nó có liên quan đến chị Ý Mỹ (Chị Trúc) chị ấy có bao giờ chịu giúp ai mà không rõ lí do đâu.

* Flash Back *

Trước giờ ăn trưa 1 tiếng, trong lớp 11A1, có 3 con người đang bàn bạc vs nhau. Nó lên tiếng:

- Tao sẽ nói kế hoạch cho tụi bây nghe ngay bây giờ!
- Không phải mày nói là về mới nói sao? – Trúc vs Trang lên tiếng
- Tao thấy là nói càng sớm càng tốt!
- Vậy nói đi

Vậy là nó nói kế hoạch do mình nghĩ ra cho 2 con bạn nghe. Nghe xong hai đứa bạn của nó, thay đổi sắc thái trên mặt liên tục, lúc đầu là màu xanh như da con nháy. Sau đó là một màu đỏ chói như *** khi và cuối cùng là một màu đen vì sao mà tụi nó thay đổi thế vì kế hoạch có liên quan tới chị họ chẳng lẽ Ý Mỹ. Kế hoạch thế này: Tụi nó sẽ giả vờ đến tìm Hoa để nhờ Hoa thiết kế váy cho Ý Mỹ. Lấy lí do vì Ý Mỹ muốn làm đẹp trong Party nên mới nhờ, và nhờ vào những lần gặp mặt từ đó cố gắng dụ dỗ Hoa cho tụi nó đến nhà Hoa sau đó lấy thông tin từ ngôi nhà đó xong thì chuồn luôn, không gặp mặt Hoa nữa, và trong lần lấy thông tin từ nhà Hoa thì phải tránh xa bọn hần, vì tụi nó cũng được biết hần là bạn trai Hoa nên sẽ gặp một ít khó khăn. Nhưng mà điều quan trọng nhất của kế hoạch là tìm cách để Hoa nhận lời thiết kế trang phục, nên muốn nhờ Hoa thiết kế thì phải nhờ Ý Mỹ lên tiếng mà nếu muốn Ý Mỹ lên tiếng thì phải chịu chi một khoảng thời gian để năn nỉ Ý Mỹ.

- Tao thấy không ổn! Chị tao bả đâu có dễ mà nhận lời! – Trúc sau khi nghe hết từ đầu đến cuối kế hoạch của nó thì lên tiếng
- Trúc nó nói đúng! Tao thấy kế hoạch này khó xơi lắm!- Trang cũng lên tiếng phản đối
- Tụi bây chưa gì đã nghĩ nó không thành công. Sao không thử trước đi nếu thấy nó không ổn thì nghĩ ra kế hoạch khác.- Nó ôn tồn nói
- Nhưng nếu như mày nói thì ai là người thuyết phục chị Ý Mỹ của tao đây!- Trúc hỏi
- Ừ đúng rồi! Ai có gan lớn thì đi đi mà thuyết phục tao thì đầu hàng!- Trang gơ tay đầu hàng. Nhưng cái cần chú ý ở đây là tụi nó đang ở trong lớp mà cứ nói chuyện rôm rả, nên cô giáo Hà nóng tính của chúng ta lại ra tay làm khó tụi nó:
- Mấy em sao mà cứ nói chuyện thế! – Bả chống hai tay ngay hông, mặt hất hất lên hỏi tụi nó, tụi nó nhìn bả một cái rồi tiếp tục nói tiếp, làm bả nóng máu vì tụi nó xem bả là không khí, bả xuống tận chỗ ngồi, đập thước xuống bàn tụi nó rồi cất giọng nghiêm nghị:
- Tụi em có biết đây là lớp học không?
- Ừ! Biết rồi - tụi nó trả lời mà không thèm nhìn bả một cái nên bả tức đến nói không ra lời, tay chỉ chỉ vào mặt tụi nó, sau một hồi bả cất giọng run run nói
- Tụi em có coi tôi là giáo viên hay không đây?

- Ừ! Có

- Tụi em.....tụi..em...tụi em.....e.....t....- Giọng ngắt quãng rồi bả xỉu vì lí do tăng huyết áp, làm mọi người phải tốn công đưa bả đi bệnh viện.

* End Flash*

Quay trở lại vs tụi nó ở căn tin:

- Tao thấy kế hoạch khá tốt nhưng quay lại với vấn đề chính là ai sẽ thuyết phục chị Ý Mỹ đây! – Nó nói câu cuối làm 2 đứa bạn yếu xiêu, nhìn phát thương, tự nhiên, nó và Trang nhìn Trúc cười cười rồi cùng nói:

- Mi chính là người làm việc đó!- Trúc nghe xong thì tái mặt, cười tươi một nụ cười rạng rỡ rồi đứng lên chạy một mạch, làm 2 đứa lia rượt theo, vừa chạy Trúc vừa nói:

- Tụi bây.....mơ đi.....tao chưa....m....muốn.....ch...chết...- Vừa thở vừa nói nên khá là khó nghe và khó hiểu, nhưng 2 con bạn Trúc đâu phải dạng vừa đâu, vừa thấy Trúc mở miệng là biết Trúc không đồng ý rồi, chợt một tiếng động lớn vang lên: “ Rầm.....Bịch.....Á.....Xuống.....Biến thái.....Chết đi...v..v..v..”

Thì ra là lo chạy rồi cứ nhìn ra phái sau xem tụi nó đuổi kịp hay chưa và cuối cùng Trúc ngã dề lên cô bạn gái của hần và người con gái đó tên là.....Thanh Hoa. Nó và Trang chạy lại chỗ Trúc, thì bỗng Trang dừng lại rồi nở một nụ cười nửa miệng, khiến nó hiểu kì nhìn theo ánh mắt Trang và sau khi biết nó nhìn gì thì cũng tự nhiên cười. Nó dứt tay vào túi, thông dong bước tới, Trang thì tay bắt chéo ra sau, bước từng bước nhẹ nhàng nhưng khiến người khác rùng mình từ từ bước Trúc, sau đó nó chia một cách tay ra đỡ lấy Trúc, Trang đứng đó nhìn hần đỡ lấy cô bạn gái rồi Trang đi lại gần Hoa khẽ nói:

- Thật thất lễ! bạn tôi thật vô ý khi ngã trúng cô!- Vừa nói xong không quên khuyến mãi cho Hoa một nụ cười toả nắng. Bạn gái tụi hần nhìn tụi nó mà ngây người vì tụi nó quá đẹp trai có thể đẹp ngang ngửa tụi hần ấy chứ. Trúc sau khi được đỡ lên thì phỉ phỉ bụi trên quần áo rồi xin lỗi Hoa:

- Tôi xin lỗi! – rồi tự nhiên Trúc bị 2 ôm lấy cánh tay, nó bên trái, Trang bên phải. Trúc biết mình sắp bị hành hình rồi đây.

- Nè! Mấy người nghì xin lỗi là xong hả, nhóc con? Bạn gái tôi nhờ bị gì thì sao? – Hần không buông tha tụi nó mà nói

- Mấy cậu thật trẻ con khi rượt đuổi nhau thế này- Quân lên tiếng, Quân cố ý tránh nhìn Trang vì nhớ tới nụ hôn ý mà

- Nếu các cậu cứ tung bay chạy nhảy thế này có ngày sẽ xảy ra án mạng đó- Hạo trên tay cầm một quyển sổ nói

Tụi hần nói nhiều thế mà tụi nó có nghe đâu, tụi nó chỉ đang quan tâm cô bạn gái hần thôi, chợt 3 đứa nó cùng nói:

- Mình có chuyện này nhờ! Bạn có thể giúp chứ?

16. Chương 16: Bar Night

- Mình có chuyện này nhờ! Bạn có thể giúp chứ?

- Có chuyện gì vậy? – Hoa nhìn tụi nó khó hiểu hỏi

- Ừm.....Là thế này mình có một người chị và chị ấy muốn nhờ mình tìm một nhà thiết kế để thiết kế cho chị ấy một chiếc đầm dạ tiệc. – trúc tuôn ra một tràng rồi ngưng lại thở dốc, Trang thấy vậy nói tiếp.

- Và tụi mình nghe nói bạn đã đoạt giải nhất trong cuộc thi người thiết kế tài năng nên tụi mình mới nhờ bạn thiết kế hộ. – Trang cũng dừng lại và hít lấy hít để oxy, nó tiếp lời của Trang:

- Tụi mình sẽ hậu tạ bạn! – Nói rồi cả 3 đứa cùng mở một nụ cười nhẹ nhàng (Giả tạo á), Hoa khá là ngơ ngơ trước nụ cười đó, cô vừa định lên tiếng thì cái bọn “bon chen” lại lên tiếng:

- Mấy người muốn nhờ là bạn gái tôi phải giúp hả? – Hấn nói nhìn tụi nó bằng ánh mắt khá là “thân thiện” .

- Tụi tôi đâu có nhờ không! – nó cũng không vừa, thấy hấn nói thế nó liền đáp ngay.

- Nhưng tôi không muốn Hoa giúp thì sao? – Quân lên tiếng nhìn tụi nó kiểu như thách thức, còn đút tay vào túi nhìn men gớm

- Anh có quyền chắc? Người quyết định là Hoa cơ mà! – Trang nóng máu vs cái kiểu đó của Quân.

- Vậy Hoa bạn trả lời đi! – Hạo và Trúc cùng đồng thanh nói, sau đó 2 người nhìn nhau, liếc nhau. Cả đám quay sang nhìn Hoa, Hoa khá lúng túng, run run nói:

- Mình...sẽ...k...kh.....không.....- Hoa chưa nói hết, hấn đã lên tiếng

- Thấy chưa, bạn gái tôi nói là không giúp!

- A.....không phải.....ý mình làmình.....không.....từ....c..chối! – Hoa vừa nói xong thì tụi nó cười tụi hấn, Trang chỉ vào mặt hấn nói:

- Anh! Không hiểu bạn gái gì hết!

- Nếu muốn nói về thiết kế thế nào á thì tối đến bar Night để gặp bạn gái tôi để nói! – Chợt hấn nói thế làm tụi nó nhìn hấn như muốn rút mắt luôn. Hoa nói tiếp:

- Bạn nhớ dẫn chị ấy đến nhe! Như vậy mình sẽ lấy thông tin chuẩn hơn để thiết kế một chiếc đầm phù hợp và hoàn hảo

“ Hoàn hảo hả? Chỉ toàn ý tưởng của ta mà la làng” – Trang nghe Hoa nói thế thì nhìn Hoa rồi nở một nụ cười như ác quỷ và hên là hông ai thấy. Tụi nó nghe đến việc dẫn chị theo thì khá là chần chừ, sau đó chợt nói:

- Ủ! Nếu được tụi mình sẽ đưa chị ấy đến!

- Ủm! vậy mình đi trước!

Thế rồi là tụi hấn đi khuất, tụi nó thở dài ngao ngán. Tụi nó trở về nhà, Trúc sau khi lấy điện thoại cho Ý Mỹ thì kết quả là.....chị ấy bây giờ đang ở Mỹ làm sau về kịp và nếu có về kịp chị ấy cũng không muốn giúp, vậy là tụi nó bây giờ đang thở dài, ngồi ở phòng khách xa hoa lộng lẫy có 3 con ma đang rầu rĩ ưu sầu, chợt trên đầu nó và Trang có bóng đèn sáng lên:

- Trúc! – Nó và Trang nhìn Trúc rồi cười man rợ

- Gì...gì..mà tụi mày ..n..nhìn tao ghê vậy..? – Trúc lắp bắp nói

- Mày sẽ là kẻ thay thế chị mày!

- Hả?

Tụi nó lôi sênh sệt Trúc lên lầu rồi hàng cùm từ vang lên:

- Không.....Tao không muốn.....đừng mà.....Tránh ra.....V..v...

30’ sau:

3 cô gái dễ thương bước xuống chuyện gì vậy nè sau lại là 3 chứ không phải là 1.

- Tại sau cả 3 tụi mình đều phải làm con gái thế? – Trang ngu ngơ hỏi nó

- Mày thật là.....nếu chỉ con Trúc làm con gái mà 2 đứa mình làm con trai thì thật kì lạ khi chị con Trúc không đi chung vs con Trúc mà đi chung vs mình không phải là quá kì lạ hay sao?

- Ủm! mày nói thế cũng đúng

Vậy là tụi nó xuống nhà rồi lên chiếc mui trần phóng nhanh đến bar Night.

“ Kétttttttttttt” một chiếc mũ trần màu đen trắng gấp, tại trước một quán bar, ngoài cách cửa bar có khoảng vài vệ sĩ, tụi nó đi từ từ vào, tiếng gót giày chạm vào mặt đường tạo nên tiếng cộc cộc vào đêm khuya thật làm người ta rợn gai óc, nó mặc một áo thun màu đen ở ngoài kết hợp vs chiếc áo khoác Jin nhìn khá rộng cộng thêm chiếc quần jin rách te tua, nhìn nó khá là bụi, tóc buộc cao đuôi ngựa. Trang khoác lên một chiếc váy màu đen bằng ren hình hoa hồng, tóc xoã một ít ở phần dưới, phần trên tóc tết bím nhìn rất nhẹ nhàng thanh lịch. Trúcc mặt một chiếc áo crop top vs chiếc quần yếm cực kì dễ thương, tóc búi cao hình củ tỏi à không củ hành ở trên. Tụi nó chuẩn bị đẩy cửa bước vào thì:

- Cho hỏi cô muốn tìm ai? Cô không được vào vì ở đây phải có thẻ mới vào được! – một người vệ sĩ dáng người to con gấp đôi tụi nó lấy một cánh tay chặn nó lại,

nó khẻ nhíu mày rồi nói:

- Tôi không có thẻ và có người mời tôi đến đây!- nó lạnh giọng trả lời

- Ai mời mấy cô? Nhìn cứ như là học sinh mà trả lời phách lối vậy cô bé! – Một

chàng trai phía sau chột lên tiếng, hắn có mái tóc màu nâu đỏ và hắn chính là chủ quán bar này, hắn là Zeun.

.....

Giới thiệu nhân vật:

Zeun: hay tên là Viễn Hoà Khiêm. Cực kì dễ thương, đẹp trai là người quen của Jin, và hắn không biết tụi nó là ai đâu. (Một chút cũng biết) hắn rất ghét những người làm phách, tự tin thái quá...v..v

.....

Quay lại truyện:

- Nè! Ăn nói cho đàng hoàng! Anh là ai mà dám nói tụi này như thế!- Trang lên tiếng

- Tui là chủ quán bar này! – hắn nghênh nghênh mặt nói

- Hả? vậy không phải Jin là chủ á? – Trúcc giắt này mới nói

- Không! Mà mấy người quen.....

Hắn chưa nói hết câu thì một bầu không khí ô nhiễm nổi lên, bụi bay tứ tung, tiếng xe mô tô phanh gấp nghe thật rợn người, một chàng trai bước xuống xe và gỡ bỏ nón bảo hiểm và người đó là.....

17. Chương 17: Yêu Cầu Của Trúcc

Người con trai đó chính là ai? T/g cũng hông biết nữa!!! Đùa thôi, người bước xuống chính là người mà tụi nó đang đợi, đó là.....hắn, đi theo sau hắn là Hoa, tiếp theo một chiếc ô tô và Quân, Hạo bước xuống cùng vs 2 cô gái là bạn gái của 2 tên này. Thấy Zeun, tụi hắn đi lại xem có chuyện gì? Tụi nó chắc chắn rằng tụi hắn sẽ chẳng nhận ra tụi nó vì tụi nó đã thay tất cả các kiểu tóc sao cho nhìn khác vs thường ngày, tụi hắn đến chỗ Zeun, hắn lên giọng hỏi:

- Có chuyện gì vậy? – Hôm nay hắn mặc một chiếc áo sơ mi đen, chiếc quần cũng màu đen, áo khoác cũng màu đen nói chung là nguyên cây đen. Quân thì mặc chiếc áo nửa trắng nửa đen vs chiếc quần jean rách ở đầu gối. hạo mặc chiếc áo màu trắng, vs chiếc quần màu xanh. Tụi nó nhìn tụi hắn không khỏi.....hết hồn vì nhìn men dễ sợ nhưng tụi nó lắc đầu do tụi hắn đẹp mà so đo từng chút vs con gái nên tụi nó xem tụi hắn như cỏ rác thôi. (T/g: mấy anh ấy có biết tụi chị là con gái đâu mà la so đo vs con gái?. * chuẩn bị cầm dép chạy*. Tụi nó: Muốn chết hả con tác giả? * Vừa nói vừa rượt theo*) . Tụi hắn liếc mắt qua tụi nó thì bỗng nhìn như lọt mắt ra ngoài vì mí chị ý quá ư là đẹp, Zeun liền trả lời:

- Mấy cô này muốn vào trong mà mấy cô ấy không có thẻ nhưng nói là có người hẹn đến đây

- Vậy sao? – hắn sau khi hoàn hồn lại hỏi.

Bỗng từ xa vọng lại một tiếng nói của chàng trai nào đó:

- Chị Minh Thư, chị đến thăm em á!- Jin hốt hải chạy lại định nhào đến ôm nó thì chưa ôm được mà còn bị nó tặng ột cái cốc lên đầu, Jin mếu máo nói:

- Chị ,.....sao...đánh...e...em..hic..đau..quá!

- Không lo coi quán mà sang cho cái tên nào thế? – Trang chỉ vào mặt Zeun nói.

- Em...bạn giúp ..mấy chị....sao..coi quán được! __ Jin xoa xoa cục u trên đầu rồi mạnh miệng nói

- Ủm...vậy tất cả là tại tụi này- Tụi nó đồng thanh, Jin nghe thế thì thót tim toan lên tiếng cứu chữa lời nói thì Zeun lên tiếng hỏi:

- Mấy người này là ai thế?

-- jin nói nhỏ vào tai Zeun, không biết Jin nói gì mà mặt mại Zeun tối sầm lại rồi cuối đầu xuống không dám nhìn tụi nó nữa, lí nhí lên tiếng xin lỗi tụi nó, tụi hấn thì khá ngạc nhiên vì thái độ của Jin và cả Zeun. Tụi hấn cũng không muốn cứ đứng ngoài này hoài nên nhanh chân bước vào trong, tụi nó thấy thế nên cố nói to trước khi cửa đóng lại:

- Thằng Kiệt này! Không biết ai là Hoa nữa! Rồi làm sao mà kêu người đó thiết kế đây! – Trúc đưa tay lên trán, giả vờ như gặp rắc rối lắm cơ. Hoa nghe thấy có người nhắc đến tên thì ngừng chân lại, quay sang hỏi tụi nó:

- Mấy chị tìm Hoa hả?

- Ủm! Cô biết người tên Hoa hả? – Trang hỏi

- Ủm! Tôi là Hoa

- Thế à! Người này là chị của Kiệt, người muốn cô thiết kế đầm đó! – Nó lên giọng lạng lạng nói.

- Vào đi! Rồi nói tiếp! – Jin đẩy tụi nó vào trong

Trong bar những ánh đèn đủ màu đang chiếu rọi những người đang điên cuồng nhảy nhót ở sàn nhảy, DJ thì vừa chỉnh nhạc vừa nhảy. Tiếng la hét, tiếng nhạc kèm theo mùi rượu nồng nặc.....v..v. làm nó khê nhủu mại, nó lên tiếng:

- Phòng Vip!

Vậy là cả đám bắt đầu đi thẳng vào phòng Vip. Trúc lại gần Hoa và bắt đầu nói:

- Tôi muốn cô thiết kế cho tôi một chiếc đầm không theo kiểu cổ điển mà cũng đừng quá hở hang, tôi không thích màu đen nên đừng thiết kế có màu đen, tôi không thích chỉ thiết kế có một màu, một chiếc đầm có 2 màu thì càng tốt, tôi không thích màu nào quá lòe loẹt. Tôi không thích đầm quá dài hoặc quá ngắn. Không thích có mấy cái đuôi cá dài thường thướt. Nói chung cô thiết kế sao cũng được nhưng phải tôn lên vẻ tao nhã, thanh lịch của một quý cô đó nhe! Mọi thứ tôi giao cho cô! 2 tuần sau tôi sẽ lại xem thiết kế của cô.

Trúc nói một tràng làm mấy người kia choáng...và choáng....., Jin lấy một ly rượu loại mạnh nhất đưa cho Trúc, Trúc không ngần ngại lấy ly rượu rồi uống một mạch trong khi nó và Trang ngăn lại. Tua chậm lại nha!

Trúc từ từ đưa ly rượu lên môi. Nó nhào tới cầm lại ly rượu, Trang lấy ly rượu rồi cả nó và Trang cùng nói:

- Mà có biết cái này là cái gì hông đó? Uống vào được không mà bài đặt vậy hả?

- Rượu thôi mà! Đưa đây! Mà có biết tao đang khác lắm không?

- Uống cái khác đi!

- Tao không đợi nữa! Đưa...đưa...đưa- Trúc chồm tới lấy ly rượu rồi uống, nó và Trang vỗ vỗ trán rồi quay sang chửi Jin vì Jin chính là hung thủ làm Trúc phải uống, căn phòng trở nên khá nhộn nhịp cho đến khi:

- Mấy cô làm ồn quá đó! Nói nhỏ thôi – hấn nhẹ nhàng nhắc nhở tụi nó, tụi nó nhìn hấn như người ngoài hành tinh, không phải chứ sao mà hiền vậy?

- Nếu uống không được thì đừng có uống, sỉn rồi nè!- Hạo đưa tay lại đỡ Trúc khi cô xém ngã, giọng nói trầm ấm hơi khàn khàn nhưng cực kì mê li (Đối vs chị Trúc thôi). Quân thấy thế nên nói:

- Mấy cô nên đưa bạn về đi! Cô ấy có vẻ sỉn lắm rồi đó!

Nó và Trang lắc đầu ngán ngẩm sau đó lại đỡ Trúc từ tay Hạo. Theo tình hình thì tụi nó phải cấp tốc đưa Trúc về nhà ai dễ tụi nó cho Trúc uống thêm vài ly nữa, tụi hấn ngăn lại nhưng vô phương. Tự nhiên vài phút sau Trúc tỉnh dậy trong tình trạng cực kì tỉnh táo, nó bắt chéo hai chân ngồi trên ghế không nhanh không chậm lên tiếng:

- Mày thật làm tao mất mặt nhe! Đã khuyên đừng uống mà không nghe biết tình trạng của mình rồi mà còn muốn uống!

- Hihi.....bây giờ tao bình thường nè!

- Ủ.....nhờ tụi này đổ rượu vô đó!

Trúc có một căn bệnh lạ được di truyền từ người cha, mỗi lần uống rượu chỉ cần một ly thôi cũng sỉn nhưng nếu uống thêm thì sẽ tỉnh táo một cách lạ thường và nếu có uống thêm cũng sẽ không bao giờ sỉn luôn. Nó và Trang chỉ biết ngó lơ không quan tâm Trúc nữa. Tụi hấn lên tiếng ý lộn Quân lên tiếng:

- Mấy người thật kì lạ! – Giọng nói nghe có vẻ bá đạo nhưng không cai cú như mọi ngày

- Hahaha.....anh nói tôi kì lạ! sao hông lo cho anh vs mấy người bạn gái của anh kìa! __ Trang vẫn thái độ đó, thái độ tức giận đối vs Quân vì Trang cực ghét tên đó

Bạn gái tụi hấn nãy tới giờ cứ y như là vô hình không ai quan tâm hít. Tụi hấn quay sang nhìn rồi cũng quay lại nhìn tụi nó:

- Họ không nói gì đâu! – hấn lên tiếng

- Đúng là lằng nhằng! – Tụi nó đồng thanh

- Jin! Rượu đâu? – Nó hỏi

- Ủa? Jin đâu? – Trang hỏi

- Lại đi cua em nào hả? – Trúc hỏi

- Có uống được hông đây? – Quân hỏi

- Lại sỉn nữa à? – Hạo cũng chen chút nói

- Ủm! Jin đang xử lí mấy tên phá quán ở ngoài! – Zeun ấp úng nói

- Cái gì? – Tụi nó nghe xong thì chạy một mạch ra khỏi phòng

Trong bar là một hình ảnh hỗn độn, bàn ghế nằm lộn xộn, máu me đầy rẫy, miếng chay rượu văng tứ tung vương vãi trên nền, ánh đèn mờ sáng trưng, tiếng la hét của những người trong quán làm gai óc người khác cứ đua nhau lần lượt gợn lên, đáng chú ý nhất ở đây là có 2 người đang đấu đá nhau ở phần trung tâm của quán, những chai rượu cứ thế mà bể toan. Nó chạy đến ngăn Jin và một tên đầu tóc bầy màu.

Jin thấy nó thì ngưng lại, tên kia thấy nó thì mắt sáng rỡ (mê gái quá đi), tên bầy màu lên tiếng nói:

- Em gái muốn làm gì mà ngăn tụi này lại thế? – Giọng nói nham nhở, cử chỉ kinh tởm khiến nó lạnh hơn bao giờ hết, tụi bạn nó thấy được điều đó thì chỉ cầu nguyện cho tên đó sống nơi suối vàng được yên ổn. Tụi hấn bước ra thấy vẻ tan hoang thì ngạc nhiên tột độ, hấn thấy nó đang đứng vs tên bầy màu và jin thì nhanh chóng chạy lại nhưng lại bị Trang ngăn lại, Trang nói:

- Đừng làm thế! Nó tự mình giải quyết được!

18. Chương 18: Sự Nhộn Nhịp Của Buổi Sáng

Quay lại vs nó, nó đang khá là bức tên này, nó lạnh giọng nói:

- Biến trước khi tôi nổi càu

- Cô em sao nóng thế? – tên kia vẫn chưa biết chết sống cứ nhào vào chọc nó đây mà

Nó không nói gì, chỉ bẻ tay tên đó kêu róp róp vì lúc nãy hắn đã sờ vào mặt nó bằng bàn tay ấy, tên đó la oai oái. Nó vẫn chưa dừng lại ở đó, nó vo tròn nắm tay lại rồi thực vào bụng hắn sau đó đá chân từ trên đầu hắn mà đá xuống, tên đó nằm bẹp dí trên mặt đất, nó phủ tay rồi nói:

- Giao lại cho cưng!

Jin nhận lời rồi lôi tên đó đi, quán thì được dọn dẹp hàng hoàng lại và nó lại trở về vẻ vốn có của nó, tụi nó thấy chán nên cất bước về nhà, chưa bước được bao nhiêu đã nghe giọng nói của tụi hắn:

- Tôi là Huy Bảo, còn cô?

- Minh Thư – nó trả lời rồi bước đi tiếp

- Tôi là Thiên Quân- Quân nếu tay Trang lại nói

- Tôi là Thảo Trang- Trang trả lời xong thì cất bước đi

- Tử Hạo là tên tôi, còn cô tên gì?- Hạo lớn tiếng hỏi

- Thanh Trúc. – Trúc quay lại nói lớn rồi cười bước đi

Hôm nay đúng là một ngày mệt mỏi, mong ngày mai là một ngày tốt đẹp.

6:00 sáng hôm sau.

- AAAAAAAAAAAAA! Thức dậy! Thức dậy

Tiếng chuông không mấy đặc biệt nhưng rất có hữu dụng của Trang đã đặc chế cho Trúc. Trúc lồm cồm bò lên giường vì lúc ngủ bị té giường, Trang thì thức từ sớm, nó thì đi đâu từ sáng sớm mà chẳng thấy đâu, à quên nói hôm qua tụi nó thay tóc và quần áo để thành con trai rồi mới về nhà.

Trúc vào WC. 15' sau bước ra vs bộ đồng phục trường. Trúc lết xuống nhà thì thấy con Trang đang ngồi ngay bàn ăn nhưng chưa ăn, Trúc không thấy nó kỳ lạ nha! Nó đi đâu vào giấc này chớ nhỉ? Hay là đi học trước rồi? Cũng có thể lắm! Nhỏ này đó giờ luôn làm chuyện kỳ lạ mà.(suy nghĩ tiêu cực của Trúc đối vs nó). Vừa thấy con heo à không con Trúc bước xuống, Trang hí ha hí hửng lanh chanh chạy đến không ngừng quyen thuyên:

- Mày thấy cái báo thức tao đặt có hiệu quả hông? Trời ơi tao hay quá đi thật không ngờ tao đã trở thánh thiên tài đó biết chưa? Bla...bla...bla

Trúc nhức óc vs con con này luôn, Trúc nghe mà cứ như có ông sư đang đọc kinh thánh vậy đó.

Trang nhìn Trúc hỏi:

- Mày báỉ phục tao lắm đúng hông?- Trang hỏi khiến Trúc hoảng hồn, Trúc vừa mở miệng trả lời thì :

- Trời ơi! Mày khỏi nói tao cũng biết mày báỉ phục tao lắm cơ

Trúc định nói gì đó nữa, thì bị Trang chen vào;

- Mày muốn cảm ơn tao chứ gì? Tao biết khỏi nói

-- Trúc muốn nói thì bị Trang chen vào lần 3

- Mày định nói là lần sau cứ thế mà làm đúng hông?- Trang cười tươi rồi nói

Và lần 4, lần 5, lần 6, và.....nhiều quá đếm hông xuể Trang cứ chen vào miệng Trúc mà nằm. Người ta thường nói: “ Con giun xéo mãi nó cũng đứt” và câu đó đang được diễn đạt qua cảm xúc và nét mặt của Trúc, Trúc hít một hơi khí lạnh, lớn giọng nói:

- Mày thôi nhe! Tao nhịn lắm rồi đó!

- Mày nhin gì mà nhin? - Trang biết TRúc đang nóng về cái gì nhưng cố ý cộc tức điên Trúc ấy mà nên cố hỏi ngược lại bằng giọng nói ngây thơ và khuôn mặt vô tội vạ.

- Mày cứ nhảy vào họng tao hoài. Sao tao nói được? Không phải tao nhin thì là gì đây? – Phải nói là mới sáng sớm mà nhiệt độ người TRúc khá là cao à nha. Trang cứ cười cười rồi nói:

- Nóng thế? Tao đùa thôi! Mà mày muốn hỏi cái chi? – Trang liền lấy dao nĩa của mình lên chuẩn bị ăn thì Trúc ngăn lại hỏi:

- Con Thư đâu? (Mình xin nói nghe lúc này trong nhà không có người làm nên tụi nó kêu tên thật)

- Nó đi tập thể dục ùi! – né tránh cánh tay Trúc đang ngăn lại, Trang tiếp tục công việc bỏ dở, cắt xong miếng thịt, bỏ ngay vào miệng Trang nói:

- Ài.....ông...ăn...á...ực.? (Mày không ăn á* Nuốt nên kêu ực*)

- Không! Tao đợi nó về rồi ăn luôn! – Trúc ngồi phịch xuống ghế nhìn con heo đang ăn một cách quyết liệt và ngon lành cứ y như là hàng ngàn năm chưa được ăn á (nói quá). Trúc nhìn mà nuốt nước bọt ực ực sau đó nhin không nổi mà cầm dao và nĩa lên, và cùng chiến vs Trang, một cuộc chiến không khoan nhượng và dành đực khốc liệt. (t/g: Ăn thôi mà! Có cần vậy không?. =__=). À! Quên. Phải đi tìm nó nữa chứ nhì?

Ánh nắng lúc sáng thật khiến người ta thoải mái, ánh nắng ấm áp không gây gắt như những buổi bang trưa, những tia nắng dịu nhẹ đang len lỏi qua từng mái ngói, từng khóm hoa trắng tấp ở 2 bên đường, xa xa có một chàng trai đẹp như diễn viên Hàn, mái tóc màu hạt dẻ, mặc một chiếc áo màu đen, chiếc quần màu xám tro kam2 vs giày bata màu trắng, thắt bởi dây xanh dạ quang (nổi dử), trên vai vắt một chiếc khăn mềm mại màu trắng, tay trái cầm chai nước suối, tai đeo headphone. Và người đó chính là nó (Ai không biết! Tả lả biết rồi). Nó không có nghe nhạc mà là đang nói chuyện vs Jin. Nó nói:

- Thật sao?

-- Không biết nói cái chi mà nó lại cười, một nửa cười nửa miệng biểu hiện ác quỷ sắp xuất hiện.

- Ủm! mà chắc chắn chứ? – Nó muốn mọi thứ phải được chắc chắn.

-

- Tốt! Chị tin ở em!

-

- Ủ! Bye

-

Nó bỏ headphone ra rồi chạy chậm chậm về nhà, chưa vào nhà nó đã nghe tiếng 2 con bạn vang vọng cả một khu luôn (Chị ơi! Cả thành phố luôn á)

- Mày vừa phải thôi nha! Cửa tao! – Trang nói một cách hùng hồn rồi dứt lấy miếng thịt từ chiếc nĩa của ai đó, ai đó cũng không có vừa, lấy lại.

- Mày nói của mày? Ai chứng minh?- Trúc vừa bỏ vào miệng thì bị Trang cướp lại.

- Cái miệng của tao chứng minh. – Trang bỏ vào miệng nhai nhồm nhàm khiến

TRúc tức điên lên, sáng giờ cứ bị con này chơi khăm hoài. Nó bước vào nhìn 2 đứa bằng ánh mắt giết người, Trang và Trúc khẽ rùng mình rồi lắp bắp đồng thanh hỏi:

- Mày.....s...sao...ma...ma...mà....nhìn...t...tụi...này....ghê...va..vậy?

- Tụi mày ăn mà không đợi bản cô nương?

- Đại hạ đối quá đó mà!

Tụi nó đúng là có vấn đề nha tự nhiên sáng sớm mà nói giọng kiêu hiệp rồi!

- Gan của mày to lắm hả? Món của tao cũng ăn! – nó nhìn vào phần ăn của mình đã mất hết một nửa, liếc mắt sang Trang hỏi

- Tao...tao...tưởng...mày...không...a...ăn! – Trang nói khẽ

- Mày.....đứng lại đó!

Nó bắt đầu cầm dép! Cầm giày chơi Trang một cách quyết liệt nhất và nhanh nhất. Trang phải dắt chân lên cần cổ để chạy, chạy vòng quanh nhà, Trúc nhà ta thì không những không ngăn cản mà còn lấy đề yêu của mình quay video lại nữa cơ chứ. Đang cười nói vui vẻ thì.... “ bụp...rắcrắc...choang...choang...”. Một câu nói của người con trai vang lên:

- Ai làm bể kính nhà tui ấy hả?

Thì ra là thế này, nó bựa bội tức tối cầm chiếc giày quăng thẳng vào mặt Trang nhưng trời thương người nên Trang né kịp, rồi chiếc giày bay qua cửa sổ nhà nó và bay thẳng vào cửa kính nhà người ta

19. Chương 19: Sự Nhộn Nhịp Của Buổi Sáng(2)

Tụi nó nhìn nhau, nụ cười trên môi tắt hẳn, sự giận dữ của nó cũng giảm đi nhiều, Trang và Trúc đồng thanh:

- Tao hông có biết chuyện này? Mọi chuyện tụi tao hông liên quan!- Gương mặt vô tội và bình thản của 2 con bạn khiến đó muốn dắm vào mặt mỗi đứa một cái cho hả giận, nó nhìn 2 con bạn rồi nói:

- Không liên quan cũng đi!!!!

Thế là nó lôi Trang và Trúc qua nhà kế bên. Nó đứng ngoài cổng toan bấm chuông thì nghe tiếng nói một người con trai vang lên:

- Sao mày la inh ỏi thế?

Một giọng nói nam tín vang lên trả lời giọng nói đầu:

- Có người chơi giấy qua nhà mình!

- Rồi có sao không? – Một giọng nam khác vang lên.

Dìng...Doang....Dìng....Doang....

- Ai đó? – Một chàng trai vừa hỏi vừa bước ra, vừa thấy người con trai đó cả 3 tụi nó như chết lặng tại chỗ, còn người kia cũng bất ngờ không kém.

Nó thì thấy như năm nay nó xui xẻo lắm mới tối ngày có chuyện gì không được may mắn là lại thấy tên con trai này. Vậy người con trai là ai thế nhỉ? T/g tò mò lắm rồi á! Từ trong nhà 2 chàng trai nữa bước ra làm Trang và Trúc đứng hình như tượng gỗ. Mấy chàng trai đó làtụi hần chứ ai! Không có gì để bắt ngờ hết. Hần (người mở cửa) lên tiếng hỏi:

- Mấy cậu mới sáng sớm đến nhà tui làm gì? – Nó cười cười nhìn hần, hỏi hần một câu chả liên quan đến câu hỏi của hần:

- Tôi vào nhà được chứ?

- Được! – nói rồi hần mở cổng rồi tụi nó bước vào, phải công nhận nhà hần đẹp ấy chứ, có một đài phun nước ở trước nhà, sân thì rộng khùng khiếp khiến tụi nó đi mãi mà chưa thấy vô được cái nhà, có vườn hoa.

Những cây xanh được cắt tỉa đủ kiểu nhìn thật bắt mắt. Nhà được xây theo phong cách Châu Âu, màu chủ đạo là trắng, bước vào ngôi nhà khiến người ta choáng ngợp vs sự sang trọng và xa hoa của nó, giữa phòng khách có một chiếc đèn chùm màu vàng lấp lánh. Tụi hần chỉ tay về ghế salong, ý kêu tụi nó ngồi, khi vừa an vị thì Quân lên tiếng:

- Tại sao lại tới? –giọng nói như một vị cảnh sát đang hỏi phạm nhân của mình

- Nè! Anh thôi ngay cái giọng chất vấn đó đi nghe! – Trang thấy bực tức lên tiếng thì bị Trúc và nó lườm một cái muốn rách mặt vì lí do tụi nó qua đây để xin lỗi chứ không phải muốn lấy thêm lỗi nữa. Nó lên tiếng:

- Tụi này muốn nói xin lỗi vì lúc nãy là quăng chiếc giày qua đây! – Giọng nó có vẻ bình thản nói.

- À! Thì ra là mấy người! Mấy người có biết là kính nhà tui bị bể không?- Hấn nóng máu nhìn vào mặt nó mà lên giọng hỏi

- Biết!- Tụi nó đồng thanh nói.

- Vậy bồi thường đi! – Hạo bây giờ lên tiếng

- Chi phí thay kính tụi này sẽ trả! – Trúc nhìn Hạo bằng ánh mắt khinh thường rồi nói

- Hahahahaha.....tụi này mà cần tiền của mấy người á!- Tụi hấn cười như điên rồi hấn lên tiếng nói

- Chứ mấy người muốn cái gì? – Nó bực bội nói

- Nghe nói mấy người có chị đúng hông? – Tự nhiên Quân và Hạo cũng hỏi một câu chả ăn nhập vào đâu. Hấn nhìn 2 thằng bạn cười gian tà, tụi nó thì chả hiểu cái chi!

- Có – Trang và Trúc lên tiếng nói, ừ thì cũng đúng Trang có một người chị họ, còn Trúc có một người chị ruột tên là Ý Mỹ á!

- Không! – Nó thì nói không. Hấn tưởng nó muốn giấu giếm gì đó? Nên hỏi tới cùng

- Chứ người lần trước tụi này gặp ở Bar Night là ai? – Nó cười nhạt rồi mở miệng mấp máy

- Em gái tui! – Hấn đứng hình, đứng rồi không đứng hình mới lạ tự nhiên hỏi nguồn gốc cô gái đó làm gì? Không lẽ có ý vs người ta đúng là “ Lạ ông tui ở buổi này mà”.

Rồi hấn lấy lại tinh thần rồi nhìn tụi nó, cả Quân và Hạo cũng nhìn tụi nó mắt ánh mắt soi mói. Không lẽ tụi hấn biết được điều gì hay sao mà nhìn tụi nó như thế? Không lẽ tụi hấn biết được điều gì đó ư? Hay là biết sự thật thân phận rồi! Tụi hấn nhìn tụi nó cười một cách rất chi là gian tà rồi tụi hấn nói:

- Tụi này muốn mấy cậu!.....- tụi nó nghe như sét đánh ngang tai? Không lẽ là thật không lẽ biết rồi! Sao đây trời? tụi nó đang trong tình trạng rối mù cả nó người lúc nào cũng bình tĩnh mà trong giây phút này đang rất rối đây. Đang trong tình trạng không được bình thường này thì tụi hấn nói tiếp:

- Giới thiệu mấy chị của mấy cậu cho tụi này! – tụi nó chột thờ phào. Hấn thì nói:

- Cậu phải giới thiệu em của cậu cho tui! – nghe xong nó như thoát nạn tưởng đâu tụi hấn biết được cái gì cơ chứ? Mà khoan tụi hấn nói gì giới thiệu em, giới thiệu chị thì y như là giới thiệu tụi nó cho tụi hấn, sao được không thể được? Định lên tiếng từ chối thì hấn lên tiếng:

- Nếu mấy cậu từ chối thì làm osin không công và dài hạn cho tụi này!

Tụi nó như không có lối thoát, tiền không được. lui cũng không xong, thôi rồi! lần này tiêu rồi! Chỉ cần một lần đi gặp mặt tụi hấn là oke, không cần làm osin, quyết định nhanh chóng tụi nó cùng một suy nghĩ cùng lên tiếng:

- Tụi này sẽ giúp mấy người! giới thiệu thôi mà! Bình thường! – tụi nó hỏi tiếp:

- Gặp ở đâu?

- Ở quán café MOON, chiều nay 6:00, ok?

- Được! Tụi này đi trước! – nói đoạn tụi nó hiên ngang bước ra khỏi nhà tụi hấn, vừa ra khỏi cánh cổng tụi nó yếu xìu như cộng bung thiêu, trời ơi! Sao ông cứ áp bức tụi này thế không biết. Lòng tụi nó thâm than.

Tụi nó lê bước đến trường, đi bộ cho khoẻ cũng cho thông đầu óc nên cứ thế mà tụi nó vừa đi vừa nói chuyện. Và đúng lúc có một giọng nói củ một cô gái vang lên:

- Anh Khánh! – Một cô gái chạy đến ôm chầm lấy nó, còn hôn vào má nó nữa chứ, Trang và Trúc không khỏi kinh hồn khiếp vía vs sự tự nhiên này.

Mà cô gái ấy là ai? Chap sau sẽ biết!

Mình mỗi tay quá!

20. Chương 20: Bài Kiểm Tra

Nó gỡ tay cô gái ra rồi nói:

- Jin đâu? – nhìn mặt cô gái kia không được vui cho lắm, vì cô gái mới về nước nó không hỏi thăm mà đi hỏi Jin đúng là bất công mà!

- Anh ấy đang chạy đến đây rước em! – cô gái mừng nộ nói vs nó, tụi nó nghe xong thì tất cả da gà da vịtcứ thi nhau mà từng đợt gợn lên.

- Có người bạn gái như em.....- Không lẽ, không lẽ , cô gái chính làchính là....bạn...gái...của Khánh.....t/g thật quá tò mò đi chớ!

- Sao anh? – giọng mè nheo dễ thương mà tụi nó nghe thì thấy ghê

- Thăng Jin chắc mệt lắm đây! – hết hồn thì ra là bạn gái của Jin, tưởng là bạn gái Khánh không chứ lị!

- Thôi em không giỡn nữa! Lí do em về đây là tìm hiểu về ngôi nhà của ông Hải- giọng nói của cô gái thay đổi, nghiêm túc và có phần lạnh lùng, giọng nói nhỏ lại nhưng tụi nó vẫn nghe thấy.

- Lúc em xuất hiện “ anh” cũng hiểu được vài phần! – nó lên tiếng giọng lạnh ngắt. Tiểu lam (bạn gái Jin) cười nhạt rồi nói:

- Thật báỉ phục! Em sẽ tìm hiểu kỹ rồi báo lại! – Tiểu Lam vừa nói xong cũng đúng lúc Jin chạy mô-tô đến, Tiểu Lam lên xe vẫy tay chào tụi nó.

.....

GTNV:

Hạ Thiên Lam: (Tiểu Lam): bạn gái của Jin, cực kì giỏi võ (Thua vài người), rất hiểu về kiến trúc, nhất là về các mặt thất trong nhà, rất hay giả đồ cute

.....

Tụi nó trầm tư suy nghĩ cách đến nhà Hoa mà không bị lộ mục đích, vừa tới trường vẫn như thường ngày, cái trường như cái chợ vì những tiếng la ó vô nghĩa từ đám nữ sinh, tụi nó không quan tâm, chạy một mạch lên lớp cất cặp rồi lại chạy thẳng đến lớp đặc biệt, đứng ngoài cửa lớp, nó hỏi một bạn nữ nhìn cũng khá xinh nhưng hình như hơi bị kiêu:

- Bạn ình hỏi có Hoa trong lớp không bạn!

- Tôi không biết- hất mặt lên trời cô ta nói, thật là làm mất mặt khi vừa chẳng đẹp là bao mà còn tự tin thái quá, coi trời bằng vung đây mà.

Tụi nó đang bực bội thì một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Mấy bạn tìm mình á? – Hoa đứng sau lưng tụi nó khi nào mà tụi nó chẳng hay biết gì luôn.

- À....ừ...tụi mình muốn hỏi cậu đã gặp chị mình chưa? – Trúc lên tiếng hỏi

- Rồi! Mà chị của cậu có vẻ khó tính quá nhỉ? – Hoa nhìn vào bản thiết kế của mình nói

- Chị ấy nói: “ nếu bạn thiết kế được gì thì cứ cho chị ấy xem trước tránh sửa đi sửa lại nhiều lần”

- À...ừm...nhưng mình khó mà ra ngoài được!

- Vậy mấy chị ấy gặp bạn ở nhà bạn được chớ! – nó và Trang như hốt được vàng nhanh nhẹn nói, Hoa thì cũng dễ dãi nên đồng ý ngay, tụi nó đã thành công bước đầu nhưng tụi nó thấy ngày đầu đến nên xem xét nhà trước khi hành động, đang đi thì tụi nó thấy có cái gì đó ngăn đường, thấy cái chân của ai đó, ngược mặt lên tụi nó thấy 3 cái bản mặt khó ưa đáng ghét, vô duyên ấy. Tụi nó bực bội hỏi:

- Muốn gì đây?

- Nhớ việc sáng ngay! Tụi này muốn nhắc thể thôi! – tụi hần lúng túng nói, thật ra thì lúc này thấy tụi nó nói chuyện vs Hoa, tụi hần định chọc tụi nó thôi nhưng thấy mặt tụi nó căng quá nên trở nên sợ luôn.

- ỦM.....giờ thì tránh ra cho tụi này qua! – nói đoạn tụi nó đẩy mạnh tụi hần rồi thản nhiên đi. Đến lớp tụi nó vào chỗ ngồi mà cứ nghe tiếng tụi con gái nói gì đấy:

- Aaaaaa....cậu biết gì hông? Ngày hôm qua á! Ở bar Night xảy ra một trận đánh nhau quyết liệt thừa sống thiếu chết luôn. Anh mình nói lúc đó có một cô gái tóc nâu đỏ ra tay nghĩa hiệp dẹp loạn mấy tên đó luôn!
– Cây thông tin của lớp thao thao bất tuyệt về cô gái tóc nâu đỏ (nó á!) mà còn thêm mắm dặm thêm tíu muối nữa chứ, nói nó đã đánh cả chục tne6 chứ chẳng chơi, haizzz đúng là miệng lưỡi thiên hạ mà. Vậy mà tụi nó coi như không khí, tiếp tục vs chuyện môn.

TRúc giải quyết công việc từ thư kí gửi sang, Trang thì ngồi thiết kế trang sức và trang phục, nó là người rảnh rỗi nhất chỉ ngồi nghe nhạc cho đỡ buồn, vì mọi công việc đã có phó giám đốc làm hết rồi, nó khỏi làm gì hết á! (Nói chơi á! Chứ thật ra việc làm ở công ty tối nó mới làm).

Tiếng chuông vào học vang lên, tiếng gót chân của cô chủ nhiệm cũng vang lên, mở cách cửa ra, cô giáo nói vs giọng oang oang:

- Mấy em lấy giấy ra kiểm tra 15’- nghe bà cô nói xong, tụi nó đứng hình, nó mở nhạc kh1 nhỏ nên bà nói gì nó cũng nghe hết!, tụi nó nhìn nhau, mắt mở to ra, phải nói là nhìn tụi nó ngu ngơ như cây cơ luôn, chợt cô giáo nói tiếp:

- Nhanh lên! Cô đọc đề đó!

Tụi nó lật đặt lấy giấy rồi viết tên, họ, lớp, điểm lời phê, vừa kẻ xong cũng là lúc giọng nói của bà cô vang lên:

- Em hãy nêu suy nghĩ của mình về vấn đề môi trường hiện nay! Rồi làm bài đi! Bây giờ là 8:00 đến 8:15’ thu bài!

Tụi nó nhìn đề bài rồi nhìn bà cô, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: “ Có nên làm không ta!”. Sau khi đắn đo hết 6’ tụi nó bắt tay vào làm. 15’ trôi qua bà cô thu bài rồi dạy tiếp bài mới! Nhưng trở trêu thay, bà chưa có soạn cho bài mới nên bà đành chấm điểm thôi!

Bài đầu tiên: lạc đề .

Bài thứ hai: sai chính tả quá nhiều.

Bài thứ 3: Câu từ cứ tứ lung tung.

Bài thứ n: chẳng có nói về vấn đề này.....

Bài của nó: Ngắn gọn, xúc tích nhưng nói rõ ràng về vấn đề nêu ra.

Bài của Trang: Khá hay khi lí luận sắc bén.

Bài của Trúc: Sử dụng câu từ rất chính xác, làm nổi bật lên vấn đề.

Sau khi chấm xong, cô giáo cho phát trả lại cho hs:

- Phát bài đi! – bà cô nói, rồi đưa xấp bài làm cho anh chàng kính cận lớp trưởng, nhìn thấy bài của tụi nó, anh không khỏi không ngạc nhiên, bà cô ngữ văn này được cho là chấm gắt nhất trường vậy mà tụi nó điểm san sát nhau gần 10 chữ không nhỏ.

Tụi nó nhận lấy bài làm, nó: 10 điểm, Trang và Trúc: 9,8 điểm vì kẻ lời phê không đẹp! Giờ ra chơi cũng đến! Ồi thôi! Sao hôm nay đông thế? Tụi nó đi tìm bàn ngồi, và cuối cùng tìm được cái bàn màu trắng, tụi nó ngồi xuống. Nó nhìn ra cửa sổ thì mới chợt nhớ, nó chưa ăn sáng (liên quan ghê ==)

- Tụi bây mua đồ cho tao ăn?

- What? – 2 con bạn mắt to như đèn xe hỏi nó

- Tại mấy bậy nên tao mới nhện dối, giờ đi hay muốn tao làm thịt tại đây! – nó trợn mắt lên nhìn 2 con bạn, 2 con kia hậm hực bước đi, miệng cứ lẩm bẩm như đọc kinh. Một lúc sau trên tay 2 đứa là bánh, và một phần ăn cho nó. Nó nhận lấy rồi ăn, có lẽ tính cách khác người của nó đã bộc phát khiến 2 con bạn chán và nản. Chợt từ xa Hoa bước đến ngồi xuống bàn tụi nó (Có một sự tự nhiên nhẹ nhàng). Hoa nói:
- Chiều ngày mai mấy bạn gọi chị đến nhà mình được chứ? – Hoa nhìn nó đang ăn hỏi
- ỪM... ược....à! (được mà)- nó nhai ngấu nghiến đùi gà nói, 2 con bạn phải phiên dịch lời nó nói cho Hoa, vì nhìn cô cứ ngẩn tò te là biết cô không hiểu tiếng của nó ùi!.
- Nó nói là: “ ồm được mà!” – con Trang nhanh nhẩu nói
- Ày...ói..úng...ó! à..ày...nhoài...ai...nhoàm...ây...ờ? – Hoa như vịt nghe sấm chả hiểu gì? Vậy mà con Trúc lại hiểu, Trúc nói:
- Thành Khánh nói là: “ Mày nói đúng đó! Mà ngày mai mấy giờ?” – nó cười cười còn dục ngón tay cái lên tán thưởng Trang và Trúc nữa cơ chứ.
- À! Thì ra là vậy! Ngày mai chiều 2:00 được không?
- Ok! – tụi nó đồng thanh.

21. Chương 21: Ngày Đi Chơi Zui Zẻ

Vậy là Hoa bước đi thì không gian trở nên tĩnh lặng, tụi nó nở nụ cười nửa miệng, hình như tụi nó có chung một suy nghĩ thì phải. Thôi mình tua nhanh đến chiều nhe! Cuộc hiện bất ngờ, 5:30 nhà tụi hấn:

- Nè! Sửa soạn lâu thế hả? – Hạo đứng ngoài phòng Quân và Hấn không ngừng la hét, 2 tên này làm gì mà cứ ở lì trong đó không hề muốn ra ngoài, hôm nay đi gặp có mấy cô chị của tụi nó thôi có gì đâu mà căng như dây chun thế, nói thế chứ anh Hạo cũng lo lắng lắm, cứ nhớ tới cái khuôn mặt trắng hồng dễ thương lại có chứng bệnh lạ lùng của Trúc là tim anh nó cứ sao sao á (t/g: Sao là sao anh? Đập nhanh hay đập chậm hay rối loạn hay là nó ngừng luôn? Mà anh nhớ đi khám tim nhe! Bệnh nặng ừi đó __=!)
- Chờ chút! – Một câu trả lời mà cách đây 20’ trước hấn và Quân đã nói, Hạo chỉ có nước xuống phòng khách ngồi đợi. Tại phòng Quân:
- Phải công nhận là mình đẹp không tả nổi luôn! Ai mà nhìn mình cũng ngất ngây như con gà tây hướng chỉ là mấy chị của tên Anh Tuấn kia (Tên giả của Trang). – Quân nhìn vào gương và tự khen mình rồi rích, (trời ơi! Anh ơi xuống! Điện giật bây giờ). Cứ thế là Quân ngắm ngía mình tận 10’ mới xuống nhà, vừa xuống đã thấy khuôn mặt đầy sát khí của Hạo, Quân cười chữa cháy rồi phóng thẳng xuống gara lấy xe, thế là trốn được Hạo.
- Vậy còn hấn làm gì trên đó mà lâu vậy ta? T/g sẽ rình rập để xem, ngoài phòng của hấn đã nghe thấy tiếng gõ mới tỉnh như gió bên trong, không phải hấn làm việc hay gì đâu là đang chat vs em nào đây nà!
- Anh hôm nay bận lắm không đi được đâu em!- hấn chat vs một người có nickname Kẹo Bông Gòn (Thèm quá!)
- Anh đi đâu thế?

- Gặp mặt bạn cũ ý mà! – hấn lấy một viên cơ bình thường nhưng hiệu quả cao. Thế là 2 người cứ nhẩn qua nhẩn lại cho tới khi còn 15’ là 6:00, hấn mới xuống nhà, thấy thằng bạn xuống 2 người kia ột trận (Chửi thôi), rồi cả 3 cấp tốc lên xe, hấn chạy mô tô màu đen, Quân màu trắng Đen, Hạo màu xanh. Đến nơi ngồi vào một bàn trống trong quán, đồng hồ đã điểm đúng 6:00 nhưng chả có ai. Tụi hấn đợi thêm 5’ nhưng cũng chẳng thấy ai, đợi thêm 10’ nữa nhưng kết quả vẫn không có ai đến, tụi hấn mất kiên nhẫn đứng dậy định bỏ về thì
- Ôi thôi! Trang ơi! Mày có sao không? Tao thật có lỗi khi kéo mày đến đây mà! – Giọng nói thảm thiết của nó và Trúc vắng vắng bên tai tụi hấn, tụi hấn quay đầu lại thì thấy 3 cô gái ấy. Mừng không xiết nhưng khi nhìn lại cách mấy người đó đang đi tới thì thấy bắt đầu nhẩn mày, Trang đang đứng ở giữa bị 2 con bạn khiến vào, chân Trang bó băng trắng. Hôm nay cả 3 đứa nó cùng mặt đầm nhưng khác kiểu, nó mặc áo cổ

tròn tay dài, mà đen làm từ ren, hoa văn là hoa. Trang mặc chiếc áo cổ chữ V, tay ngắn ngang khuỷu tay màu tím nhạt điểm nhấn là ở eo có cái nơ nhỏ cùng màu, Trúc thì khá đơn giản vs chiếc áo có bầu áo, cúc tay, màu sọc carô đen đỏ, nhìn sơ thì giống vs áo sơ mi. cả 3 cùng xoã tóc nhìn rất nữ tính.

- Cô sao vậy? – Tụi hấn chạy đến, Quân là người lên tiếng trước!

- Ủm! Chuyện là thế này.....Mà khoan, cho tụi này ngồi rồi nói sao được không!- Nó lên tiếng định kể một câu chuyện mà do mình mới nghĩ ra nhưng chợt nghĩ là ngồi trước tính sau.

- Ủ! Được! – Hấn nói rồi chỉ tay về chiếc bàn bên phải gần quầy thu ngân. Vừa đặt chân bước đi thì Quân nói:

- Để tôi điu cô ấy cho! Mấy cô chắc cũng mệt! – nghe xong, cả 2 đứa nó (Trúc và nó) như thoát nạn. Trang thì phân vân nhưng chưa kịp suy nghĩ đến đâu thì 2 con bạn đã “ Đem con bỏ chợ”, Trúc mừng hóm nhưng cố tỏ vẻ như vẫn không chịu nói:

- Tôi thấy.....như vậythì.....

- Không sao tôi không phiền đâu- Quân cố nói thêm vào, nó và Trúc gật gù rồi nói:

- Ủm! Vậy tôi giao nó cho anh! – Vậy là 2 đứa đưa Trang cho Quân rồi chạy

nhanh đến bàn và ngồi xuống, tụi nó ngồi khoảng 3’ sau, cặp đôi kia mới tới nơi. Nó bắt đầu kể một câu chuyện li kì nhưng đầy cảm động và tình yêu thương động vật của Trang cho tụi hấn nghe, nó nói thế này: “ Tụi nó đang trên đường đến đây thì gặp một con chó, con chó đang ngồi giữa đường thế là lòng yêu thương súc vật của Trang nổi lên, Trang xuống xe và ôm lấy con chó lông trắng, xù lên. Bỗng từ xa một chiếc xe lao đến Trang và cuối cùng Trang bị thế này....hic...tội nghiệp cô ấy chỉ vì thương con chó mà mới thế!”

- Vậy con chó đâu? – Hạo chẳng quan tâm đến Trang bị gì, hay tụi nó có ra sao? Mà cái anh quan tâm là con chó đang nơi nao? Trúc liền nhanh trí nói khi thấy nó đang lúng túng:

- Con chó vì sợ hầy nên chạy mất! – Một lí do mà ai nghe cũng thấy rất có lí, Trúc thầm khâm phục tài năng của mình, tài diễn xuất cùng biên tập thật sự tài giỏi! Tụi hấn gật đầu rồi mới hỏi:

- Cô uống gì? – Hấn hỏi nó, ánh mắt dò xét nó nãy giờ.

- Nước cam! – nó nói rồi cười nhẹ, làm hiện lên 2 đồng tiền dễ thương trên má

- Trang! Cô uống gì? – Quân nhìn Trang rồi hỏi một cách ân cần

- Ủm.....capuchino! – Trang do dự một hồi rồi nói

- Còn cô? – Hạo thấy Trúc không nói gì nên hỏi

- Hả? À! Cho tôi ly trà hoa cúc là được! – Trúc bắt ngờ khi Hạo hỏi.

- Phục vụ! – Hấn gọi phục vụ ra. Một người con gái bước ra nhìn thấy tụi hấn thì cười tươi rồi nhìn bên cạnh tụi hấn thì im bất luận, cô gái hỏi:

- Mọi người uống gì? – Ánh mắt cô gái cứ nhìn mấy anh nhà ta chằm chằm, Hạo lạnh giọng nói:

- Ba café, một nước cam, một capuchino và một trà hoa cúc!- cô gái đi vào nuối tiếc nhìn tụi hấn lần cuối, nó lên tiếng hỏi khi thấy cô gái kia đi khuất:

- Mấy anh hẹn tụi này làm gì? – giọng nó khá là bình thường nhưng ánh mắt thì hiện lên xoáy sâu vào ánh mắt hấn, nhưng nó chẳng biết hấn nghĩ gì? Chỉ thấy ánh mắt khá là bình tĩnh cùng giấu cợt.

- Chỉ muốn làm quen thôi! – hấn trả lời rồi nở nụ cười như có như không

- À! Thì ra là vậy! – Tụi nó cười nói. Phục vụ bước ra và đưa nước cho tụi nó, nó thì khuấy nước rồi đưa lên miệng nhấp một miếng, Trang thì cũng thế nhưng cô không uống, Trúc thì đưa lên mũi ngửi nhẹ rồi khẽ nhắm mắt để tận hưởng hương trà, cử chỉ này đã khiến Hạo chú ý. Tụi hấn thì ngồi nhìn tụi nó chứ chẳng động gì tới ly nước, mọi người trong quán đang dồn ánh mắt lên tụi nó và tụi hấn.

- Mấy cô cho tụi này số điện thoại được không? – Tụi nó không ngờ tụi hấn lại mặt dày mà xin một cách tự nhiên như vậy, nhưng mà không biết hôm nay tụi nó bị gì mà lại cho ấy chứ!

- Ủm.....018xxxxxxx! – Nó nói, hấn nhìn nó và nó nhìn hấn, 2 người nhìn nhau rồi lại cười (Bệnh hoạn có khác)

- À! Số điện thoại của tôi là 09xxxxxxx! – Trang uống ly capuchino rồi nói, miệng vẫn dính một ít nước, Quân lấy khăn giấy chùi cho Trang khiến cả đám cả kinh, muốn rút hàm ra ngoài, Trang thì đỏ mặt cuối đầu, Quân thì cười cười quay mặt chỗ khác, trời nhìn cũng biết 2 người có ý rồi. Hạo đang chờ đợi Trúc nói, anh đang chờ đợi trông háo hức:

- Sdt là: 012xxxxxxx! – Trúc đặt ly trà xuống rồi nói. Nó nhìn hấn rồi mới chợt nhớ một chuyện: “ Nó cần phải nhờ Tiểu Lam nói về những mặt thất ở nhà ông Hải để còn vạch ra một kế hoạch chu toàn”. Thấy nó đâm chiêu suy nghĩ hấn hỏi:

- Cô có chuyện bận à!

- À! Có một chút nhưng không sao! - Nó không muốn về sớm vì nếu về sớm thì có thể tụi hấn sẽ làm khó “ Khánh” thì sao nên đành nhẫn nhịn ở lại, đúng là số khổ, tụi hấn và tụi nó nói một hồi thì cũng.....chưa về. Tụi hấn dẫn tụi nó đi vòng vòng tham quan thành phố, dù là một ngày mệt mỏi nhưng tụi nó thấy rất vui vì được tụi hấn dẫn đi chơi.

22. Chương Thông Báo

Đầu tiên * cúi đầu* Xin lỗi. t/g sẽ ngưng truyện trong thời gian tới vì lí do ôn thi, mình sẽ trở lại sớm. Mình sẽ viết bù ấy bạn, nhưng nói vậy chứ cũng chả có ý tưởng kèm theo bệnh ” làm biếng” nữa nên mình.....Thôi nói đi nói lại mình sẽ up sớm ấy. Mong mấy bạn tiếp tục ủng hộ mình hé! Nấu được ment ình rút kinh nghiệm hé! Vậy hé! bye hé! Gặp lại sau hé! ^-^

23. Chương 22:

Ngày hôm sau, tụi nó ngủ như chết chả đứa nào thèm dậy, ơ mà hôm nay có một chuyện thú vị chờ tụi nó thể mà tụi nó không đi học cơ chứ! Đúng như ý định đó tụi nó nghỉ học.

Tại trường:

Có 3 chàng trai đang trong tình trạng mơ màng nhìn về xa xăm, ánh mắt mơ hồ, tâm hồn bay bổng, cả 3 không hện mà cùng nhau nhìn ra cửa sổ nhìn lên bầu trời xa xôi, chuyện gì mà khiến tụi hấn như người mất hồn thế. T/g xin mạng phép kể cho nghe.

10h tối hôm qua, tại nhà tụi nó, tụi nó đang ngồi trên sofa thì mỗi điện thoại cả 3 đồng loạt run. Tụi nó lấy điện thoại ra thì có một dòng chữ: “ bạn có một tin nhắn mới”. Cả 3 mở ra, Trúc mở đầu tiên và người gửi là.....Hạo nhà ta, anh gửi với dòng tin nhắn như sau:

- Trúc ngủ chưa? Nếu chưa thì nói chuyện vs anh một chút!!!!!!!

Trúc nhìn như đứng hình, gì đây? Đùa à? Tự nhiên ai nhắn vs tui vậy trời! (t/g: Chị ấy quên là cho người ta sdt lúc chiều rồi!) Mà ai rảnh rỗi mà nói chuyện vs tên điên quấy rối như mi. Thế là chị Trúc tắt màn hình điện thoại và tiếp tục xem phim.....ma.

Còn trang khi vừa mới mở tin nhắn xem thì đập vào mắt là một dòng chữ nói lên sự quan tâm hơi quá của Quân:

- Cô đã khoẻ chưa? Chân đã hết đau chưa? Mà ngủ chưa?

Trang thì nhìn là biết của Quân rồi nhưng vì không muốn trả lời nên cũng giống Trúc đẹp luôn, trong đầu không ngừng suy nghĩ: “ Bộ đầu óc có gì hay sao mà tự nhiên quan tâm mình vậy? Chắc có ác ý! Đẹp luôn cho đỡ phiền”. Trang bỏ từng miếng bánh vào miệng và tiếp tục xem phim.

Còn nó thì sao? Khỏi nói nó chả có quan tâm chuyện ai nhấn nhót gì cho nó, nhưng nó thấy số lạ nên cứ ngỡ là Tiểu Lam nên mở ra xem thử, vừa mở ra là nó muốn phun luôn nước trong miệng vào hai con bạn, hắt nhắt cho nó thể này:

- Em ngủ chưa? Anh thì chưa ngủ? Nếu em còn thức thì nói vài câu vs anh được không? Anh rất muốn nói chuyện vs em! ^.^.

Cái gì đây? Nó đầu tiên là bắt ngờ, tiếp theo là bàng hoàng và cuối cùng là hết hồn có phải không đây, sao mà hiền dữ vậy, đúng là cua gái thành nghề mà hèn gì mà nói chuyện vs con gái thì ngọt sớt, nói chuyện vs con trai thì như là.....Hứ.

Tôi không thèm nhắt lại cho anh, tôi rất bận.

Kết thúc hồi tưởng.

Tụi hấn chống cằm thở dài. Tụi hấn không muốn học nữa nên đi bar.

Quay lại tụi nó nè! Nó thức dậy đầu tiên, vsen xong nó bước xuống nàh nhưng chẳng có ai, ủa nhầm có ông quản gia và mấy người hầu ở nhà thôi, chợt điện thoại nó có tin nhắn, lần này lại là số lạ, thật tình là nó không muốn xem nhưng chợt nó nghĩ gì đó, rồi mở ra xem:

- Chị Thư nà! Em tìm hiểu rất cẩn thận về ngôi nhà của ông Hải thì ra nhà ổng có rất nhiều mật thất! Từ phòng làm việc, cho tới thư phòng...v...v.....nhưng cái em lưu ý nhất là căn phòng có cánh cửa màu đỏ có hình hoa hồng gắn trên, ông Hải thường ra vào căn phòng đó và một lúc lâu ông mới đi ra và trne6 tay cầm theo laptop.

- Ủm cảm ơn em!

Nó đã hiểu rồi có thể căn phòng đó, chứa cái mà nó cần, đang ngồi cười thì 2 con bạn của nó từ đâu bước xuống và:

- HỦ! – nó giật mình muốn té ghế luôn, 2 con abn5 thì cười nức nẻ như mới trốn viện.

- Mà y thiệt là nhát gan! – Trang lên tiếng giễu cợt

- Mà y suy tư cười gian cái gì mà tập trung tới nỗi tụi này hù muốn té thê! – Trúc ngồi đối diện nó hỏi

- Có ít tin tức đây! – nó lại cười một nụ cười nửa miệng thể hiện cho ác quỷ

- Sao rồi! – 2 con bạn của nó nghiệm chình lại hỏi

- Mật thất của ngôi nàh đã nắm rõ! Chiều nay sẽ thực hiện lấy luôn thông tin

- Không phải mà y nói là để lần sao à! – Trang ngu ngơ hỏi.

- Mà y thật sự không nghĩ tới việc lui tới thường xuyên sẽ xin nghi ngờ à? Đến lần này có thể là lần cuối nên mình phải đánh nhanh rút nhanh! Phải không bạn hiền? – Trúc cười hỏi nó

- Ủm! Tụi bây sẵn sàng để trở lại chưa hả? – nó cười cười nói! Tại sao nó lại nói là trở lại? Vì đơn giản kiểu tiếp cận mục tiêu và lấy thông tin từ mục tiêu đó thì tụi nó đây làm nhiều rồi! Nhưng lúc trước vì kohng6 muốn làm thế nên tụi nó đã không làm nữa nhưng hiện tại bây giờ những kỹ năng cho việc tìm thông tin này, tụi nó phải sài lại rồi.

- Sẵn sàng!

Đi nhanh nào! 2h chiều, tụi nó đã sẵn sàng để đến nhà Hoa, nó thì khá tăng động vs chiếc áo ba lỗ màu đen bên trong và chiếc áo lưới trễ vai mà đen bên ngoài, mặc một chiếc quần dài màu đen nốt. Mang một đôi giày thể thao màu đen luôn, tóc buộc cao, đội chiếc nón lưới trai màu đen.

Trang thì khá dễ thương vs chiếc quần short jean, cùng chiếc len màu trắng, mang đôi giày Vans màu trắng, tóc xoã nagnng lưng uốn loạn ở đuôi

Trúc thì mạnh mẽ vs chiếc quần jean dài rách tua tủa ở đầu gối, mặc chiếc áo thun đơn giản màu xanh, ở thắt lưng buộc một chiếc áo sơ mi sọc caro đỏ đen, tóc xoã để một bên, đội chiếc nón lưỡi trai màu xanh, mang đôi giày thể thao giống nó nhưng khác màu, màu đỏ nhạt.

Tụi nó phóng lên xe và chạy đến nhà Hoa, trên đường đi, Trúc hỏi:

- Nếu ông ấy có nhà thì nguy!

- Yên tâm! Giấc này ông ấy không có nhà- Nó nói

Tụi nó ngừng xe tại một ngôi nhà màu kem. Nó bước xuống nhấn chuông, một cô gái bước ra , Hoa mỉm cười vs tụi nó:

- Mời mấy chị vào nhà!

- Ủm cảm ơn em! – nó cười thân thiện vs Hoa rồi bước vào nhà (t/g: Giả tạo. Nó: Chị như vậy mới có tính cách cho cứng viết hén!. T/g: Chị mà dùng giọng đó nói vs em, em bỏ nghỉ vít. Nó: Thách! . T/g: * Ngậm ngùi vít tiếp*), Phòng màu đỏ ở tầng 2, làm sao mà lên tầng 2 đây ta!

- Ủm! Hoa nè! Thư phòng của cứng có cuốn XXXX không cứng cho chị mượn đi! Chị tìm hoài mà không có nên chị mới mượn em! Mà chị cũng kì, mới đến nhà người ta mà.....- nó nói vs cái như đang trách bản thân.

- Có! Chị đi thang! Chị theo em nà! Mà chị cũng đừng trách bản thân, cuốn đó đúng thiệt là hiếm mà! – Tụi nó theo Hoa lên tầng hai bước vào thư phòng, à thì ra cái phòng kia ở bên trái thư phòng, Hoa đi xuống nhà để kêu người mang trà lên, thừa cơ tụi nó lấy USB phóng ngay vào căn phòng màu đỏ, nhưng trời đâu có thương người, đang bước đi qua căn phòng đó thì Hoa từ dưới nói vọng lên:

- Mấy chị đi đâu thế?

24. Chương 23: Lấy Được Thông Tin

- Mấy chị đi đâu thế? – Tụi nó hơi giật mình nhưng cũng giữ bình tĩnh nói:

- Mấy chị đi WC!

- 3 người 1 lượt á!

- Đâu có! Có chị đi à! – Nó cười cười giả bộ ôm bụng nói, Hoa gật gù rồi đi xuống lầu tiếp, nó đến phòng kia, 2 con bạn đi xử lý camera, nó vừa bước vào căn phòng thì thấy có rất nhiều hồ sơ, nó bước tới cái máy tính, mở máy và làm việc, còn 2 con bạn thì đã xử lý được tất cả các camera, lớn nhỏ đều không từ, nó mở máy tính và nó hiện lên rất nhiều ổ cứng nó mở từng cái nhưng chẳng có gì đặc biệt, nó tiếp tục mở thì : “ Nhập mật khẩu” nó cười rồi nhấn nhót gì đó một phút thì “ Mật đã đúng”. Nó thấy có rất nhiều thứ trong đây, và tất cả đều liên quan tới một cái tên JGH. Nó bắt đầu chép những thông tin cần thiết vào USB, chốt:

- BA VỀ RỒI À!- Hoa tự nhiên reo lên một cách lớn nhất có thể, một người đàn ông bước vào nhà, mày ông nhăn lại. 2 con bạn bỏ những chiếc camera vào túi sách rồi bước về phòng, còn nó thì đang tìm cách trốn, nó nhìn xung quanh, nó đang tìm thì thấy một chiếc hồ sơ hơi nghiêng ra giá sách. Nó đẩy cuốn sách lên thì một căn phòng khác mở và nó là căn phòng màu đen có rất nhiều thứ trong đây nhưng chủ yếu là giấy nó nhặt lên thì ra đó là những giấy tờ về những hồ sơ mật của công ty nó, nó đã biết Nguyễn Tùng Hải là ai rồi, và nó cũng biết JGH là ai rồi, nó đi tiếp thì gặp một chiếc thảm đặt giữa phòng, nó nhẹ nhàng nhặt tấm thảm lên thì ra có một cánh cửa nó mở cửa, rồi đặt ngay ngắn tấm thảm sau đó đi theo từng bậc thang, đi hết bậc thang thì có một cánh cửa nữa, nó mở ra thì ra thư phòng, nó đóng lại chạy tới thư phòng, ngồi xuống lấy cuốn XXXX lấy ra đọc chăm chú, USB thì nó giấu vào trong người. Thế là nó đã lấy được thông tin một cách an toàn rồi! Sau khi nói chuyện phỉn61 đôi ba câu vs Hoa thì tụi nó xin về khi thấy ông Hải nó nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng, ông ấy có lẽ chả biết nó là ai đâu! Nó ra về vs tụi bạn, ngôi nhà vừa khuất dần trong hàng cây thì Trang lên tiếng:

- Thành công chó!

- Thành công ngoài dự tính! – nó cười nhẹ nói
 - Là sao? – Trúc hỏi, nó nói
 - Tao biết Nguyễn Tùng Hải là ai rồi!
 - Ông ta là người trong công ty mày à? – Trang hỏi, nó lắc đầu
 - Vậy là người trong công ty đối địch á? – Trúc hỏi nó, nó cũng lắc đầu. 2 con bạn sốt ruột nói
 - Là người thân cận của ông John!
 - Hả? Làlà.....bạn thân anh mày! – 2 con bạn lắp bắp nói
 - Ừm! Nhưng ông ấy là người lạ anh mày! – Trang hỏi lại
 - Tao nghi là thế! – nó giọng chắc nịch nói
- Tụi nó về nhà và mỗi người một tâm trạng.

Tại một căn phòng không đèn chỉ có ánh trăng lờ mờ hắt qua cửa sổ, một người đàn ông ngồi trên ghế xoay gương mặt nhìn lại trên tay cầm điều xì gà đang phì phà khói, ông lên tiếng chửi mắng người đối diện:

- Tại sao để cho con nhỏ đó vào được nhà mày chứ hả? – người đối diện không ai khác là ông Hải, người đối diện trừng mắt nhìn ông Hải, người đối diện đập điều xì gà, rồi lên giọng vs bọn đàn em:
 - Lôi thằng John ra đây!
- Vừa dứt lời một đám người lôi sênh sệt một cậu con trai tóc vàng miệng đầy máu, trên người toàn là máu, ông đi tới nắm lấy tóc John nói:
- Mày nhìn vào màn hình rồi nói cho tao biết, con nhỏ này là ai?
- John nhìn vào thì ngạc nhiên tột độ rồi cười man rợ, John nói:
- Ông sắp chết rồi! Cuối cùng ông trời cũng có mắt! – ông ấy tức giận nắm tóc John mạnh hơn đến mức John nhúu mày:
 - Nói! Cón bé này là ai?
 - Ông giết người chưa đủ sao? Còn muốn giết con bé à? – John giễu cợt nói
- không hề nói nó là ai
- Mày không nói chứ gì? Được tao bắt mày nói! Tụi bây lấy kẹp gỗ kẹp tay nó.

2 người thanh niên lấy kẹp gỗ, bỏ vào kẽ tay John rồi ra sức kéo khiến tiếng xương gãy nghe róp róp vang cả căn phòng, tiếng la hét thấu cả tim người nghe, trong màn hình là một tấm hình hơi mờ của nó, chỉ chụp được nửa khuôn mặt nhưng lại ở khoảng cách xa khó mà nhận ra nó, ông Hải đã cho con gái xem nhưng Hoa nói không biết nên ông đành bắt lực đưa lên cho ông chủ. John nhận ra nó vì John nghĩ chỉ có nó mới dám thôi.

Tụi nó đang tập trung tại một căn phòng bí mật ở sau vườn hoa, nó gắm USB vào máy tính rồi bắt đầu mở lên:

- Haizzz.....sai rồi! Không phải anh John!
- Nó thờ dãi nhìn vào màn hình vì lúc này quá gấp gáp nên nó chưa đọc kỹ thì ra đúng là ông Hải là người thân cận của John nhưng người mà ông gửi những tư liệu bí mật của công ty nó cho người khác chứ không phải John, cái tên tắt JGH chỉ là lừa người.
- Đúng là không phải anh John! Vậy ai là kẻ đứng sau những chuyện này đây! – Trang cúi người xuống nhặt lấy một cánh hoa rơi

- Tao nghĩ có lẽ là người trong công ty mày! Vì khi biết anh mày biến mất thì có người đã không còn tin vào công ty! Mày có thấy người nào muốn nắm cái chức vụ chủ tịch trong công ty mày không? – Trúc nói lên suy luận của mình

- Ừm! Tao nghĩ là thế nhưng không lẽ.....- nó lấp lửng nói chợt nhận ra gì đó nó ngoắc tay kêu 2 con bạn ghé sát tai vào, nó nói gì đó vs 2 con bạn, chắc nó biết người đứng sau là ai rồi. Cả 3 cùng ngồi ngấm trăng uống trà và lập ra kế hoạch giết người.

(Ông Hải có hình của nó là do một chiếc máy ảnh đã chụp được một loại máy ông đã gắn trong phòng, có lẽ nó quá hấp tấp mà quên đi chẳng?)

25. Chương 24: Hoang Tử Hoàn Hảo????? O_o

Ngày hôm sau:

Tụi nó vẫn tiếp tục cuộc hành trình đi học của mình. Đồng phục chỉnh tề, mái tóc cắt ngắn, hoàn hảo! Vậy là tụi nó bắt đầu đi học. Vừa bước vào lớp, đám con gái đã hớn hờ chạy lại:

- Khánh à! Bạn thi “ Hoàng tử hoàn hảo” hả? Mình sẽ ủng hộ hai tay hai chân cho bạn lun!

- Tuấn à! Bạn cũng thi đúng không? Bạn mà thi chắc nhiều người thích lắm há!

- Kiệt! Mình ủng hộ bạn! Bạn vẫn là hoàng tử trong tim mình.

Tụi nó ngăn người chả biết cái đám này nó nói cái gì luôn! Cái gì mà “ Hoàng tử hoàn hảo”? Cái đó là cái gì? Tụi nó chả quan tâm, tụi nó đang quan tâm về vấn đề tìm cách giết người chứ đâu có rảnh để tham gia mấy cái tào lao gì gì đó! Bỗng trên lo vang lên tiếng của ông hiệu trưởng: “ Mời tất cả học sinh tập trung tại hội trường ngay bây giờ”

Tụi nó đứng dậy, đi xuống hội trường, bước vào ngồi ngay hàng ghế đầu, hiệu trưởng đồng đạc thông báo:

- Xin chào các em! Chắc các em cũng biết cuộc thi: “ Hoàng tử hoàn hảo đúng chứ”

- Vâng ạ! – Tiếng nói vang lên cả hội trường, tụi nó thì như bò đeo nơ, ngơ như cây cơ chả hiểu cái gì!

- Và chúng ta có 12 bạn thi! Tôi xin đọc danh sách học sinh tham dự

1. Phùng Ngô Huy Bảo

2. Hàn Gia Thiên Quân

3. Đinh Tử Hạo

4. Hà Minh Khánh

5.

6. Tô Huỳnh Anh Tuấn

7.

8.

9. Dương Hà Anh Kiệt

10.....

11.*&^%&&

12.@#\$\$%

Không phải chứ? Có tên tụi nó nữa! Có lầm hay không đây! Chuyện gì đang xảy ra thế kia! Tụi nó nhìn nhau rồi nhìn lên hiệu trưởng rồi lại nhìn nhau, cứ lặp đi lặp lại có chục lần, tụi nó cứ mong ông thầy nói mình đọc nhầm nhưng không, ông không hề muốn đọc lại cũng không hề muốn nói câu đó. Chuyện gì đang xảy raaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Cuối cùng HT cho hs về phòng học, tụi nó đi như kẻ mất hồn khi dính vào cái chuyện tào lao này, đang đi thì tụi hấn đi tới:

- Nè! Thấy tụi này ưu ái ấy người không? – hấn lên tiếng hỏi
- Là sao? – tụi nó không muốn nghe nên hỏi đại lại thôi
- Thì tụi này đã năng ký giùm mấy người! – Quân xoay xoay điện thoại nói
- THì ra là mấy người! – Trang hùng hồn xoắn tay áo, chuẩn bị cho Quân lên đũa đây mà, Quân hết hồn lui lui ra sau lưng Hạo
- Tụi này chỉ là vô ý cứ không cố ý vì lần này tìm ra 12 người dự thi mà tụi này không biết chọn ai nên mới chọn mấy người! – Hạo từ tốn giải thích, dù nghe rất là hay nhưng mặt tụi nó lại không hề cho là điều hiển nhiên
- Vậy anh muốn đăng ký hộ là đăng ký ấy hả? – Trúc bực lắm rồi, nói vs giọng kiêu chề cơn giận sắp bốc hoả
- Tôi.....- Hấn đang tìm cái cớ cho nó hợp lí thì bị nó chen ngang
- Tôi gì mà tôi! Tụi này không thi! – Nó nói chắc nịch, tụi hấn cười rồi nói
- Nếu không thi thì chuẩn bị ra khỏi trường đi!
- Anh.....! – Tụi nó nghẹn lời nói chẳng được, đành hậm hực nói- Thi thì thi sợ gì!

Rồi tụi nó bước đi nhanh về lớp. Tụi hấn đứng nhìn cười như điên (Nhập viện đi anh ơi! ^^).

Giờ ăn. Tại căn-tin, có tụi nó đang phải vật lộn vs cái đám con gái để mua thức ăn, không phải nói chớ, tụi xon gái trường này hám trai kinh khủng, sau gần nửa giờ đồng hồ (Nói quá), tụi nó đã mua xong và trở về bàn ăn, hôm nay có lẽ là ngày xui xẻo nhất mà tụi nó từng trải qua, từ đâu một đám con gái mắt xanh mặt đỏ, tóc bầy màu chạy lại bàn tụi nó:

- Nghe nói hôm trước mày đánh anh hội hs? – Nhỏ đó đứng cái kiểu chống hông một bên, đầu hắc hắc lên nóc nhà (Vì ở trong nhà ăn mà) , mắt thì nghênh nghênh như đại tỷ của trường á! Tụi nó nhìn con nhỏ đó rồi xem như không khí đi thẳng vào chỗ ngồi xuống rồi ăn xem như không có chuyện gì? Nghe tiếng nói oang oang của nhỏ đó nên mấy đứa khác xúm lại coi như kiến chứ không có ý ngăn cản. (Tụi con gái hâm mộ tụi nó nhưng rất sợ con nhỏ đó). Nhỏ đó đúng là tức cảnh hông nên chạy lại nắm đầu TRúc, Trúc đang ăn mà bị làm phiền nên trở nên sầm mặt, tụi nó cũng ngừng tay ăn, định lên tiếng tránh con TRúc nó đập con nhỏ đó tan xương thì một giọng nói mạnh mẽ vang lên:
- Cô làm gì đó? – à! Anh hùng cứu “anh hùng” đây mà! Anh Hạo xuất hiện cùng tụi hấn, “ôi! Oai quá à!”- Suy nghĩ đám con gái, còn tụi nó thì: “ Gì đây? Làm anh hùng rơm á?”. Trong lúc nhỏ kia đang mất tập trung, TRúc liền nhanh tay gỡ tay đang nắm tóc mình ra, bẻ ngược nó về phía sau khiến nhỏ đó đau quá la oai oái, TRúc còn đạp chèn lên lưng nhỏ đó nữa, 2 con bạn giật thót tim, tụi hấn cũng không kém, nó đi tới Trúc nói:
- Kiệt à! Bỏ đi! Mày là “ quân tử” đừng chấp tiểu nhân! – nó cố nói cho Trúc hiểu là Trúc đang là con trai.....là con trai chứ không phải con gái mà lại đánh người ta thế này! Trúc như bừng tỉnh, cười giãn hoà rồi buông ta nhỏ đó ra, nhỏ đó sợ xanh mặt chạy lại chỗ tụi hấn nói giọng nũng nịu:
- Anh ơi! Nó đánh em! – cô còn cố áp người vào người Hạo cơ chứ! Trúc nhìn thấy cảnh đó thì thấy nó khó chịu sao á! Hạo thấy ánh mắt Trúc thì liền xô cô ta ra! “Ủa mà sao mình làm vậy ta! Ai biết đâu?” – suy nghĩ của Hạo (Thì anh sợ người ta hiểu lầm chứ cái gì? Mà anh thích con trai á?. Hạo: Anh thích con trai? KHÔNG! . T/G: Hiểu lun! ==!). Tụi nó bước ra khỏi căn-tin không thèm quan tâm ai nữa! Tụi hấn thì chạy theo, chạy tới cách đồng hoa cẩm tú cầu lần trước thì gặp tụi nó, tụi hấn nắm tay tụi nó lại, nó đang đứng ở cây cổ thụ, Trang thì ở giữa cách đồng, Trúc vì ghét hoa này nên chỉ đứng ở ngoài, vậy là 3 đứa 3 nơi, mỗi cặp một nơi (Hợp lí! Hợp lí >.
- Đuổi theo tôi chi?

- À! Ừm.....- Đúng là Hạo có nhiều thứ để nói lắm cơ mà không biết nói thế nào và nói ra sao nên cứ ậm ừ, không nói được, Trúc nhìn thấy cái biểu hiện lúng túng của Hạo thì cười, làm Hạo càng thêm lúng túng nhưng thấy vui vui vì Trúc không buồn nữa. Hạo hỏi:

- Có đúng là số đó của chị cô không thể? Sao tôi nhấn mà không ai trả lời hết á? – hạo đổi chủ đề cho không khí nó bình thường lại

- Ai biết! – Trúc trả lời tình bơ, vậy là Hạo không hỏi nữa mà đứng nhìn làn gió đưa từng cánh hoa.

Bây giờ là cặp Trang – Quân nhe:

- Bộ không sợ tui hả? Sao nắm tay ghê vậy? – Trang nói nhìn vào ai kia đang nắm chặt tay mình, Quân giật mình rút tay ra, nhớ lại cái lần bị hun lần trước thì rùn mình.

- Đến đây chi?

- Chỉ là tình cờ thôi! – Cái cơ nói là biết nói sạo rồi muốn gạt chị Trang hả? (Anh nên học thêm rồi hả gạt chỉ hé!) Trang nghe thế thì cười, ánh nắng dịu nhẹ, làn gió nhẹ nhàng len qua kẽ tóc cộng thêm nụ cười của Trang khiến Quân như ngẩn người trong một giây á không 2 giây ấy chứ, cứ thế không ai nói thêm lời nào, chỉ đứng nhìn (Nhìn gì?)hoa thôi.

26. Chương 25: Vở Kịch Kì Lạ

Bây giờ tới cái cặp im lặng nhất trong 3 cặp nà!

Nó đang đứng dựa vào cái cây thì thấy có ai đó nắm cái tay, nó mở mắt nhìn xuống cái tay, rồi nhìn theo cánh tay thì gặp ngay hấn, nó thậm thờ dài rồi nhàn nhạt hỏi:

- Chuyện gì?

- Có sao hông? – hấn nhìn nó quan tâm hỏi, nó hơi ngạc nhiên, cằn cằn cũng ngạc nhiên tại sao mình hỏi thế nữa (Này tới giờ có anh mới nói câu có lương tâm nhất á! Anh Bảo). Nó ngẩn người một lúc rồi nói:

- Tôi đâu có bị đánh!

- Ừm! – Dù vẫn lạnh nhạt nhưng trong lòng nó thấy rất ấm áp khi có người quan tâm nhưng cái má áp đó chỉ là một phần nhỏ của một phần nhỏ thôi. Hấn thì thấy lòng hỗn độn vì tại sao mình lại quan tâm một thằng con trai, chắc tại Khánh là anh trai của Thư nên mình mới thế, chắc là thế, hấn cứ thế đứng ngây người phủ nhận cái cảm nhận của mình.

GIỜ VỀ.

Tụi nó thông dong đi về thì thấy một bản thông báo, tụi nó chẳng hứng thú nên đi tiếp chợt con nhỏ bà tám lớp nó từ trong đó bước ra, nhào tới nó, nói một tràng, làm tụi nó chẳng hiểu con nhỏ này nói cái gì chỉ nghe loáng thoáng:

- Ghê nha! Diễn “ Công chúa ngủ trong rừng” vs hội hs luôn!

- Gì? – Tụi nó ngu ngơ nghe con bé đó nói thì ngu hơn, chen lấn vào xem cái bản thông tin nhìn xong tụi nó thấy trời tối sầm, đầu óc trống rỗng, CÁI GÌ ĐANG XẢY RAAAAAAAAAAAAA???

Cái bản thông báo thế này: “ Thế lệ cuộc thi không như những năm trước, sẽ có 2 đội, đội 1 gồm: HS lớp 11A1 và hội hs. Đội 2 gồm những học sinh còn lại. Và tôi muốn đội một diễn vở kịch: “ công chúa ngủ trong rừng” . Đội 2 là: “ Tầm và Cám”

Tụi nó như tá quả chẳng hiểu cái gì? Mà 1 tuần sau sẽ bắt đầu thi, phải giỡn sao???

Tụi nó về nhà, ngồi phịch xuống ghế, đang tính đi tắm rửa thì tiếng chuông cửa vang lên, người làm liền chạy ra mở cửa, mto5 lúc sao tụi hấn vào nhà, tụi nó nhìn rồi hỏi đồng loạt:

- Gì nữa đây?

- Phân vai diễn- Tụi hấn cũng đồng loạt nói

Nghe tới cái vụ phân vai tụi nó nhìn xong rồi nói:

- Nói đi!

- Tôi sẽ nói nghe! Không đổi vai được đâu! Kiệt(Trúc) diễn vai hoàng hậu

- Cái gì? Tôi đầu gì cũng là “con trai” Chứ bộ! – Trúc bức xúc nói, kịch liệt không đồng ý nhưng hấn vẫn không chịu soi963 nên đành ngậm ngùi nhận.

- Hạo là hoàng thượng

- Ừm – hạo không nói gì ngoài việc đồng ý một cách nhàn nhã

- Tuấn (Trang) vai công chúa! – Trang hơi ngỡ người vì nó nghĩ nó phải là công chúa chứ lị

- Quân vai người bảo vệ công chúa! Tôi vai hoàng tử! – Mọi người đang chờ đợi vai diễn của nó nhưng hấn vẫn chưa nói, nó mừng thầm vì nghĩ nó không có diễn.....nhưng sai lầm, nó cũng được xưng tên;

- Khánh vai.....phù thủy __ Trời vai ác vậy, nó nghe xong thì cũng gật gù không nói cái gì?

Vậy là trong một tuần tụi nó và tụi hấn, tập cho vở diễn rồi ngày diễn cũng chính thức đến, hấn đứng trong cảnh1 gà dạn dò:

- Nè! Nè ! Mấy người diễn tốt lên! Khánh phải ác một chút nhe!

Vừa dứt lời thì màn sân khấu kéo lên, vừa kéo lên đã thấy Hạo và TRúc đứng giữa sân khấu nhìn hai người hết sức là đẹp đôi! Người dẫn chuyện bắt đầu khởi đầu câu chuyện:

“ Ngày xưa ngày xưa, xưa thiệt là xưa, xưa tới nỗi không biết là xưa cỡ nào(Nhăm), tại một vương quốc nọ, tôi cũng không biết là nơi nào luôn, có một người hoàng hậu lâu thế mà chưa có con, một hôm nọ bà dạo quanh bên con kênh, bỗng bà gặp một chú ếch, chú ếch phán rằng: “ Bà á! Là bà sẽ mang thai và hạ sinh một nàng công chúa”, bà hoàng hậu vui mừng khôn siết, bà chạy về hoàng cung kể cho hoàng thượng nghe, ông vừa nghe hoàng hậu kể thì ông nhìn hoàng hậu trân trân rồi thốt lên:

- Nàng uống thuốc chưa? __ hoàng hậu tức giận, lấy guốc tát vào mặt hoàng thượng, mấy ngày sau, đúng thật là bà có thai, hoàng thượng từ đó thương hoàng hậu hết mức, và cuối cùng hoàng hậu cũng đã hạ sinh một tiểu công chúa, vì để chúc mừng cho sự ra đời của tiểu công chúa nên hoàng thượng mới mở một bữa tiệc, Ông đứng trước ngai vàng, lấy chiếc điện thoại đời mới gọi cho ai đó:

- Nhóm F9 đúng hông?

- Dạaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

- Ngày mai là ngày chúc mừng công chúa, nhóm mấy người nhớ tới!

- Dạaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

- Ừm!

Đúng là thủng não vs cái nhóm này, nói mà thủng cả tai. Hoàng hậu từ trong bước ra thắc mắc hỏi:

- Tại sao là F9 ạ?

- Vì tụi nó là nhóm 9 con diên, ủa lộn 9 bà tiên đó nàng! F viết tắt của từ Fairy !

- Vậy sao lại là 9! À chắc là có 9 người đúng không, hoàng thượng?

- Ừm! Một phần đúng! Còn do tụi nó hâm mộ SNSD nữa!

- Thần thiếp đã hiểu!

- TUổng không hiểu nữa thì đi chết đi! – Hoàng thượng quay mặt đi nói nhỏ

- Ngài nói gì? – Hoàng hậu ngỡ vụt hỏi lại

- Không có gì

Ngày chúc phúc cũng tới, 9 con diên nhảy như mới trốn trại, sao đó chúc công chúa. Người đầu tiên:

- Ta chúc công chúa sinh đẹp như hoa
- Ta chúc công chúa tài năng suất chúng
- Ta chúc công chúa tài lạnh như Trần Thành
- Ta chúc công chúa có gu ăn mặc như một Playgirl

-

-

Có nhiều lời chúc vang lên, chợt đèn vụt tắt, một cô gái, mặc chiếc áo tím sẫm đen, mặc đầy sát khí xuất hiện ngay chỗ đèn sáng. Người đó là phù thủy:

- Coi bộ vui quá há! Ăn tiệc mà không mời ta! Đáng giận! Đáng giận! – Phù thủy từ từ đi đến chỗ con bé đang nằm trong nôi, nói

- Ta có nên chúc gì không? _ Phù thủy cười lạnh hỏi

- Ừm! Kh.....ng.....- hoàng hậu và hoàng thượng như đứng hình nói không nên lời

- Ta chúc đây! Đúng vào ngày con bé tròn...tròn.....tròn

- Sao không nói tiếp! – cả đám kinh ngạc hỏi

- Ừm! Ta đang lựa tuổi! Rồi! Đúng vào ngày con bé tròn 16 tuổi con bé sẽ bị sa quay đâm vào tay và die. Hô hô hô hô hô- nó lấy tay che miệng cười rồi biến mất theo làn khói, hoàng hậu gục xuống khóc nức nở, bỗng một bà điên trong 9 con điên hiện ra nói:

- Đừng lo! Tôi sẽ giúp tiểu công chúa! Ta xin sửa lỗi nguyên, vào ngày công chúa tròn 16t sẽ bị sa quay đâm vào tay nhưng không chết chỉ là ngủ và nếu có một vị hoàng tử đến cứu nàng, nàng sẽ tỉnh giấc.

Và rồi tiểu công chúa lớn lên, khỏe mạnh rồi cái ngày đó cũng tới, tiểu công chúa đã ngủ vùi, nghe được tin đó một vị hoàng tử từ một vương quốc xa xôi chạy đến cứu nàng, vừa đến nơi, chàng thấy một người lính canh đang ngồi kể bên giường công chúa, hoàng tử hỏi:

- Sao ngươi lại ở đây?

- Ta là người thân cận của công chúa nhưng công chúa bây giờ đã ngủ vùi.

- Ta sẽ cứu nàng

- Vô ích thôi! Đã có nhiều người cũng nói thế nhưng kcong6 chúa vẫn không tỉnh

- Tại sao?

- Ngươi vô đi rồi biết!

Hoàng tử bước vào, vì bất thành linh vào nên khi thấy công chúa thì té ngã, đúng là đẹp như hoa mà là hoa ‘ Giả Quỳ’ . Hoàng tử hoảng quá chạy ra, trong lúc lính canh đi vào vì thế 2 người đụng nhau và một chuyện động trời xảy ra là Quân hôn Trang lần 2, vì gấp gáp mà hoàng tử luồn cuốn x6 lính canh vào người công chúa, Trang mở to mắt nhìn, Quân cũng thế, cảnh này kịch bản đâu có. Vì thấy nguy cơ nên nó xuất hiện:

- Chàng hoàng tử! Chàng muốn đi chơi vs tôi không? – Nó nói, hoàng tử thấy được dung nhan của phù thủy thì đổ liền, 2 người nắm tay đi vs nhau trên con đường hoa hồng. Chuyện đến đây là kết thúc

27. Chương 26: Sự Thật Được Tiết Lộ

Mọi người vỗ tay rầm rầm, còn Trang vs Quân thì tâm trạng nó sao sáo á? Nó thì lờ mờ hấn một cái nhìn thấy sợ luôn. Hạo vs Trúc thì sóng yên biển lặng, hà có gì mà Trang cứ bị tên đầu heo này hôn hoài vậy nè! Trang im lặng, không nói lời nào, Quân thì rất muốn nói lắm, khi môi chạm môi lúc này thật sự anh muốn

nhiều hơn thế nữa nhưng mà lý trí nói vs anh không thể và nó nhắc anh là người đó là con trai, khi này tim Quân đập nhanh như mới chạy nhanh quay về vậy đó!

Không lẽ.....không lẽ.....anh có cảm giác vs con trai? Không thể chắc là nhất thời bị bệnh thôi! Tiếng la hét inh ỏi khi nhìn cảnh hot lúc này. Trang lặng thinh từ này đến giờ vẫn không nói gì? Tụi hần thì cứ nghĩ Quân sẽ phản ứng lồng lộn lên chứ? Vì đó tới giờ miêng là con trai mà nói thích nó thì Quân sẽ chạy mất dép huống hồ gì lần này là hôn? Vậy mà Quân không có phản ứng! Tụi nó thì thiết nghĩ Trang sẽ la một cách đĩnh tai gai óc chứ lị? Sao nó chẳng nói gì? Hay nó bệnh chẳng? Nghĩ tới đây! Trúc, Hạo, hần và nó cũng hỏi 2 người kia:

- Bệnh à? – 4 người tranh nhau nhìn mặt 2 người kia vậy mà chỉ nhận được một cái lắc đầu và khuôn mặt buồn buồn! “ Là sao đây ta? Mình biết chết liền!” – Suy nghĩ của 4 người nhiều chuyện. Trang và Quân nhìn nhau như có sét đánh, khung cảnh trở nên tối mù mịt, ánh mắt set ra từng tia sét cứ set set ngang trời, khuôn mặt căm giận của Trang đối đầu vs khuôn mặt náo nê kèm theo thất vọng ử rử của Quân khiến mọi người xung quanh chẳng dám lại gần. Chợt điện thoại nó reo, thế là Trang và Quân không nhìn nhau nữa, nó đi ra một nơi ít người rồi nghe:

- Alô!

- Em! Tiểu Lam đây! – Một giọng nói khá dễ thương vang lên từ đầu dây bên kia (Giả tạo)

- Chuyện gì? – Nó chợt lạnh giọng hỏi, Lam nghe thì cười nhẹ rồi nói

- Em đã nộp đơn vào công ty của chị thành công! – nó nghe thấy thế thì lạnh lùng nói

- Được nhận không?

- Được! – Lam trả lời một câu duy nhất, nó nói tiếp

- Nhớ phải lấy được cái chứa thư kí của phó giám đốc- nó dặn dò Lam, Lam nghe thấy thế thì thắc mắc tại sao là phó giám đốc mà không phải giám đốc

- Sao lại không phải giám đốc? – Nó nghe Lam nói thế thì bật cười, nó nói

- Vì người cần thủ tiêu không phải là tên đó! – Lam gạt đầu như hiểu ý rồi chào tạm biệt nó.

Giờ về nhà!

Tụi nó về đến nhà thì nằm ườn trên ghế, Tại nơi khác, trong một ngôi nhà cổ kính, dưới trần hầm lộng lẫy vs nhiều đèn mờ ảo màu vàng nhạt, con đường được lát đá, hai bên cũng được lát đá, trong căn phòng của cánh cửa màu vàng, hình đầu lâu màu trắng găng ở ngoài, có một số người đang tụ họp ở đây, người ngồi trên chiếc ghế màu vàng, khuôn mặt lạnh lùng, nụ cười ác quỷ, người đó hỏi:

- Có người muốn giết hần? – Giọng nói trầm ổn, phả ra hơi lạnh khiến căn phòng thêm lạnh lẽo, người ngồi bên trái ngồi trên chiếc ghế bạc trả lời:

- Ừm! – giọng nói có vẻ thư thái nhưng không kém phần âm áp

- Là một cô gái tiếp cận hần và người đó đang là thư kí của hần! – người con trai ngồi bên phải ngồi trên chiếc ghế làm bằng gỗ quý nói, và hớp một miếng rượu của ly rượu cầm trên tay.

- Ừm! – Người con trai ngồi trên ghế vàng nói, chợt chàng trai ngồi trên ghế bằng gỗ nói:

- Xem cái này vui lắm! – Chàng trai đẩy chiếc laptop cho 2 người kia, 3 người xem xong thì đồng loạt nói:

- Thì ra là vậy!

- Gan lắm mới dám gạt tụi này- chàng trai ngồi ghế bạc nói, miệng cười tươi mà không biết tại sao lại cười nữa! 2 người kia cũng cười.

3 người nhìn nhau rồi người ngồi ghế vàng nói:

- Có chắc chắn hay không? – Anh nhìn người ngồi ghế bạc và ghế đồng hỏi, anh vẫn nghi hoặc liệu những người anh thấy là sự thật. Anh chàng ngồi ghế bạc cũng đồng ý vs câu hỏi của anh chàng ngồi ghế vàng, nhìn hai chàng trai đang đăm đăm nhìn mình, anh chàng ngồi ghế gỗ nói:

- Đây là video do tên theo dõi tụi mình quay được nên tao cũng chả có chắc chắn nhưng nhìn thế này thì biết liền rồi! – hai anh chàng kia nghe câu trả lời thì hỏi tiếp:
- Tên theo dõi tụi mình sao rồi? – Anh chàng ngồi ghế gỗ nghe thấy thế thì cười nửa miệng, rồi nói vs chất giọng như từ địa ngục (Sạo chưa!):
- Không còn thấy được mặt trời! – 2 anh chàng kia nghe xong thì cười, vậy là không gian trở nên im ắng cho đến khi anh chàng ngồi ghế vàng ngoắc hai người con trai kia gần lại mình rồi nói to nhỏ gì đó, nói xong 3 người nhìn nhau vs tiếng cười mang rộ.

28. Chương 27: Sự Thật Được Tiết Lộ (2)

Sự thật là tụi hấn chính là 3 anh có giọng cười mang rộ, video có trong laptop nói về cảnh tụi nó từ nhà Hoa về vs hình dạng con gái, vậy là hiểu rồi, tụi hấn sẽ không tha cho tụi nó vì cái tội lừa gạt nhưng không biết tụi hấn sẽ làm gì đây, thật là háo hức quá! Mấy anh chàng nhà ta sẽ đánh hay là giữ cái trò kinh dị hay độc ác hơn là nói cho nguyên trường biết! Thật là chờ đợi quá!

Tụi hấn đã lập ra những hình phạt cực kì quái lạ đối vs tụi nó, mong mấy anh ấy nhẹ tay, chiều tụi hấn về nhà, tụi hấn không vào nhà mình mà lại đứng trước cổng nhà tụi nó, không lẽ tụi hấn hành động ngay chẳng? Tụi nó mệt mỏi ra mở cửa, có Trúc và Trang ra thôi, nó đang chơi game nên không ra, nhìn thấy tụi hấn 2 đứa liền nói:

- Đến làm gì? – 3 chàng tự nhiên cười, nụ cười không bình thường, 2 người kia hơi nghi hoặc lùi vài bước ra phía sau rồi hỏi:
- Đến làm gì? – Quân nghiêng đầu sang một bên rồi nói:
- Không cho tôi vào nhà à? – Trang nổi hết da gà vs cái hành động như trẻ con cũng giọng nói dễ thương đến kinh dị của Quân, cô lấy bàn tay xoa xoa lấy làn da đang nổi ốc của mình, rồi nhú mồm định nói gì đó thì Hạo chen vào:
- Tụi tui không thích nói chuyện ngoài này! – Ánh mắt đang cười được che dấu bởi khuôn mặt lạnh tanh của Hạo đã bị Trúc nhìn thấy, Trúc nhìn anh như quái vật vậy đó, cô mở cửa rồi nói:
- Có gì để nói mà.....- Trúc đang nói thì bị giọng của nó từ toang nhà vọng ra:
- AI THẾ? SAO TỤI BÂY CHƯA VÔ NHÀ? – Nó đang ngồi chơi mà miệng cứ hỏi, 2 con bạn đành cho tụi hấn vào, tụi hấn vừa vào thì thấy một cảnh tượng kinh hoàng, đầu lâu màu trắng ngay ghế sofa, một cái hòm làm từ gỗ chưa mở nắp kể cái tivi, nhiều xương được treo lủng lẳng trên trần nhà, mấy bức tranh thì toàn quỷ ma, máu me tùm lum..v.v...Tụi hấn nhìn xong thì hơi nhọc nhằn rồi hỏi:
- Cái gì thế? – Hấn hỏi nó, nó nhìn hấn một cái rồi lại chơi game, hấn tưởng nó không trả lời nhưng nó bỏ điện thoại xuống rồi nói:
- Mốt là Halloween - Nó cầm cái đầu lâu kế bên xem xét một hồi rồi hỏi:
- Tới làm gì? – Nghe tới đây, tụi hấn lại cười, tụi nó nhìn tụi hấn khó hiểu, tụi nó thầm nghĩ: “ Đạo này bệnh viện hư cửa hả ta?”, tụi hấn thấy tụi nó nhìn mình như thế thì hiểu ra nên ngưng cười rồi nói:
- Tụi này có một bí mật liên quan tới mấy người!- Tụi nó nhìn tụi hấn sau đó đứng lên lại gần tụi hấn nắm lấy cổ áo hỏi:
- Chuyện gì? – Tụi nó mong là tụi hấn không biết, nếu biết sẽ rất là phiền phức, nhưng tụi hấn lỡ biết thì phải làm thế nào, tụi hấn gỡ tay tụi nó ra, rồi mỗi người kéo người kia đi chỗ khác, nói chung là, hấn kéo nó lên sân thượng, Quân kéo Trang vào phòng khách ở tầng 2, Hạo kéo Trúc ra ngoài vườn.

Cặp đầu tiên: Nó và Hấn.

Nó bị bắt ngờ khi hấn kéo nó lên đây, nó nhìn hấn nhú mồm một cái lạnh lùng nói:

- Muốn gì đây? – Nó giật tay ra khỏi tay hắn hỏi, nó thật không ngờ hắn lại hành động như thế, hôm nay nó có làm cái gì đâu mà sao cứ ám nó hoài vậy nè! Nó nhìn hắn thấy trong mắt hắn, hắn cũng nhìn nó, 2 người nhìn nhau một hồi hắn mới nói:
- Không có muốn gì hết! – Thái độ gì đây? Tự nhiên kéo nó lên tuốt trên đây, rồi dùng một mặt bình thường cũng cái nụ cười chết tiệt đó nói là “không có gì”! Anh ta là giỏi đùa! Nó toan bước đi thì hắn nắm lại nói:
- Cô đi đâu? – Cô là sao? Nó đang trông hình hài con trai mà! Vậy là hắn biết nó là con gái rồi! Nó cười, mặt giả ngu ngơ nói:
- Anh nói sai rồi tôi là con trai phải gọi cậu! – hắn nhìn nó thì lắc đầu nói:
- Cô giả trai làm gì? – Nó thờ dài nhìn hắn, nó biết thế nào cũng có ngày này nhưng không ngờ ngày này lại tới sớm như vậy.

Lần sau úp nửa chap còn lại

29. Chương 28: Bí Mật Tiết Lộ! Ngụy Hiếm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Cô nói đi chứ? – Hắn thấy nó trầm ngâm vs đôi mắt hỗn tạp (là nhiều thứ xen lẫn), nó không những không trả lời hắn mà còn quay mặt chỗ khác khiến hắn tức điên lên, thật là muốn bóp chết cô gái này mà, nó đang suy nghĩ là có nên nói hay là ém chuyện này đi giả bộ làm ngơ, hay bịa ra câu chuyện nào đó thật bi thương cho hắn đồng cảm mà lỡ gì hắn biết lí do mình giả trai mà còn giả nai hỏi thì sao? Trời ơi! Nhức óc vs mấy cái chuyện dở hơi này quá! Nó ôm đầu lại rồi nhắm mắt, hắn nhất thời hoảng loạn khi nó có chịu chứng kì lạ này:
- Cô sao vậy? – Công nhận là hắn yếu lòng thiệt, nó chỉ là thấy hơi rối vs mấy cái vấn đề trong đầu nhưng không ngờ lại làm hắn lo như thế, tự nhiên nó nở một nụ cười mà chỉ mình nó biết nó cười, nó giả bộ ôm đầu mạnh hơn và bắt đầu nói vài từ trong miệng vs giọng điệu rung rung cùng khổ sở (giả bộ hết á):
- Đau.....đau...đ.....đầu...q...quá! – Giọng lắp bắp như sắp sủ đến nơi, tự nhiên hắn nhìn nó nói:
- Bệnh nan y hã? Cô định đùa vs tôi chắc? Mấy cái trò con ních đó mà cô định gạt tôi? Cô còn kém lắm!
- hắn cười khẩy một cái, dứt một tay vào túi quần, một tay kia nâng khuôn mặt nó lên, nó nhìn hắn bằng ánh mắt lo lắng, hắn nhìn nó mà ánh mắt lạnh giá rồi 2 người đồng loạt nói:
- Muốn gì? – Nó cười nửa miệng, hắn thì tắt luôn nụ cười, hắn bóp lấy xương cằm của nó khiến nó đau nhưng không lên tiếng chỉ nhủ mãi để biểu hiện, hắn thấy thế thì thả ra và nói:
- Ý đồ của cô là gì? – Hắn không nhìn nó, hắn ngược lên bầu trời cho làn gió bay bay, nó nhìn thấy thì có một cảm xúc lạ dâng lên nhưng nó sớm lấy lại bình tĩnh nói:
- Tôi không có ý đồ! Chỉ vì sở thích thôi! – Nó cũng không nhìn hắn chỉ nhìn mấy chậu hoa gần đó, nó ngồi xuống chiếc đàn Piano, hắn nghe nó nói thì quay lại, hắn lại gần nó kê miệng của mình sát tai nó nói:
- Sở thích gì mà.....biến thái vậy? – Nó nghe thấy thế thì đỏ mặt tía tai nóng giận phùng phùng nói:
- Cái gì mà biến thái chứ hả? Người ta thích phong cách Tomboy không được à?
- Mặt nó phồng phồng lên cùng vs gò má đỏ đỏ vì tức giận nhìn yêu dễ sợ, hắn nhìn nó rồi phì cười nói:
- Đùa thôi! Tôi tới đây không phải để hỏi lý do tại sao cô lại giả trai, tôi tới là để- hắn lắp lửng, đi tới gần nó, kê khuôn mặt của mình sát vào khuôn mặt nó, tay ôm eo của nó, nó thì bị đẩy sát cửa kính (nhà làm bằng kính chịu lực. Tay chân bị hắn khoá lại, bây giờ nó đang trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

.....
Phòng khách tầng hai:

Quân vừa vào đã khoá cửa lại, Trang ngăn lại nhưng không kịp, Quân ngồi vào ghế rồi còn nhàn nhã mời Trang ngồi đối diện mình (Tự nhiên ghê), Trang e dè nhìn Quân bằng ánh mắt nghi ngờ nói:

- Anh kéo tôi lên đây làm gì? – Trang tự rót ỉnh một ly nước, bắt chéo hai chân rồi từ từ nhấp từng ngụm nước, Quân cười trước hành động đó của Trang, anh cũng tự rót ỉnh ly nước, anh nhìn thẳng vào mặt Trang rồi nói:

- Có gì muốn nói không? – Tên này điên chắc? Tự nhiên lôi người ta sềnh sệt lên đây rồi hỏi “có muốn nói gì không?”. Nói là nói cái gì? Mà tên này là người lôi lên thì tên này phải nói chứ? MÌNH có cái gì đâu mà nói. (suy nghĩ của Trang)

- Anh có vấn đề à? Anh lôi tôi lên thì anh phải nói chứ tôi biết gì mà nói? – Trang nói một tràn vs Quân vs cái thái độ hơi hơi bực bội

- À! – Quân nhẹ nhàng “à” một tiếng rồi từ từ đặt ly nước xuống nói tiếp, Trang nhìn cái hành động của Quân mà phát bực thêm:

- Tôi quên nhắc trước nhỉ? – Quân cười để hai tay đang chéo của mình lên cằm, hai cù trở chống lên chiếc bàn, nhìn Trang rồi nói:

- Tôi thật là thất lễ đúng không Thảo Trang đây? – Trang nghe tên mình thì như sét đánh ngang tai, đầu óc cô như ngưng hoạt động, tay bủn rủn hôi hôi run run cô nói:

- Anhanh.....n....n....nói....ai....ai...

là.....Thào.....Thảo.....Trang _ Trang lắp ba lắp bắp nói không thành lời, cô thật không ngờ lại có chuyện kinh thiên động địa này xảy ra, cô khó mà nói ra nên lời, Quân nhìn thấy cái biểu cảm gương mặt cùng vs cái thái độ lo sợ kia thì nói:

- Cô là con gái đúng không? – Anh vẫn gương mặt ấy cười nói vs Trang, Trang biết không thể chối nên gật đầu đồng ý vs câu hỏi của Quân, Quân là người không nhiều chuyện nên anh không hỏi về vấn đề cô giả trai làm gì? Anh rót cho cô thêm một ly nước cho cô uống cô run run hỏi:

- Anh...anh...không...muốn....biết lí do tôi giả trai à? –Quân nghe hỏi thế thì lắc đầu rồi nói:

- Nếu cô muốn nói thì sẽ nói! – Cô cười nhìn Quân thì ra anh cũng tốt chứ nhỉ, Vậy mà hồi trước cô cứ nghĩ anh thật là vô duyên và khó ưa, Quân nhìn Trang cười thì không nói gì nữa và hai người im lặng. Và cùng nói vài câu.

.....

Vườn hoa hồng toàn là màu đỏ rực kèm theo kế bên là một hồ nước, Hạo buông tay TRúc ra hai người đối mặt vs nhau, Hạo hỏi:

- Tôi muốn hỏi cái này? – Trúc nhìn anh một hồi rồi gật đầu nói:

- Nếu tôi trả lời được thì tôi sẽ nói!- Hạo nhìn cô rồi anh cười khiến TRúc thắc mắt mặt ngu ngơ nhìn anh, cô chờ câu hỏi của anh, anh biết điều đó nên nói thẳng luôn!

- Cậu không phải con trai? – Trúc nghe thấy thế thì nghiêm mặt nhìn Hạo, anh thì đang cười thích thú, anh biết thừa cô là con gái chỉ là muốn chọc cô cho nó vui, cô nghiêm mặt đến nỗi đo cơ mặt luôn, cô nói như bình thường, cười gượng nói:

- Anh.....anh.....đùa.....vui....thiệt....á! – Cô đã cô nhưng vẫn cứ lắp bắp nói không hoàn chỉnh khiến người đối diện càng thích thú và nụ cười càng sâu, Hạo nói một câu khiến Trúc ngưng đến chính mặt và ôm thân mình lại:

- Cô chứng minh đi! Cô dám không? – Hạo thấy hành động đó thì phì cười rồi nói:

- Không phải ý đó! – Trúc thở phào một cái, cô mà bị hù vậy hoài là có hôm mà chết vì hết hồn mất, Hạo từ từ đi lại phía Trúc rồi kê khuôn mặt kề mặt Trúc (y chang hấn vậy ta), Trúc cứ đi lui lui lại mỗi lần Hạo tiếng tới, cô lùi một lúc thì gần tới hồ nước, Hạo nhào tới lấy tay ôm eo Trúc và kéo lại, vì quá bất ngờ nên 2 người.....2 người.....và cái cảnh hót đã xảy ra, Trúc và Hạo hôn nhau ý mà! Chuyện bình thường ở

phường nhưng 2 diễn viên chính lại không nghĩ thế, 2 người đỏ mặt, Hạo buông Trúc ra, 2 người quay mặt 2 hướng khác nhau, không ai nói ai câu gì, cứ bặm môi, rồi lại lấy tay sờ sờ lên môi để cảm nhận hương vị còn sót lại và cái đáng chú ý ở đây là cái cảnh lúc này bị 2 người trong phòng khách tầng 2 chứng kiến không sót một cảnh nào (coi miễn phí đã không?????)

30. Chương 29: Bạn Gái Giả????????????

Quay lại vs nó, phải nói là cái cảnh này ai mà nhìn vào tưởng 2 người là nó và hấn đang yêu nhau không chừng, nó thì lúc nào chả bình tĩnh và có đôi phần lạnh lùng nhưng hôm nay cái tính cách đó đã bay biếng đầu mất, nó bặm môi, tay cứ vùng vẫy, trán thì do sợ quá mà lấm tấm mồ hôi, thật sự là từ nhỏ tới lớn nó chưa từng có những hành động nào quá thân mật vs người khác giới vì nó không thích, mặt nó hơi phồng hồng ở má! Đúng là cute phết! Nó thì đang trong tình trạng sợ muốn chết ấy thế mà hấn nhìn nó rồi cười, hấn nhìn nó thật là đáng yêu sao sao á! Nó cứ cúi mặt không dám ngẩng lên không phải vì ngại hay gì đâu, nó đang nghĩ cách trốn thoát thôi, còn hấn thì nghĩ nó ngại ngùng gì đó! Thật là 2 người 2 suy nghĩ chéo ngược. Hấn nâng khuôn mặt của nó lên, nó thì không để ý vì nó có kẻ rồi! Haha.....Có kịch xem.....Nó tự nhiên cổ gục mặt xuống sao đó ngược lên vs tốc độ nhanh và lực rất mạnh, hấn đang cúi xuống nhìn nó thì chiếc cằm nam tính của hấn, đụng vào cái đầu của nó, nó thì hơi đau đầu, còn hấn thì do đau quá mà lấy tay ôm cằm rồi thả lỏng tay chân nó ra! Cuối cùng nó thoát nạn, không dừng lại ở đó, nó đá hấn một cú vào lưng rồi mới nhanh tay chạy đi, hấn chỉ biết kêu đau mà không ai nghe!

Tạm thời bỏ qua chuyện hấn và nó, mình đi vào căn phòng khách tầng 2, phải nói 2 con người này xem xong cái bộ phim tình cảm lãng mạn Hàn Quốc của Hạo và Trúc xong thì không gian trong căn phòng nó có vẻ im ắng và có phần hơi hơi mờ ám ở đây, Trang sau khi thấy nhảm quá nên mở miệng nói vs người đối diện:

- Anh biết tôi là con gái khi nào? – Câu hỏi vô cùng đơn giản và rất hợp với cái không gian này vậy mà anh Quân nhà ta lại hỏi ngược lại Trang một câu chả liên quan chả ăn nhập nhưng câu hỏi đó khiến Trang hơi ngại ngùng và có chút đỏ mặt:

- Cái cảnh hồi này cô thấy quen hông?- Câu hỏi đang ám chỉ ý đồ của Quân rất rõ, anh muốn nhắc cô về sự cố 2 nụ hôn đầu và thứ 2 của Trang đã cho Quân, nhằm không phải à là nó tự biến mất! Trang ho vài tiếng rồi nói:

- Có chút chút! – Câu trả lời không rõ ràng khiến Quân càng muốn lần tới, anh hỏi tiếp:

- Chút chút là bao nhiêu? – Tên này thấy cuộc đời mình dài quá hay sao mà lại hỏi mấy thứ tào lao mía lao này hoài vậy? Trang bắt đầu thấy khó chịu, cô làm mặt lạnh không trả lời, thấy cô không trả lời Quân cười rồi nói tiếp:

- Lúc đó tôi thấy mình hồ đồ ghê! Tôi phải biết cô là con gái chứ nhỉ? – Quân nhìn Trang không chớp mắt mong nhận được câu trả lời nhưng vô vọng, vậy mà Quân không có nản vẫn cứ nói tiếp:

- Mà cô lúc đó có thấy vui hông khi được hôn một hoàng tử như tôi? – Nói gì thì nói chứ chị Trang là nhện hết nổi rồi! Trang bực mình, cô uống nước cho hả hỏa vậy mà cái tên Quân cứ nói hết chuyện này tới chuyện khác, khiến cô phải tự mở cửa rồi đi ra ngoài!

Sau khi Trang ra được 5', Quân mới biết Trang ra ngoài!

Bây giờ mình ra ngoài vườn hoa cho nó thoáng, vẫn cái khung cảnh ngại ngùng, Hạo sau khi lấy được bình tĩnh thì đi ra trước mặt Trúc nói:

- Thật xin lỗi! Tôi không cố ý! – Trúc thấy cũng có thành ý, nên không trách Hạo vs lại do anh cứu cô nên mới xảy ra cố sự này, mà cô cũng có lỗi phải như lúc đầu đừng có lui ra sau thì đâu có xảy ra chuyện gì? Mà anh cũng có lỗi tự nhiên cứu cô, cứ để cho cô té đi! Thật là rối vậy là ai cũng có lỗi (Chị Trúc có vấn đề tâm lý). Trúc không trả lời chỉ cười nhẹ coi như là đáp lại lời anh, nhưng Trúc đâu biết cái nụ cười đó làm ai đó có chút xao xuyến! Anh thấy cứ đứng đây thì càng lúng túng nên anh nói:

- Vào nhà đi! – Trúc nghe anh nói thì cũng gật đầu, anh thấy sao hôm nay cô kiêu lòi vậy nhưng thôi anh không muốn hỏi nhiều nên chỉ cứ nghĩ trong lòng cứ không nói ra, Trúc thì cảm thấy hơi lẩn lẩn vs cái nụ

hôn hồi nấy, cô vẫn chưa có hoàn toàn bình tĩnh nhưng bề ngoài thì không ai thấy được điều đó trừ 2 con bạn chí cốt!

Vừa vào đến nhà. Trúc thấy 2 khuôn mặt đờ đờ sát khí nghi ngút, ánh mắt hình viên đạn bắn thẳng vào 2 người đối diện, Nó và Trang đang tức giận nhìn hấn và Quân, vậy mà hấn và Quân lại có thái độ rất bình thản thư thái, như không có chuyện gì xảy ra. Trúc bước từ từ lại ghế sofa, ngồi kế nó, Trúc hỏi:

- Chuyện gì xảy ra thế? – Nghe lời nói của Trúc 2 con bạn vo tròn tay thành nắm đấm, lời nói rích qua từng kẻ nghe thật đáng sợ:

- Tụi- hấn- dám- kêu- tụi- này- làm- bạn- gái! – Nó nhìn hấn vs ánh mắt ăn tươi nuốt sống, nó thật muốn nhào tới bóp cổ tên này!. Trúc nghe xong thì nhìn Hạo, Hạo lên tiếng;

- Ủm! Tụi này tới đây! Thứ nhất là vạch trần vụ mấy người giả trai! Thứ hai là muốn mấy người làm bạn gái giả trong vòng 2 tháng để gạt ba mẹ tụi này! – Hạo giải thích xong còn miễn phí tặng một nụ cười, ấy thế mà tụi nó thấy nụ cười đó xong thì muốn giết chết từng người từng người trước mặt, sẽ đem tụi hấn ra lột da phơi nắng trên xà cho chim nó rỉa thịt hoặc lóc từng miếng thịt thả cho cá ăn, hay là cắt thịt cho chảy máu rồi xát muối ớt tiêu chanh gì đó cho tụi hấn biết thế nào là lễ độ! Tụi hấn thừa biết tụi nó không nhận lời nên đã uy hiếp, nếu tụi nó không nhận lời thì coi như chuyện giả trai sẽ bị bại lộ! Nếu làm bạn gái giả thì không nói nhưng biểu tụi nó ở nhà tụi hấn trong 2 tháng thì miếng bàn! Pama tụi hấn vì muốn xem tụi hấn có lừa gạt hay không nên mới nói là phải đem bạn gái về và phải kêu bạn gái ở trong nhà của tụi hấn, trời ơi! Làm sao? Một là nhận! Nhưng nhận tụi nó thiệt thòi. Hai là không nhận! Nhưng không nhận thì bỏ lỡ kế hoạch! Tụi nó phải chọn cách nào? Cuối cùng tụi nó chọn cách một!, nó thở dài nói:

- Tụi này nhận lời! – Tụi hấn đặt ly nước xuống nhìn tụi nó cười một cái rồi nói:

- Tốt! – câu đó có nghĩa gì hông lẽ tụi hấn biết rọ tụi nó sẽ nhận lời! Tụi nó cũng chả có thời gian mà quan tâm. Hấn nói:

- Mấy cô chuẩn bị đi! 1 tiếng nữa sẽ đến nhà tụi này! – cái gì 1 tiếng? Có một tiếng sao mà nói tốc, trang điểm, chọn quần áo xong được? Đúng là ức hiếp người khác quá đáng! Tụi nó lật đật chạy lên lầu, tắm rửa và sửa soạn, đúng một tiếng sau, tụi nó bước xuống, phải nói là đẹp quá trời luôn, Nó hôm nay trong có vẽ thực nữ, vs chiếc áo sơ mi tay dài được xoắn lên đến khuỷu tay, vs chiếc chân váy xoè, ngắn hơn gối. Trang thì vẫn phong cách ấy chiếc đầm ren tay ngắn màu đen quấn rũ ôm sát cơ thể. Trúc hôm nay có vẽ hơi dịu dàng hơn thường ngày vs chiếc đầm xoè, cổ tròn cộc tay và có sọc đen trắng. Cả 3 đều xoa tóc nhìn rất thanh lịch và xinh đẹp, tụi nó đi lướt qua tụi hấn, tụi hấn chạy theo mở cửa xe, và cả 3 người nhưng chỉ đi một hướng mà thôi!

- Sao lại đi chung vậy? – nó hỏi hấn vì trên xe có nó vs hấn thôi không hỏi hấn thì hỏi ai, hấn đang lấy xe một tay giữ vô lăng, một tay mở nhạc nói:

- Mấy phụ huynh chỉ hợp chung một nhà! – Nó cười vì Pama nó vs 2 đứa kia cũng như vậy thích hợp chung một nhà để có chữ thì chữ chung, và như vậy sẽ đỡ mệt hơn, nó hỏi tiếp:

- Vậy là tôi, 2 con bạn tôi và mấy anh ở chung một nhà cùng vs Pama tụi anh? – Nó thấy sao mà nhiều người vậy? vậy thì nó ngọt ngọt lắm. Hấn cười khi nghe nó nói thế, hấn nói:

- Chỉ có tui, cô và mấy người kia, Pama tôi thì sẽ đột xuất tới thăm! – Nó đang xen hai tay vào nhau, nhìn mặt đăm chiêu lắm như đang suy nghĩ gì đó! Bất chợt nó hỏi tiếp:

- Vậy có đi học không? – Nó hỏi bằng quơ thôi chứ nó có tha thiết gì cái vụ học.

- Không! Tạm thời nghỉ! – nó gật đầu, vậy là hấn vs nó khogn6 nói gì thêm, chợt hấn đưa cho nó cái tờ giấy ghi đủ các sở thích sở ghét của hấn, nó có đọc qua, tóm lại là hấn không thích: ăn ngọt, nước cam, ăn tôm,.....Còn thích thì: café, hải sản trừ tôm. Hết rồi! Hấn chỉ có bấy nhiêu, hấn hỏi nó:

- Cô thích gì? – n1o nghe hấn hỏi thì trả lời:

- Không thích tôm, socola. Nói tóm lại cái gì cũng thích trừ hai cái đó! – Nó có sở thích giống hấn ư? Thật trùng hợp! Một sự trùng hợp bất ngờ!

31. Chương 30: Pama Tụ Hấn

Tụ Hấn dừng xe tại một biệt thự màu trắng ngói xanh, cửa song sắt được làm tỉ mỉ cao gấp 3 tụ nó, sau khi nhấn kèn xe cửa nhà tự động mở ra hai bên, tụ Hấn chạy xe trên con đường lát những viên sỏi nhỏ, bao quanh ngôi nhà là cỏ và vài cây cảnh, vì không gian lớn nên xa xa là một mái hiên màu xanh, trong mái hiên là bàn ghế bằng gỗ nhìn có vẻ tinh xảo nên có thể những bàn ghế này là làm từ gỗ quý không chừng? đi hết con đường sỏi thì đến gara, tụ Hấn mở cửa gara và chạy một mạch cho xe vào. Sau khi đã xuống xe. Tụ nó và tụ Hấn đi đến nhà chính, nơi các phụ huynh đang đợi ý mà! Cửa nhà chính được làm từ sắt, tụ Hấn mở cửa bước vào trước, tụ nó nối bước theo sau. Vừa vào tụ nó thấy có 6 người, nhìn chung có vẻ đã 40t, nhưng thật ra họ trẻ hơn số tuổi, họ đẹp một cách khiến người khác không thể ngừng mắt và tụ nó cũng thế, tụ nó bước theo sau tụ Hấn một hồi thì nghe tiếng Hấn vang lên:

- Giới thiệu vs Pama đây là bạn gái con, Hà Minh Thư! – Hấn đưa tay về phía nó rồi giới thiệu nó vs Pama Hấn, Pama Hấn nhướn mày, họ mong cái ngày này lâu rồi! Họ xem xét nó từ trên xuống dưới rồi nói:

- Đẹp lắm! – mẹ Hấn lên tiếng trước rồi kéo nó ngồi chung vs bà, nó cũng không có kháng cự chiều theo ý bà ngồi xuống, Hấn thì ngồi xuống kế nó, nắm lấy tay nó, nó giật mình nhìn Hấn rồi chợt hiểu ra nên nở một nụ cười đoan trang không kém phần dịu dàng, Thấy được điều đó nên Pama Hấn gật đầu hài lòng.

- Còn đây là bạn gái con, Thảo Trang, xin giới thiệu vs Pama! – Quân một tay nắm tay Trang, một tay ôm eo thon nhỏ của cô, Trang thực muốn đập chết tên này nhưng khi thấy cái cảnh nó cười đoan trang chằm nhận cái nắm tay của Bảo thì Trang hiểu nó không muốn lộ chuyện rồi. Cô quay sang nhìn anh rồi cười tươi, Pama Quân nhìn thấy thì cười hiền rồi mẹ Quân nói:

- Ngồi đi con! – bà chỉ tay về chỗ trống kế bà, Trang và Quân tiến tới chỗ đó và ngồi xuống.

- Đây là bạn gái con Thanh Trúc! – Hạo nói ngắn gọn, Pama của Hạo thì có vẻ hiền lành nhưng rất thích làm khó người khác, 2 người ra vẻ không thích Trúc nhưng trong lòng thì rất ưng vì Trúc thật sự rất đẹp, Trúc hiểu được sự khó khăn ở đây, cô chủ động ôm cánh tay Hạo rồi nở một nụ cười sáng lạng (nụ cười chuyên nghiệp của Trúc). Hạo cũng hòa theo Trúc nắm lấy cánh tay đang ôm anh rồi từ từ ngồi kế mẹ Hạo, phải nói là Pama Hạo cực kì thích cô gái Thanh Trúc này!

Quay lại vs nó, nó vừa ngồi xuống đã bị hỏi tới tấp y như Pama Hấn biết cô không phải bạn gái thật của Hấn! Vậy mà cô vẫn thoát nạn, cho tới khi câu hỏi này vang lên từ Pama của Hạo:

- Tụ con quen biết nhau khi nào? – ý tứ của câu này rất rõ đây! Ý muốn nói quen như thế nào và tại sao 2 đứa trở thành một cặp, Trúc bị hỏi lòng hơi rối nhưng gương mặt vẫn một nụ cười tươi sáng cô nói:

- Anh ấy rất tốt bụng, luôn giúp đỡ con khi con cần, lúc con không được vui anh ấy đã luôn ở bên con kể chuyện cười cho con nghe! – Thật là bá phúc chị Trúc nhà mình cái tài nói sao ai mà qua nổi, nghe qua mấy từ “thật lòng” này từ Trúc, Pama Hạo rất vui và Hạo thì mừng không kém cuối cùng cũng thoát nạn.

- Còn con Trang? – Trang cũng cùng tâm trạng vs Trúc, cô đang lo đây nhưng rồi cô nói:

- Thật sự lúc đầu con không thích anh ấy! – Mọi người cả kinh, thật tại sao lại nói bạn trai như thế chứ? Chỉ có nó và Trúc mới hiểu Trang muốn gì thôi, Trang thấy được biểu cảm đó nên nén cười rồi nói tiếp:

- Nhưng anh ấy đã làm con không còn suy nghĩ đó! Anh thật sự làm con phải thay đổi suy nghĩ vì anh ấy giống như trẻ con những hành động của anh ấy rất là dễ thương mà con lại yêu thích sự dễ thương nên.....- nói rồi Trang diễn phụ họa thêm là nắm lấy bàn tay Quân nữa chứ, mọi người thì như vỡ oà, Pama Quân gật đầu tán thưởng. Tới lượt nó, Pama Hấn nhìn nó chằm chằm mong được câu trả lời, nó thấy vậy nên nói:

- Anh ấy rất bá đạo! – nghe được câu này, ai mà thích Hấn nổi chứ nhỉ? Thế là cả đám nhần mày, nó vẫn thản nhiên nói tiếp:

- Nhưng luôn coi người khác là trên hết, ví dụ như con trên hết! – chỉ một câu thôi chỉ một câu thôi cũng đủ hiểu “tình cảm” mà Hấn trao cho nó, câu trả lời tuy ngắn gọn nhưng thật sự là xúc tích đánh vào tâm lý người nghe khiến người nghe hiểu rõ được sự yêu thương của nó và Hấn, Pama Hấn nghe thế thì cười tươi nói:

- Tốt! Tốt! Tốt! – Pama Hấn nhìn nó, thật là một cô gái thú vị!

- Ta đói rồi, ta muốn hưởng thức những món ăn do tụi con nấu! Vì vậy.....! – Tới rồi, thời khắc sinh tử đã tới, mẹ hấn thật biết làm người khác lâm vào khó khăn, nó thật không ngờ lại phải nấu ăn, tụi nó nghe tới nấu ăn là muốn khóc luôn, nhưng phóng lao thì phải theo lao, tụi nó đành chạy vào bếp mang tập dề và bắt đầu chiến, không giống như những chuyện khác là mọi người sẽ nghe thấy tiếng nôi nôi, soan chảo va chạm vào nhau hoặc mấy câu từ là: “chết rồi! Cháy rồi!” hay là “mặn quá....” nhưng tụi nó không hề tạo ra một tiếng động nào chỉ nghe tiếng xèo xèo khi bỏ thức ăn vào chảo, tiếng cười đùa của tụi nó, cứ như tụi nó đi dã ngoại đang chơi đùa vậy đó, khoảng gần nửa tiếng sau thì mùi thức ăn bay lên tới phòng khách nơi Pama tụi hấn và tụi hấn đang ngồi, phải nói cái mùi này biết quyến rũ lòng người vì chỉ mới ngửi thôi mà đã muốn ăn rồi, mùi thơm cứ thế mà lang tở vs tốc độ nhanh. Đang bay tâm hồn theo mùi thơm của thức ăn thì tiếng tụi nó vang lên từ trong bếp:

- Mọi người xuống ăn cơm ạ! – theo phép tắc là phải lên mời, nhưng bây giờ Pama tụi hấn chẳng cần chấp nức, một bàn thức ăn đầy hương vị đủ màu sắc cũng vs nhiều loại thực phẩm khác nhau hoà quyện tạo thành một bàn ăn khiến người khác khó cưỡng lại. Nào là mực kho rim cay, món gà xào xả ớt, hải sản xào cải thìa, canh sườn khoai sọ,Quá trời luôn nói không hết, món nào cũng ngon và món nào cũng muốn ăn (T/g: Cho tui ăn vớiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii). Mọi người bắt đầu ăn và tụi nó cũng thế.

32. Chương 31: Không Biết Nấu Ăn!!!!!!

Sau khi ăn xong và nói chuyện với nhau vài câu thì Pama tụi hấn đi về, còn lại tụi nó và tụi hấn ở lại một căn nhà to thế này, hành lí đã được chuyển qua từ lâu, tụi nó ngồi trong bếp nói vọng ra:

- Mấy anh vô đây cho tụi này nói cái này nè! – Tụi hấn nghe thế thì chạy vào à không lết vào mới phải, đi từng bước nặng nề và chậm chạp cuối cùng cũng tới nơi, hấn lên tiếng trong lúc kéo ghế ngồi xuống đối diện nó:

- Chuyện gì? – Quân và Hạo cũng từ từ ngồi xuống, nhìn chăm chú vào tụi hấn, tụi nó nở một nụ cười tươi rói rồi nói:

- Mấy anh rửa chén kia! – Tụi nó chỉ vào cái đóng chén trên sàn nước chất cao như núi kia, tụi hấn nhìn xong thì mắt muốn nổi đom đóm nói:

- Tụi này sao phải làm? – Quân nhìn tụi nó rồi hỏi

- Vì tụi tui nấu rồi nên mấy anh phải rửa chén đi chứ! – Trang nói trong lúc nhìn móng sơn mình mới sơn rồi còn thổi phù phù vào nữa chứ, nghe tới đây thì tự nhiên nó chìa cái chìa khoá xe của hấn ra, nó xoay xoay trên tay một hồi rồi mới vụt lại cho hấn nói:

- Trả đó! – Nó lấy chìa khoá hồi nào? Sao hấn không hề hay biết gì hết? mà nó lấy làm cái gì? Nhìn mặt hấn ngu ngơ và nhìn nó chậm chậm nó cũng chẳng có nói gì mà chỉ uống nước thôi, con Trúc lên tiếng:

- Nè! Vào rửa chén đi chứ! Mấy người phải rửa một tuần vì lúc này giám lợi dụng tụi này, hiểu chưa? – Trúc còn trừng mắt vs tụi hấn, tụi hấn nghe thế thì thở dài chột Hạo nói:

- À! Tụi này sẽ rửa nhưng mà mấy người biết nấu ăn à? – Hạo thấy hơi nghi nghi, phải nói là tụi hấn ý chứ? Tại sao tụi nó nấu được nhiều món và ngon như thế chứ? Nghe tụi hấn hỏi thế, tụi nó ôm bụng cười ngặt nghèo, cười đến chảy cả nước mắt (Mất hình tượng dễ sợ), cười như điên, tụi hấn thì không hiểu gì, hấn lên tiếng:

- Cười cái gì mà cười hoài thế? Nói đi mấy người biết nấu ăn à? – Tụi hấn muốn bốc khói luôn vậy mà tụi nó vẫn cười, nó lên tiếng:

- Hahah.....tụi.....haha.....này.....hahaha- Cười không cần nói cái gì vào tâm điểm, còn phụ hoạ là đập bàn cười tiếp nữa chứ, Trang và Trúc cũng cười như nó, chột tụi hấn la lên:

- IM LẶNG!!!!!!!!!!!!- nhờ vào tiếng hét chói tai của tụi hấn nên tụi nó im bật, nhưng người cứ run run tụi nó đang nén cười ý mà! Tụi hấn hỏi lại cái câu mà này giờ đang hỏi mà không có câu trả lời:

- Mấy câu biết nấu ăn hả? – Tụi nó nghe xong thì che miệng cười, nhưng nó là người bình tĩnh nhất nó nói:

- Thật sai lầm! Mấy người ăn mà không biết mấy món đó từ cái nhà hàng ở ngã tư gần nhà mấy người à?
- nghe nó nói thế hần mới vỡ lẽ ra, nó lấy chìa khoá của hần để đi mua thức ăn ở nhà hàng đó, mà nó lấy chìa khoá khi nào? Nó biết hần đang nghĩ gì nên nói:

- Tôi lấy từ lúc ở gara rồi! – Vậy là cái lúc hần rút chìa khoá bỏ vào túi, lúc đó là nó đã lấy rồi, thật là không thể xem thường nó được.

- Cái nhà hàng đó nấu cũng ngon hé! – Trang tự nhiên khen tấm tắc về thức ăn của nhà hàng.

- Tụi cô đi khi nào? – Quân lên tiếng hỏi vì tụi hần chưa có hiểu rõ nhà mày lắm vì cũng mới ở có mấy ngày thôi, Trúc trả lời:

- Thì nhà này có cửa sau! – Đúng thật từ cửa sau đi vòng quanh cái mái hiên là tới gara, nó lấy xe phóng thẳng ra khỏi nhà rồi chạy một mạch tới nhà hàng, vậy là tụi nó có thức ăn mang về. Mà thật không ngờ, Pama tụi hần khen tụi nó nấu ngon rồi còn nói là thật bất ngờ vì thời nay ít đứa con gái nào biết nấu ăn cả! Tụi nó cũng có biết nấu đâu chỉ là sau khi mua về giả bộ bỏ vào chảo, xào xào vài cái, thế là thành một món ăn (Thật báỉ phực)

Tụi hần nghe xong thì xầm mặt, không ngờ tụi hần bị gạt từ A tới Z luôn, chưa kịp chửi tụi nó thì nó nói:

- Không mau vào mà xử lí cái đám kia đi! Tụi này mắt xem tivi rồi!- Vừa nói xong tụi nó chạy ra phòng khách trên tay còn đem theo đĩa trái cây, rồi ngồi lên sofa và bắt đầu xem fim. Tụi hần bừa đầu bừa tay một hồi rồi cũng vào rửa, thật sự tụi hần cũng từng làm những việc này khi ở Mỹ, vì lúc đó ở một mình nên mọi thứ đều tự làm, vậy là sau nửa tiếng sau tụi hần bước ra thì thấy tụi nó đang bình luận những diễn viên trong fim, tụi hần ngồi xuống và xem fim chung, tưởng tụi nó coi cái gì, ai dè coi hoạt hình vậy mà cũng bình luận. Khoảng một lúc thì cũng 10h tụi nó cũng đi lên phòng ngủ, bây giờ tụi nó mới biết nhà thì to mà chỉ có 3 cái phòng, vậy phân chia sao? Sau khi um sùm cãi cọ đấu đá đánh đấm thì phòng chia như sau!

Phòng một: Nó và hần, nó thì mặt nhăn mày nhí, còn hần thì bình thản như không

Phòng hai: Trang và Quân, Trang thì thấy hơi bực và không thoải mái, Quân thì khỏi nói là rất bình thường

Phòng 3: Hạo và Trúc, 2 người này có vẻ là bình thường nhất nhưng nó hơi hơi ngại ngùng chút xíu

Căn phòng số một, chỉ có một cái giường một sofa, theo lẽ thường thì hần sẽ nhường cái giường cho nó ngủ mới phải nên nó không cần hỏi mà nằm thẳng lên giường nhưng sau khi hần tắm xong bước ra rồi nói một câu khiến nó đứng hình 100%, đó là:

- Xuống! Chỗ đó của tôi! – Tại sao vậy hả? Nó dù sao cũng là con gái tại sao không nhường cho nó đúng là keo kiệt, nó nhất quyết không xuống, nó cứ nằm lì ở đó, hần thì không nói gì chỉ nắm tay nó rồi khéo vọt vào ghế sofa rồi hần nằm lên giường ngủ, nó tức muốn học máu vậy đó nhưng tự nhiên nó phát hiện cái ghế sofa này cũng là cái giường, thế là nó đi tắm trước rồi mới nhào lên ghế sofa và ngủ.

Căn phòng số 2 cũng thế nhưng Quân tự nhiên lại nhường cho Trang cái giường, Trang thấy có sự mờ ám đâu đây nên mới nhào lên cái ghế sofa xem thử, thì ra cái ghế sofa là cái giường mà cái ghế này còn êm ái hơn cái giường, Trang cố đi tắm trước rồi nhào lên ghế sofa nằm luôn, Quân đi ra thấy thì nhìn chăm chăm rồi cố lờ Trang xuống vậy àm Trang đâu có vừa, Trang đá một cước vào bụng Quân xong rồi không quan tâm Quân ra sao mà ngủ một giấc ngon tới sáng, còn Quân thì ngậm ngùi lết tới cái giường mà an giấc.

Căn phòng số 3 có vẻ là căn phòng ồn ào chút xíu, khi Trúc nhường Hạo ngủ trên giường còn mình ngủ Sofa thì Hạo không chịu, anh nói cô cứ ngủ trên giường, còn anh ngủ sofa, thế là 2 người cứ nhường qua nhường lại, rồi cuối cùng quyết định bốc thăm và cuối cùng Trúc ngủ sofa, Hạo ngủ trên giường, sau khi tắm rửa sạch sẽ cô phóng lên sofa ngủ ngay, Hạo thì cũng như vậy!

33. Chương 32

Ở căn phòng giam nọ, có một chàng trai đang bị trói tay chân, người đầy máu trên người, đang bất tỉnh, tiếng giầy cộp cộp vang ngoài phòng cứ từng hồi từng hồi vang lên, tiếng kéo cửa ngh két két thật rợn người, một người đàn ông lịch lãm bước vào, ông ngồi trên ghế đối diện vs anh chàng người đầy máu me, ông cất tiếng lạnh băng nói:

- Tạc nước cho nó tỉnh! – Vừa nghe lời ông nói, một đám người đứng sau ông ta bắt đầu thi hành lời ông nói, từng gáo nước lạnh cứ tạt thẳng vào mặt của chàng trai, anh lơ mơ tỉnh, miệng khô khốc không nói được lời nào, mặt đầy nước lạnh, từng giọt nước rơi rơi xuống người khiến anh có chút run vì lạnh, người đàn ông thấy vậy nên nói:

- Mày thật không nói ra người trong hình là ai đúng không John? – Ông ta đi lại gần John nâng khuôn mặt anh lên, trên tay cầm theo một chiếc dao nhỏ, ông kề dao gần cổ của John, John cười khẩy nói:

- Ông muốn giết cứ giết! Tôi sẽ không nói ra đâu! – Ánh mắt ngoan cường, gương mặt lạnh băng lời nói đầy thách thức khiến người đối diện John càng thêm nóng giận, ông ta đề mạnh con dao vào cổ của John, John nhăn mặt, ông ta thấy vậy thì cười lớn nhưng lại rút dao ra rồi nói:

- Mày chưa được chết! Dù mày không nói tao cũng sẽ tìm ra! – ông ta kêu đám người sau lưng mở cửa thì một chuyên viên về máy tính đi vào, anh chàng chuyên viên chỉ trong tích tắc đã thấy cái thông tin về người trong ảnh khiến anh chàng chuyên viên càng bàng hoàng, anh chàng chuyên viên lắp bắp nói:

- Cái.....này...cái.....này.....sao.....là.....M.....M.....Minh Khánh! – Anh mặt mày xanh mét, chỉ thẳng vào màn hình, ông ta nghe thấy 2 từ Minh Khánh thì ngay lập tức kéo cái laptop quay lại xem, sau khi xem xong thì mặt ông không cất ra được một giọt máu, thật không thể ngờ và ông ta không thể nào tin được ông ta quá to:

- Không phải! Mau tìm lại! – Chỉ vs mấy từ đó anh chuyên viên, anh chóng tìm lại, tay anh run run bấm liên hồi nhưng kết quả vẫn thế, và anh tìm lại 5-6 lần nhưng không có gì thay đổi. Ông ta tức điên lên, còn John thì cười khinh bỉ, ông ta thật muốn giết chết John, nhưng ông ta thiết nghĩ chưa tới lúc, ông ta giận dưng dưng bỏ ra khỏi phòng giam, tất cả mọi người cũng đi ra chỉ chừa lại 2 người ở lại để canh John, dù đã đi xa nhưng ông ta vẫn nghe thấy tiếng cười của John.

NGÀY HÔM SAU:

Tại hấn thức sớm một cách bất ngờ, hấn sau khi từ WC đi ra thì chẳng thấy nó đâu, thật kì quái anh chỉ mới đi vào có 15' mà chẳng thấy nó đâu, chợt nghe tiếng nói từ sau lưng:

-Làm ơn tránh đường giùm cái! – nó đứng đằng sau hấn khi nào không hay, hấn hơi giật mình rồi né ra cho nó đi vào trong, nó sau khi đi ra là một bộ đồ thể thao, đeo khăn trên vai, hấn hỏi nó;

-Cô tập thể dục à? – hấn cũng có thói quen tập thể dục nhưng dạo này bận nên cũng không thường xuyên, hấn cũng mặc đồ thể thao. Nó chỉ gạt đầu rồi chạy đi ra khỏi nhà, hấn chạy theo nó, nó thật thấy tại sao tới ngày cứ rước phiền phức vào mình? Tên này làm cái gì mà chạy theo nó, làm sao àm nó nói chuyện vs Tiểu Lam đây? Tên này thật hết thuốc chữa. Nó cố chạy nhanh hết tốc lực vậy mà tên đó vẫn đuổi theo kịp, thôi vậy lần sau nó sẽ nói chuyện vs Lam sau.

Trang thức sớm nhất lúc này thấy nó và hấn chạy bộ vs nhau thì nhìn chằm chằm vì Trang thiết nghĩ không lẽ Thư đối tính hay sao? Thường ngày Thư ghét mấy người nào mà phá cái khônggian bình yên của nó vào sáng sớm cả! Đang suy nghĩ mong lung thì Quân từ đằng sau cầm theo ly nước nói:

-Làm gì mà đứng thừ người vậy? – Trang quay qua định chửi ột trận từ nhiên nói sáng sớm mà hù sợ muốn chết, vậy mà khi thấy Quân đưa cho ly nước thì Trang bớt giận nhưng không có cười, Trang lấy ly nước rồi hỏi:

-Mới sáng sớm mà định hù tôi à? – Nghe thấy Trang nói thế Quân mới hiểu thì ra Trang bị yếu tim, Quân cười một hồi mới chọc nói:

-Cô bị yếu tim à? – Trang đang định là tha cho Quân không ngờ anh dám chọc cô, cô cười vs Quân sau đó đưa tay lên đánh túi bụi, Quân đỡ một hồi thì không chịu được nữa nên xin tha quyết liệt, Hạo từ trên lầu bước xuống nói:

-2 người mới sáng sớm mà um sùm! – Trang và Quân quay sang nhìn Hạo, Trang liếc Hạo một cái sắc bén, Quân thì mừng không kịp, Trúc cũng từ trên lầu bước xuống, mặt nhăn lại ngập một cái nói:

-La làm gì mà dữ vậy ngủ không có được gì hết á! – cả 3 quay sang nhìn Trúc, Trúc đi lại rót một ly nước rồi uống, Trang đang tức tối gặp được người để chửi nên tuông một tràng:

-Mày có biết là mấy giờ rồi không mà la sớm, mày thức trễ tao chưa àm còn ở đây lí sự hả? Dám chửi tao luôn cô á? Gan ghê hả? Mày thật sự là mới sáng.....bla..bla.....

-Thôi!!!!!!!!!!!!!!- Trúc la lên rồi chạy một ào ra khỏi cửa, Trang đuổi theo, Quân và Hạo thì đứng cười nức nẻ, chợt một giọng nói lạnh vs chút chút bực tức vang lên:

-Tụi bây làm gì đó????????- Cả 4 nhìn ra thì phía cổng thì thấy nó đang nổi giận đùng đùng cùng vs hấn đang tươi cười bước vào.

34. Chương 33: Cổng Nhà

Nó đi từng bước tới chỗ hai con bạn, Trang và Trúc run run hỏi nhỏ nó;

-Sao vậy? – nghe được câu đó tự nhiên nó nói nhỏ vào tai 2 con bạn chỉ đủ để 2 con bạn nghe, nghe xong 2 con bạn nhăn mặt nhìn hấn, rồi ánh mắt hăng lên tí lửa, phải nói tụi hấn thấy thái độ như thế thì khá ngạc nhiên, Quân hỏi:

-Mày làm gì Thư à? – Hạo cũng chăm chú nhìn hấn, hấn lắc đầu, hấn thật sự đâu có làm gì nó đâu!, Thật ra nó tức là do không nói chuyện vs Lam được thôi, việc quan trọng của nó cứ lần lượt bị hấn phá vỡ. Tụi nó đi thẳng vào nhà, tụi hấn cũng bước theo, nó sau khi tắm rửa và thay đồ thì cũng bước xuống, hấn thì cũng thế, nó ngồi xuống sofs chung với 2 con bạn, hấn lên tiếng:

-Mấy cô cho tụi này ăn cái gì vào sáng nay? – tụi nó nghe xong thì đồng loạt nhìn nhau rồi nhìn thẳng vào tụi hấn, cười một cách châm chọc nói:

-Tụi này không có biết nấu ăn! – Tụi hấn biết là tụi nó không biết nấu ăn nhưng ít nhất cũng chiên được cái trứng chứ! Thế là Quân nói:

-Thì ít nhất mấy cô cũng biết chiên trứng! – tụi hấn nhìn tụi nó nói, Trang liền lên tiếng nói:

-Không biết! – chỉ vs 2 từ, 2 từ thôi nhưng làm tụi hấn muốn ngã ngửa, chợt Hạo nói:

-Vậy mấy cô mua thức ăn đi! – Hạo đưa ra ý kiến của mình khiến tụi hấn gật đầu đồng ý

-No! – Trúc phản bác ngay, thế là một cuộc chiến tranh nổ ra, 2 bên cứ đùn đẩy cho nhau không ai chịu đi, cuối cùng vì những lời nói rất thuyết phục của tụi nó khiến tụi hấn đành ngậm ngùi mà đi mua thức ăn! Tụi hấn chạy xe vừa ra khỏi cổng thì khoảng một lúc sau một chiếc xe ô tô màu trắng chạy vào (cổng không khoá), tụi nó sau khi cho xe vào thì khoá cổng lại, xe không chạy vào gara mà tới cái mái hiên màu xanh, tụi nó ngồi xuống, 2 người trên chiếc xe ô tô màu trắng bước xuống, 2 người đó là Lam vs Jin. Chưa kịp để 2 người kia ngồi xuống nó đã hỏi:

-Sao? – Lam lắc đầu, Jin thì mặt buồn so thở dài, Lam lên tiếng khi đã ngồi xuống:

-Tên đó đã chuẩn bị trước, màn bảo vệ của máy tính thật sự khó xơi, em đã cố mở nhưng không được, em kêu anh Jin hack vào cũng không được, anh Jin đã đến tận nơi để mở cũng chả có ăn thua, em nghĩ màn bảo vệ này thật sự là do một người nào đó thật sự giỏi và am hiểu về máy tính tạo nên. – Lam nói một tràng, nó sau khi nghe thì hiểu rõ thì ra là chỉ mấy chuyện lật vạt này mà Lam cũng làm như chuyện quan trọng, nó gật đầu như hiểu ý Lam rồi nói:

-Tụi chị sẽ lo, tụi em đừng lo! – Lam cũng gật đầu rồi nhìn Jin nói:

-Về thôi anh! – Jin đứng lên chào nó, Lam cũng chào nó rồi 2 người phóng xe một mạch về, nhưng mà lúc này tụi nó khoá cổng rồi, vậy là Jin chạy một cách nhanh nhất tổng văng luôn cách cổng luôn, tụi nó bước ra thì thấy cái cảnh có 1 khuôn mặt nhăn nhó, tay sờ sờ cách cổng sắp rớt, còn người kia thì ánh mắt toé lửa, còn người thì bình thản như không có chuyện gì nhưng miệng thì nghiêng răng kinh khủng. Tụi nó đi ra cầm cầm cánh cổng sắp rớt thì nó rớt xuống một cái ầm, tụi nó cười cười nhìn tụi hấn, tụi hấn tức muốn ói ra máu, mới đi có chút xíu mà tụi nó đã phá nhà rồi, tụi hấn bực dọc đi vào nhà, quăng thức ăn lên bàn rồi ngồi xuống ghế, gương mặt hình sự khiến tụi nó sợ (Giả thôi). Tụi nó ngồi đối diện tụi hấn, hấn để 2 tay lên bàn hỏi một cách “nhẹ nhàng”:

-Mấy cô làm cái gì mà hư cổng vậy hả? – hấn nhìn tụi nó, chỉ vs cái hình dáng nhỏ nhỏ đó mà làm cái gì được, vậy mà.....vậy mà.....cái cảnh cổng nó nằm một đống ở ngoài đó. Nó nhìn hấn rồi nói:

-Tụi này không có làm! – Nghe thấy thế cả bọn nhìn nó, cứ nghĩ là nó nói nó làm chứ? Vậy mà nó nói không!

-Chứ ai làm? – hấn nhìn gương mặt vô tội của nó thì giận thêm

-Là bạn tôi làm! Nhưng thôi coi như là tôi làm đi nên tôi xin lỗi, ok? – Nghĩ sao nó xin lỗi người ta mà cái giọng nó cứ ở trên mây. Làm sao àm người ta chấp nhận chứ? Nó cũng chả có quan tâm hấn có chịu nhận lời xin lỗi mà không, nó chỉ muốn nghĩ cái cách và vào công ty vs một thân phận khác chứ không phải là chủ tịch của công ty, nếu nó mà làm anh nó vào công ty vs vai chủ tịch thì ông ta sẽ nghi ngờ mất! Nhìn nó đâm chiêu hấn cũng chẳng nói gì kêu người lại sửa cổng rồi lái xe đi đâu mất, Quân và Hạo cũng chẳng nói cái chi rồi cũng lái xe chạy đâu mất tiêu

35. Chương 34: Bắt Đầu Tìm Manh Mối!!!!!!!!!!

Tụi hấn chạy tới công ty của riêng mình rồi mỗi người giải quyết công việc ở công ty, sau khi giải quyết việc của công ty xong, cả 3 cùng chạy tới một căn nhà cổ kính, hấn là người bước vào căn phòng có chiếc ghế vàng, ghế bạc và ghế gỗ, hấn vừa ngồi xuống thì cửa phòng mở ra và Quân bước vào, khoảng một lúc sau cửa phòng mở ra lần nữa và Hạo bước vào, cả 3 ngã lưng xuống ghế rồi hấn nói:

-Điều tra sao rồi? – nghe thấy thế cả 3 cùng ngồi ngay ngắn, tay chống lên bàn rồi Quân nhíu mày nói:

-Hấn ta đang giữ tư liệu mật của công ty mà hấn đang làm việc! – Quân im lặng không nói thêm lời nào, hấn nhìn sang Hạo để chờ câu nói tiếp:

-Công ty WL (chi nhánh công ty Hà gia), đó là tư liệu của công ty đó! Và công ty của của Hà Minh Khánh, anh của Thu! – Hạo nói, rồi cả Quân và Hạo khề nhìn hấn, khuôn mặt hấn chả có biểu tình gì ngoài khuôn mặt lạnh tanh. Hấn hỏi tiếp:

-Còn gì nữa? – Quân nhanh chóng trả lời:

-Thì còn một việc nữa là những tư liệu về việc hấn hãm hại Pama mà tụi này không tìm ra, có thể hấn ta cất giấu đâu đó? – hấn nhíu mày, tay đang vào nhau một cách xiết nhất có thể, khiến gân xanh trên tay cứ lần lượt mà nổi lên. Thấy hấn như thế Quân và Hạo cũng chẳng nói gì, chỉ biết thở dài âm thầm. Vậy là hấn đã biết tất cả những gì liên quan đến nó hay sao? Mà hấn là ai? Hấn tại sao lại có cùng kẻ thù vs nó? Mọi chuyện rồi từ từ sẽ rõ!

Trời đã tối, bây giờ có thể là 12h đêm, tụi hấn chạy xe về nhà, tụi hấn nghĩ tụi nó đã ngủ, khi về đến nhà sau khi mở cổng tụi hấn chạy thẳng vào thì mới thấy cửa sổ để mở những làn gió cứ lùa lùa vào làm bay tẩm màn cửa màu trắng, làm àn cửa cứ thoát ần thoát hiện nhìn thật ớn ớn, thêm vào đó là không có đèn nhưng cứ có ánh sáng lơ lơ ở trong nhà rọi ra, khung cảnh thật khiến người khác nổi da gà, gió cứ thổi lạnh lạnh, tụi hấn mở cửa vào nhà, vì quá im lặng nên tiếng cửa kêu ken két nhẹ nhẹ nhưng thật rùng rợn, hấn nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy ai, đi vào phòng khách thì thấy có 3 bóng người đang ngồi ngay sofa, màn hình tivi đang chiếu thì cứ lập loè lúc trắng lúc đen lúc có màu đỏ bao toàn màn hình, rồi bỗng nhiên.....bỗng nhiên.....nguyên một cái mặt quỷ, gương mặt biến dị, xuất hiện ngay màn hình và ngay lúc đó tụi hấn mở đèn khiến tụi nó hết hồn la lên:

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! – 3 đứa nó ôm nhau cứng ngắc nhảy dựng, đứng lên sofa, tụi hần thì đứng đằng sau cười ha hả, tụi nó càng giật mình hơn óc ác gì mà cứ nổi lên từng hồi từng hồi, rồi từ đâu một cánh tay lạnh băng đặt lên vai tụi nó, mỗi người có một cái tay đặt trên vai, tụi nó run cầm cập đầu cứng ngắc nhưng cổ xoay qua phía sau, xoay gương mặt cứng đờ đầy hoảng sợ tụi nó mới nhận ra rằng không phải ma mà là tụi hần, tụi nó thở phào nhẹ nhõm rồi mỗi đứa đánh tụi hần túi bụi, vì lúc này đứng ngoài lạnh mà bây giờ còn bị đánh nên tụi hần hơi đau đau, thấy tụi hần nhăn mày, tụi nó cũng ngừng tay, tụi nó và tụi hần ngồi xuống ghế nó nói:

-Giỡn mặt hả? – tụi hần dù rất đau nhưng nhớ lại cái biểu hiện lúc này thì nén cười không được nên cứ cười ha hả, người thì cười ôm cả bụng, người thì cười đến chảy cả nước mắt, người thì bò lăn ra cười, tụi nó thấy thế thì bực bội thêm, đưa tay định đánh tập 2, tụi hần thấy vậy thì cố nín cười cứ bụm miệng, vai cứ run run lên, hần nói:

-Tụi này.....(nhìn cười).....thật ra....chỉ.....đùa....có.....chút.....hahaha.....chút thôi! – vì nhìn không nổi nên cười lớn rồi khi thấy gương mặt của nó thì cố nín cười, nhưng mắt vẫn biểu hiện ý cười. Chợt nó không giận nữa mà nó nói:

-Ngày mai tụi này không có ở nhà! Tụi này đi sớm nên nói trước ấy người! – rồi nó không cần câu trả lời của hần mà lên phòng hần, 2 con bạn cũng vậy đi lên nốt, tụi hần biết ngày mai tụi nó đi đâu nên cũng chẳng có nói nhiều! Nhưng tụi hần nào đâu biết, ngày mai là ngày tụi nó biết được những thứ có liên quan tới tụi hần và những thứ liên quan đó dẫn tới những tình huống vô cùng khó xử! Tụi hần cũng nhanh chóng lên phòng, rồi cũng ngủ!

Ngày hôm sau:

Nó thức sớm nhất, nó vừa bước xuống nhà vs trên người là bộ đồ đen toàn tập thì thấy 2 con bạn đợi ở dưới nhà, tụi nó ra ngoài cổng thì thấy có 3 chiếc mô-tô đợi sẵn, tụi nó phóng lên rồi chạy tới công ty WL, sau khi mở được khoá cửa của công ty mà không bị bảo vệ phát hiện, tụi nó nhanh nhẹn đi lên tầng 6 (thang bộ vì đi thang máy dễ bị lộ). Tụi nó dừng ngay cánh cửa bằng gỗ được điêu khắc tinh xảo, trên cánh cửa còn đề chữ ” phòng Phó Giám Đốc”, tụi nó hỏi Lam:

-Chìa khoá? – Lam khó xử nhìn tụi nó, nó chau mày rồi nói:

-Không có? – Lam liền gật đầu một cái, nó thở dài rồi nói vs Trang:

-Kẹp tóc! – Trang nghe xong thì tiết nuối lấy chiếc kẹp tóc mới mua đưa cho nó, nó cầm kẹp tóc rồi bẻ công nó một chút sau đó bắt đầu mở khoá vs chiếc kẹp tóc, nó hí hoáy một hồi thì khoá cửa cũng mở, tụi nó bước vào trong, nó ngồi lên ghế Phó Giám Đốc, mở máy tính và bắt đầu làm việc, đúng là lần này khó thật, có rất nhiều ổ mà ổ nào cũng có mã bảo vệ, vậy nếu mở hết mấy ổ cứng trong đây thì tới trưa cũng không xong. Nó cười nửa miệng, muốn gạt nó đâu có dễ trong số các ổ cứng này chỉ có một cái dữ tài liệu mật, tài liệu có thể đưa hần vào tù vs tội chung thân! Nó bắt đầu mở mã khoá vs cái ổ cứng có cái tên “ HMK”. Nó sau khi dùng mọi cách nhưng mã vẫn chưa mở. Chợt nó nhớ tới cái lúc anh Khánh nó dạy: ” Nếu em thật sự không mở ra được mã khoá thì hãy nhớ điều người ta yêu thương nhất để làm mã khoá thì thế nào cũng là nó”

36. Chương 35: Hà Minh Khánh!!!!!!

Nó ngồi suy nghĩ một lúc lâu mà chẳng biết ông ta quý trọng nhất cái gì? Quan tâm nhất về cái gì? Vậy thì biết mã khoá là cái gì? Đang suy nghĩ lung tung nó chợt ghi đại tên hần coi nó vô không? Mai rủi thôi! Nó nghĩ thế nào tên này chắc là hoàn toàn không rồi! Ai ngờ! Ai ngờ! Mã bảo vệ mở ra, Vậy là saoooo? Không lẽ người quan trọng nhất vs cái tên này là.....là.....chắc không? Có thể là trùng tên!, nó sao khi chép toàn bộ những thứ liên quan tới công ty WL thì định ra ngoài thì nghe 2 con bạn quý hoá của mình:

-OMG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- Tự nhiên 2 con bạn la lên làm nó thoát tim! Nó chạy lại thì thấy 2 con bạn đang xem cái gì đó trong cuốn sổ màu đen, màu mực nhoè đi, trong đó có một số tờ giấy ó vàng, không lẽ.....không lẽ.....Đồ cổ. Nói chơi thôi! Nó dặt lấy cuốn sổ và trên cuốn sổ là vài dòng: “ Nhật ký”, giấy thì là giấy buộc tội, rồi giấy xác nhận và người tên giấy đó và người bị buộc tội đó là.....nó

hiếu rồi thì ra là thế, đang trong lúc cười thầm thì chợt nghe tiếng từ ngoài cửa! Cánh cửa kêu lạch cạch vì cứ có người mở cửa, tiếng chìa khoá lạo xạo bên ngoài khiến tụi nó phải nhìn xung quanh để tìm chỗ trốn. Chợt bên ngoài cửa vang lên tiếng nói của Tiểu Lam:

-Phó Giám Đốc, hôm nay ông đi sớm thế? – Nụ cười khuyến mãi của Lam chẳng làm người đối diện thay đổi khuôn mặt, trước mặt Tiểu Lam là một người có thân hình cao ráo và cường tráng, ánh mắt sắc lạnh, ngũ quan như được tạc tượng đẹp đến từng đường nét, ông mặt Ấu phục nhìn sơ qua không ai nhận ra ông ta 40t, ông ta nói:

-Gọi bảo vệ lên đây mở cửa! – Tiểu Lam gạt đầu rồi đi cô đi thẳng rồi quẹo phải, nếu đi đúng hướng thì cô phải đi thẳng nhưng không cô đột ngột rẽ sang trái rồi đi tới nơi phòng giải lao, cô mở cửa thì ra Jin đang ngồi trong đó, cô nói về anh về điều mà tụi nó đang gặp rắc rối, Jin cười vs nó rồi nói nhỏ gì đó, Lam cũng cười tươi rồi thông thả ra ngoài đi xuống tầng 1 tìm bảo vệ cho Phó Giám Đốc. Còn về phần tụi nó, nó lấy cuốn nhật ký nhét vào người rồi tụi nó lấy một cọng dây dài buộc vào khoá cửa, buộc nơi lỏng nếu đứt mạnh khoá cửa sẽ mở và dây sẽ bị tụi nó thu lại, nhưng tụi nó làm vậy làm chi? Đột nhiên nó một tay nắm dây và từ từ kéo ra ngoài ban công, nó và 2 nhỏ bạn đột nhiên nhảy xuống? Không lẽ tụi nó có chuẩn bị nào hay sao? Đây là tầng 6 nếu nhảy xuống không tan xương nát thịt thì cũng trở thành người thực vật, không hôn mê suốt đời thì cũng ngồi xe lăn, tụi nó kéo mạnh dây khiến khoá cửa mở trong lúc tụi nó đã an vị nằm trên một tấm nệm to ơi là to và rất là mềm mại! Cái nệm ở đâu ra? Là do tụi nó đã kêu Jin chuẩn bị trước, nó chỉ là phòng hờ thôi, nếu gặp chuyện cấp bách thì mới sử dụng. Rồi tụi nó vào một quán café, ngồi nói chuyện vs nhau về cuốn nhật ký cùng vs đó là việc trả thù ông ta một cách thâm độc và tàn khốc nhất! Còn ở công ty WL, ông ta đang gọi người tới mở cửa thì khi ông lấy chìa khoá và mở ra thì cửa tự động mở, ông ta nghi ngờ về việc này đi từ từ tới kết sát (trong kết sát là cuốn nhật ký lúc này Trang và Trúc lấy), ông ta thấy mất một thứ là cuốn nhật ký, liền lấy điện thoại gọi cho ai đó vs giọng nói vô cùng tức giận.

Tụi nó nói được một lúc lâu thì mới nhận ra trời đã sập tối từ lúc nào không hay, tụi nó phóng xe về nhà vừa về đến cửa đã nghe thấy mùi thơm của thức ăn bay thoang thoang đâu đây (trong nhà), tụi nó đẩy cửa chạy thẳng vào nhà thì mới phát hiện trên bàn ăn có cả chục món mà món nào cũng thơm nên chắc là ngon, đủ loại món từ canh tới xào rồi kho rồi chiên, Ôi trời! Thiên đường là đây! Tụi nó ngồi vào bàn, trên bàn chưa có chén, đĩa hay dao, nĩa. Tụi nó định ăn vụng rồi một chút sẽ ăn chính thức và đưa tay tới gần thì phía sau vọng lên lời nói của tụi hấn:

-Cái này mấy người không được ăn? – Tụi nó quay ra sau thì ra tụi hấn đứng đây khi nào không có hay trên tay là đĩa, dao, nĩa, chén và muỗng, nhưng hình như là nhiều người lắm nên trên tay tụi hấn cầm rất là nhiều. Tụi nó chu môi nói:

-Sao ăn không được? – Tụi hấn đặt mấy cái thứ trong tay xuống bàn rồi nhàn nhạt nói:

-Cái này tụi này mời bạn – hấn nói vs nó, nó gạt đầu rồi nói:

-Vậy cho tôi một ít chứ? – Nó tươi cười nhìn hấn, hấn không nói gì chỉ lắc đầu rồi ngoắc tay kêu tụi nó ra ngoài, Trang lên tiếng hỏi:

-Mà nè! Bộ nhiều người lắm hả? – Trang chỉ hỏi cho vui vs lại làm như vậy cho tụi hấn không chú ý tới mấy món trên bàn, Quân nói:

-Ừm! Khoảng 10 người! – Đúng như dự đoán tụi hấn đúng là không có chú ý tới mấy món ở trên bàn, tụi nó đưa tay ra lấy thì Hạo nói:

-Muốn lấy thức ăn đi hả? – Trúc giật mình à không tụi nó đồng loạt giật mình vì lúc này có chú ý tới đâu mà biết hay vậy? Trúc chau73 lông mày trong miệng rồi nói:

-Có đâu! Thôi tụi này lên phòng! – thế là tụi nó ử rử rồi dắt nhau lên phòng, tụi nó thì không có đói chỉ là thấy rất buồn ngủ khi lúc sáng thức sớm (5h mà sớm?????).

Tại Mỹ, bây giờ là giấc sáng ở Mỹ, ánh sáng chiếu rọi lên một căn phòng màu trắng, trong phòng chỉ nghe thấy tiếng tí tí của chiếc máy đo điện tim của người nằm trên giường, một bình chứa chất lỏng và chất lỏng đó là chất dinh dưỡng cung cấp cho cơ thể này, đang thở bằng ống dẫn oxy mũi người nằm trên giường gương mặt tựa giống như nó chỉ khác đôi mắt nhắm nghiền và tóc có màu lục, nhìn sơ thì người này cao hơn nó và rắn chắc hơn và 2nguoi27 nằm đó chính là Khánh, anh trai nó, anh đã nằm đó lâu rồi nhưng không hề

có dấu hiệu là anh sẽ tỉnh lại, bỗng đâu ngón tay anh nhút nhút rồi mắt thì có gì đó động đậy, trong miệng khogn6 ngừng nói:

-Thư.....Mẹ.....c.....c.....c- Có thể là anh mơ chẳng? Mơ là có thể tỉnh chẳng? Cô y tá ngạc nhiên nhìn Khánh, cô toan chạy đi gọi bác sĩ thì từ đâu Khánh bật ngồi dậy rồi nói:

-THƯ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- Anh nhìn xung quanh, nhìn cô y tá, bác sĩ từ ngoài chạy vào, bác sĩ nhìn anh mà không thốt nên lời, bác sĩ liền chạy lại khám cho anh và ông biết rằng do bị chấn động về tâm lý nên Khánh mới tỉnh lại.

37. Chương 36: Hà Minh Khánh!!!!(2)

Khánh kích động nhưng sau khi khám xong thì nói:

-Sao tôi ở đây? – ánh mắt ngạc nhiên kèm theo một chút lo sợ, bác sĩ nhìn anh rồi nói:

-Vì cậu bị ám sát và bị hôn mê nên cậu ở đây! – nah nghe xong thì nhúu mày nhìn thẳng vào mắt bác sĩ rồi hỏi:

-Bao lâu? – ý anh Khánh ở đây là hỏi đã hôn mê bao lâu? Bác sĩ nhanh miệng nói:

-1 năm thừa cậu! – anh nghe xong thì mở to mắt, 1 năm, 1 năm, vậy là anh đã nằm đây một năm trời! Vậy mọi người ra sao? Công ty ai lo? Còn Thư thì bây giờ ra sao? Đang suy nghĩ thì anh nghe bác sĩ hỏi:

-Lúc này anh gặp gì mà la thế? – anh mới nhớ lúc này anh gặp nó đang gặp chuyện nên kích động la lớn tiếng rồi bật dậy, anh toan bước xuống giường thì đột nhiên cơ thể như không có một chút sức nào, té xuống một cách đột ngột nhờ có bác sĩ đỡ lại anh mới không té xuống nền gạch lạnh, Anh lắp bắp nói:

-Sao..sao.....tôi..kh....không....đ.....đi.....được? – bác sĩ nhìn anh rồi ôn tồn nói:

-Vì do cậu nằm quá lâu, các cơ xương, khớp xương chưa kịp hoạt động lại mới thế! – Anh thở phào nhẹ nhõm rồi hỏi:

-Vậy chừng nào tôi sẽ đi lại bình thường? – Anh nằm xuống giường, rút ống thở ra, toan cầm ly nước nhưng không được tay anh quá yếu í nhằm cơ xương chưa hoạt động nên lấy không được! Bác sĩ nói:

-2 tháng, cậu cứ yên tâm nằm đây, tôi nghe nói chuyện công ty em cậu đã lo rồi nên không cần phải vội, ừ! Tôi phải báo cho bà chủ? – ông bác sĩ đắp chăn cho anh rồi toan chạy đi thì bị gọi ngược lại:

-Khoan! Không phải báo! Tôi không thích họ biết tôi tỉnh mà vẫn chưa thể đi lại bình thường! – Anh muốn chừng nào khi thật sự hoàn toàn khỏe mạnh mới gặp lại mẹ và nó, anh mừng vì nó đã giúp gia đình và giúp cả anh, anh cười tươi nói, bác sĩ chỉ gật đầu nghe theo.

Còn tụi nó sau khi ủ rũ dắt nhau lên phòng thì cả 3 tụ lại ngay phòng nó (phòng hấn luôn), thì nó lấy USB ra gắn vào máy tính, những thứ nó chỉ toàn là tư liệu mật nhưng trong những tư liệu đó có một đoạn ghi âm. Trang thất mắt hỏi:

-Nè! Tự nhiên cái mấy thứ này làm gì? Tư liệu rất quan trọng nhưng nó chưa đủ bằng chứng để buộc tội hấn! – nó và Trúc cười vì hôm nay IQ của con bạn tự nhiên thấp dữ, tính của nó là có bao giờ làm chuyện dư thừa không mang lại kết quả đâu! Trang thấy 2 con bạn cười thì nói:

-Cười cái gì? Tao nói vậy có gì để cười? Ừ mà hình như mày xóa mấy cái tư liệu đó rồi hả? Xóa trong máy tính của ông ta á? – Nó gật đầu toàn bộ những thứ có trong máy ông ta nó đã xóa tất cả nó không muốn hấn lấy mấy cái đó mà uy hiếp nó. Rồi tự nhiên TRúc nói:

-Mày thấy tụi này cười mà không hiểu à? Trong mấy tư liệu đó, còn có cái gì mày nhìn xem? – Trang cố nhóm người nhìn xem thì thấy có thêm một phần ghi âm thì phì cười rồi còn tự cốc đầu mình nói:

-Đúng thật! Hôm nay tao bị gì ấy nhỉ? – Nó và Trúc cười, mà nó nhìn phần ghi âm rồi phát lên nghe (t/g không được nghe nên kể không được), Sau khi nghe xong Trúc hỏi:

-Mày định đưa hấn ra toà hay.....? – Khoảng trống đó của Trúc làm nó phải nhìn Trúc rồi nói:

-Tao không thích kiểu sòng phẳng cho lắm! – Nghe thấy thế Trang và Trúc nhìn nó, đập tay một cái bộp, 2 con bạn rất hiểu ý nó, ý nó nói ở đây là nó sẽ không nợ một trả một mà là nợ một mà phải trả mười, nó sẽ làm gì ông ta đây? Chờ đợi quá!. Tụi nó thì cười độc ác vạch ra những kế hoạch “ hại người”, còn ở dưới nhà, tụi hấn đang chờ đợi mấy đứa đàn em ở trong băng nhóm của tụi hấn và trong đó có cả Jin và Tiểu Lam, rất thất vọng tại sao Jin và Lam lại là đàn em của hấn phải không? Vì tụi nó không có lập băng nhóm! Tiếng chuông vang lên “ Ding Doang Ding Doang”, tụi hấn ra mở cửa thì thấy có 5 chiếc mô tô, có 5 trai và 5 gái, cả đám bước vào nhà, mở cửa ra toàn là thức ăn bày biện hoành tráng, Tiểu Lam lên tiếng hỏi:

-Chị Thư và bạn chị ấy đâu ạ? – Tụi hấn nhìn Lam xong rồi hấn nói:

-Sao em biết Thư? – Lam không những không giật mình mà còn tươi cười nói:

-Vì Jin quen vs chị Thư nên suy ra em cũng quen! – hấn cười, rồi chỉ tay vào phòng ăn kế nhà bếp, sau khi mọi người an vị vào ghế hấn mới nói:

-Trên phòng! – Lam à một tiếng rồi kéo Jin ngồi kế mình, mọi người bắt đầu nhập tiệc, khoảng nửa tiếng sau trên bàn vẫn còn rất nhiều thức ăn vì do nhiều quá, và cũng do nói thì nhiều chứ ăn không bao nhiêu, chợt từ trên lầu Trúc bước xuống, đi thẳng vào bếp (Phải đi qua phòng ăn), mọi người nhìn Trúc, ai cũng nói Trúc đẹp hết, Trúc chả quan tâm miệng cứ lẩm bẩm như đọc kinh, nói là nói thầm chứ thật ra là chửi người ta nên mọi người trong phòng ăn nghe hết:

-Tao là tao trù tụi mày, nghĩ sao kêu tao châm café cho tụi mày, thật là điên tiết àm gì mà cứ như osin vậy.....bla.....bla.....- Thì ra là Trang và nó sai đi châm café nên Trúc mới tức giận, mấy anh chàng trong phòng ăn nháo nhào lên khi thấy Trúc đi qua thì hỏi:

-Ai vậy?

-Đẹp quá vậy?

-Là bạn gái của ai vậy? – Tụi hấn nhìn Trúc đang lẩm bẩm rồi nhìn đám lồi nhoi trước mặt rồi Quân nói:

-Chị 3 của mấy người đó! – cả đám ồ một phát rồi nhìn Hạo trân trân, Hạo thì vẫn không nói gì mà cứ bình thần ăn và ăn khiến đám kia hụt hấn định không hỏi nữa thì có tiếng vọng từ toang bếp ra:

-Nè! 2 con kia có uống café nữa không? – âm lượng phù hợp, giọng nói nhẹ nhàng pha một ít tức giận khiến nó và Trang lật đật chạy xuống, mấy chàng trai mới vừa chiêm ngưỡng vẻ đẹp “chim sa cá lặn” của Trúc nay lại gặp hai gương mặt “ nghiêng nước nghiêng thành” của tụi nó thì muốn đứng hình luôn. Nó và Trang chạy vào lấy ly café rồi tụi nó ngồi trong đó chứ không ra phòng ăn, được nước nên đàn em hấn hỏi:

-AI nữa vậy? – Ánh mắt long lanh lóng lánh của đám kia nhìn ra phát ói.....(t/g: Vô WC liền cho tôi), lần này Hạo nói:

-Người tóc hạt dẻ là chị 2 của mấy người,. còn người tóc nâu đỏ là.....- chưa kịp nói hết câu đám kia đã chen vào:

-ĐẠI TỶ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- ý nói ở đây là kêu nó là hị cả á!

38. Chương 37:

Tụi kia hào hứng muốn chạy vào xem tụi nó (vì là bạn gái của tụi hấn nên mới thế chứ thật ra đám lồi nhoi này có bạn gái bên cạnh) nhưng chưa kịp đi thì bị tụi hấn ngăn lại. Hấn nói:

-Đi đâu? – giọng nói thì lạnh lùng tới run luôn, tụi kia im thin thít không đi nữa vs lại nãy tới giờ bạn gái ngồi kế bên mà cứ la oái oái nên tụi loì nhoi im một cách lạ thường, Tiểu lam và Jin thì ngồi cười từ nãy tới giờ, và rồi mọi người tiếp tục ăn mà quên bèn chuyện lúc nãy, tụi nó sau khi uống xong café thì thông thả ra ngoài vs gương mặt bình thần, đang chuẩn bị lên lầu thì giọng nói của Tiểu Lam khiến tụi nó ngừng lại:

-Chị Thư!!!!!! – nghe xong nó dừng lại quay đầu nhìn Lam còn Trang và Trúc thì vẫn đi tiếp không hề có ý định dừng lại, Lam thấy vậy nên nói tiếp:

-Chị Trang, chị Trúc!!!!!!!!!!!!!!- 2 người kia nghe tên mình thì quay đầu nhìn Lam rồi tụi nó cùng hỏi:

-Gi? – đi lại gần Lam, nhìn Lam bằng ánh mắt không mấy vui vẻ (tại vì chuẩn bị đi ngủ thì bị gọi ngược lại)

-Em.....mấy chị ngồi đây cho vui!!!!!!!!!!!!- Lam tươi cười nói, tụi nó nghe xong thì mỗi đứa cốc cho Lam một cái (Tội nghiệp) sau đó bước lên lầu tiếp tục, tụi nó thật sự đâu có rảnh mà ngồi nói chuyện phiếm vs mấy người này, tụi hấn thấy vậy thì cũng chả nói gì. Tiểu Lam ngồi ôm đầu miếu máu nhìn Jin, Jin tội nghiệp nói:

-Thôi! Mấy chị ấy không muốn ở lại đâu! Em đừng buồn nữa hé! – Jin còn vỗ lưng an ủi nữa cơ chứ, mặt còn buồn buồn, tụi nó dù sao cũng không phải người có trái tim sắt đá nên nói:

-Ở lại cũng được! – Tụi nó đã bị gạt một cách hoàn hảo, Lam thì đau thiệt nhưng lời an ủi của Jin chỉ là câu tụi nó ở lại thôi! Mấy chị ấy bị gạt rồi!!!!!!!!!!!! Tụi nó biết là jin gạt nhưng vẫn ở lại là do có một thứ nó muốn hỏi Lam thôi, tụi hấn đứng lên kéo ghế kể tụi hấn cho tụi nó ngồi xuống, hành động này lọt vào mắt xanh của cái đám loi nhoi, đám loi nhoi đang coi phim hoàn toàn miễn phí mà còn hấp dẫn nữa chứ! Tụi hấn quay lại chỗ ngồi khi tụi nó đã ngồi kế bên, tụi nó vừa ngồi xuống, một chàng trai khá đẹp trai trong nhóm loi nhoi hỏi nó:

-Mấy cô bao nhiêu tuổi? – vì nhìn tụi nó còn trẻ nên anh chàng đó gọi là cô nó đồng dạng nói:

-Có biết hỏi tuổi phụ nữ là rất vô duyên không? – tụi hấn không nói gì cũng chẳng thèm nhìn tụi nó tử nãy tới giờ nhưng khi nghe câu này thì nhìn nó như người ngoài hành tinh, còn đám loi nhoi thì im như hén biết là nếu độn tới bạn gái đại ca thì coi như xong, Lam và Jin thì cố nhịn cười vì không hiểu sao tụi nó lại làm khó mấy người này đây!

-Dạ! Xin lỗi vì bạn trai em không biết ạ! – Một cô bé khá dễ thương ngồi kế anh chàng tài lanh hỏi nó lúc nãy, tụi nó gạt đầu rồi nhìn đám đó một lượt rồi nhìn tụi hấn thì thấy tụi hấn đang nhìn mình, nó nói:

-22 tuổi! – Cả đám trố mắt (Lam, Jin và tụi hấn cũng thế), Trang và Trúc thì vô cùng bình tĩnh nghe nó nói thì cũng chỉ gạt đầu, tụi loi nhoi nghĩ: “nếu tụi nó 22t thì hơn đại ca tụi hấn 5t, khoảng cách cũng không mấy lớn nhưng đại ca tụi loi nhoi có bao giờ quen mấy đứa con gái hơn tuổi đâu? Không lẽ đổi khẩu vị hay sao?”. Còn tụi hấn thì nghĩ: “ Giở trò gì nữa đây? Làm cái gì mà 22t thế không biết” đang trong tình trạng mỗi người một suy nghĩ, nó kê vào tai Lam nói nhỏ:

-Ông ta thế nào? – Lam hoàn hồn khi nghe câu nói của nó, thì ra nó nói sai tuổi tác để có không gian riêng mà hỏi Lam, Lam cũng kê vào tai nó nói nhỏ:

-Ông ta tức điên lên khi mất quyền nhật ký cùng tư liệu mật và cả.....! – nó cười nhếch môi, còn Trang và Trúc thì cười một cách mãn nguyện vì cái ngày mà ông ta nhận lấy hậu quả đã tới! Tụi nó đứng lên đi lên phòng và ngủ, còn tụi kia giấc này khi trở lại bình thường thì không thấy bóng dáng tụi nó đâu, ngồi một lát rồi đám loi nhoi cũng về, còn lại tụi hấn dọn dẹp. Dọn dẹp xong, tụi hấn ra phòng khách ngồi, hấn nói:

-Tụi mày thật sự không thấy? – ánh mắt căm thù cùng vs sự tức giận đang tràn đầy trong mắt hấn, 2 thằng bạn nói:

-Không! Nhưng mày đâu cần mấy cái thứ giấy tờ đó chứ! – Quân thắc mắc hỏi, dù sao hấn mà muốn giết tên đó thì ai mà cần nổi vậy mà hấn không giết cứ đòi cuốn nhật ký gì đó vs mớ giấy tờ trong đó!

-Nó không muốn bị uy hiếp! – Hạo nói, hấn gạt đầu đồng tình, Quân cũng gạt gù nói, chợt hấn nói:

-Tao sẽ tặng cho hấn món quà để thể hiện “cuộc chiến này thật sự đã bắt đầu” – hấn cười độc ác, 2 thằng bạn dù không biết món quà của hấn là gì nhưng món quà đó sẽ đem lại cho ông ta một sự phiền phức to tướng đây!

Vì mấy đứa bạn nó dụ dỗ cũng vì mình đang bí ý tưởng nên mình sẽ đi Du Lịch vs mấy đứa bạn trong thời gian sắp tới nên mình sẽ ngưng viết truyện nhé! Khoảng 1 tuần gì đó! Mình sẽ cố viết bù lại ấy bạn! bye nhe!!!!!!!!!!!!

39. Chương 38

Tụi hần cũng lên phòng và ngủ. Ngày hôm sau, nó đang ngủ ngon giấc thì cảm thấy có cái gì đó thứ đó ầm ầm mà cũng mềm mềm, rồi thứ đó sao sao á, hơi ầm ở đâu cứ phả vào cổ nó, nó nghĩ chắc nằm mơ mới thể nên ngủ tiếp, nhưng cổ ngủ thế nào nó cũng nhận thấy hơi ầm đó cứ từ từ mà phả vào, gì đây? Không lẽ có ai đó thở vào người nó, nó nhúu mày vs suy nghĩ đó, bật ngồi dậy, nhìn xung quanh mờ mắt to ra để nhìn thứ kẻ bên mình, nó giật mình thì ra hơi ầm đó là.....là.....thật không ngờ..là..... hần! Sao hần ngủ cùng với nó? Thật không ngờ hần là đồ biến thái! Nó tức giận đến đỏ cả mặt và mang tai, nó dậm mạnh vào hần một phát rồi lớn giọng nói:

-Biến thái! Anh.....anh dám ngủ cùng vs tôi hả? – nó giận quá mà nói không nên lời, còn hần vì bị đánh thì đau điếng lấy tay xoa xoa lưng rồi lơ mờ mở mắt toan đập người đánh hần, nhưng khi mở mắt ra chuẩn bị tư thế đánh người mà gặp ngay khuôn mặt muốn nhào tới xé xác hần ra thì hần mới hiểu lí do mình bị đánh và rụt tay lại nói:

-Ừm! cô.....cô hiểu lầm rồi! – hần giải thích thì nó nhìn hần từ trên xuống dưới rồi sau đó lần lượt nhìn lại mình thì thấy không có gì bất thường, quần áo còn chỉnh tề, vậy là hần không làm gì, nó để yên cho hần nói, khoanh tay trước ngực nó nói:

-Nói đi! Tôi hiểu lầm cái gì? – nó hất mặt nói, hần thở dài một cái rồi nói:

-Tối qua tôi ngủ ở sofa...- hần đang nói thì nó chen ngang, tức giận nói:

-Rồi sao lại ở đây? – hần lại nhìn nó, hần nói:

-Tôi...lạnh.....nên mới lên đây! – hần cố nén buồn ngủ mà nói vs nó, nó nghe thấy thế thì cũng nhận ra thời tiết ở đây vào ban đêm thì lạnh lắm lần trước nó ngủ cũng thấy hơi hơi lạnh, nó gật đầu đồng tình quay đầu qua định nói vs hần vài lời thì thấy hần ngủ mất tiêu, nó cũng chả muốn đòi co nên đi xuống giường rồi vào WC.

Phòng của Trang:

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!! – Trang ngồi trên giường la hét ầm ĩ, la như chưa từng được la luôn, miệng há rộng âm thanh to làm căn nhà gần như run rinh, vậy mà chả có bóng ma nào chạy qua phòng Trang vì phòng cách âm. Trang chạy tới anh chàng trước mặt đẹp trai trên tóc còn có vài giọt nước rồi từ giọt nước chảy xuống thân hình cường tráng, nói đi nói lại nói tới nói lui là Quân trên người chỉ có mỗi cái khăn tắm, Trang sẵn tới chỉ thẳng vào mặt Quân la lớn:

-Anh làm vậy là có ý gì? Mới sáng sớm mà muốn nhát ma tôi rồi à? – à thì ra chị Trang nhìn thấy Quân như thế thì tưởng là con ma, vậy mà t/g cứ tưởng là chị ấy thấy boby siêu siêu chuẩn (nổ quá) của Quân thì xấu hổ mà la toáng ấy chứ? Quân lắng tai nghe Trang nói, nghe câu đầu còn thấy được được câu sau thì anh liền liếc Trang một cái sắc lạnh rồi nói:

-Tôi như vậy mà la ma à? – Trang gật đầu một cái rụp, Quân chả nói gì đi lại tú quần áo lấy chiếc áo thun cùng quần short kaki, Trang chả quan tâm Quân làm gì mà chạy tọt vào WC không quên mang theo đồ.

Phòng của Trúc:

Ánh nắng buổi sáng đang chiếu rọi vạn vật và xuyên qua tấm rèm cửa sổ rồi chiếu thẳng vô cái mặt của Trúc, Trúc liền lăn qua chỗ khác và nhắm mắt ngủ tiếp, Hạo sau khi đi từ Wc bước ra thì đã cố gắng kêu Trúc thức dậy, dù là nhẹ nhàng hay cứng rắn bạo lực thì con heo trên giường vẫn nhất quyết nướng cho đã, Hạo rồi trí nghĩ đi nghĩ lại rồi cuối cùng cũng ra một sáng kiến đó là.....Trúc thấy có cái gì đó mềm mềm đang từ từ chạm vào đôi môi anh đào của cô, cô nhúu mày rồi mở to đôi mắt ra thì.....không thấy cái gì hết, cô tỉnh ngủ hần, nhìn xung quanh chỉ thấy có một mình tên Hạo ở đây (chứ muốn ai nữa), Trúc lên tiếng hỏi:

-Nè! Anh mới làm gì tôi đó! – Hạo nhìn cô, anh cười nhẹ rồi đi lại gần nói:

-Hôn! – Trúc tức giận sẵn tay áo, chuẩn bị xé xát tên trước mặt đây mà, Hạo đưa tay đầu hàng nói:

-Khoan khoan! Tôi không có hôn cô! – Trúc khựng lại vài gì rồi nói:

-Chứ ai? – Hạo đưa tay ra, trên tay anh là con gấu bông màu trắng dễ thương, Trúc trố mắt nhìn Hạo, anh gật đầu như hàm ý nói chính là nó, vậy là người hôn Trúc chính là con gấu bông!

30' sau, tại phòng khách tụi nó đang ngồi xem tivi và ăn bánh uống trà, khung cảnh thật yên bình, xem một hồi thì chán quá nó chuyển kênh, hết kênh này tới kênh khác cho tới khi: “ Chương trình thời sự ngày hôm nay: Tại khu phố XXX, nhà XX, thành phố X, ông Phùng Minh Tuấn, Phó Giám Đốc công ty WL lúc 00h ngày....tháng....năm....nhận được một món quà, theo như ông nói thì ông sau khi nhận ón quà thì khoảng 2' sau món quà đó phát nổ, vì do nổ mạnh nên nhà của ông bị hư hại không ít, theo như điều tra thì công an cho rằng đây là một vụ trả thù hoặc cảnh cáo gì đó, công an muốn can thiệp sâu hơn nhưng ông Tuấn không đồng ý cho điều tra thêm nên vụ án được.....bla.....bla”. Tụi nó sau khi xem xong thì vô cùng ngạc nhiên nhìn nhau, thấy cái cảnh ông Tuấn bị đám phóng viên bu đen bu đỏ mà tụi nó thấy thật tội nghiệp, vụ này ai làm ra? Không lẽ có người có cùng kẻ thù vs tụi nó, tụi đang đang ngồi suy nghĩ thì tụi hấn đi xuống lầu.

40. Chương 39

Hấn đi lại gần tụi nó rồi nói:

-Làm cái gì mà ngây người thế? – tụi nó đồng thời quay qua, nhìn tụi hấn rồi bật giờ nở một nụ cười! À! Thì ra là thế! Thấy tụi nó cười tụi hấn nhăn mày, đi từng bước nhẹ nhàng tới ghế sofa rồi Quân nói:

-Các cô cười cái gì? – tự rót ịch tách trà nhấp nháp vài ngụm hưởng thức bánh, Quân hỏi, Trang thấy hành động đó thì cười tươi hơn nói:

-Chỉ là thấy hôm nay thật thú vị! – hàm ý của câu này không nhỏ đâu! Hôm nay thật là thú vị! Kẻ thù thì bị người khác tặng bom và người tặng bom lại ngồi trước mặt tụi nó, tụi nó đã có một đồng minh không hề đơn giản, nhưng người đồng minh này có vẻ không thích hợp tác, khi biết tất cả về tụi nó vậy ảm không hề nói tiếng nào về ý định hợp tác cả! Đúng là thú vị! Quân nhúu mày đặt tách trà xuống, Hạo và hấn hiểu Trang đang nói cái gì? Thật không ngờ chỉ cần một tin tức nhỏ bé tí đó mà tụi nó lại biết được tụi hấn là người tặng bom, thật không tầm thường, Hạo nói:

-Thật vậy sao? Thú vị đến thế à? – Hạo nhướn mày hỏi, anh thật muốn hiểu rõ tụi nó hiểu được bao nhiêu về tụi hấn.

-Ừm! Nhưng cũng không thú vị đến thế đâu! Vì chặng đường còn dài còn nhiều điều thú vị đang chờ ta phía trước! – câu nói này có nghĩa gì đây? “ vì chặng đường con dài còn nhiều điều thú vị đang chờ ta phía trước” . Không lẽ ý của Trúc là sẽ được coi những cuộc ẩu đả của ông Tuấn và tụi hấn dài dài? Nó từ này tới giờ không nói câu nào, nó thật muốn coi mấy người này cãi nhau, nó tự đứng đứng lên rồi đi thẳng vào bếp khiến hai con bạn ngưng nói vs tụi hấn, tarng nắm tay nó lại hỏi:

-Đi đâu? – Nó lấy tay gỡ tay Trang ra rồi từ tốn nói:

-Ăn sáng! – nói tới đây cả đám trừ nó mới nhớ là chưa có ăn sáng, cấp tốc vào trong bếp, hấn chạy đầu tiên nhưng chợt đứng lại làm đám kia không kịp đứng lại mà ngã đè lên nhau, Quân rồi tới Hạo rồi tới Trang cuối cùng là Trúc vì nó không có chạy nên cũng chả có té, cả đám (4 người nằm xã lai) la lên:

-Muốn cái gì? Sao tự nhiên dừng lại???? – nó thi đứng bụm miệng cười, hấn cũng thế, cả đám kia đứng dậy, ai cũng đập đập vào lưng chỉ có Quân là khổ nhất nằm bẹp luôn đứng không nổi, hấn và Hạo phải khiêng đứng dậy, hấn cười cười hối lỗi rồi nói:

-Mà ăn cái gì? Nhà này có ai đâu mà nấu ăn? – cả đám mới ngó người nhìn chằm chằm vào người đang nhin cười, nó thấy mấy cái ánh mắt đấng đở dồn vào mình thì nói:

-Ừm! Tao cũng không biết nữa! – Nó trả lời một cách tỉnh nhất có thể, cả đám nghe xong thì té xỉu toàn tập cả hấn cũng xỉu luôn, nó nhìn thấy thế thì liền đỡ dậy rồi nói:

-Hay đi ăn nhà hàng đi! – Sang dữ, sáng trưa chiều tối gì cũng ăn nhà hàng, thiệt là giàu có khác, nghe nó nói cả đám mắt sáng rỡ. Tụi hấn đi lấy xe còn tụi nó thì chạy lên lấy túi xách rồi phóng ra khỏi nhà.

Mỹ, 8:00 PM

Sau khi biết được mình chưa thể đi được anh không được vui cho lắm, anh cố gắng để có thể đi lại bình thường theo như lời bác sĩ nói nếu anh cố tập đi lại thì chuyện anh đi được sẽ sớm hơn dự định, anh nghe thế thì bắt đầu tập luyện, dù lúc đầu khi xuống giường thì hơi khó khăn, nhưng anh đã có một người đỡ đi ra rồi tới thanh sắt dành cho người tập vật lý trị liệu thì anh cố gắng nắm lấy thanh sắt rồi đi những bước đầu tiên, có lẽ lúc đầu mới đi lại nên anh thấy chân không có lực nên xém té nhưng hên là anh vẫn trụ được, anh đã tập được mấy tiếng rồi nên thấy hơi mệt, cố đi tới chiếc ghế đá anh ngồi xuống nghỉ ngơi. Anh đang ngồi thì nghe trên tivi (đang ngồi kế tivi):

-Ông Phùng Minh Tuấn.....bla.....bla.....

Nghe xong thì Khánh khẽ cười, anh thật không ngờ con bé lại hay như vậy nhưng suy cho cùng thì em gái anh đâu có thích đánh anh rút lẹ, nó chỉ thích đánh từ từ và cho người kẻ thù biết đau khổ là gì, sao nó lại tặng bom? Hay là không phải nó mà là người khác? Cũng có thể là vậy! Nhưng điều quan trọng ở đây là anh lo lắng là chính vì ông Tuấn không hề tầm thường, cũng như ông ta khi hại anh, thật là một kế hoạch hoàn hảo, ông ta đã sắp đặt hết tất cả từ người tài xế cho tới những người thân quen gần gũi vs anh, đứng là trên đời này có nhiều điều khó lường dù mình có tài giỏi tới đâu thì cũng sẽ có ngày có người mạnh hơn mình, theo như người xưa nói là: “ Núi cao còn có núi khác cao hơn”, anh rất lo cho nó, mong anh có thể đi lại bình thường trước khi nó trả thù, anh đang ngồi nói một mình (tự kỷ) thì một cô y tá đi lại (t/g: Trong nhà có một cô y tá duy nhất!) cô vỗ vai anh rồi nói:

-Anh chắc cũng mệt rồi nghỉ ngơi sớm rồi mai tập tiếp? – anh thoáng giật mình rồi gật đầu vào trong phòng.

Việt Nam, 10:00 am.

Một căn phòng u ám dù là giấc sáng vậy àm chả có một tia ánh sáng nào xuyên qua, thật là rùn rợn không khí có vẻ lạnh lẽo, một người đàn ông hút thuốc trên tay, ông cực kì tức giận (T/G: Tối sao mà thấy được ông ta tức giận???), ông ta lớn tiếng nói:

-Mấy người đứng là đồ ăn hại! Một thằng nhóc cũng xử lí không xong! – mấy người đứng trước ông cuối đầu thấp và đồng loạt nói:

-Xin lỗi! – ông ta không nói gì chỉ thấy muốn xé xát đám người này ra, thật khogn6 ra gì, đồ vô dụng, chỉ một thằng nhóc 17t cũng xử không xong, ông ta cười ác rồi nói:

-Nếu nó đã tặng cho ta một quả bom thì ta sẽ tặng cho nó cái này! – ông ta lấy ra một hộp quà nhỏ hình chữ nhật, rồi đưa cho đàn em nói:

-Làm cho nhanh gọn vào! – đám kia gật đầu rồi bước ra ngoài. Đám người kia thật không biết ông chủ muốn tặng cái gì cho Huy (hấn). Sau khi cả đám đi hết thì hấn lấy một cái gì đó có một cái nút màu đỏ hình như là điều khiển từ xa mà cái đó điều khiển cái gì không lẽ là điều khiển thứ ở trong hộp quà? Thật là thú vị! Tụi nó có vượt qua được? Trong hộp quà là gì? Là một trái bom hay sao? T/g sẽ bật mí sau!!

Mình chưa có về nên viết được bao nhiêu thôi! Mình cố gắng viết trong thời gian rảnh rồi á! Thấy mình giỏi chưa? À! Chắc khoảng hết tuần sau mình về! Lúc đó mỗi ngày một chap vậy cho nó hết nhanh. Bye! Mình đi chơi tiếp đây!!!!!!!

41. Chương 40: Thoát Chết!!!

Tụi nó sau khi ăn no nê thì lết xác ý nhằm chạy xe về nhà, đứng trước cổng nhà, tụi hấn và tụi nó ngạc nhiên khi có một món quà nho nhỏ ở trước cửa, 6 đứa 12 con mắt đồng loạt nhìn nhau rồi nhìn hộp quà! Nó nói:

-Của ai? Ai giở trò! – cả đám lắc đầu có ai rảnh tự nhiên đi đùa kiểu này đâu, nó lại gần cầm hộp quà thì gặp ngay một dòng chữ nhỏ: “ Gửi Huy Bảo”, nó lấy hộp quà vụt vào người hấn, hấn liền nhanh tay chụp lấy rồi nói:

-Gi đây? – hấn ngẩng nhìn hộp quà rồi thấy dòng chữ thì im luôn nghĩ hỏi, nó kêu hấn chạy xe vào, tụi hấn chạy xe vào trong, tụi nó đi bộ vào , vào được nhà, hấn kê tai vào nghe trong hộp quà có tiếng động gì không? Vì có thể hộp quà này của ông ta không chừng, tụi nó thấy thế thì nhìn hấn rồi nó nói:

-Sao không mở ra? Sợ là bom à? – hấn nghe nó nói thì nhìn nó, lắc hộp quà rồi nói:

-Nó không phải bom! – ô! Không phải bom thì là cái chi? Ông Tuấn tặng tụi hấn cái gì? Hấn thật muốn biết là cái gì? Hấn để hộp quà xuống đất, từ từ mở hộp quà, cả đám chụm đầu vào coi, sau một lúc mở ra thì tự nhiên Trang và Trúc la lên khiến nó la theo:

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!! – tụi hấn thì nhìn chăm chăm vào món quà được tặng. Đùa à! Chơi trò hù con nít á! Món quà là một con búp bê gãy tay chân, bụng bị dao đâm vào, máu loang lổ, mặt thì cười kinh dị, trên người con búp bê toàn máu. Tụi hấn thấy tụi nó la thì nói:

-Chỉ là búp bê thôi! – tụi nó đi lại ngồi vào ghế sofa rồi rót nước uống một hơi, thở lại điều đặn thì nhìn con búp bê có thể ông ta có ẩn ý gì đây. Chợt nguyên căn nhà vang lên tiếng động khá lớn, tiếng còi báo cháy, quái nào mà nhà cháy chứ nhỉ? Cả đám đầu tiên là chạy tới cửa chính nhưng nó bị khoá, đây là sao lúc này đâu có khoá không lẽ ông ta đã có sắp xếp sẵn, không suy nghĩ lâu cả đám chạy ra cửa sau, nhưng cửa sau cũng khoá, tất cả các cánh cửa đều bị khoá, vậy cả đám phải chịu chết hay sao? Trời đất sao mà không biết lấy nước dập lửa? Một ý nghĩ loé lên trong đầu hấn và nó, cả hai chạy ngay cào bếp mở nước lấy ống nước dài gắn vào vòi nhưng trở trêu thay nước không có bị cúp rồi sao? Tụi nó gọi điện báo cho đội phòng cháy nhưng ý nghĩ đó vừa loé lên thì bị vụt tắt vì điện thoại tụi nó cháy hết rồi! Điện thoại bàn thì bị cắt hết rồi! Tụi nó phải làm sao đây? Không lẽ chết trong đây? Cả đám chưa muốn chết mà! Tụi nó bây giờ rất mất bình tĩnh, tụi hấn đang cố tìm cách, hấn lấy bình xịt lửa dập, xịt vào đám cháy nhưng vì quá lớn mà không tắt được, tự nhiên hấn lấy một chiếc búa đập mạnh vào cửa sổ, kính bể toan khói từ đó thoát ra ngoài, tụi nó thấy thoát ra từ cửa sổ cũng được nhưng lúc này chạy lên đây mà đây là tầng 3 cơ, nhảy xuống thì coi như tiêu, tụi nó lấy tất cả chặn trong tất cả các phòng trừ vài phòng bị cháy buộc lại hén là dây đủ buộc vào cửa sổ, tất cả đi xuống và người cuối cùng lại là nó! Sao kì vậy vì nó phải lấy mái tính và cuốn nhật ký vào balô. Phòng của nó ở tầng 2 nên không có cháy! Tất cả xuống đất an toàn trừ nó vì lửa đã cháy tới căn phòng cháy luôn dây để treo xuống, càng cháy càng mạnh và sợi dây đang đứt! Nó sẽ chết mất! Sợi dây đứt khi nó đang lơ lửng, cả đám phía dưới nhìn nó mà lo lắng, chạy loay hoay tìm nệm cứu nó, nói chung là rất là hỗn loạn và.....nó té xuống đất.....nhưng.....nhưng.....nhưng..... không có đau! Ai cứu nó? Hấn hay là ai đây? Nó thấy không đau không có một tý nào là bị thương? Nó từ từ mở mắt thì thấy hấn đang bế nó! Mà hấn đang đập lên ai đó! Nó nhìn xuống là 4 người kia! Thế là thế nào?

Tua chậm lại nào! Nó từ trên rơi xuống vs tốc độ sấm chớp, đám kia sợ nó có chuyện nên chạy vòng quanh tìm nệm, nhưng chả có cái nệm nào! Nó thì đang rơi thấy nó sắp tiếp đất hấn chạy tới đỡ ai ngờ xô ngã Hạo khiến Hạo kéo theo Trúc theo, Trúc nắm lấy tay Trang để cố giữ thăng bằng cho đừng té ai dè kéo theo Trang xuống luôn, Trang giật mình nắm đại tay ai đó, ai dè là Quân, Quân chưa kịp hiểu gì thì đã nằm một đống rồi! Thế là hấn không màn cái đám đó mà còn đập lên cứu nó.

42. Chương 41: Thoát Chết!! (2)

Nó sau khi được cứu thì vô cùng ngạc nhiên vì nó không ngờ hấn sẽ cứu nó, cảm giác của nó lúc này rất là vui và có tí gì đó gọi là hạnh phúc không phải vì nó yêu hấn hay cái gì đâu, nó hạnh phúc là do thật sự có ngày nó không bảo vệ được bản thân và có người đã ra tay bảo vệ nó, cảm giác được bảo vệ thật sự rất là và nó rất tuyệt, nó không ngờ được người khác bảo vệ lại có cảm giác như vậy! Hấn còn ngạc nhiên hơn

nó nữa hần thật không tin nổi chính mình, hần đâu có ý định cứu nó nhưng cơ thể tự động ra tay cứu, sao hần lại như vậy chứ nhỉ? Hần bắt đầu thấy lo lắng về cái thứ tình cảm này đối vs nó? Tình cảm này là gì đây? Mong không là tình yêu!! Còn cái đám bị đập kia đang lò mò ngồi dậy, ánh mắt thét ra lửa, ánh mắt ăn tươi nuốt sống, ánh mắt căm thù, ánh mắt kinh dị đang chĩa vào hần liên tục và không ngừng nghỉ, hần cảm thấy có khí lạnh đầu đây nè!! Hần và nó nhìn lại cái đám đó thì Trúc chợt nói:

-Có nghe cái gì không? – từ trong nhà đang phát ra tiếng bíp bíp, chuyện gì đang xảy ra, đám cháy có vẻ đang cháy một cách dữ dội, nó sắp lan tới tầng 1 rồi. Tiếng còi cứu hoả dội đến dồn dập (hàng xóm gọi cứu hoả), cả đám đáng lẽ là phải ra ngoài ngay để tránh lửa lan ra ngoài nhưng không cả đám đột nhiên chia ra rồi tìm đâu đó, nó đi đến một cột nhà bám đầy cây cỏ, trong đám cỏ đó là.....bom, có rất nhiều dây điện và có 3 màu chủ yếu: Vàng, xanh và đỏ. Nó la lên:

-Nè!! Lại đây!! – cả đám kéo lại xem thật là bất ngờ khi tiếng bíp bíp diễn ra nhanh hơn, thời gian đang chạy nhanh hơn chỉ còn 1' nữa nó sẽ nổ nhưng nó chú ý đây không phải là bom bình thường nó được điều khiển sẽ nổ bất kỳ lúc nào nhận ra điều đó cả đám chạy nhanh như gió nhưng trở trêu thay khi lúc này hần đập lỗ trúng chân Trang và bây giờ cái chân của Trang đang bị trật nên có thể chạy không được, nó và Trúc lại đỡ Trang chạy, tiếng bíp bíp chạy nhanh hơn lúc này vì lửa đã tràn ra khiến quả bom nóng hơn, tụi nó cách khoogn6 xa quả bom ấy vì sức chạy không còn bao nhiêu, tụi nó vẫn cố chạy, thấy không có khả năng chạy nhanh vì phải đỡ Trang nên 2 đứa bắt đầu thấy đuối rồi.....5s.....4s.....3s.....2s.....1s.....0.

-Thôi rồi!!!!- tiếng nói cuối cùng của nó phát ra vàBÙM, tiếng kính vỡ choang choang cũng vang lên, tiếng rầm rầm khi căn nhà đang sập xuống, phừng phừng lửa, tụi nó và tụi hần đang nằm bất động, chết rồi sao??? Nó chợt ngồi dậy thì thấy mấy anh cứu hoả đang dập lửa, nó còn sống còn mấy người kia thì sao? Đám kia vẫn nằm im không hề nhút nhít nhưng may vì vẫn còn thở, lúc này tại sao lại thoát? Tua lại khúc này nào!!!!

Nó cùng vs Trúc đang ra sức chạy hết tốc lực nhưng chẳng chạy xa được bao xa trong khi tụi hần lại chạy xa một đoạn, khi tiếng bom càng ngày càng nhanh, tụi nó càng rối cho tới khi còn 2s còn lại thì Trang cảm thấy có ai bế xốc cô lên thì ra Quân thấy nó vs Trúc đang rất mệt nên anh bế Trang chạy một mạch, Hạo thì vác Trúc như vác gạo ấy anh thấy cô chạy không nổi nữa rồi, Trúc thấy anh làm thế còn thúc giục chạy nhanh nữa cơ, cô thân thì nhỏ chứ miệng thì to la hét khinh khủng, còn hần thì.....(T/g: Nghĩ sao? Đừng nói là bế kiểu công chúa nha!! Tui là tui thấy được đó) Thật ra hần cũng muốn giúp nó nhưng khi nhìn lại thì nó chạy tuốt phía xa trong khi hần đang nhìn đâu đó, chạy được một khoảng thì tiếng bùm nổ ra tụi nó và tụi hần đồng loạt nhảy lên rồi nằm sấp xuống, cuối cùng thì cả đám không sao!!! Hên quá đi mất!

Chạy ra khỏi nhà, tụi hần và tụi nó quần áo xộc xệch, đầu tóc rối bời, mặt mày gì mà chỗ trắng chỗ đen. Mọi người xung quanh bu vào hỏi thăm tụi nó có sao không? Chợt 3 chiếc xe bóng loáng đậu trước mặt cả đám, Pama tụi hần bước xuống xe, mẹ của tụi hần mắt đầm lệ, khuôn mặt đầy lo sợ cùng hoảng loạn, còn Pa tụi hần thì chỉ lạnh lùng nhìn nhưng cái nhìn đầy yêu thương, mẹ của tụi hần đi lại ôm chầm lấy con, pa của hần nói:

-Các con nên đi du lịch đi!!! – Tụi nó tròn xoe mắt nhìn người đối diện, nghĩ sao mới trải qua cái giây phút sinh tử, tự nhiên kêu đi du lịch là sao? Cà mẹ của tụi hần cũng chẳng phản đối gặt đầu như bảo tụi hần đồng ý vs ý kiến của ba mình, thật không hiểu nổi gia đình này bị cái gì nữa? Hần nói:

-Dạ!! – Nghe được tới đó Pama hần chạy đi, còn tụi nó đứng ngơ ngác không hiểu chuyện gì mới xảy ra!

Chấp hơi ngắn thông cảm nha! Mình đang bị bệnh!

43. Chương 42: Lí Do Đi Du Lịch!!!

Thấy nó ngu ngơ ngơ ngác, hần mới cười rồi nói:

-Thấy bất ngờ và đang chờ Pama tui bị điên đúng hông? – hần cười cười nói, nhìn thấy nó như vậy là hần mắc cười rồi

-Ừm! – nó gạt đầu cái rụp, rồi chột hết hồn khi lỡ xúc phạm người lớn tuổi, nó biện minh – Ê! Không phải đâu!!

Hần cười khì thấy nó lúng ta lúng túng biện minh vì hành động vừa rồi, hần nói:

-Thật ra vì nhà này sập ừi đúng hông? – hần hỏi một câu vô cùng có duyên, sự thật trước mắt mà đi hỏi chi vậy?

-Ừm! – nó nói luôn dù không muốn trả lời một tẹo nào

-Vì Pama tui có xây thêm một căn gần đây nhưng chưa xong nên nếu đi chơi về là ở được! – hần nói đại một cái cố chữ nói thật thì mạnh động không tốt.

-Thì trong thời gian đó ở chỗ khác khỏi đi cũng có chết ai đâu! – nó cố hỏi xoáy vô vấn đề hần kín miệng không nói.

-Lí do đi đúng không chỉ có việc chờ xây xong nhà! Cái lý do chính là.....cái này không nói được! Đợi tới thời cơ chính mùi tui nói! – hần hết cách nhưng cũng không nói quách toẹt ra, cứ úp mở khiến nó cứ bồn chồn tò mò muốn biết thời cơ đó là gì? Xe riêng của nó chột tới, á á 3 chiếc một lượt luôn ta, tui nó lên xe định chạy đi thì tui hần nhảy vọt lên không cần mở cửa (xe mui trần), nó nhìn qua hần rồi không nói gì nhấn hết gas chạy một mạch đi, hần hết hồn, hồi nãy nó lên gas không báo trước nên xém té luôn, hần cảm thấy tốc độ chạy xe của nó thật là không tồi nha! Mà xe đẹp chạy hay nhưng nhìn nó là tự nhiên hần cười ha hả làm gió bay vô họng khiến hần ho sặc sụa, nó ngồi nhìn mà buồn cười nhưng chẳng cười tý nào (nhịn đấy). Nó phanh nhanh tại nhà nó, hần bước xuống xe rồi chạy qua nhà kế bên (nhà hần có nhắc tới ở chap 18 rồi). Khoảng 30' sau tui nó đã có mặt ngay cổng của tui hần, nó rất thất vọng về vấn đề mà tự nhiên Pama hần kêu đi du lịch cả về việc hần không phản đối mà nhận ngay chắc là có ẩn ý đâu đây!! Nó nhấn chuông liên tục mà không thấy bóng dáng ai ra mở cửa, tiếp tục nhấn tiếp, tiếng chuông vang lên trong nhà hần phải nói là quá ư là lớn và cứ vang dội làm ngôi nhà ồn lắm, vậy mà tui hần không ra mở mới ghê, ngồi một đống ở phòng khách thể mà cứ như không có chuyện gì, tui nó bắt đầu thấy bức, gọi điện thoại cho tui hần (Mới mua đt), gọi cả chục cuộc mà không có ai bắt máy, thật là tức chết đi được, tui nó bắt đầu hăng giọng

-Ừm....ừm.....Thấy được rồi đó! – nó đưa tay lên thử vài cái rồi.....nói tiếp:

-1.....2.....3.....MỞ CỬA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Tui nó la hét cỡ, tui hần nghe tiếng chuông thì bình thường nhưng nghe tiếng tui nó thì đình tay gai óc, tai ù luôn (nói quá), tui hần chạy bán sống bán chết ra ngoài mở cửa cho tui nó, vừa mới ra tui nó đã chửi tới tấp:

-Muốn gì đây hả? Chơi nhau à? Nhấn chuông mà không mở? Gọi cũng chẳng ra? Mấy người tưởng tui này rảnh rồi qua chọc mấy người hả? Mấy người đang làm tui muốn đánh mấy người bầm dập tới nằm viện luôn! Thật sự là không thể chịu nổi mà! %\$#&*@#%\$%^`\$#%^`! – tui nó chửi tới nỗi tui hần phải im lặng không nói lời nào rồi còn cẩn thận mời vào, im lặng lấy nước mời, quạt cho tui nó bớt nóng (Sài máy lạnh mà ta). Tui nó sao khi hạ quả thì tự nhiên lại cười tươi như hoa rồi đồng loạt nói:

-Ý đồ kêu tui này đi du lịch là gì????? – giọng nói dễ thương, gương mặt hết sức là cute, ánh mắt long lanh, tui hần đúng là sát gái thực nhưng nhìn thấy tui nó làm hơi bị lố nên im bật không nói, người ta nói cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng là nói về trường hợp này này, Tui nó đã vứt bỏ cái tự trọng mà xuống nước hỏi, còn dùng kể gương mặt baby cute, giọng ngọt lịm hỏi vậy mà tui hần không trả lời, muốn ăn đập chứ gì? Tui nó chiều tắt!! Tui nó đổi biểu tình gương mặt tui hần nhìn mà thấy ớn ớn, tui nó xoắn tay áo (t/g:Mấy chị mặc áo không tay mà??), mặt hăm hực nhìn tui hần, bắt đầu nhìn tui hần chăm chăm nở nụ cười rất ư là mang tính chất ăn tươi nuốt sống và tui nó định nhào tới đánh một trận ra trò thì tui hần đưa tay đầu hàng, tui nó nhìn tui hần nhưng vẫn chưa đổi tư thế, tư thế sắp đập banh mặt. Hần lên tiếng nói:

-Tôi nói tôi nói ngồi lại đằng hoàng đi!! – bây giờ tui nó mới ngồi lại ghế và nhìn hần nói tiếp:

-Thật ra! Tui này nhận lời là do có liên quan tới ông Tuấn, Phùng Minh Tuấn! – nghe tới đây tui nó nhăn mày, định nói gì tiếp đây? Không lẽ có ý định hợp tác rồi sao? Tui nó nhăn mày nhìn, Quân nói:

-Thật ra theo điều tra, ông Tuấn có một căn cứ bí mật! – Tụi nó mất đầu suy nghĩ, thật ra chuyện ông ta có căn cứ bí mật tụi nó biết từ lâu rồi nhưng tụi nó không hiểu việc đi du lịch liên hệ gì vs việc căn cứ bí mật! Hạo nói tiếp:

-Và cái căn cứ đó đang ở khu du lịch XXX! – điều này thì tụi nó thật sự không biết, tại sao một căn cứ có tổ chức lớn như vậy lại ở khu du lịch chứ nhỉ?

-Và chúng ta đi du lịch để tìm hiểu thêm về căn cứ đó và sẽ hành động! – hần nói rồi bắt chéo hai chân nhìn biểu hiện của tụi nó.

-Tụi này biết mấy cô và tụi này có cùng một kẻ thù nên.....- Quân đang lấp lửng nói thì Trang chen vào:

-Hợp tác! – 2 từ ngắn gọn, Quân gật đầu.

-Tại sao hần lại chọn khu du lịch chứ? – nó nói lên suy nghĩ nảy tới giờ

-Vì nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất! – hần cười khẩy một cái rồi nói

-Nhưng chắc chứ? – Trúc lên tiếng hỏi nếu mà thông tin sai thì coi như công cốc

-Chắc chắn! – Hạo khẳng định một cái chắc nịch, tụi nó gật đầu đồng tình rồi im bặt không nói gì! Tụi nó quay trở về nhà thì tụi hần gọi ngược lại:

-Nè! Ngày mai thức sớm để còn đi đó nha!!! – tụi nó gật đầu không biết nói cái gì mà cứ lảm nhảm trong miệng, tụi hần cũng chẳng quan tâm đi vào nhà.

44. Chương 43: Tới Nơi Rồi!!! Biển!!!!!!!!!!!!!!

Tối hôm đó:

Tụi nó ngồi ở phòng khách, mặt đứa nào cũng khá là hình sự, nó lạnh giọng nói:

-Tụi mình sẽ xử hần trước cái đám kia! – Trang và Trúc nhìn nó nói mà thất mắt sau lại xử trước không xử một lượt cho nó công bằng chứ nhỉ? Thấy 2 con bạn bắt đầu dăm chiêu nó nói tiếp:

-Vì tao muốn hần chết dưới bàn tay của tao!- Trang và Trúc cũng hiểu rõ vấn đề, tụi nó lên phòng dọn đồ để mai đi sớm!

NGÀY HÔM SAU:

Tụi hần đã thức từ sớm, sau khi làm xong những thứ cần thiết vào buổi sáng, tụi hần bước ra khỏi nhà, hần hôm nay có vẻ đẹp trai nha! Một chiếc áo thun trắng bên trong bên ngoài là chiếc áo sơ mi xanh khoác bên ngoài, mặc chiếc quần lửng kaki cùng vs đôi giày thể thao nam tính. Quân mặc áo thun tay dài có sọc ngang, chiếc quần Jean sành điệu, giày thể thao. Hạo hôm nay là chiếc áo sơ mi cùng vs chiếc quần lửng và đôi giày thể thao. Tụi hần chuẩn bị đi thì không thấy tụi nó ở đâu hết. Qua nhà tụi nó, hần nhấn chuông, ông quản gia ra mở cửa lễ phép cúi đầu chào rồi nói một câu khiến tụi hần tức điên lên:

-Các tiểu thư chưa thức à! – tụi hần hậm hực chạy lên lầu, quản gia không ngăn cản mà còn tận tình chỉ dẫn tụi hần (t/g: Sợ bị đánh là cái chắc):

-Phòng bên phải là của Tiểu thư Minh Thư, phòng bên trái là của tiểu thư Thanh Trúc và phòng ở giữa của tiểu thư Thảo Trang – tụi hần nói cảm ơn rồi phóng thẳng lên lầu vs tốc độ ánh sáng vì biết tụi nó có thói quen thức trễ tụi hần đã cho tới 7h mới đi, vậy mà 7h rồi mà chưa tỉnh, đúng là heo tái thể đây (t/g: Nè nghe!! Ta tới 8h30' mới thức người chửi như vậy là chửi ta ừ! Rồi người còn chửi người nào mà thức trễ nữa!. Tụi hần: Kệ mi!!!) Tụi hần đứng trước phòng tụi nó, gõ cửa liên tục vậy mà chẳng có ý định ra mở, tụi hần bắt đầu thủ thế để đập cửa xông vào. “ RẦM” tụi hần đập cửa đi vào và cảnh tượng trước mắt là một con heo vẫn còn đang ngủ gật, tụi hần tức điên lên luôn.

Tại phòng nó:

Hắn đi tới gọi nó thức dậy, nó là người thức khuya nhất ngày hôm qua, đúng là hôm nay hắn xui xẻo, hắn đi tới lay nhẹ vào người nó, nó ngồi dậy nhưng mắt nhắm tịt tác vào mặt hắn một cái đau điếng, ôi thôi hắn càng thêm tức giận. Hắn không đánh con gái nhưng nó đang chọc điên hắn mà! Hắn tức giận vút chiếc chăn nó đang đắp, nó tức lên đá hắn một phát ngay bụng, trời ơi! Núi lửa đang bùng nổ nhưng nham đang phun trào, hắn hết nhịn nổi quay sang định chửi cho nó biết thế nào là lễ độ thì thật bất ngờ nó mất tiêu ời! Tiếng nước đang vang lên từ nhà tắm, nó thức rồi! Nó thức từ lúc tán hắn nhưng không thích ngồi dậy cứ ngủ để xem hắn làm gì tiếp theo, thì ra lại trẻ con thế, không giám đánh phụ nữ, thật là.....quả là hiền nha! Nếu người khác thì đừng đánh là điều tốt nhưng đối vs nó thì cứ ra tay thoải mái và đánh được nó hay không mới là điều cần chú ý! Nó ra khỏi phòng tắm vs chiếc áo sơ mi phối ren tay ngắn cùng vs váy xoè ngắn ngan gối, chân vẫn mang dép đi trong nhà, mái tóc buộc thấp hơi lỏng khiến vài cọng tóc rơi xuống nhìn thật quyến rũ!

Tại phòng Trang:

Trang nằm trên giường nhắm mắt hờ thôi vì cô không muốn đi sớm nên cố ngủ lại (Trời đất). Quân từ từ đi tới kéo đồng chăn trên người Trang nhẹ nhàng gọi Trang dậy, Trang biết là ai nhưng không thích thức cứ nhắm mắt, Quân gọi nhỏ:

-Trang! Sáng rồi! – giọng nói trầm và ấm khiến Trang có chút bất ngờ cô tự động bật dậy như lò xo chạy ào vào WC, khoảng 20' sau bước ra vs chiếc áo voan tay phồng cổ tròn cùng chiếc váy đen ngắn hơn gối, tóc búi cao hình củ tỏi và chiếc nơ xinh xắn.

Tại phòng Trúc:

Theo như Hạo biết thì Trúc là người khó gọi dậy nhất, lần trước anh phải dùng gấu bông hôn Trúc thì cô mới tỉnh, anh biết không thể dùng một cách hai lần được. Anh đi tới lay lay người Trúc nói nhỏ gì đó vào tai, vừa nói xong Trúc bật dậy như cái má, rồi còn tác vào mặt Hạo một cái rõ đau mới chạy vào WC nhưng trên mặt cô đỏ như quả gấc, cô nhớ lại lúc này Hạo nói: “ Áo cô xút cút kia!”, Trúc không ngừng mắng chửi rồi còn xem áo mình có bị gì không thì cái áo chẳng có gì nên cô tức tối tán vào Hạo một cái. Một lúc sau cô bước ra vs chiếc áo lưới kiểu Hàn và chiếc váy hoa ngan gối, tóc xoã dài để một bên.

Tụi nó đồng loạt xuống nhà bên hông mỗi đứa là túi xách nho nhỏ, còn tụi hắn thì đi theo sau vs chiếc vali to đùn của tụi nó, làm còn trai phải galăng tụi nó nói như thế đó, tụi hắn thì thật ra cũng chẳng muốn giúp nhưng không giúp thì thấy như là mình là tội nhân thiên cổ khi tụi nó cứ nói này nọ khi tụi hắn không biết giúp đỡ con gái, đúng là hết nói nổi mà!

Tụi nó định lấy xe chạy đi thì tụi hắn ngăn lại rồi lôi tụi nó lại 3 chiếc xe mui trần cũng tựa tựa xe tụi nó rồi đồng loạt vụt vào ghế ngồi kế người lái, bắt ép ngồi vào rồi vòng qua ngồi ngay chỗ người lái. Lái đi vs tốc độ nhanh không thua gì tụi nó. Tụi nó thì không có gì để kêu ca vì ngồi thoải mái và có người chở ngu gì mà không đi! Khoảng một tiếng đồng hồ sau tụi nó đã tới.....BIỂN! Woa! Tiếng sóng rì rào vỗ vào bờ cát, tiếng gió vùn vút như đang hát, gió có vẻ hơi lạnh lạnh nhưng mà tụi nó không thích biển a! Sao đây? Không lẽ nhìn mấy người này tắm hả? Không được! Tụi hắn xuống xe rồi lôi tụi nó tới một khách sạn khá lớn theo phong cách Châu Âu nhìn rất là đẹp, tụi hắn vừa bước vào gỡ kính râm ra thì cô phục vụ liền nhanh miệng nói:

- Dạ! Cậu chủ à! Hôm nay chỉ còn lại 3 phòng thôi ạ! Xin lỗi cậu chủ nhưng khách đông quá ạ!

Phải đi nghỉ thôi! Mệt quá! Nói thật là truyện gần hết rồi nhe!

45. Chương 44: Trang Và Quân

Hắn nghe xong thì khá là bức nhưng chợt hiểu rõ là do Pama hắn làm thì nán sự bức tức vào trong lòng, nhận lấy chìa khoá phòng hắn đi một mạch lên phòng, Quân và Hạo cũng thế tụi nó thấy vậy nên đi theo sau nhưng không hề hỏi một câu nào! Hắn bước vào phòng, nó cũng bước vào và 2 cặp kia thì cũng tương

tự, tụi hần cũng không nói gì, bỏ kính râm ra để vali qua một bên, hần đội một chiếc nón vào, rút một tay vào túi quần và tay kia chuẩn bị mở cửa ra khỏi phòng! Nó bây giờ thật sự là thất mắt hần đang tính làm gì đây! Nó đi lại ngẩn động tát của hần rồi hỏi:

-Đừng nói vs tôi là anh đi tắm biển nha! – hần gạt đầu rồi gạt tay nó ra một bên trước khi ra ngoài hần còn nói:

-Ngày đầu tiên là xem hần có bao nhiêu người, ngày thứ hai mới bắt đầu hành động! – nó nghe xong thì đóng sầm cửa lại đẩy hần vào trong, kéo hần ngồi xuống ghế rồi nghiêm mặt nói:

-Khu du lịch này của hần à? – nó thì không biết rành về khu du lịch XXX này cho lắm vì nó không có để ý mấy thứ này, hần trở mặt nhìn nó không lẽ điều cơ bản thì điều tra về ông Tuấn mà nó cũng không biết, hần nhìn nó một lúc lâu thì nói:

-Ừm!! Ở đây có nhiều tay mắt của hần lắm nên nhất định phải cẩn thận tránh manh động nên ngày hôm nay chúng ta sẽ đi chơi, Ok? – Nó ngậy người trước 2 cái từ “ chúng ta” này của hần, không lẽ ngày hôm nay nó vs hần phải đi chơi vs nhau, ừ thì vậy cũng không sao nhưng lỡ đám loi nhoi kia mà biết thì có nước độn thổ vì xấu hổ mất. Nhưng trong khi nó đang suy nghĩ thì hần đã đi ra ngoài, à thì ra “ chúng ta” ở đây là cả đám ý mà! Cứ làm nó hiểu nhầm, nó đi theo sau hần, hần đi đến phòng Quân. Giờ tay định gõ cửa thì tiếng vụt đồ ở trong phòng vang lên:

-Vèo.....Vèo.....choang.....choang!

Tiếng Quân tức giận vang lên:

-Nè! Cô đang làm gì đó hả? – mặt Quân đang bị Trang chọi gấu bông vào mặt quá trời, chuyện gì vậy ta 2 người này làm cái gì mà um sùm trời đất thế ta, trong lúc nó và hần đang tìm hiểu nguyên nhân thì Hạo và Trúc đang tung tăng đi ra mặt mải hơn hờ, chạy đến chỗ nó hỏi han vui vẻ nữa chứ:

-Sao đứng đây vậy? – Trúc và Hạo mặt cười tươi hỏi nó và hần, nó và hần chỉ tay vào căn phòng xảy ra chiến tranh kia!

Nó mở cửa xông vào thì ăn nguyên một cái gối vào mặt, nó tức giận chạy lại một tay nắm áo Quân, một tay nắm tay Trang lại, mặt hầm hầm, nó hét lên:

-Dừng lại cho tôi!!! – 2 người kia im bật đứng im không nhút nhít, không giám thở mạnh nữa là khác, nó ngồi xuống ghế, mấy người kia cũng ngồi xuống ghế, nó hỏi:

-Chuyện gì? – Trang và Quân chen nhau nói khiến nó chẳng nghe được cái gì:

-Cái tên này tự nhiên chửi mình là tự tiện vào phòng hần rồi còn nói mình là cái thứ gì mà không biết xấu hổ là gì? Rồi hần còn.....- Trang nói cũng là lúc Quân nói:

-Tại cô tự tiện vào phòng người khác mà không có sự đồng ý.....bla.....bla - cả đám nghe mà lòng bùng tai vs 2 người này, nó nói:

-IM!!! – 2 người im lặng, cùng đồng loạt uống ly nước, 2 người cãi nhau là do Trang bức bối khi thấy Quân lúc mới vào khách sạn khi nãy ôm một cô gái nào đó, Trang nhìn thấy nên rất tức giận mà không biết tại sao mình tức nữa mới ghê! Còn Quân khi thấy Trang vào phòng thì muốn chọc cô ai dè cô chửi tới tấp khiến anh bức quá chửi theo, thế là 2 người xảy ra chiến tranh (t/g: Chị Trang ghen rồi đó anh Quân!!!), nghe xong cái lí do củ chuối của 2 người nó nói:

-Không cãi nhau nữa! Nếu không 2 người khỏi đi chơi! – nghe tới đi chơi 2 người không nói gì? Đứng dậy nhưng 4 mắt nhìn nhau như hận thù ngàn năm không bằng, Haizzz thích nhau thì nói đại đi chứ cứ cãi nhau thế này bao giờ mới thành đây! Vậy là 2 người đó chiến tARNH LẠNH, coi bộ lần này căng thẳng dữ. Cả đám đi xuống bãi biển, nó đi chân trần trên bãi cát để cảm nhận sự ấm áp của cát, sự ào ạt của sóng biển, 2 con bạn của nó cũng thế! Tụi hần chỉ đứng nhìn tụi nó, mto65 khung cảnh có 1 không 2, khung cảnh đẹp nhất đang xảy ra tại một bãi biển cát trắng biển xanh trong, mây trắng bầu trời trong thật là quá tuyệt. Chợt một cô gái bước tới, đó là cô gái mà Quân đã ôm lần trước đi lại chào hỏi tụi hần:

-Em chào anh~ Em cảm ơn anh đã giúp em lúc nãy!- Tụi hần ớn lạnh, nhưng cũng cố ra thân thiện chào hỏi, tụi nó quay qua thấy cảnh đó thì Trang bức thêm, Trúc thấy không còn hứng thú ngắm biển, nó là người

bình thường nhất, nó thản nhiên đi tới chào hỏi cô gái đó vs một ánh mắt phòng bị rất cao(Nó sợ cô gái đó có liên quan tới ông Tuấn):

-Chào cô! – cô gái nghe giọng của nó thì quay sang liếc một cái sắc bén rồi lên giọng nói:

-Chào! – trời ơi! Chảnh thế! Nó có ý muốn chào hỏi cho đảng hoàng mà còn có thái độ đó, 2 con bạn định lên tiếng thì thấy nó cười khẩy một cái, nó biết cô gái này chẳng liên quan tới việc ông Tuấn vì ánh ắt cô gái ấy không sắt bén không soi xét chỉ có nhìn tụi hấn thôi, 2 con bạn im lặng xem nó làm gì, nó nhìn cô gái đó thật lâu mới nói: Người đẹp vì lụa lụa tốt vì phân! – cô gái kia nghe thấy thì cười tươi và rạng rỡ hơn vì có người khen ai mà chả thích, cô gái kia càng thêm lên mặt, nhưng tụi hấn và 2 con bạn đang nhin cười muốn chết, ý của nó ở đây là người dù có xấu mặc đồ đẹp, ý nó nói cô gái này xấu mà còn ra vẻ, cô gái kia không hiểu nhưng những người khác thì hiểu, nói xong nó bước đi và 2 con bạn thì đi theo, tụi hấn cũng thế nhưng tụi hấn chợt thấy tụi nó quẹo vào tiệm bán đồ bơi, không lẽ tụi nó định bơi à? Tụi hấn cũng đi vào theo, mua xong, tụi nó vào thay.

46. Chương Chap 45: Tổ Tình!!! (Trang Và Quân)

Vừa bước ra thì đã chẳng thấy cái gì! Khi tụi nó mặc đồ bơi, một chiếc áo mỏng và một chiếc khăn che chắn lại nên chẳng thấy được! Tụi hấn nhìn mà muốn rớt mắt nếu đã chẳng muốn cho người ta coi thì thay làm cái gì, mà tụi hấn thấy tụi nó che như vậy thật là quá bức mình (t/g: Mấy anh định soi hàng người ta hả?? Đề tiện). Tụi hấn khi thấy trong tiệm không còn người thì đi tới tụi nó kéo cái khăn ra rồi định nói gì đó nhưng khi vừa mở ra, tụi nó đã chuẩn bị đập tụi hấn hoành tráng thì tụi hấn tự nhiên kéo khăn lại như ban đầu rồi bỏ đi một mạch khiến tụi nó không có hiểu cái gì hết. Tụi hấn không biết thấy cái gì mà đỏ mặt quá trời (t/g: Tò mò quá! Thấy gì kể cho tui nghe vs!!!). Tụi nó cũng chẳng quan tâm tụi hấn hiên ngang bước ra khỏi cửa tiệm rồi đi dọc theo bờ biển, đi một lúc thì thấy xa xa là tụi hấn đang nằm lên ghế đeo kính râm, phía trên là 2 cây dù to tướng che nắng, và một bàn để nước uống và trái cây, tụi nó đi tới nhìn tụi hấn một hồi thì hấn nói:

-Ngồi đi! – tụi hấn chỉ 3 cái ghế kế tụi hấn, tụi nó cũng ngồi xuống mà tụi nó định thay đồ bơi rồi đi bơi nhưng ôi thôi trời gì mà nó nóng dữ không biết, ra ngoài đó tắm chỉ có nước bị nướng khét luôn, thôi vậy ngồi vs tụi hấn cho nó khoẻ! Ngồi nhìn người người đi qua đi lại khiến tụi nó thấy chóng mặt kinh khủng, và từ xa một gái mặt đẹp đi tới tụi hấn, cô gái đó thật sự đẹp a! Dáng cũng khá là chuẩn nhưng thua xa tụi nó (t/g: mấy chị này nỏ quá à!!), tụi nó vẫn ngồi y thình không định nói hay nhút nhút gì hết! Tụi hấn cũng chẳng quan tâm cho lắm! Cô gái đó từ từ đi lại gần tụi hấn nói:

-Anh có thể thoa kem chống nắng cho em không? – tụi nó bây giờ mới nhìn thật kỹ cô gái đó nhe! Cô gái đó có làn da nâu rần chắc nhưng đáng tiếc quá là tro trên khi vác cái mặt đi của tụi hấn! Tụi hấn đứng là nhìn cô gái đó thì thấy có hơi chút gọi là định đồng ý nhận lấy chai kem nhưng mà tự nhiên tụi hấn nhớ tới cái gì đó rồi nhận lấy chai kem luôn rồi nói:

-Chai này bao nhiêu tôi trả? – hấn nói vs cô gái, cô gái nhìn muốn rớt muốn mắt rồi tác hấn một cái dùng dằng bỏ đi, tụi nó nhìn xong thì chăm chọc:

-Ồ ô! Có người bị tác kìa!! – nó lấy ly nước cam khuấy ổng hút.

-Trời ui! Đẹp vậy mà nói chuyện kỳ vậy ta!!! – Trang gỡ kính ra nói vs giọng rất ư là chăm biếm

-Bối vậy mới nói bị đánh là đúng! – Trúc cũng chen chân vào nói, tụi hấn cũng chẳng nói gì vụt cho tụi nó chai kem chống nắng rồi hấn quay ra chỗ khác nói:

-Ừm.....Cô chưa thoa kem chống nắng đúng không? – Hấn không nhìn nó hỏi nhưng nó biết hấn hỏi nó, nó cười mỉm một cái rồi nói:

-Cảm ơn!! – Tụi nó hiểu rồi thì ra lấy chai kem để cho tụi nó, ý da tốt quá ta!! Nhưng nó nói:

-Anh không dùng à? Trai hay gái gì cũng phải dùng để chóng nắng chứ? – Tụi hần quay lại khi khuôn mặt bình thường trở lại, tụi nó đã thoa rồi nó đưa cho tụi hần rồi đứng dậy, vươn vai và khăn rút xuống, ôi trời cà tá người đang nhìn kia! Không được, mấy người đó không được nhìn! Tụi hần lấy khăn trùm tụi nó lại. Tụi nó thật sự rất là bức xút nha! Cái gì đây? Hồi nãy cũng thế tự nhiên mở ra rồi đóng lại là sao? Tụi nó không đồng ý, không đồng ý!!!!!!!!!!!!!! Tụi nó cố mở cái khăn ra, tụi hần thì ngăn lại, đánh nhau ý à? Mọi người ai cũng nhìn cái đám trai đẹp gái xinh, mà chỉ thấy đám đó đang chửi nhau ỏm tỏi đánh nhau quyết liệt (Nói quá), Chợt hần lòi nó đi đâu đó, Quân vs Hạo cũng lòi 2 con bạn của nó đi. Khi tụi nó hoàn hồn thì mới nhận ra tụi nó đang ở trong phòng! Thật là bức người quá đáng!

Tại phòng Trang:

Trang đang bức bối vì từ sáng tới giờ có việc gì vui đâu, Trang thấy Quân đang lục lọi đồ gì đó trong vali của cô, cô đi lại ngăn cản tay của Quân ra, anh muốn cái gì mà lục lọi đồ của người khác khi không có quyền cho phép, cô nói:

-Anh muốn gì đây? Sao lục lọi đồ của tôi? – ánh mắt chán ghét, giọng nói lạnh lùng khiến Quân ngưng lại nắm lấy tay Trang rồi nói:

-Tôi.....lấy đồ cho cô thay! – Trang trở mắt nhìn anh, tự nhiên lấy đồ cho cô thay là sao? Thật là uống nhầm thuốc hay sao? Thấy Trang không nói gì Quân nói tiếp:

-Không nên mặc như thế này hiểu chưa? – Trang thấy kì lạ bộ cô mặc xấu lắm hay sao mà anh nói không nên mặc? Được.....được lắm dám chê bai cô! Trang đẩy Quân ra toan giành lấy vali thì Quân ngăn lại nói:

-Sao không đứng yên đi? – Trang không nói gì tiếp tục với tay lấy, Quân ôm lấy eo cô rồi vụt lên giường, Trang hết hồn, toan định đẩy Quân ra thì anh đưa cho cô một bộ quần áo để mặc, Trang lắp bắp hỏi:

-Sao.....sao.....sao.....t.....tôi.....p....phải.....th.....thay? – Quân nhìn cô (còn quần khăn) anh chậm rãi nói không to lắm nhưng khiến Trang đỏ mặt!

-Vì tôi không thích người khác thấy cô như thế này! Tôi chỉ muốn một mình tôi thấy thôi!!! – Cha! Cha! Đây có được gọi là tỏ tình không nhỉ? Mà anh Quân sến như con hến vậy đó! Vậy mà người kia đỏ mặt vì mấy lời đó, chạy ào vào WC, đã hai người hai nơi rồi mà mặt vẫn đỏ ầu ầu chứ? Trang sau một lúc bước ra không dám ngẩng mặt lên nhìn ai kia luôn, Quân thấy cô bước ra, anh đi tới cầm lấy tay cô hỏi:

-Lúc nãy em có nghe anh nói gì không? – anh bắt Trang phải ngẩng mặt lên, trời đất hỏi gì không hỏi đi hỏi cái này? KHó trả lời quá! Trang im lặng ngưng cũng gật đầu nhẹ! Quân thấy vậy thì vui mừng rồi nói:

-Vậy em có đồng ý làm bạn gái anh không? – Trang nghe xong thì im bật, anh đúng là có lúc làm cô khó chịu nhưng cũng có lúc làm cô vui, nhưng tình cảm cô dành cho anh có phải tình yêu? Thấy cô lưỡng lự anh nói:

-Ừm.....Em có thể suy nghĩ! – Quân buông tay Trang ra rồi bước đi, anh đi tới cửa rồi nói vọng vào:

-Khi nào em có câu trả lời thì nói vs anh, anh sẽ đợi!! – Trang nhìn anh bước đi mà lòng nặng trĩu.

Phòng của Trúc;

Trúc vừa vào phòng thì đã đi tới vali lục lọi tìm đồ, Hạo cũng tính kêu cô nhưng tự nhiên cô tự thay anh thắc mắc hỏi:

-Sao tự nhiên thay vậy? – Hạo nhìn Trúc, Trúc càng che khăn kính hơn, phòng bị nhìn Hạo rồi nói:

-Ồ chung vs một tên biến thái như anh thì không nên ăn mặc như thế này! – thì ra là tại do lần hôn vs gấu, vs cái vụ xút cút áo nên cô mới thế, mà cũng tại cô ngủ thức trễ nên anh mới dùng mấy cái cách đó chứ anh có cố ý đâu, cô đi vào WC và một lúc sau bước ra rồi lòi Hạo (t/g: Chị mới phòng bị người ta mà bây giờ thế á?), Hạo thất mắt hỏi:

-Nè! Lòi tui đi đâu? – Trúc nhìn anh từ trên xuống dưới rồi nói:

-Anh rất đẹp trai!.....- Hạo bắt ngờ trước câu nói đó, rồi ghênh mặt nói:

-Tôi biết tôi đẹp! – Trúc nhìn anh như thê thì còn mắc cười hơn

-Nhưng anh rất là không có trí thông minh! – Hạo tắt ngấm nụ cười, anh trợn mắt nhìn TRúc, cô nói:

-Thì từ sáng tới giờ chưa có ăn sáng, anh quên à? – giờ Hạo mới nhớ là chưa ăn sáng, đang đi ra khỏi phòng để xuống nhà hàng thì thấy Quân đang đi vs về mặt không mấy vui.

Phòng của nó:

Nó ngồi xuống ghế nhàn nhã soạn đồ vào WC thay, xong rồi bước ra ngồi đối diện với hấn nó nói:

-Kéo tôi lên đây làm gì? – hấn nhìn nó, hấn nói:

-Thích!!! – nó nghe xong thì cười lớn, thích là sao? Thôi mặc xác hấn nhưng cái nó quan tâm ở đây là tay mắt của ông Tuấn xung quanh đây không có ít! Nó chỉ nhìn sơ cũng biết!! (t/g: Tài vậy chị!!). Nó tự nhiên đứng lên rồi nhanh đi lại gần hấn nói gì đó mà t/g lẳng tai lăm mới nghe thế này:

-Thật không? – mặt hấn ngạc nhiên tới tột độ, hiện lên ý cười rõ rệt, hấn nói tiếp – Vậy phải làm gì đây?

Nó nghe hấn nói mà thấy hấn ngốc thế nhỉ? Hấn là người lẳng nhăng như thế không lẽ không biết cách làm người ta thành đôi à? Đúng là sói đội lớp cừu! Nó nói:

-Chuyên gia như anh mà không biết làm sao? – hấn mới chợt nhớ hấn đúng là chuyên gia thật nhưng những cách của hấn cũng để của mấy cô “ mai trê” (mê trai ý) chứ cái kiểu yêu thương thực tình thì hấn không rành lắm à nha! Mà 2 người này đang nói cái gì thế nhỉ hay là ghép đôi cho ai đó hả? Hấn lắc đầu ý nói không biết thì nó thờ dài rồi nói:

-Tôi có cách!! – nó ngoắc hấn lại gần rồi nói to nhỏ vs nhau (t/g: Nghe không được nên không kể)

47. Chương Chap 46: Thành Đôi!!

Khoảng 15' phút sau cả đám đã có mặt đầy đủ ở nhà hàng, Trang và Quân thì cứ len lén nhìn nhau nhưng không nói gì, cứ im lặng hoài cho tới khi 2 người nhường nhau một món ăn:

-Ăn đi!! – Quân nhường cho Trang, Trang lại nhường cho Quân thế là món ăn cứ đẩy đi đẩy lại thì Trúc mới nói:

-Trời ơi! Tui ăn cho! – rồi Trúc vươn tay lấy luôn, 2 người đó quay mặt không nhìn nhau, còn hấn, nó và Hạo nhìn TRúc mà muốn đánh cho khôn ra, chỗ người ta đang thể hiện tình cảm thì chen vô, đúng là Trúc có duyên dễ sợ, cả 3 đứa lắc đầu ngao ngán vs cái tính này của Trúc. Cho tới khi 2 người kia đi thì 3 người kia mỗi đứa mỗi kí đầu TRúc một cái, Trúc đau điên nói:

-Gì vậy hả? Tự nhiên ký đầu người ta? – cả 3 đứa nhìn Trúc, nó nói:

-Nè! Mà ăn cho nhiều mà mà không khôn ra á? – nghe nó nói thế Trúc giả vờ mếu máo rồi ôm mặt nói:

-Có cần phải chửi tao ghê thế không? – Ôi trời! Hành động dễ thương đó đã lọt và mắt xanh của ai đó khiến người đó đập tim thành thạch! Trúc nói tiếp:

-Tao biết chứ! Nhưng mà tao đói mà tui nó cứ nhường qua nhường lại chứ bộ! – hơ hơ thì ra là biết mà vẫn làm, đúng là phá đám mà! Thôi mà chả có quan tâm! Tui nó lên phòng thì thấy Trang đang ngồi trước cửa phòng, hấn và Hạo đi trước, còn nó và Trúc thì đi lại Trang nói:

-Sao thế? – Trang ngược lên nhìn nó và Trúc, Trang không biết nói sao? Cảm giác cô bây giờ đang rối lăm! Cô không biết cô có thích Quân hay không nữa? Mỗi lần thấy anh đi chung vs người khác thì cô thấy bực bội! Thấy anh vui thì cô cũng thấy vui vui! Mỗi lần anh cứu cô thì cô cảm thấy rất là hạnh phúc và mỗi lần như thế cô rất đỏ mặt và tim đập cũng nhanh! Và còn nhiều triệu chứng khác nữa! Vậy cô có thích anh không? (t/g: Thích rồi!!! Chắc chắn là thích rồi!!), nó và Trúc loi Trang ra bãi biển nơi ít người qua lại, nó hỏi:

-Mày thấy Quân thế nào? – Trang giật cả mình, cô không biết trả lời thế nào nữa?

-Ừm.....cũng tốt! Cứu tao rất nhiều lần! Ừm.....tốt bụng.....Cũng rất trẻ con.....và.....tao rất vui khi thấy Quân vui.....chỉ thế thôi^^! – thế thôi á! Thích người ta rồi còn gì, nó và Trúc nói:

-Mày nên nói cảm xúc của mày cho Quân biết!

-Ừm.....nhưng.....tao.....! – Trang ấp úm nói, cô thấy nói ra thì rất là ngại!

-Mày không nói là mất đó! – nó và Trúc chỉ tới đằng xa thì thấy Quân đang bị một đám con gái bu quá trời, tụi hần đã bày ra chữ đầu! Ôi thôi gái quá trời, anh Quân cười tươi như bông, Trang tức muốn chết mới nói là muốn người ta làm bạn gái mà bây giờ lại như thế.....Thật là tức quá mà! Trang hùng hổ đi lại phía trước, còn phía sau nó và Trúc đưa tay cái lên khen ngợi tụi hần và cổ vũ nhiệt tình cho Trang!

-Cố lên!! Cố lên! – Trang như có thêm động lực đi nhanh như gió, cô đi tới túm áo Quân lôi đi nơi khác, đám con gái bức xúc định đi theo khi nhìn ánh mắt Trang thì im bật không dám đi theo, đi đến một nơi có ánh nắng ấm áp, tiếng sóng vỗ bờ rì rào, tiếng gió thổi nhẹ nhàng run động lòng người, Quân nhìn Trang hỏi:

-Em kéo anh ra đây làm gì? – Không lẽ cô có câu trả lời rồi! Nó có như ý của Quân hay là do anh mơ mộng quá nhiều! Ở đằng xa xa tụi nó đang theo dõi phía sau tấn đá to!

-Anh nói là anh muốn tôi làm bạn gái anh? – Quân liền gật đầu, đúng là anh nói thế!

-Nhưng.....ừm.....ờ.....nếu.....vậy.....thì.....anh.....có.....c.....- Trang cứ ấp úm mà mặt đỏ quá trời cô bặm môi, Quân thấy vậy thì cười, anh không ngờ cô lại dễ thương như vậy!

-Em muốn nói gì? – Trang lúc này nhìn thẳng vào mặt Quân nói:

-Tôi suy nghĩ rồi! Anh thì cũng tốt nhưng.....- Nhưng.....nhưng vậy là cô không nhận lời, Quân thất vọng nhưng cố mỉm cười, đám kia thì buồn thay cho Quân, Trang nói tiếp:

-Nhưng.....anh chưa có nói thích tôi hay từ nào biểu thị tình cảm của anh? Tôi đâu biết anh có thích tôi hay là muốn chơi đùa với tôi? Nhưng dù sao thì tôi.....- Trang chưa nói hết thì Quân nhảy vô hòng mà ngồi rồi

-Dù em đồng ý hay không thì.....Anh thích em, Trang à không phải nói là Anh yêu em,. Thảo Trang. – Cả đám nghe mà sên quá trời nhưng mà thật là quá dào dạt tình cảm vậy mà Trang. Quân toan bước đi thì Trang nói:

-Tôi chưa nói hết mà! – Quân đứng lại, quay qua đối diện với Trang, Trang nói tiếp:

-Ý tôi muốn nói là dù sao thì.....em cũng nhận lời mà! – cả đám mừng muốn rót nước mắt, còn Quân thì nhảy lên vì vui sướng, Trang thì đỏ hết cả mặt, lời khó nói cuối cùng cũng nói, đúng là cứ nói hết cảm nghĩ của mình thì tốt hơn! Quân nhào tới ôm Trang thì đám kia vì mừng quá mà vỗ tay bốp bốp:

-Trời ơi! Tốt quá rồi! – nó đứng lên vỗ tay cười hiên vs 2 người trước mặt, hần thì đi theo sau nói:

-Nhờ tụi này mấy người mới thành đôi đó nhe! – Chắp hai tay sau lưng đi tới trước mặt Trang và Quân

-Chúc mừng! Chúc mừng hai người! – Trúc hớn hỡ miệng nói không ngừng

-Thật là tốt khi cặp đôi ồn ào đã được tội nguyện! – Hạo cười cười nói

Cả 4 đứa cứ nói mà đâu có biết có 2 cái mặt đầy u ám đang nhìn chứ nhỉ? Quân và Trang cười đầy nguy hiểm nói:

-Tụi bây.....CHẾT ĐI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!-2 người đuổi theo bốn đứa trên bờ cát, cười đùa vui vẻ. Chúc mừng cho đôi bạn Trang và Quân!!!!!!!!!!!!!! Nhưng tụi nó đâu biết đằng xa phía bìa rừng là một nụ cười nửa miệng nhạt nhẽo và một thứ ánh sáng đang loé lên khi phản xạ vs ánh nắng mặt trời và đó là súng ngắm! Và súng đang hướng tới phía hần! Tụi hần sẽ ra sao? Chap sau sẽ rõ!

48. Chương 47: Độ Súng!!!

Nó thấy có ánh sáng cứ loé lên từ phía bìa rừng kia. Nó lấy ống nhòm của Trúc đưa lên mắt xem, sau khi nó thấy những gì không muốn thấy thì bóp mạnh ống nhòm rồi trợn mắt dữ tợn, hắn thấy nó có những hành động bất thường nên lấy ống xem theo hướng mà nó nhìn lúc này, hắn bắt đầu thay đổi sắc mặt, nó và hán nhìn nhau rồi nói:

-Có sát thủ!! – Đám kia nghe thế thì từng đứa từng đứa một lấy ống nhòm nhìn xem, tên sát thủ nhìn theo ống ngắm của súng cười khẩy nói:

-Tụi bây biết thì cũng chết!! – vừa nói xong hán liền bóp cò và tiếng súng vang lên, viên đạn bay ra khỏi nòng súng vs tốc độ nhanh khủng khiếp tới chỗ hán, nghe tiếng súng mọi người chạy tán loạn và bãi biển đang rất là náo loạn, nhưng viên đạn vẫn cứ thế bay tới tới chỗ mà viên đạn muốn lấy mạng, nó đang đứng trước hán, hán đẩy nó sang một bên rồi né một cách điệu nghệ khiến viên đạn bay đi mà không trúng thứ gì! Nhưng trời thật không thương người, hán vừa né được viên này thì một viên khác bay đến lần này nhắm ngay tim hán mà bắn và viên đạn tới gần hán càng lúc càng nhanh, hán không thể né kịp rồi! Vậy hán sẽ ra sao đây? Chết sao? Không lẽ một người như hán phải chết như thế này hay sao? Thấy viên đạn gần tới, ai cũng lo lắng cho hán, hán nhắm mắt lại chuẩn bị chết nhưng viên đạn không chạm vào hán dù hán đã đợi rất lâu! Hán từ từ mở mắt thì thấy có hai viên đạn nằm dưới chân hán? Hán quay sang thì thấy nó đang cầm súng trường nháy mắt vs hán. Khi nãy xảy ra chuyện gì? Thật ra khi nãy khi viên đạn chỉ còn vài mét nữa là đâm thẳng vào tim hán, khoảng cách trong gan tấc, mọi người đang rất lo sợ thì nó lấy súng từ trong túi ra và bắn ngay viên đạn đang bay thế là 2 viên chạm nhau và rơi xuống đất hán thoát nạn! Chợt tụi hán nghe tiếng súng rất gần: “ Bàng! Bàng!”, 2 tiếng súng vang lên là do Trúc và Trang bắn, tụi nó trước khi ra bãi biển này thì đã có chuẩn bị trước và chỉ để phòng lúc nguy hiểm nhưng thật không ngờ ngày đầu lại như thế rồi! 2 viên đạn do Trúc và Trang bắn đang phóng thẳng tới chỗ tên sát thủ tên đó bắn ngưng một viên nhưng vẫn còn một viên tên đó nhanh chân đạp vào tảng đá rồi bay lên nhảy tới nơi khác và viên đạn không bắn trúng tên sát thủ. Tên sát thủ vụt cây súng đang cầm qua một bên và thay vào và một cây súng ngắm khác, hán bắn liên tiếp 3 phát một lượt, hán nói:

-Lần này thế nào các người cũng tiêu! – 3 viên bay thẳng lại tụi hán, tụi nó nhanh tay bắn 3 viên đạn đó nhưng thôi rồi viên đạn của tên sát thủ chỉ nứt vỏ rồi tiếp tục bay tới chỗ tụi hán vs tốc độ nhanh hơn lúc trước nữa! 3 viên đạn bay thẳng tới tim của tụi hán, tụi hán cười naht5 một cái rồi nhanh tay lấy 3 khẩu súng của tụi nó nhảy xuống biển, vì quá nhanh nên tên sát thủ không thấy được rõ ràng chuyện gì xảy ra! Đang thất mắt thì tên sát thủ bị một phát bắn ngay tay phải của tên đó! Hán thường bắn bằng tay phải vậy mà! Đang đau đớn thì bị một phát nữa ngay tay trái! Quá đau đớn tên đó quy xuống thì bị một phát ngay chân trái! Tên đó nằm mà không đi nổi và cuối cùng là 3 phát ngay đầu! Cuối cùng tên đó chết không nhắm mắt! tất cả là do tụi hán làm ra! Tụi hán đã bơi tới phía rừng trèo lên dốc núi và bắn chết tên sát thủ! Tụi hán lục lọi mọi thứ trên người tên sát thủ nhưng nhận lại không có thứ gì cả! Tụi hán lại phải nhảy xuống biển và bơi về chỗ tụi nó. Vừa thấy tụi hán, nó nói:

-Sao rồi? – nó rất lo là hán có sao không nhưng mà cái đáng quan tâm là tên sát thủ, hán đập đập tay vào tai cho nước biển trút xuống rồi mới chậm rãi nói:

-Chết rồi! – nó gật đầu tán thưởng cho hán bằng một cái vỗ tay thôi! Còn Trang thì sốt xấn hỏi Quân:

-Có sao không? Ướt hết rồi nè! Thôi lên thay đồ đi kẻo bị cảm lạnh! – Quân cười, cái tính nói nhiều vẫn không thay đổi nhìn khuôn mặt đầy sự quan tâm của Trang là anh thấy ấm lòng rồi! Trang kéo Quân vào bờ rồi lấy một cái khăn quàng lên cho Quân!

Trúc thì rất là bình thản hỏi nhưng thật ra trong lòng thì lo cho Hạo lắm! Nhưng cũng không biết tại sao đi lo cho người khác nữa!

-Lạnh không hả? Lên thay đồ đi! – Hạo nhìn Trúc rồi nói:

-Muốn tôi hết lạnh có cách này hay lắm! – Hạo định chọc Trúc thôi a!

-Cách gì? – Trúc ngây thơ hỏi, làm cho Hạo muốn chọc Trúc thêm!

-Ôm tôi đi! – Hạo dang hai cánh tay ra và chuẩn bị đoán lấy cái ôm của TRúc, TRúc cười tươi rồi tán Hạo muốn méo hàm luôn.Hạo chỉ đùa thôi àm ăn nguyên cái tác. haizz đúng là khổ!!

49. Chương 48: Lại Âm Sát??

Sáng hôm sau

Tụi hấn thức dậy rất sớm để còn có đủ thời gian để gọi heo ngủ thức dậy vì hôm qua nằm sofa nên tụi hấn có lẽ hơi mệt. Mở mắt ra nhìn dáo dác xung quanh và tụi hấn nhận ra tụi nó không có trong phòng. Mới sáng sớm tinh mơ vậy mà tụi nó đã đi đâu? Tụi hấn phải đi tìm mới được. Nói là làm tụi hấn phóng nhanh vào WC.

Tại bờ biển dài có sóng vào ầm ầm vào bờ cát có đàn chim biển đang bay lượn trên bầu trời. Có 3 cô gái đang đi trên cát, tụi nó muốn tìm căn cứ của ông Tuấn thật nhanh, Tụi nó biết căn cứ vòng quanh khu du lịch XXX nhưng khu du lịch này không nhỏ nên biết căn cứ đó chính xác là ở vị trí nào! Tụi nó chợt nhận ra là đã tới nơi mà tụi hấn ngày hôm qua trèo lên! Nhưng tụi nó đứng trên bờ, đang đứng nhìn xem có ai không thì tụi nó nghe tiếng nói gần đó phát ra:

-Lại thất bại? – Tiếng một người đàn ông vang lên, tụi nó đi lại gần rồi núp vào một bụi cây, tụi nó thấy một người đàn ông quay mặt hướng ngược lại tụi nó, một tay ông ta đút vào túi quần, còn tay kia thì cầm điều thuốc, ông ta đưc điều thuốc lên miệng hút một hơi rồi phả ra làn khói trắng (t/g: Sáng sớm mà hút thuốc ừ!!), cô gái đối diện ông ta cười nhạt một cái rồi nói:

-Do sơ xuất mà thôi! Nhưng tôi chắc chắn vs ông Tuấn lần này tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ! – cô gái có mái tóc ngắn highlight màu tím đen và màu hồng đậm. Trên tay cô ta là một lọ thuốc chứa chất lỏng màu trắng và một ống kim tiêm nhỏ, ánh mắt cô ta sắc bén khiến tụi nó phải nhíu mày, cô ta nói:

-Chỉ vs cái này! Tôi sẽ cho tụi nó biết cái chết là như thế nào? – cô ta lắc lắc lọ chất lỏng rồi lấy chất lỏng đó qua ống kim tiêm. Chất lỏng từ từ truyền qua hết. Tụi nó thiết nghĩ có thể loại chất lỏng đó là thuốc độc hoặc chất kích thích hay một loại gì đó khiến người ta vừa tiêm vào sẽ chết! Người đàn ông cười nhếch môi, vụt tàn thuốc xuống đất rồi lấy chân đạp lên tàn thuốc một cách mạnh bạo như là đe dọa cô ta nếu làm không xong thì cô cũng như nếu thuốc tàn này, ông lạnh giọng nói:

-Nếu không thành công, cô còn thảm hại hơn điều thuốc này! – cô ta giật cả mình, môi run run, tay như có gì đó cứ giật giật khiến ống kim tiêm một chút là rớt xuống, cô ta sau một lúc thất thần thì giữ bình tĩnh nhưng giọng có hơi run nói:

-Tôi chắc chắn sẽ thành công! – người đàn ông quay lưng vào phía rừng rồi từng bước ông đi vào trong, trước lúc đi ông còn nói:

-Mong là thế!! – ông ta vừa đi khuất, cô ta bóp mạnh lọ thuốc rỗng, mạnh tay vụt xuống biển, cô ta đeo bao tay vào nhìn kim tiêm cười mang rợ rồi vụt chạy đi. Khi không còn thấy ai thì tụi nó mới bước ra, tụi nó tìm cách đối phó trước sự truy sát của cô ta nhưng nghĩ hoài mà chả ra cách gì ra hồn! Thật không thể ngờ cô ta dùng thuốc, tụi nó không hề chuẩn bị trước về việc này! Nếu tiêm loại thuốc đó vào người thì chắc chắn sẽ đe dọa tới tính mạng. Thật không biết phải làm thế nào? Tụi nó vừa đi vừa suy nghĩ, đi được một đoạn thì nghe tiếng ai đó nói từ trên đầu tụi nó vọng xuống khiến tụi nó hoàn hồn thoát khỏi những suy nghĩ rối rắm:

-Đi đâu đó? – Ngược đầu lên thì tụi nó gặp ngay mặt của tụi hấn, Trang nói:

-Làm hết hồn! – Trang liếc mắt nhìn tụi hấn rồi làm ngơ không quan tâm, Quân nói:

-Anh làm gì mà em hết hồn? – Quân nhìn Trang, nét mặt cô có nhiều điều lo lắng, không lẽ mới đi ra biển một lát mà đã gặp chuyện gì rồi sao? Đang lo nhìn Trang thì tụi hấn thấy nó và Trúc đang tranh luận gì đó mà cứ hết lắc đầu rồi lại gật đầu, hết múa tay rồi qua múa chân (Nói quá), nó và Trúc đang tranh luận về vấn đề là nên nói hay không nói cho tụi hấn biết! Nó là người nhất quyết là không nên nói vì sẽ gây ra nhiều rắc rối, còn Trúc thì nói cứ nói đi vì sẽ được sự cảnh giác tốt hơn. Và cứ thế nó và Trúc người nào cũng bào vệ quan điểm của mình. Cuối cùng sau khi bị Trúc thuyết phục nó đánh liều một phen nó nói:

-Ừm.....Nói thì nói! – Trúc mừng hết lớn, cuối cùng cũng chịu nghe rồi, Trúc cứ tưởng nó sẽ bắt bỏ đi ý kiến của Trúc chứ, mà thôi nó đồng ý là tốt rồi!

-Tụi này có chuyện này muốn nói!- nó háng giọng nói khiến tụi hấn phải chú ý, nhưng khi tụi hấn chú ý rồi thì tụi nó lại nhìn dáo dác, ngó qua nhìn lại, ngó tới nhìn lui mà không nói lời nào! Nhìn xung quanh không có ai rồi còn nhìn phía bìa rừng tít ở xa, rồi còn nhìn ra biển xem có thuyền buồm gì không. Hấn tức thiệt rồi đó! Muốn nói thì cứ nói làm gì mà cứ làm như ăn trộm không bằng!

50. Chương 49: Thuốc Độc!!

Hấn nhìn nó rồi lên giọng nói:

-Nói gì thì nói đi!- nó bây giờ thấy thật sự đã hoàn toàn an toàn nên nói:

-Ừm.....Lúc này tụi này đã gặp thuốc hạ của ông Tuấn! – Gương mặt đậm chất hình sự không có một chút nào biểu cảm, nó lạnh giọng nói, tụi hấn lúc này còn tưởng tụi nó định nói đùa cái gì, nhưng khi nghe nó nói thì nét mặt tụi hấn nghiêm túc lại, Quân hỏi tiếp:

-Rồi sao? – ánh mắt Trang trở nên sắc bén có chút gì đó lạnh nhạt nói:

-Ừm.....nên cẩn thận đối vs con gái không thôi sẽ chết! – Trang nói rồi thì nhìn Trúc, Trúc hiểu ý nên nói tiếp:

-Lần này thuốc hạ của ông ta là con gái! – Nói đoạn, Hạo hỏi:

-Súng, dao hay thuốc đây? – ý của Hạo là cô ta dùng súng hay dao hay thuốc để giết tụi hấn, nó nói:

-Thuốc! – nói tới đó tụi nó toan bước đi thì tụi hấn hỏi:

-Đi đâu? – đúng là một vs mấy cái tên này tối ngày cứ hỏi hoài một chết đi được, tụi nó không nói gì đi tiếp làm tụi hấn phải tò mò mà đi theo, tưởng tụi nó tìm kế để thoát vụ ám sát này, ai ngờ là đi chơi rồi đi ăn rồi mua đồ lặt vặt, đúng là rảnh rỗi mà sắp chết tới nơi mà vui dễ sợ! Đi chơi vòng quanh khu du lịch thì bây giờ cũng tới trưa! Tụi nó vào một hàng có gió biển cứ thổi vào, đi biển thì phải ăn hải sản, không biết tụi hấn hôm nay bị cái gì mà ăn như heo vậy đó, ăn không ngừng nghĩ và nhiều quá trời, tụi nó thấy thế nên cũng ăn, haha cuối cùng chuyện gì tới cũng tới! Một cô gái có mái tóc ngắn, mặc một chiếc váy ngắn hơn gối và hở lưng phía sau, đội một chiếc nón. Đáng chuẩn đi tới chỗ tụi nó và tụi hấn, tụi nó vừa nhìn là biết là ai nhưng có lẽ người cô ta muốn thủ tiêu không phải tụi nó, không lẽ chưa biết thân phận của tụi nó? Vậy cũng tốt! Tụi hấn nhìn cô gái kia, một tia cảnh giác loé lên mắt tụi hấn rồi nhanh chóng vụt tắt, tụi nó mong tụi hấn sẽ tin những lời tụi nó nói, nhất là Trang cô mong là anh đừng làm cô thất vọng, không thôi! Cô sẽ hận mình vì đã ngu ngốc tin vào anh! Cô gái kia nói:

-Em ngồi đây được chứ anh! – cô gái chỉ ngay cái ghế kế Hạo và hấn, Quân vì không để Trang hiểu lầm nên tránh xa xa, Hấn và Hạo đưa tay mời cô gái ngồi, nó và Trúc cười nhạo một cái, đùa gì chứ? Muốn giết cô ta ngay giữa đám đông thế này ư? Đúng là quá liều mà. Không biết tụi hấn có kế gì mà dám dẫn hổ vào hang chứ nhỉ. Cô gái đó tươi cười nói:

-Anh à? Hình như tay anh dính gì a? – Hơ hơ biết ngay cái kế dở tệ của cô ta mà, cô ta để ống kim tiêm vào tai và chuẩn bị hành động, hấn vẫn tỉnh queo nói:

-Đâu? – cô ta cười nham hiểm rồi.....đưa tay lên đâm kim vào thẳng tay hấn, tên này điên chắc biết đó là thuốc độc mà vẫn dễ yên, điên rồi, điên thiệt rồi, hấn cười nửa miệng lắc đầu một cái rồi nhắm mắt như sắp chết, cô ta cứ tưởng là hấn sắp chết rồi cô ta quay sang Hạo cũng đâm vào tay anh, anh cũng từ từ té xuống ghế. Một lúc sau cô ta vẫn cố giả bộ nói là muốn đi ra biển rồi cảm ơn tụi hấn đã giúp đỡ, đang chuẩn bị đứng lên thì cô ta thấy 2 bên hông có gì đó đè lên, có gì đâu chỉ là 2 cây súng mà thôi! Thôi rồi! Cô ta nhìn theo tay thì thấy hấn và Hạo vẫn tỉnh chưa chết và chỉ cần một cò súng thì chỉ có nước banh xát nhưng bây giờ trong nhà hàng có rất nhiều người tụi hấn dám sao? Tụi hấn bóp cò và chả có tiếng súng

nào xảy ra, máu cứ thế tứa ra, tụi hấn đứng lên rồi bình tĩnh bước đi, nhưng không có chuyện gì xảy ra, tụi nó không ngờ tụi hấn lại uống thuốc phòng trước ý chứ? Vs lại còn chuẩn bị súng nữa. Đúng là mấy người này quá là kém cỏi nhưng mà có thể chuyện ám sát này chưa dừng lại ở đây!

Ở phía bìa rừng, một người đàn ông nét mặt rất bức tức, ông nói vs đám thuộc hạ:

- Con bé đi chung vs thằng Bảo là ai? – tên thuộc hạ lấy ống nhòm nhìn theo rồi nói:

- Tôi.....Tôi.....xin.....lỗi! Tôi không biết! – tên thuộc hạ rất bất ngờ vì có một người giống vs Minh Khánh như thế! Nhưng theo như điều tra thì Minh Khánh không hề có em gái hay chị gái gì cả (t/g: vì sợ người ta biết mọi thông tin về nó, nên từ nhỏ nó đã ra nước ngoài và không cho ai biết nó là em của Khánh trừ gia đình), ông ta bức tức nói:

- Tao không biết tụi bây làm như thế nào nhưng nhất định phải bắt con bé đó về đây! – ông ta đi vào trong rừng bỏ lại đám đàn em tìm cách bắt nó, lúc nó bắn chết tên sát thủ, đám thuộc hạ đã nhìn thấy nên muốn bắt nó thật là một bài toán khó. Nhưng không làm được cũng phải làm được!

Quay lại vs tụi nó, tụi nó nhìn trời trăng mây nước một lúc nó nói:

-Tôi thấy tới đây là sai lầm! – hấn nghe thế thì nhìn nó, rồi lên tiếng hỏi:

-Tại sao? – nó đá hấn một phát, ánh mắt dò xét.

51. Chương 50: Bắt Cóc???

Nó lạnh giọng nói:

-Anh kêu tụi này đi du lịch để tìm căn cứ mà anh cứ đi chơi là sao? – trời ơi? Người đi chơi là nó mà nó còn ở đây chờ người ta còn đánh người ta nữa là sao? Hấn ôm chân nhẩn mày nói:

-Ừm.....Cái căn cứ ở trong rừng ấy! – What?? Đặt một căn cứ bí mật tầm cỡ quốc tế ở trong rừng, có cần phải bí mật tới nỗi vô rừng sống vs khỉ không nhỉ? Tụi nó càng nghĩ càng mắc cười nhưng mà cái quan trọng là tại sao tụi hấn biết mà không nói:

-Biết sao không nói? – nó trợn mắt nhìn hấn hăm dọa đây mà!

-Có hỏi đâu mà nói! – ơ hay? Phải hỏi mới nói à? Đúng là mệ mợ vs tên này! Nó nói:

-Vậy chúng ta sẽ xử hấn khi nào đây? – nó hỏi như vậy để nó biết trước mà xử ông Tuấn trước tụi nó, tụi hấn thì không biết chuyện này, Trang và Trúc thật không muốn nó bị nguy hiểm nên cố ý ra dấu là lắc đầu kêu tụi hấn đừng nói, nó biết 2 người kia đang làm cái gì nên nói:

-Ừm! Tôi biết mấy người sẽ không nói chứ gì? – cả đám giật bắn mình, sao nó biết được được chứ Trúc và Trang đứng sau lưng nó mà, nó đột nhiên quay sang cười nửa miệng rồi nói nhỏ:

-Tao sẽ an toàn yên tâm! – 2 đứa bạn chưa biết là nó sẽ xử lí thế nào đây? Tụi hấn nói:

-Tối mai!- nó gật đầu rồi đi thẳng lên phòng! Tụi hấn cũng lên theo! 2 con bạn mong nó đừng có sao nếu nó mà có mệnh hệ gì Trang và Trúc có sống cũng như chết! (t/g: Em ước gì em có một tình bạn đẹp như mấy chị).

Tối hôm đó:

Nó đang ngồi xem tivi thì hấn bước ra từ WC từ từ đi lại hù nó một cái khiến nó giật mình rớt luôn điều khiển tivi. Nó chả quan tâm, bình thường nó sẽ tát hấn chèo hàm luôn nhưng hôm nay nó sao thế nhỉ, nó cứ im lặng và suy nghĩ gì đó, hấn thấy vậy nên nói:

-Suy nghĩ gì đó? – nó cũng chả có trà lời chăm chú vào màn hình tivi mà tâm trí đâu đó, hấn nói:

-Đừng làm liều vì mọi người sẽ lo cho cô lăm và “trong đó có cả tôi” – trong đó có cả tôi là sao? Hấn có ý gì đây? Nó đang tập trung àm hấn cứ làm nó sao lằng là sao? Nó bây giờ quay qua nhìn hấn, hấn nhìn nó, 4 mắt nhìn nhau, hấn nói tiếp:

-Cô đừng có vì muốn trả thù mà làm người khác lo lắng! Nếu cô mà bị gì thì không tốt đâu! Tôi sẽ buồn lắm đó! Thôi tôi chỉ nói thế thôi cô hiểu hay không thì tùy! – nói đoạn hần bước đi tới sofa và nằm xuống ngủ, gì đây chứ hần biết nó muốn làm gì hay sao, nó đâu có ngờ là hần lại biết mà hần cứ nói cái gì mà buồn, cái gì mà lo chứ? Hần có ý đồ gì hả???????????? AAAAAAAAAAAAA! Bực quá. Không nghĩ nữa!

Phòng của Trang

Trang cứ đi qua rồi lại đi lại, đi tới đi lui, đi xuôi đi ngược, tới nỗi Quân đang ngồi xem tivi mà bực cái mình. Quân lên tiếng:

-Em làm cái gì mà cứ đi hoài vậy hả? – Trang bực bội đập hai tay vào nhau, bặm môi rồi nói:

-Bực quá! Không biết nó làm gì đây? – Quân nhìn Trang mà không hiểu cô đang nói cái gì nhưng suy nghĩ lại thì Quân biết nó lo cái gì, Quân nói:

-Ừm.....Em không cần lo mọi thứ sẽ tốt đẹp mà! – Trang bây giờ ngời kếp Quân rồi nói:

-Anh nói nghe hay quá há! Nó mà xảy ra chuyện gì thì em.....em.....- cô lấp lửng, Quân nắm lấy tay Trang rồi nói:

-Mọi thứ sẽ ổn! em hãy tin tưởng Thư! – Trang cười nhưng trong mắt vẫn còn lo lắng, sao mà có thể không lo được khi anh Khánh một người tài năng và thông minh như thế lại còn bị hơn mê chưa biết sống chết, nếu là nó thì nó sẽ ra sao, cô không lo là không được

Phòng của TRúc

Trúc thì ngồi trong WC một tiếng đồng hồ rồi mà chẳng thấy ra, cô đang trút mọi lo lắng vào nước, cứ lấy tay đập nước đập hoài, Hạo ở ngoài rất lo coi cô có sao không nên cứ đứng ở ngoài nói chuyện vs Trúc để không thôi cô mà ngủ là chết chắc, Hạo nói:

-Xong chưa vậy hả? Chờ nào cô mới ra đây?- Trúc nghe thấy tiếng đập cửa và tiếng nói của Hạo thì nhanh tay mặc đồ vào rồi mở cửa nói:

-Anh đứng ở đây hoài mà không mệt à! – Hạo lắc đầu, Trúc bực bội đấm vào bụng Hạo một cái cô đang muốn trút giận đây! Hạo định hỏi tại sao lại đánh thì anh chợt nhớ tới hành động lúc chiều của TRúc và Trang nên anh nói:

-Lo cũng chẳng được gì! Cứ để mọi chuyện tự nhiên đi! – Trúc quay sang nhìn anh rồi không nói gì mà đi ngủ luôn

Nửa đêm, có một làn khói trắng bay vào từ khe hở của cánh cửa chính ở phòng nó, nó chưa ngủ chỉ nằm đấy để bắt đầu hành trình nhưng từ từ cảm thấy rất buồn ngủ, nó bắt đầu thấy choáng váng và rất nhức đầu, nó ôm đầu rồi từ từ nhắm mắt liệm đi trong cơn buồn ngủ ập tới, nó đã ngủ, khi thấy nó thật sự không còn phản ứng, một người đàn ông bước vào và vác nó lên vai đi ra khỏi khách sạn qua đường cửa sổ và khuất sâu vào đêm tối khi đi qua bìa rừng kia! Cha cha! Nó bị bắt cóc rồi T/g cũng không phải là hiền lành nên nó sống hay chết là tùy vào tâm trạng của t/g.

52. Chương 51: Tuyệt Vọng! (1)

Hần tỉnh dậy nhưng đầu thì thấy đau nhức dữ dội, hần nhìn lên giường thì không thấy nó, hần đi vào WC rồi vài phút sau hần bước ra, đột nhiên nghe tiếng đập cửa dữ dội, hần đi tới mở cửa, thật kì quái nếu là nó thì gõ cửa làm gì? Không lẽ là ai à? Vừa mở cửa ra hần chưa nhìn xem người đối diện là ai thì bị ai đó xô mạnh ra rồi nhanh chóng chạy vào phòng, hần đứng ngay lại thì một lần nữa bị xô qua một bên và một sinh vật nào đó chạy vào, hần chưa tỉnh lắm nha! Bị đập đầu 2 lần vào tường thì tỉnh sau nỗi, hần nhìn ra cửa thì thấy Quân và Hạo đang tươi cười nhìn mình, vậy 2 người vừa xô hần là.....Trang và Trúc. Trang và Trúc lục lọi cả căn phòng thế mà chẳng thấy nó, chợt Trúc lên tiếng:

-Trang! Qua đây! – gì thế? Gì thế? Tụi hần đi tới nhìn xong thì khá bất ngờ nha! Cái gì đây! Là dầu giầy in lên sàn và nệm bằng cát! Dầu giầy không phải của nó vì dầu giầy này khá to và là giầy đàn ông! Tại sao có dầu giầy đàn ông và đi tới cửa sổ thì mất hút, cửa sổ mở toan, chuyện gì xảy ra đêm qua? Nó

đã tự đi trả thù hay có vấn đề gì? Trang và Trúc cứ nhìn theo dấu giày, nhảy xuống qua cửa sổ thì lại gặp một dấu giày in tên đất, so vs dấu giày của Trang và Trúc vừa nhảy xuống thì cách xa nhau về độ sâu, độ sâu của dấu giày kia gấp 3 lần, nếu một người đàn ông nhảy xuống thì ít nhất cũng gấp rưỡi hoặc gấp đôi Trúc và Trang nhưng không dấu giày này gấp 3 cơ! Sao lại gấp 3 hay có thêm một thứ gì đó phải cồng theo hay.....vác gì đó trên lưng? Có thể nó bị bắt cóc thì sao? Nhưng chỉ mới vs mấy cái này thì chưa đủ để chứng minh điều gì, Trang và Trúc nhảy lại lên phòng (Vứt giày rồi nhảy để không dơ sàn). Trang và Trúc bất ngờ khi thấy thêm khẩu súng quý của nó, khẩu súng làm từ bạc được chế tạo từ nó, nó luôn đem theo mình nếu có thể, nếu nó đi trả thù thì phải đem súng chứ? Không lẽ nó bị bắt cóc thiệt.....

Có khi nào là do Trang và Trúc nghỉ quá nhiều, nhưng chưa dừng lại ở đó, Trang và Trúc đã thấy một thứ khiến 2 người khần định nó bị bắt cóc, thứ đó là gì? Từ từ rồi biết.

Trang nói:

-Nó bị bắt cóc rồi? Chúng ta phải đi tìm nó! – tụi hần nghe thấy thế thì kháng cự, một người luôn nóng giận tít ta tít tít suốt ngày, vậy mà khi gặp chuyện này lại bình tĩnh hết thấy mọi người, hần nói:

-Cô dựa vào cái gì mà nói cô ấy bị bắt cóc? – sao có thể tin nó bị bắt cóc được một người như nó thì không thể nào xảy ra chuyện này, hần chưa có đủ hết những chứng cứ chứng minh nó bị bắt cóc

-Tôi dựa vào cái này! – nói đoạn, Trang đưa lên một chiếc hoa tai không mấy đặc biệt, nhưng khi nhìn kỹ thì cái hoa tai này là của Thư thường đeo mà, Trúc nói giọng nói khá bình tĩnh nhưng cực lạnh:

-Vì hoa tai này là anh Khánh tặng nó, nó luôn giữ bên mình dù chết cũng mang theo, nếu khi thấy cái này thì xem như nó gặp chuyện! – hần càng nghe càng khó hiểu nếu là thứ tà chết mang theo thì sao lại ở đây, mà khi gặp tại sao lại gặp chuyện

-Tôi không hiểu ý mấy cô cho lắm! – Trang và Trúc đang cố giữ bình tĩnh mà sao cứ gặp gì vậy nà! Trang nói:

-Thì thế mới nói nếu chiếc hoa tai này để lại có phải là Thư có chuyện mới sơ ý rớt ra hay không? – thật ra thì suy đi nghĩ lại cũng đúng a! Vậy là nó bị bắt cóc rồi! Tụi hần nhanh chóng chạy ra ngoài biển rồi hần gọi cho ai đó một lúc sau một trực thăng bay tới khiến mọi người xung quanh trở mắt, Trang và Trúc bước lên tụi hần cũng bước lên. Trang và Trúc chả hiểu sao phải lên trực thăng chứ nhỉ, 2 người đó chưa hỏi là hần đã nói:

-Vì căn cứ của ông Tuấn trong rừng nên tìm bằng trực thăng sẽ dễ hơn! – hần nhìn thấy thì rất là điềm tĩnh lạnh nhạt cũng có phần thờ ơ nhưng thật ra lòng hần đang lo như lửa đốt, dù không biết tại sao lại phải lo, tại sao cứ mong là nó chả sao? Lòng cứ bồn chồn lo lắng khiến hần phải tạo ra vỏ bọc để che dấu.

-Nhưng chưa chắc hần đem về căn cứ! – Trang và Trúc tâm tình bây giờ không được tốt như lúc bang đầu đang lo muốn chết đây!

-Chứ mấy cô muốn sao nữa? Không tìm sao biết được chứ hả? – hần nóng rồi, nóng thật rồi, hần cố kiềm chế mà cứ hỏi hoài khiến hần hét lên luôn cơ, dù biết là ai cũng nóng ruột nhưng mà nơi rộng lớn thì biết tìm nơi nào đây?

Bây giờ mình đi gặp chị Thư há!

Nó từ từ mở mắt, không như những vụ bắt cóc khác người bắt không trói nó, không bịt mắt nó, không để nó ở nơi chuột bỏ đi dạo hay gián bỏ đi chơi, không mang nhện vẩy giăng, mà là một căn phòng xung quanh là 4 bức tường và cái đáng chú ý là trong phòng không có cái gì ngoài cái giường, tủ lạnh, nhà vệ sinh, có cả chiếc tivi siêu mỏng gắn trên tường nữa và cái phòng này không có cái cửa! Phòng kiểu gì thế nhỉ sao không có cửa thì làm sao mà ra làm sao mà vào, chợt tiếng nói từ chiếc tivi gắn trên tường phát ra:

-Xin chào cô, Hà Minh Thư! – nó cười nhạt nhìn người đàn ông trên màn hình, nó không ngờ ông ta nhanh tay hơn nó, nó chưa giết hần mà hần đã tìm nó, được thôi ai tìm ai cũng chả quan trọng cái quan trọng là hần sẽ chết ngay vào một ngày không xa! Nhưng nó làm thế nào nhỉ? Chờ đợi chị Thư cho chúng ta đột phá! Và một cái kết HE!

53. Chương 52: Tuyệt Vọng (2)

Nó cười mỉa mai rồi nói:

-Ông Tuấn định chơi trò gì đây hả? – nó không nghĩ bắt cóc người khác mà còn cho tử lạnh để ăn uống nửa cơ chứ? Ông ta cười ha hả rồi mới lên tiếng nói:

-Một trò chơi vs đám bạn của cô! Yên tâm họ sẽ chết trước mắt cô nên đừng lo lắng!- nó nhíu mày nhìn ông ta, nó hỏi:

-Vậy trò chơi của ông là thế nào đây? – ông ta nhướn mày, lắc lắc gạt tàn rồi nói tiếp:

-Đơn giản thôi! Trong vòng 10 giờ tới mà mấy bạn cô vẫn chưa tìm ra cô thì sẽ chết một đứa và cứ 1 tiếng tiếp theo trôi qua thì người thứ hai cũng sẽ chết và trò chơi cứ thế tiếp tục cho tới khi người cuối cùng phải chết là cô và một người nữa! – nó cười như không cười ngồi lại trên giường, nằm xuống trước khi ngủ nó nói:

-Huy Bảo (hắn) quan trọng đối vs ông lắm à? – ông ta nghe thế thì nụ cười trên môi tắt hẳn, theo như những ngày qua thì mọi thứ ám sát gì đó đều nhắm vào một người duy nhất là hắn, hắn không phải là không biết mà là không quan tâm, ông ta tức giận tức giận tắt ngay màn hình tivi, nó ngồi một lát rồi cầm lấy một viên thuốc màu trắng.

Viên thuốc này do chị Ý Mỹ (chị Trúc) đưa cho nó, nó biết trong căn phòng này có camera, nó đưa viên thuốc tới chiếc camera đặt ở đầu giường, nó đưa xong thì uống vào như thuốc bình thường, ông Tuấn xem những hình ảnh trên camera không khỏi nhíu mày, nó bắt đầu có trạng thái ói mửa, nhức đầu, nó phá tung căn phòng, ông Tuấn vì bức bách nên kêu người xuống căn phòng xem sao, thì ra căn phòng không phải không có cửa mà là cửa trên nóc phòng, từ cánh cửa có vài người nhảy xuống bằng thang, nó biết rồi thì ra là có cửa, nó làm như vậy để tìm ra cửa thôi, mấy tên đó trên tay cầm súng chĩa thẳng vào nó, đối vs mấy thứ súng này nó chẳng quan tâm, nó biết ông Tuấn chưa giết nó vì khi nào ông ta bắt được hắn thì nó mới chết thôi, nó cười nửa miệng rồi đi lại nói:

-Thách mấy người bắn chết tôi!!! – vừa nói nó vừa đi tới, đưa súng ngay đầu, mấy người này cứ thế lùi lại nó bước một bước họ lùi một bước cho tới khi một tiếng nói vang lên từ phía cửa phát ra:

-Kệ nó đi! Mấy người đi lên đi! – mấy người đó nhìn nó rồi từ từ đi lên, ông Tuấn đi xuống bóp cổ nó khiến chân nó không còn chạm đất, nó ho khan nhưng không hề có ý cầu xin, mắt nó trân trân nhìn ông ta trong ánh mắt toàn là sự khinh bỉ.

Sau vài tiếng đồng hồ bay quanh khu rừng tụi hắn cũng không tìm thấy nó, mong là nó vẫn an toàn, Trang và Trúc bây giờ lo tới mức cái gì cũng không ăn không nói mà chỉ thấy mắt ứa lệ, hắn thì như phát điên hết tìm chỗ này rồi lại tìm tiếp, tụi hắn đúng là biết khu căn cứ ở trong rừng nhưng cũng không biết chính xác là ở đâu nên mới nói tới hành động để giác sáng tìm ra căn cứ, nhưng bây giờ thì khỏi phải nói có tìm thì cũng chỉ thấy toàn cây vs cây, có vài căn nhà trên cây, nhưng sao lại có nhà trên cây nhỉ? Tụi hắn thật sự đang cố giữ bình tĩnh nhất có thể, và tụi hắn bay đi khi đã là giờ trưa phải ăn trước rồi tính sau, tụi hắn đã bỏ quên một căn nhà trên cây bị cây lá vây quanh!

Tụi hắn hạ cánh, mặt đứa nào cũng ủ rũ không ai nói câu nào đi vào nhà hàng hôm trước, tụi hắn đi vào, Trang và Trúc không muốn ăn một tý nào, dù Hạo và Quân có khuyên thế nào thì 2 người này vẫn lắc đầu, hắn thì chẳng có tâm trạng nuốt trả trời tý nào, thời gian còn lại để tìm nó còn lại 4 tiếng, 4 tiếng là thời gian không dài không ngắn nhưng muốn tìm cũng chẳng tìm nổi, Trang cứ nhìn hoa tai mà khóc nức nở:

-Nó.....Không.....thể.....bị.....gì.....? Hichic.....- Trang khóc như mưa khiến Trúc cũng không kém a! Cô cũng khóc khiến mọi người xung quanh không ngừng nhìn sang, đang trong lúc tuyệt vọng nhất thì cả đám nghe một cặp đôi nói chuyện vs nhau:

-Eo ôi! Ghê quá anh nhỉ? Tên đó nghĩ sao lại vác một cô gái trên lưng thật là khu du lịch này không an toàn đâu anh! Ở đây có khi có chỗ bắt cóc thì sao? – vừa nghe thấy thế, hắn kích động chạy lại hỏi cặp đôi đó

-Cô đã thấy cái gì vào tối qua! – cô ta ngược lên thấy một chàng quá ư là đẹp mà lại quá nóng nảy, anh chàng ngồi kể cô gái nói:

-Hôm qua tụi tôi thấy một cô gái bất tỉnh bị một người đàn ông khá bặm trợn vác đi! – hần càng nghe càng nóng nảy muốn biết thật sự người con gái bị vác trên vai có phải là nó hay không?

54. Chương 53: Trúc Và Hạo

-Rồi sao nữa? – Quân hỏi hộ Trang khi thấy cô cứ ú ớ rồi ớ nói không nên lời

-Rồi tụi tôi đi theo vì tò mò và thấy tên đó đi tới một mảnh đất kế ngôi nhà trên cây, hần mở cửa hầm, rồi bỏ cô gái đó vào, tụi này sợ quá nên chạy mất!- cô gái kể mà mặt khá là sợ

-Ngôi nhà trên cây đó thế nào? – Hạo hỏi tiếp

-Tôi cũng chả rõ vì tối quá nên không thấy kỹ lắm! – Tụi hần nghe xong thì biết nó đang ở trong rừng nhưng mà có hần tá cái căn nhà trên cây trong khu rừng đó, biết là ngôi nhà nào, hần nói:

-Lục hết tất cả các căn nhà trên cây đó! Tôi sẽ tìm thêm người! – hần lấy điện thoại gọi ai đó một cách nhanh chóng.

10h theo trò chơi của ông Tuấn quy định đã trôi qua, ngay lúc tụi hần đang chuẩn bị đi tới trực thăng để đi tìm nó thì tiếng títt vang lên từ trực thăng của tụi hần, đúng lúc đó Trúc đã vào rồi, tiếng títt títt càng ngày càng nhanh, gần như là nổ sau vài giây nữa, Trúc vừa định nhảy xuống thì cửa lại bị khoá. Trúc dùng mọi cách để mở cửa nhưng vô phương. Thật là trở trêu! Chưa kịp lấy lại bình tĩnh thì chiếc trực thăng tự động bay lên mà không có người lái. Người lái trực thăng bị trôi lại, dấn bằng kẹp vào miệng nên không thể nói gì được. Khi tiếng títt vang lên rồi một tiếng BÙM, máy bay nổ trên không trung, người lái chết, nhưng còn Trúc thì sao? Cô thế nào đây? Trang không ngừng hét:

-TRÚC! TRÚC! MÀY NGHE TAO KHÔNG? – trả lời với Trang là sự im lặng đến đáng sợ, Trang gục mặt hai chân khụy xuống đất, quay mặt lên trời khóc nức nở, một đứa bị bắt cóc chưa biết sống chết một đứa chết ngay trước mắt, Trang càng nghĩ càng khóc to hơn, Quân và hần cũng không biết nói gì ngoài im lặng, ủa! ủa! Anh Hạo đâu cả? Tiếng khóc hào vs tiếng sóng biển. Thật khiến người ta thương tâm ! Trúc đã chết! Chết thật rồi sao?

Tại một bờ biển không xa Trang là bao có 2 người trôi dạt vào bờ, 2 người đó là một nam và một nữ, khỏi nói ai mà chả biết là chị Trúc vs anh Hạo. Nhưng mà trôi được vào bờ nhưng còn sống hay không cái này t/g cũng không rõ lắm!

Trước khi bị nói:

Trúc đang trong tình trạng rất là lo sợ, không phải cô sợ chết mà là cô sợ trước khi chết vẫn chưa nhìn thấy người thân, chưa nhìn thấy 2 đứa bạn thân và một người mà Trúc đã thích từ lâu, cô đang rất lo sợ, máy bay đột nhiên bay lên, tiếng bom cứ thút giựt cô nhảy xuống nhưng cửa không thể nào mở được, tiếng bom cứ thế mà vang lên, cô nghĩ cuộc đời mình thế là kết thúc, lúc cô định buông xuôi thì có một cánh tay nắm lấy tay cô rồi nói:

-Yên tâm! Cô sẽ sống! – một câu nói khiến Trúc bừng tỉnh, cô ngược lên nhìn thì thấy Hạo thì ra lúc máy bay vừa chuẩn bị bay lên thì anh đã cố đi lên máy bay, anh đã mở cửa từ phía ngoài và anh nắm lấy bàn tay Trúc và nói:

-Nhảy chứ? – Trúc gật đầu và hai người nắm chặt lấy tay đối phương, nhắm mắt và nhảy xuống, và hên là rớt xuống biển a! và bây giờ là dạt vào bờ! Thật là may mắn, cảm tạ ông trời (t/g: Cảm ơn tui nè! Tui giúp mấy người sống chứ bộ!)

Trang khóc dữ dội thì thấy một người quần áo xộc xệch ướt như chuột lột chạy tới phía Trang, vì nước mắt quá nhiều nên cô không thấy rõ ai nhưng khi mở thật to đôi mắt, cô không biết phải nói sao, chạy ngay lại ôm Trúc vào lòng:

-Mày.....mày.....còn sống! – Trúc gật đầu như gà mổ, Trang càng khóc lớn hơn, Trúc thì chỉ biết ôm cô vào lòng mà cảm ơn vì đã có một người bạn như Trúc! Trúc vui lắm, hần và Quân thấy Hạo đứng gần kế Trúc và quần áo ướt hết thì cũng hiểu ra được vài phần. Trúc và Hạo lên phòng thay đồ, trong phòng không khí có vẻ hơi lúng túng a! Hạo sau khi thay xong thì nói:

-Ừm.....Lúc này.....! – Hạo chưa nói xong thì Trúc đã chen ngang rồi

-Cảm ơn nhe! – Hạo không chỉ muốn nói thế thôi, cái anh muốn nói thì ai mà không biết, chỉ có Trúc là không chịu hiểu thôi.

-Không có chi! Chỉ là.....Tôi hỏi cái này cô phải trả lời nha! – Trúc nhìn Hạo rồi nói:

-Nói đi? – Hạo nhìn Trúc, hít một cái thật sâu, sau đó đồng dục nói:

-Cô có thích tôi không? – Trời ơi! Hỏi đại vậy luôn đó hả? Trúc cũng biết là anh muốn nói gì nhưng như vậy thì khó mà trả lời, à! Nếu trả lời không được thì mình dùng hành động vậy, thấy Trúc không nói nên Hạo hồi thúc:

-Cô nói đi! – Trúc vẫn không trả lời khiến Hạo lo lắng quá chừng, anh đang hồi hộp (t/g: Giống việc coi xổ số kiến thiết không anh?), tay anh đang chặt vào nhau, nhưng vẫn chưa thấy động tĩnh nào thì Trúc nhìn anh rồi gật đầu một cái, hạo mừng muốn rớt nước mắt a! Anh không ngờ ngày này cũng tới!

55. Chương 54

Nó đang bị bóp cổ, chợt một người chạy vào:

-Đã làm theo kế hoạch nhưng tụi nó đã thoát được! – ông ta bỏ nó ra, nó nhanh tay chớp lấy cây súng của ông ta trong chớp nhoáng không cho ai thấy rồi cất vào túi, nó giả bộ ho khan vài tiếng để tránh ông ta nghi ngờ, ông ta nói:

-Tiếp theo cứ làm theo kế hoạch! – tên kia gật đầu, ông ta nhìn nó rồi nói:

-Bạn may thật may mắn! – nó nhếch mày, thái độ gì đây, ông ta có đề ỉnh quá hay không đây? Ông ta tự nhiên lấy súng rồi nhìn cây súng cười lên điên dại, đúng là ông ta có vấn đề a! Ông ta thô lỗ nói:

-Hahaha.....Tao nói ày biết nếu mà tụi nó không tìm ra mày thì coi như 1h nữa mày chết tại đây! – nó nhìn ông ta không ngờ bây giờ nó đã hết giá trị lợi dụng rồi sao? Nó cũng chả có ý gì muốn nói nhưng tự nhiên nó suy nghĩ gì đó nên nói:

-Ừm.....tôi chết rồi! Thì ông tha cho bạn tôi chứ? – một câu hỏi ngu ngốc, quá ngu ngốc, làm sao mà ông ta có thể tha cho bạn nó, nhìn biểu tình của ông ta nó cũng hiểu rồi, chỉ là hỏi cho có để biết trong 1h tới phải tìm mọi cách để giết tên ác nhân trước mặt nó

.....

Tụi hấn sau khi tìm mọi cách thì cũng không biết làm thế nào, nếu mà lại đi trực thăng thì có nước thêm một nạn nhân đi đời, làm sau đây ta? Tụi hấn đành đi bộ vậy! Mà đi bộ thì chừng nào mới tìm ra nó đây? Trong vòng một tiếng thời gian có quá ngắn ngủi hay không? Tụi hấn bắt đầu đi tìm, đi chưa xa mấy đã thấy một căn nhà trên cây nhưng căn nhà có vẻ cho cặp đôi nào đó nghỉ ở đây, có nên vào xem xét không ta? Nghĩ thế nào đó hấn lôi cả đám đi lên, gõ cửa và một người đàn ông bước ra, ông ta cau mày hỏi:

-Tìm ai? – hấn không nói gì mà ngó vào xem xét tình hình trong nhà nhưng cái mà hấn thấy chả có gì đặt biệt cũng như nhà bình thường thôi, nếu nghe theo cặp đôi kia thì chỗ mà nó bị bắt là xung quanh dưới đất có liên quan gì tới căn nhà mà lên chi nhở? Nhớ tới đó Trúc và Trang lôi hấn đi xuống nhà và xem xét xung quanh căn nhà và cuối cùng chả thấy cái gì? Tiếp tục đi, cứ hết ngôi nhà này tới ngôi nhà khác mà chả thấy chỗ nó bị bắt, tụi hấn bắt đầu mệt và nản, cứ như thế này thì tìm thế nào? Đang trong tình trạng buồn thì có người chạy lại hấn, nói rằng:

-Có một căn nhà có nhiều cây cỏ và có hầm chứa gì đó được khoá kỹ càng, hình như nhà đó có tầng hầm!! – tụi hấn tức tốc chạy đi và trước mắt là căn nhà trên cây y như căn nhà bỏ hoang lâu năm, thấy tụi hấn một người đàn ông đi lại hỏi:

-Tìm ai? – hấn anh nhìn người đối diện nhét mép rồi cho hấn một cước vào bụng khiến hấn văng ra xa, nghe thấy tiếng động nên hàng tá người chạy ra, tụi hấn chuẩn bị tư thế sẵn sàng chiến vs đám người này, hai bên đánh nhau quyết liệt, bỗng nhiên có một tên tách ra đi tới phía xa rồi mở cửa hầm, vừa định bước xuống thì bị một người con trai nắm lấy tóc giật ngược lại, đập quyết liệt vào bụng, sau đó đập mạnh vào gáy hấn

khiến hấn bất tỉnh nhân sự, tụi hấn nhìn sang người con trai thì khá bất ngờ, Trang và Trúc thì đưa ngón tay cái lên khen tặng anh, sau khi dẹp loạn tụi lòi nhoi đó thì tụi hấn chạy lại chàng trai đó, Trang và Trúc không nói không rằng ôm người con trai một cách thắm thiết, khiến 2 người nào đó phải nhui mày:

-Anh Khánh! Anh về rồi thì tốt! Anh khoẻ rồi chứ? – chính xác người đối diện là Hà Minh Khánh, tụi hấn nhìn đi nhìn lại thì cũng hiểu là Khánh vì Khánh y đúc nó trừ màu tóc và đôi mắt, đang lúc vui mừng thì Khánh nói:

-Mau đi cứu Thư! – nói đoạn, anh mở cửa hầm và cả đám nhảy xuống, vừa nhảy xuống thì cảnh tượng trước mắt khiến cả đám như thoát tim, nó trên tay là cây súng đang chĩa thẳng vào đầu ông ta, ông ta trên tay cũng là cây súng đang chĩa thẳng vào đầu nó, nó cười nhạt rồi nói:

-Thì ra ông biết anh trai tôi còn sống nên mới muốn giết tôi? – khi nó thấy người anh của nó đứng trước mặt nó, nó vui mừng khôn xiết nhưng chưa kịp vui mừng đã bị ông ta lấy súng ra mà uy hiếp, nó cũng không vừa ngay lúc đó lấy nhanh cây súng ra và xảy ra cảnh tượng hầy hùng, ông ta cười lớn rồi nói:

-Đúng là thế! Cô đâu còn giá trị để tôi sử dụng! – Nó thật không hiểu ông ta tại sao lại muốn giết hấn, nó nói:

-Nếu ông giết tôi và anh trai thì tôi không muốn hỏi tại sao nhưng tại sao ông muốn giết Bảo? – câu hỏi này khiến hấn đứng hình, hấn cười mỉa mai nhìn ông ta, hấn lấy súng và ngắm thẳng vào ông ta. Ông ta không nói gì mà chuẩn bị bóp cò, nó cũng chuẩn bị bóp cò, cảnh tượng khiến người khác thoát tim, Trang và Trúc định ra tay hành động thì nó ra ký hiệu dừng làm gì hết, nó sao lại đùa giỡn tính mạng của mình, ông ta bóp cò, nó cũng bóp cò và 2 người đồng loạt ngã ra sau, hai viên đạn bay thẳng vào tường tạo một khoảng trống khá to, nó cười nhếch mép rồi bắn thêm một phát nữa, ông ta cũng đồng thời bắn nhưng là bắn đồng loạt 2 viên một lượt, nó nhanh tay né được một viên, còn viên kia thì.....

Cái này mình đang bù cho ngày mai a! Vì ngày mai mình có việc bận nên chắc không đang được!

Mình muốn nói khúc Trúc vs Hạo có lẽ không được lãng mạn cho lắm! Mong bỏ qua vì lãng mạn ngay khúc đó thì mình nghĩ không ra nên cho đại vậy! nếu mình có viết ngoại truyện thì sẽ nói rõ cặp này hơn!

56. Chương 55: Chết Thật Sao??

Một vệt máu văng lên..... Một thân thể ngã xuống.....và một cô gái nằm xuống! Nó ngã ra sao vs một viên đạn ngay tim, máu từ nơi đó tuôn ra, hấn nhanh tay đến đỡ nó, nó nhìn hấn, nó muốn biết sự thật là sao nhưng có lẽ quá muộn, nó có thể sẽ chết trước khi biết được sự thật, hơi thở bắt đầu cảm thấy khó khăn, sự đau đớn xông lên não khiến nó ôm ngực mà thở không nổi, hấn nhìn mà thấy thương cảm. Hấn không muốn nhìn, thật không muốn nhìn, hấn đâu muốn thấy cái cảnh đau đớn này chứ, những thứ hấn nói nó sao lại không nhớ chứ hả? hấn đã khuyên bảo sao nó không chịu nghe? Để rồi, bây giờ, cảnh tượng trước mắt thật kinh hoàng, nó thở gấp, từng nhịp thở đứt quãng, đứt quãng khiến người ta sợ hãi. Cả đám vì sự kinh ngạc mà không muốn tin vào mắt mình, Khánh không ngờ khi anh đến tìm em gái thì điều đầu tiên thấy lại là cảnh nó chết, có quá thương tâm hay không? Ông trời có mắt hay không? Trang và Trúc miệng nói không nên lời đi lại chỗ hấn từ từ nắm lấy bàn tay nó mà nói:

-Mày.....Mày.....đừng.....đừng..hichic.....hichic.....- Trang chưa nói hết câu đã khóc nấc lên, cô không muốn tin, không muốn tin, không muốn nhìn nữa, không muốn xem chuyện đang diễn ra trước mắt là sự thật, cô muốn đem nó trở thành một cơn ác mộng! Nhưng đời này làm gì có chuyện sự thật trở thành ác mộng chứ? Mọi thứ như sụp đổ trước mặt cô.

-Đừng.....đùa như.....vậy.....huhuhuhu.....- Trúc cũng không kém, cô khóc thét lên, sự thật quá tàn nhẫn thà không tin thì hơn, sao cảm giác mất đi một ai đó lại đau thế này, một người gắn bó bao lâu, vậy mà bây giờ.....bây giờ.....trước mắt lại.....huuhuu.....càng nghĩ càng khóc lớn hơn, nó dùng những hơi thở cuối cùng nói:

-Tao.....không.....muốn.....tụi.....tụi.....bây.....khóc.....vì.....tao.....tao!
- hấn nhìn nó, cơ thể nó yếu đi từng giây từng giây, hơi thở đứt quãng nhiều hơn, hấn nói:

-Đừng nói nữa! Tôi đưa cô đi bệnh viện! – nó lắc đầu yếu ớt, nắm lấy tay hấn rồi nói:

-Không.....tôi.....qua.....không.....khỏi! – hấn nhìn nó như thế thì thương tiếc đến mức nói không nên lời, hấn nắm lấy bàn tay của nó, Khánh nói:

-Anh.....không.....muốn.....như.....thế...này! – nó ngược lên nhìn anh một cái, cười nhẹ rồi nói vs Khánh:

-Mọithứ.....giao.....lại.....cho.....anh! – Nói tới đây, hai mắt nó nhắm nghiền, hai tay rớt xuống, hấn thấy thế thì hét lên:

-THUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUU!! – Trang và Trúc ôm lấy thân thể nó mà khóc như mưa, hấn nhìn thân thể nó rồi thấy có một thứ gì đó từ khoé mắt rơi xuống, vậy là hấn cũng khóc, nó đã chết rồi! Khánh như chết trên một chỗ nhìn nó mà muốn giết chết người đã hại nó một cách thảm nhất! Mọi thứ im ắng chỉ có tiếng khóc, ông ta thấy cảnh này thì hải lòng nói:

-Ừm.....chết hết thì càng tốt hơn!! – nói đoạn hấn chài súng vào hấn, hấn nhìn thấy ông ta thì như bị lên cơn vậy đó, phải nói là cả đám, Trúc và Trang nhanh tay đi tới, lấy súng chĩa thẳng vào ông ta, Trúc nháy mắt gì đó vs Hạo, dù là thương nhớ nó nhưng trước hết phải xự tên này để tể nó mới được! ông ta nhanh chóng nổ súng, Trang nhảy lên rồi nổ súng lải ông ta, ông ta dù có tài cở nào cũng trúng đạn vì bốn phương tứ hướng nơi đâu cũng có đạn, Mỗi đứa đứng một nơi bắn hấn liên tiếp, thế mà hấn chỉ trúng được cái tay, ông ta ôm lấy tay, rồi nhanh tay định chạy thoát thân thì bị TRúc bắt lại, thế vậy mà hấn lại lấy Trúc làm con tin khi lấy dao kề cổ vào Trúc mà không cần quan tâm tới cái tay bị thương, cả đám lắc đầu thương tiếc.....thương tiếc.....nhất là Trang vừa lắc đầu vừa thở dài thường thượt thương tiếc cho ông ta a! Trúc Đạp chân sau vào chỗ ấy ấy của ông ta, ông ta đau quá mà buông Trúc ra, Trúc nhìn hấn mà nhớ tới nó, cô đâm mạnh vào ông ta, càng đánh càng mạnh, Trang cũng không có vừa nhào tới đánh ông ta như bao cát, và khúc cuối là bắn súng vào ông ta khắp người, bởi vậy mới nói mấy chị này “hiền” lắm a! Tụi hấn nhìn mà rợn người, hấn nhìn nó mà càng muốn giết ông ta thảm hại hơn nhưng thôi chết rồi mà còn giết nữa thì có nước đầu thay cũng không được, hấn ôm lấy nó rồi đem thẳng về khách sạn, đám kia cũng không nói gì, hấn nói:

-Bây giờ tới rồi nên mai sẽ đưa “thi thể” cô ấy về sớm! – tụi kia gật đầu đề nó ở phòng hấn cả đám lúc nào cũng túc trực, có thể là thức cả đêm

Có lẽ khúc giết ông Tuấn hơi hơi bình thường, mong bỏ qua!

57. Chương 56: Ma Hay Người???

Nó có chết thật không ta? Hấn bây giờ như cái xác không hồn, tụi kia thì không ai nói câu nào, ai cũng ngồi nhìn nó nhắm nghiền đôi mắt, nhìn một cái thôi là biết chị ấy giả chết vì lý do mất máu mà mặt vẫn hồng hào, vô lý vô lý! Quá vô lý! Vậy mà người trong cuộc không nhận ra, tại sao lại nói nó giả chết, t/g xin lí giải cho nghe, một kế hoạch vô cùng hoàn hảo khiến mọi người cứ tưởng nó chết, trước khi ông ta vào căn phòng không cửa đó à nhằm cửa trên nóc phòng, lúc đó nó có uống một viên thuốc, đó là loại thuốc khi uống vào khoảng 1 tiếng sau mới phát huy tác dụng, nó sẽ giúp cho người uống có trạng thái như chết rồi nhưng thật ra chỉ là tác dụng của thuốc, vì trước khi bị bắt nó có mặt áo chống đạn, và tại sao khi ông ta bắn lại có máu? Là do chai tương cà ở trong tủ lạnh của ông ta khiến nó tạo ra một kế hoàn hảo, nhưng mà tương cà thì hơi đặc nên nhìn chả giống máu lắm nên nó pha tương ta vs một ít nước ngọt sting cho nó đậm phần giống máu thật và sẽ tránh bị kiến. Lúc ông ta bắn nó cổ để bắn trúng tim, nơi mà nó giấu tương cà đó, nhưng mà nó cũng hơi lệch một chút nên màu tương cà hỗn hợp chảy ra cũng không nhiều lắm. Những lời nó nói trước khi chết là thật vì lúc đó nó tưởng nó chết thật vì loại thuốc này làm nó khó thở! Và cứ tưởng thuốc chưa phát huy tác dụng làm nó nói mấy câu cuối làm người động tâm mà phát khóc! (Cái kế hoạch cùi bắp). Nói chung bây giờ nó còn sống (t/g: Mừng ghê ta!). Bỏ qua cái việc giải thích, bây giờ mình quay lại vs không khí ảm đạm, Trang và Trúc khóc đến mức không còn nước mắt mà vẫn cố khóc,

hắn thì lạnh tới nỗi khiến người khác nhìn là phát run, Khánh thì nhìn nó mà thương cảm và anh ước thà cứ nằm ở bệnh viện để bây giờ không nhìn thấy cái cảnh này. Phải nói ai cũng buồn a!

Thuốc sau khi hết tác dụng, nó ngồi dậy, dụi dụi đôi mắt nhìn những người xung quanh, mọi người ai cũng ngạc nhiên, Trang và Trúc:

-Chết rồi! Đừng ám nhá! – tưởng đâu hai người này sẽ vui mừng mà rót nước mắt khóc thảm thương, rồi nói: “Mày là ma hay người thì tui tao không quan tâm, mày hãy ở lại đây vs tui tao”, ai ngờ, câu đầu thốt lên là thấy tình bạn thấm thiết rồi! Hắn nhìn nó rồi nói:

-Ma hả? – thêm một người vô duyên, mà là vô duyên chúa luôn, nhưng nó trách người ta cũng không đúng vì thử nghĩ xem một người đã chết, tự động bật dậy ai mà không hỏi như vậy, đây là phản ứng tự nhiên thôi, hên là chưa chạy là may rồi, nó vừa lên tiếng thì Khánh nói:

-Em muốn tui anh hoàn thành cái gì cho em nên mới đến tìm để có thể đầu thai à? – hơ hơ..lại thêm một người nữa, Trang và Trúc nghĩ là mơ nên đồng loạt tán Hạo vs Quân một cái đầu diếng rồi nói:

-Đau không? – Quân và Hạo trợn đôi mắt lên, Trang và Trúc mới khẳng định là thật, vậy nó là ma và đang muốn nhờ vả để nhanh chóng siêu thoát, nó đứng lên, cởi chiếc áo dính đầy tương cả khiến ai cũng khinh ngạc che mắt quay đi, đúng là nghĩ nó là ma mà không ngờ nó là ma lại bạo như vậy a! Nó vừa cởi ra thì phía trong là chiếc áo chong đạn hẳn hoi, mọi người nhìn chăm chăm nó nói:

-Mày.....mày.....- Trúc và Trang nói không nên lời a!

-Tao còn sống, ok? – cả đám nhéo nó một cái rồi hỏi:

-Đau không? – nó đập ọi người một phát rồi cũng hỏi:

-Đau không? – cả đám gật đầu lia lịa, vậy là nó còn sống, mừng muốn chết, hắn mừng tới nỗi mà ôm nó luôn á (t/g:Không được đâu anh! Ôm người khác như vậy là không tốt). Nó theo bình thường thì sẽ đẩy ra hay đánh cho tời bởi hoa lá nhưng không mặt nó đỏ cả mang tai, cả đám nhanh chóng Ồ một cái rõ to, nó mới đầy nhẹ hẳn ra rồi chạy vào nhà tắm vừa chạy vừa nói:

-Ừm.....tôi đi thay đồ! – thấy cảnh tượng trước mắt ai mà không hiểu cái gì đang xảy ra, Khánh mừng vì nó tìm một người tốt rồi a! cả đám thật muốn ở lại coi nó thế nào? Nhưng bị hắn đuổi như đuổi tà thì buồn hiu đi về. Nó bước ra thì không thấy ai, nó nói:

-Đi đâu hết rồi? – hắn nhìn chăm chăm vào tờ báo mà mắt liếc như không liếc qua nó nói:

-Về hết rồi! – nó gật đầu không nói gì, không khí khá là ngại ngùng, không ai nói lời nào cho đến khi:

-Tất cả là kế hoạch? – hắn hỏi nó, nó bây giờ mới nhìn hắn nói:

-Ừm! chỉ có điều lúc đó có một thứ ngoài kế hoạch là những lời anh nói khiến tôi suy nghĩ là có nên thực hiện kế hoạch hay không thôi! – nghe nó nói, hắn bỏ tờ báo mà ngược nhìn nó, khiến nó hơi bối rối trước cái ánh mắt đó:

-Là sao?- hắn hỏi nó, nó ngược lên thì chạm vào đôi mắt của hắn, hắn kể mặt sát vào gương mặt nó, muốn làm gì đây hả? Nó lúng túng nói:

-Ừm.....thì tôi thấy anh nói là có nhiều người lo nên tôi.....- nó lắp ba lắp bắp, hắn thấy thế thì phì cười, hắn nói nhỏ vào tai nó:

-Quan tâm anh? – nó nghe xong thì đỏ mặt tía tai, gì mà quan tâm anh, nói gì mà khó nghe quá chừng nhưng.....nhưng.....hình.....như..hắn nói cũng.....cũng đúng! Thấy nó không nói gì mà mặt thì đỏ quá chừng!

Dễ thương quá đi a! Thấy hắn không nói, nó nói lắp ba lắp bắp:

-Đừng...hiểu.....lầm.tôi.....tôi.....- nó chưa nói hết câu thì một vật thể lạ mềm mềm chạm nhẹ nhàng vào đôi môi nhỏ nhỏ hồng hồng của nó, nó trợn đôi mắt to tròn nhìn hắn, nhưng rồi không biết nghĩ gì mà nhắm mắt lại, hai người trong một không gian đang hôn nhau, thật quá khiến người khác khó mà không động tâm. Một lúc sau hắn rời môi nó, hắn nói:

-Em đồng ý làm bạn gái anh chứ? – nó không nói tiếng nào, chị định im lặng hành động giống chị Trúc hả? Không hoàn toàn không? Cô kéo cổ áo hần và trao cho hần thêm một nụ hôn nữa, sau đó cô bỏ ra nói:

-Em đồng ý!!! – hần cười, nó cười hai người nhìn nhau không nói câu nào nữa.

.....

Tổ tình người ta mà lợi dụng quá!! Còn khoảng 2 chap nữa là hết, nhưng nếu mình rảnh thì sẽ viết ngoại truyện, còn bạn thì thôi nhé!

58. Chương 57:

Vẫn khung cảnh ấy, nơi bãi biển đầy gió và tiếng rì rào của sóng biển, tụi nó đồng loạt quyết định ở lại cho đỡ thư giãn, Khánh thì một mực đòi về vì còn nhiều việc phải lo và cuối cùng, anh bị tổng cổ khỏi bãi biển thơ mộng này, Khánh vô cùng bất mãn, anh nói một câu trước khi đi:

-Nhớ đó! – tụi nó nghe như không nghe, quay mặt bước đi vô, khiến Khánh vô cùng vô cùng tức giận, nhưng anh cũng không có rãnh mà ngoài so đo vs đám nhóc này, vì tụi hần không ặc đồ tắm nên tụi nó chỉ ăn mặc là đầm rồi đi ra biển, làn gió khẽ bay khiến tóc tụi nó bay theo gió, sóng biển vỗ vào bờ cát rì rào, vài đôi tình nhân nắm tay đi trên biển, tụi nó đứng đó chửi nhau:

-Hay ghê há! Ướt áo tao rồi nà! – Trang la hét lên khi Trúc tác nguyên một đồng nước biển lên người, Trúc lè lưỡi trên Trang rồi chảy đi mất biển, Trang vừa định trả thù bằng cách tạc nước nó, thì nó trợn đời mắt lên khiến Trang không giám làm theo suy nghĩ của mình, cảnh tượng bây giờ là Trang và Trúc đang chạy đua rượt nhau, từ xa xa tụi hần đứng đó nói chuyện vs một cô gái, không biết nói gì mà có vẻ bí mật lắm, Hạo thì cứ nói gì đó liên hồi, cô gái kia cũng đáp lại bằng cách gật đầu, Trang và Trúc rượt nhau thì cũng tới nơi nói hần, tụi hần vừa thấy hai đứa thì im bặt không nói gì, cô gái kia thấy vậy nên nói vì cô ấy quay lưng mà:

-Anh làm vậy à? – Hạo im lặng nhưng cũng gật đầu, làm gì là làm gì nhỉ? t/g là tò mò lắm cơ, cô gái vẫn nói tiếp mà không biết Trúc đang đứng sau lưng mặt thì đen lắm a!

-Thế có ổn không? Liệu cô ấy biết là chết chắc! – a làm chuyện sai trái sợ người ta biết, Hạo lắc đầu bảo đừng nói nữa nhưng cô gái kia thì cứ tưởng là Hạo nói là cô ấy không biết, Trúc nóng máu nói:

-Gì đây? Ai đây? – cô gái kia giật bản mình ôm lấy Hạo, Hạo mặt càng ngày càng nhẵn, sắc mặt Trúc càng ngày càng trầm, trầm tới mức không thể trầm hơn, nó từ xa tàng bộ đi tới chăm đầu vào lửa:

-Đã có bạn gái mà còn đi quen người khác, cha cô gái này cũng đẹp nga! Da trắng! Mất to! Body cũng tạm ổn! Nhưng Hạo này quen thì quen lén lút chứ làm như vậy thì tổn thương Trúc nhà tui lắm a! – Hạo đẩy cô gái đó ra, Trúc thì không nói lời nào mặt cứ như vậy, Trang thì thở dài ngao ngán không ngờ con Thư nó nó lại chăm đầu vào lửa dù lửa đã cháy to, nó còn cho to hơn, nó thì chỉ nói chơi thôi nhưng mà nó có biết mấy người khi yêu dễ bị mấy từ này làm họ lung lay ý chí chứ, cô gái kia nói:

-Không phải đâu! Thật ra! Thật ra! – cô ta nói mà hét bị Quân bụng miệng thì cũng bị hần bụng miệng cuối cùng là Hạo, mà Trúc thì đang tức càn hông thấy cảnh này thì tức hơn. Tụi hần đuổi cô gái đó đi, Trúc cũng toan bỏ đi thì Hạo nắm tay lại, Trang thì đi chơi tiếp còn rủ thêm nó, hần và Quân, nên trên bãi biển ngay tại đó chỉ còn lại Trúc và Hạo, Trúc hăng giọng:

-Buông ra! – Hạo vẫn nắm lấy, vẫn không có ý buông ra, Trúc giằng tay ra, Hạo nói:

-Em nhớ ngày này là ngày gì không? – gì đây trời? Tưởng đâu giải thích ai dè hỏi hôm nay là ngày gì? Ai nhớ? Trúc lắc đầu rồi nhanh tay giật tay ra khỏi người Hạo, tưởng đâu là thoát được, ai dè anh chạy lại vác cô trên vai rồi nói:

-Em không nhớ hả? – cô đánh vào người Hạo liên tục lên anh bỏ cô ra, cô nói:

-Tôi không nhớ gì hết á! Thả tôi ra! – Trúc đánh càng ngày càng mạnh tới nỗi Hạo phải nhăn mày luôn, anh nói:

-Anh dẫn em tới một nơi – nói đoạn, anh đưa cô tới một hang động, một hang động không mấy lớn nhưng nó vô cùng đẹp, một hang động vừa nhìn đã thích, Hạo vác cô đi sâu vào trong, bây giờ cô không đánh anh nữa, cô chỉ lo nhìn xung quanh, Hạo đặt cô tại một nơi có thể thấy ánh nắng mặt trời xuyên qua từng tấm lá, Hạo bảo cô nhắm mắt lại, cô vẫn còn giận chuyện lúc nãy nhưng không biết sao lại nghe lời anh răm rắp, rồi Hạo nói:

-Em mở mắt ra đi! – có lầm hay không? Trên tay anh là một bó hoa, Trúc tròn mắt nhìn, cô không nhớ hôm nay ngày gì? Thật sự là không nhớ, hôm nay là ngày gì (t/g: hôm nay ngày bình thường đối vs em!!) Trúc hoang mang, cô lắp bắp nói:

-Hôm nay là ngày gì? – Hạo lắc đầu cười, tặng cô bó hoa, cô đưa tay đón nhận, tự nhiên anh quỳ xuống, Trúc ngạc nhiên vừa định nói là anh đứng lên đi, chưa kịp lên tiếng thì cô đã bùm miệng mà xúc động, nhìn thứ sáng chói trong hộp ở trên tay Hạo, cô không khỏi xúc động, Hạo nói:

-Anh biết là lúc này em rất giận, anh biết anh không lãng mạng như người khác nên anh mới tìm người để hỏi, anh biết làm thế em sẽ hiểu lầm, anh biết em là người dễ bị động tâm, nhưng những thứ đó không là gì? Bởi vì anh biết anh yêu em! Nên dù có phải làm việc gì khó khăn đi nữa anh vẫn cố gắng làm cho em, vì anh yêu em! Anh muốn giữ em lại bên cạnh, muốn lúc nào cũng có em, muốn em làm người vợ của anh, muốn lúc nào khi mỗi đáng thức dậy cũng thấy em!! Will you marry me? – Trúc vừa khóc vừa cười (t/g: Đừng chế tầm bậy), nụ cười của cô là vì quá vui quá xúc động! Cô nói trong nghẹn ngào:

-Em đồng ý! – cô đưa đôi tay trắng ngần của mình cho Hạo, anh nắm lấy tay cô đeo nhẫn vào một cách nhẹ nhàng, rồi anh đứng lên ôm cô vào lòng, Trúc cũng ôm chặt lấy Hạo, một cảnh tượng quá đẹp! Hai người nhìn nhau rồi.....(t/g: Đầu óc mình quá trong sáng nên không nên xem cái này). Nói chung là hai người đó hôn nhau, Đẳng xa xa:

-Trời ơi! Đứng xa quá chi tui không có thấy cái chi hết! – Trang nói rồi cứ chòm chòm lên tận đá để xem, Quân nói:

-Coi chi? Nhỡ anh cầu hôn em thì lúc đó coi cũng chưa muộn! – Trang quay qua ôm Quân thắm thiết a! Nó nói:

-Đẹp đi! 2 người làm tôi mắc ói quá! – nghe nó nói vậy Trang và Quân bủi môi, không nói gì vẫn cứ bắt chằm hoàn cảnh mà ôm nhau tiếp, hấn đi tới chỗ nó nói:

-Em có muốn giống vậy không? – hấn ôm lấy nó từ đằng sau hỏi, nó lắc đầu, hấn nhìn nó, chuyện lạ a! Người phụ nữ nào mà không muốn! Nó nói:

-Phải hoành tráng và lãng mạng hơn cái này nhiều! Em mới chịu! – hấn cười rồi véo mũi nó.

Nếu không lãng mạng thì đừng chê vì mình không biết thế nào mới lãng mạng nữa, viết mấy cái này mà óc nổi quá trời!

59. Chương 58: Cuối Rồi Nha!!

Sau cái mẩu cầu hôn sến như con hến cầu Hạo và Trúc, tụi nó khẩn gởi lên đường về nhà, trên đường đưa nó về, tự dưng hấn đi đầu đó rồi nói:

-Thư!! Em thông cảm kiếm xe về đi nha! – nói đoạn hấn phi xe như bay bỏ nó lại, nó trở mắt nhìn rồi tức giận chửi đời ba câu rồi vẫy tay gọi Trang, thấy nó vẫy tay, Trang nói vs Quân:

-Nó kêu gì kia anh? – Quân nhanh chóng nhìn rồi lại lấy xe tiếp, Quân nói:

-Em coi như chưa thấy đi! - ể! Quái đản vừa thôi, sau bỏ nó ai cũng đi tuốt hết, nó đành bắt lực gọi quản gia tới đón vậy. Nhưng không biết quản gia hôm nay bị khỉ gió gì mà nói:

-Ừm.....bây giờ tôi bận lắm a! Thưa cô chủ tôi đi đón cô không được! – nó đó giờ chưa chửi nặng ai bao giờ, mà bây giờ nó gọi cho hấn chửi kinh khủng, hấn cũng có nghe đâu, để điện thoại một nơi để tai một nơi, thế là khoẻ, mà tự nhiên bỏ nó là sao? Nó gọi taxi, một lúc sau một chiếc taxi đến, nó không nói gì mặt lạnh như băng lên xe, ngồi ghế sau nó suy nghĩ là hôm nay tất cả mọi thứ sau cứ chống đối nó, nhưng rồi nó không muốn suy nghĩ chi cho nó mệt, nó có cố hỏi hấn là tại sao hấn lại bị truy sát bởi ông Tuấn thì câu trả lời là hấn cũng không có biết! Tào lao dễ sợ, nó ngồi nhìn từng cái đèn đường đang chiếu rọi lên đường lộ, khoảng một lúc sau nó tới nhà, nó lấy chìa khoá mở cửa, rồi đi vào nhà, mở cửa và mở đèn thì cảnh tượng trước mắt làm nó phải mở to đôi mắt để xem chuyện gì đang xảy ra ở nhà mình, trong nhà hoàn toàn không còn cái gì, không còn cái gì, cả cái ly cũng chẳng còn, không lẽ có trộm, cả đồ của nó cũng chẳng có, ăn cắp gì mà ghê gớm thế nhỉ? Nó đi vòng quanh ngôi nhà cũng chẳng thấy ai, nó tức tốc gọi điện cho hấn:

-Anh à! Đồ đạc của em mất hết rồi! – hấn vẫn thờ ơ nói:

-Mất thì mua cái mới! – nó càng giận thêm, nói:

-Anh nói vậy sao được! – hấn tự nhiên tắt máy, nó giận tới mặt đỏ tía tai, nó gọi taxi chạy lại nhà hấn, ủa nhà hấn là nhà nào? Cháy hết rồi mà! Nó cầm cái địa chỉ mới rồi đưa tài xế, nó đi tới ngôi nhà có vườn hoa bao quanh nhà, có xích đu ở ngoài, có cả đài phun nước, có cả một thứ nó rất là thích, đó là hoa cẩm tú cầu, phải nói ngôi nhà được xây rất vừa mắt nó cũng như ý như sở thích của nó, cánh cổng tự động mở ra khiến nó tò mò mà bước vào, đi từng bước nhẹ nhàng tới cánh cửa to to của căn nhà, nó vừa đặt chân tới bậc thang thì cửa nhà tự động mở, nó nhìn xung quanh rồi quyết định đi vào, nó không khỏi thốt lên:

-Đẹp quá! – có lẽ ngôi nhà này rất thích hợp vs phong cách của nó, nhưng cái sofa này quen quá, cái sofa của nó, ngôi nhà rất là trang nhã, nó lên tiếng gọi:

-Có ai không? – chẳng có tiếng nói nào vang lên, rồi đột nhiên từ trên nóc rơi xuống một bó hoa hồng, nó nhanh tay chớp lấy hít một hơi rồi lấy tấm thiệp ra:

-Đi lên lầu! – tấm thiệp chỉ ghi có bao nhiêu đó, nó cũng đi lên xem ai gửi trò ma quỷ gì đây, nó bước lên lầu, từng bậc thang có một cành hoa hồng và trên bậc thang có trái cánh hoa hồng màu đỏ, nó đi từng bậc thì nhắc từng cành cho tới khi đứng trước cửa của một căn phòng, cửa hé mở ra nó đẩy cửa vào, thì cả một bó hoa có 108 đoá hoa hồng, nó lấy bó hoa và một khuôn mặt anh tuấn xuất hiện, hấn mặt một bộ âu phục màu trắng chỉnh tề, nụ cười trên môi nhìn rất hạnh phúc, hấn cầm lấy tay nó rồi nói:

-Em có biết bó hoa đầu tiên có nghĩa gì không? – nó cười rồi lắc đầu, hấn nhìn nó ánh mắt trìu mến rồi nói:

-Nó có 20 đoá hoa hồng và nó có ý nghĩa là: “ anh yêu em bằng cả trái tim”, mỗi bậc thang có một đoá hoa hồng, mỗi một đoá tượng trưng cho “ trái tim anh chỉ có một mình em” và cái cuối cùng này có 108 đoá hoa, em biết nó có ý nghĩa gì không? – nó bây giờ vẫn không nói gì lắc đầu tay nắm chặt lấy tay hấn, thấy nó lắc đầu hấn quỳ xuống rồi nói:

-Đoá hoa đó muốn hỏi: “ Em muốn lấy anh không?”? – hấn nhìn nó, nó nhìn hấn, 4 mắt nhìn nhau, nụ cười càng sâu, tình yêu càng mãnh liệt, không cần phải có hoa nó mới chịu lấy hấn, không cần phải có nhẫn nó mới chịu lấy hấn, không cần phải bày đủ trò khiến nó xúc động nó mới chịu lấy hấn, nó chỉ cần một tình yêu không bao giờ nhạt, một tình yêu không bao giờ phai, nó chỉ cần hấn yêu nó và nó cũng yêu hấn thế là quá đủ, nó đỡ hấn đứng lên rồi dang tay rộng ra ôm chầm lấy hấn, hấn gất gao ôm lấy nó như bảo bối vậy, nó nói:

-Em không cần anh làm những việc như thế này, em chỉ cần anh yêu em là em sẽ đồng ý lấy anh, anh có biết anh quan trọng hơn mấy cái này nhiều không hả? –hấn nghe nó nói thì ôm chặt nó hơn, những lời nói của nó như kẹo ngọt khiến lòng hấn ấm áp và ngọt ngào, hấn ôm lấy nó nói:

-Anh cũng yêu em! Anh rất yêu em! Anh muốn em làm vợ anh! Anh sẽ yêu em suốt đời! – nó và hấn cười tươi nhìn nhau. Rồi hai người từ từ gần mặt nhau và trao nhau một nụ hôn hạnh phúc!!

(t/g: Sến quá! Nhưng em ước em được như chị Thư nhỉ?)

Nó và hấn thì hôn nhau đắm thiết, còn 4 đứa kia thì:

-Trời ơi! Rảnh rỗi tự nhiên đem đầu đồ nó giờ thì rình về, mấy người, không biết mệt là cái chi à? – Trang hai tay chống nạnh nói vs Hạo và Quân, hấn bỏ nó ở lại để về nhà nó, đầu hết đồ đạc để nó thuận tiện đến

nàh hần đề kế hoạch được chu toàn, Trúc thì ngồi ăn xoài vs Trang tỉnh bơ xem Hạo vs Quân đem đồ của nó chuyện tới chuyển lui.

END

t/g có cái bệnh là lười a! Nên cặp Trang vs Quân ỉnh khước nha! Khỏi ghi đi há! Mong bỏ qua! Xin đừng ném đá! Nếu muốn có ngoại truyện thì đợi 2-3 ngày rồi có! Tạm biệt!

60. Chương Ngoại Truyện 1: Đám Cưới Trong Mơ!!

Hôm nay là ngày trọng đại của nó, nó thật sự rất háo hức, cảm giác bước lên xe hoa là như thế nào? Cảm giác khi bước đi trên giáo đường là như thế nào? Cảm giác khi nói: “Tôi đồng ý” là như thế nào? Bây giờ nó đang ở trong phòng đi tới đi lui vs bộ áo cưới vô cùng trang nhã nhưng không kém phần quyến rũ, chiếc áo dài tận đất, không có đuôi áo dài thường thuật, hở lưng phía sau, tay dài bằng ren, quá là đẹp trên tay là bó hoa hồng còn động sương sớm, mặt nó đang đỏ lên vì chờ đợi lâu mà thấy hồi hộp, cửa mở ra và nó nhìn ra, Ủa! Đâu phải anh nó, à thì ra hai con bạn quý hoá, Trang bây giờ đã có một đứa con 1 tuổi rưỡi, Trúc đang có bầu 3 tháng, nhưng 2 đứa mặt áo phụ dâu rất đẹp a! Trúc mặt áo màu tím nhạt, Trang thì mặt áo màu hồng phấn, hai đứa đi lại gần nó, Trang đặt hai tay lên vai nó nói:

-Bình tĩnh đi có gì mà mày lo thế! – nó cười khúc khích, nó rất háo hức nha! Một người có tính lạnh lùng như nó còn biết háo hức trước đám cưới nữa thì phải biết ngày này quan trọng vs nó tới mức độ nào, chốt cửa mở thêm một lần nữa, anh trai nó bước vào, anh mặc bộ âu phục được cắt may rất phù hợp vs anh, nhìn anh cực kì đẹp trai nhưng chắc cũng thua chú rể nhỉ? Anh đi tới đưa tay ra nói:

-Tối giờ rồi! Đi thôi em! – nó mỉm cười, đưa tay về phía anh, anh nắm tay nó rồi đưa tay nó vào cánh tay của anh, bước đi trên con đường trải thảm đỏ, phía trên là các vòng hoa trang trí rất kỹ càng, trên thảm còn vương vài vài cành hoa hồng, nó đi từng bước nhẹ nhàng lên thảm, tay nắm chặt bó hoa, miệng tươi cười hơn hoa, nhìn lên phía lễ đường nó thấy hần đang đứng đó nhìn nó, mọi người đang đứng lên vỗ tay cho nó, nó cười tươi hơn, anh nó dẫn nó tới chỗ hần rồi trao tay nó cho hần, hần cầm lấy rồi nhìn lên cha xứ, để cha xứ thực hiện nghi lễ, hần nắm chặt tay nó, nó nắm chặt tay hần, cha xứ bắt đầu nói:

“Hỡi anh chị em yêu dấu: chúng ta họp nhau trước mặt Thiên Chúa để chứng kiến và chúc phước cho sự kết hợp đôi bạn này trong Hôn Nhân Thánh. Thiên Chúa đã thiết lập giao ước hôn nhân từ buổi sáng thế, và Chúa Cứu Thế Giê-su đã từng hiện diện và làm phép lạ tại tiệc cưới thành Ca-na, xứ Ga-li-lê, khiến hôn nhân thêm phần phước hạnh. Hôn nhân biểu hiện mối tương thông mẫu nhiệm giữa Chúa Cứu Thế và Hội Thánh. Kinh Thánh dạy rằng mọi người phải kính trọng nghĩa vợ chồng.

Chúa khiến vợ chồng được kết hiệp trong tâm hồn, thân thể và trí tuệ để họ vui hưởng lẫn nhau, để họ giúp đỡ an ủi nhau khi giàu có cũng như lúc túng thiếu; và để theo ý Chúa họ sanh sản con cái và nuôi dưỡng chúng trong sự thông biết và yêu mến Ngài. Vì vậy chúng ta không nên tiến đến hôn nhân một cách khinh thị hoặc thiếu hướng dẫn, nhưng kính cẩn noi theo mục đích Chúa đã định.

Hôm nay, Hà Minh Thư và Phùng Ngô Huy Bảo đã đến đây để được kết hôn. Nếu trong vòng quý vị có ai nêu ra được lý do nào khiến đôi bạn này không thể kết hôn hợp pháp, thì xin hãy nói lên. Bằng không, từ rày về sau xin yên lặng.

Trước mặt Chúa, tôi đòi hỏi và khuyến cáo hai bạn: nếu một trong hai người biết tại đây có lý do nào khiến mình không thể thành hôn hợp pháp và hợp với Lời Chúa, thì hãy xưng ra.”

Nó nghe ông cha xứ nói như thế cái đầu, hần trợn mắt lên nhìn ông cha xứ y như có ý bảo: “ Nhanh không thì chết”, cha xứ toát mồ hôi hột, nhanh nhanh nói:

-Huy Bảo, con có nhận người nữ này làm vợ, để sống với nhau trong giao ước hôn nhân? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và gìn giữ nàng; khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe; từ bỏ mọi người khác để chung thủy với nàng đang khi hai người còn sống chăng? – hần nhìn nó âu yếm rồi nói:

-Con đồng ý! – nó mỉm cười, cha xứ quay sang nó hỏi:

-

Minh Thư, con có nhận người nam này làm chồng, để sống với nhau trong giao ước hôn nhân? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và gìn giữ chàng; khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe; từ bỏ mọi người khác để trung trinh với chàng đang khi hai người còn sống chăng? – nói im lặng không trả lời, khiến hấn xót ruột, cha xứ thì lặp lại lời vừa nói một lần nữa, mọi người thì xôn xao bàng tán, sao nó còn chưa chịu trả lời, có khúc mắt gì sao? Lại một khoảng im lặng đáng sợ, hấn nhìn nó chăm chăm, nó bây giờ mới nói:

-Con không đồng ý.....- nó chưa nói hết thì cả giáo đường vỡ oà, chuyện gì xảy ra nó không đồng ý là có ý gì, không lẽ nó định chơi xỏ hấn, hấn mặt mày nhả lại, có lẽ hơi tức giận, nó vận bình thần như không rồi nói:

-Thì con đứng ở đây làm gì? – ráp hai câu lại thì mọi người mới hiểu thì ra nó đồng ý, hấn lúc này sợ toát mồ hôi, hấn ôm lấy nó, ấm nó đưa lên cao như ôm một đứa con nít, rồi hôn nó mà cha xứ chưa nói hết rồi không quan tâm cha xứ luôn.

Sau khi đã tung hoa thì một chiếc trực thăng đáp xuống, nó và hấn đi lên trực thăng, trực thăng bay đi tới một cánh đồng hoa, giữa cánh đồng hoa là thứ khiến nó cười tươi hơn hoa ôm lấy hấn, giữa cánh đồng hoa là một hình trái tim lớn ơ là lớn, để dòng chữ: “ Anh sẽ mãi bên em”, hấn đáp xuống ngay trái tim đó, rồi hấn lại bảo nó ngược lên, nó nhìn lên trời, trên nó có rất nhiều hình của nó, mà hình như hoàn toàn là chụp lên thì phải a, hình nó lúc ngủ, lúc giận, lúc cười, lúc khóc, nói chung là đủ hỉ nộ ái ố, nó nhìn mà rớt nước mắt, nước mắt này là nước mắt hạnh phúc, nó cúi cổ hấn rồi nói:

-Em rất yêu anh! Cảm ơn anh vì tất cả!

Hấn cười thật tươi rồi công nó đi lòng vòng cánh đồng! Thật là một sự chuẩn bị vô cùng hoàn hảo, một tình yêu đẹp, không hề có hiểu lầm, không có cãi vã, không có tranh chấp nhưng cuộc hôn nhân không phải lúc nào cũng thế, không phải chuyện gì cũng tốt đẹp! Không phải chuyện gì cũng như mình muốn! Nếu mình rảnh mình ra phần hai cho nó sóng gió, gia đình phải có chút gọi là chia ly tạm thời thì nó mới hấp dẫn nhưng cũng chỉ là nói vậy thôi nếu ai ủng hộ mình ra phần hai mình sẽ cố gắng mà ra, còn nếu mấy bạn không muốn thì mình không ra đâu!!

Học nhiều quá nên hơi nản, mình viết truyện cho bớt nản!

61. Chương Hồi Ý Kiến Độc Giả

Nếu viết phần 2 mình cũng viết đi học nha, chưa cưới nha! Vì nếu thế mình mới có ý tưởng chứ viết kết hôn lấy vợ sinh con thì mình không có kinh nghiệm và mình cũng không có ý tưởng nên viết sẽ không hay!!

62. Chương: Tiếp Phần 2

Tên truyện: Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 2

Tác Giả: Zen li lom

Thể Loại: Truyện teen

Vài lời của t/g:

Để tiếp nói phần 1 mình viết tiếp phần 2. Phần 2 đảm bảo sẽ đằm máu hơn, có cảnh nước mắt nhiều hơn, chai ly sóng gió triển miên và tụt vào tâm trạng mà mình có cho HE hay là SE.

Lịch post truyện không xác định vì dạo này mình lười lắm.

Vì mình viết phần 2 ra riêng thành một truyện luôn mà lâu duyệt quá nên mình viết chung luôn! Thông cảm

63. Chương 1: Ngày Đắm Máu!! (Phần 2)

“ Rầm Rầm”

Sấm chớp dữ dội, mây đen giăng kín nhưng trời không có mưa, trên còn đường gió bay dữ dội khiến con đường vắng tanh chỉ còn vài người đang hốt hầy chạy đi. Khung cảnh khiến người khác nghĩ hôm nay có bão rồi!

“ Rầm Rầm”

Tiếng sấm cứ vang lên kéo theo từng tia chớp sáng chói loà thật khiếp đảm, nó – Hà Minh Thư đang chạy xe bon bon trên đường sau khi mới mua thức ăn về, nó nhìn khung cảnh này mà nghĩ hần bây giờ về nhà chưa hay còn đang làm việc ở công ty, hần và nó sau khi cưới nhau chưa từng đi hưởng tuần trăng mật vì hần phải tiếp quản công ty ba hần nên rất bận rộn, nó cũng không lấy việc đó mà buồn vì nếu nó đã lấy hần thì hần thế nào cũng được hưởng chỉ chỉ có một việc nhỏ nhoi là đi hưởng tuần trăng mật. Đang chạy xe trên đường nó bắt radio nghe nhạc, trên radio có phát một bản tin kỳ lạ:

“ Hôm nay ngày XX tháng X năm XXXX có một vụ thảm sát xảy ra khiến 10 người gồm người làm và hai người chủ nhà phải chết. Hai chủ nhà là bà Cao Hạ Dao và ông Hà Phúc Minh, sau khi khám nghiệm thì cảnh sát cho biết là do một loại dao nhọn đâm vào tim khiến nạn nhân chết, và cảnh sát cho biết thêm gia đình có thêm một cô con gái tên Hà Minh Minh đang mất tích.....bla.....bla”. Nói đúng là bằng tin cũng không mấy đặt sắc nếu không có 3 cái tên đó vang lên, họ có quan hệ rất lớn đến nó, họ chính là chú ruột và cô ruột của nó, nó bần thần suy nghĩ, nó không để ý tới chiếc xe ô tô nhỏ đang chạy hướng cùng chiều vs nó đang mất thăng, chiếc xe kia lao thẳng về phía trước, nó thì không hề nhìn xem chuyện gì xảy ra, chiếc xe vẫn cứ thế lao nhanh hơn, ông tài xế nhìn thấy xe nó thì có kêu nó dừng lại mà nó đâu có để ý, cho đến khi “ Rầm.....kết.....Á.....”. Máu lên lán, trên con đường toàn là máu hoà vs nước mưa, chiếc xe kia đâm thẳng vào xe nó khiến kính vỡ, đầu xe móp méo, tiếng radio vẫn vang lên, trong đêm mưa toàn là máu tanh, màu đỏ hoà tan cùng vs nước khiến cả con đường nhuộm đầy một màu đỏ.

Bệnh viện Đa Khoa.

Nó được chuyển vào bệnh viện và đang cấp cứu trong đó, hần chạy vào sau khi nghe được tin đó, từ đầu tới chân ướt sũng nước mưa, hần vì quá gấp gáp mà chạy bộ tới, Trang và Trúc ngồi ngoài phòng cấp cứu khóc như mưa, khi nghe tin nó bị tai nạn, Trang và Trúc như bị sét đánh trúng, chỉ biết lao nhanh vào xem nó như thế nào, hần đi lại trước phòng cấp cứu, cứ đi qua đi lại miệng thì cứ cầu mong nó không sao, Quân và Hạo thì hết khuyên hần thì lại khuyên vợ mình. Khuyên một hồi thì hai người cũng im lặng, không khí im lặng đến đáng sợ, phút giây sinh tử đang lẩn tránh không gian, nó có sao hay không? Khi lúc này máu tứa ra quá nhiều là máu của nó hay của ai? Nó sẽ ra sao?

“ Ting Ting Ting” , đèn phòng cấp cứu bật lên, cửa mở ra, ông bác sĩ mặc chiếc áo mổ, tay đeo bao tay trắng, mặt mang khẩu trang nên không nhìn thấy khuôn mặt ông, ông nhìn mọi người rồi hỏi:

-Ai là người nhà của bệnh nhân? – hần đưa tay lên, gấp gáp nhìn ông bác sĩ, ánh mắt mong chờ của hần khiến ông bác sĩ nói:

-Xin lỗi! Chúng tôi đã cố gắng hết sức! – nghe tới đây, Trang và Trúc khụy ngay xuống đất, gương mặt sững sờ đến khó tin, Hạo và Quân thì đứng chết trân tại chỗ, còn hần, hần không chịu nổi sự thật này, có quá mức tàn nhẫn, ông trời sao lại đối đãi như vậy vs hần! Hần nhìn ông bác sĩ, nắm lấy cổ áo ông ta mà quát lớn:

-Ông nói dối! Thư không có chết! Em ấy còn sống! Em ấy chưa chết! Ông nói dối! Ông nói dối đúng không? Ông nói đi ông nói dối đúng không? Tôi không tin, tôi không tin, Thư không có chết! Em ấy vẫn còn sống mà! – nói tới đây, bất chợt hần khóc, hần ngực xuống sàn, nắm mạnh tay xuống sàn, khiến tay đỏ chói mà

hắn vẫn không thấy đau, thứ hắn đau là ngay đây, ngay tim, ngay trái tim này, hắn hối hận vì tại sau lúc mới cưới hắn không chăm sóc cho nó, tại sao hắn không đi chơi cùng nó, không ở bên cạnh nó nhiều hơn, luôn khiến nó cười, luôn làm nó vui, lúc nào cũng ở bên nó thì chuyện ngày hôm nay không xảy ra, thì nó sẽ không chết, hắn càng nghĩ càng khóc hơn, đây là lần thứ hai hắn khóc cho nó, nó chưa nói lời tạm biệt mà đã rời khỏi thế giới này, ông bác sĩ thấy như thế cũng nghẹn ngào nói:

-Thân nhân hãy nhìn bệnh nhân lần cuối! – một chiếc băng ca được đẩy ra, một người nằm trên nó trên người phủ chiếc khăn trắng, Trang và Trúc run run đi tới, khóc nức nở, hắn không muốn nhìn nhưng hắn còn hắn còn nhiều lời muốn nói vs nó, hắn nhanh chóng đi tới, tay run run, trong trí óc cứ mong người nằm đây không phải là nó, không phải là nó, không phải! Nhưng chuyện đã là sự thật thì sao mà thay đổi được, hắn từ từ mở khăn trắng ra và rồi 5 cái miệng há ra như cái tô. Chuyện gì thế? Đúng là người nằm đây đã chết! Đúng là người nằm đây do tai nạn mà chết nhưng người nằm đây đâu phải nó, có làm không người nằm đây là một người đàn ông mà, quái gì vậy? Đang suy nghĩ và vui mừng khôn xiết vì người chết không phải nó thì phòng cấp cứu bên kia mở ra, một vị bác sĩ nữ bước ra, cả đám nhìn rồi nói:

-Có phải bệnh nhân ở trong do tai nạn! – vị bác sĩ gật đầu, nhìn tụi nó rồi nói:

-Bệnh nhân chỉ xay xát nhẹ, nên cũng có biến chứng hay bị gì. Chỉ cần chờ cô ấy tỉnh lại là có thể về! – cả đám mừng muốn khóc, hắn mừng ra mặt nói:

-Vào thăm bây giờ được không bác sĩ? – vị bác sĩ lắc đầu nói:

-Để chuyển qua phòng hồi sức rồi mới thăm được! – cả đám gật đầu, chờ nó chuyển tới phòng hồi sức. Trên miệng mỗi đứa nở một nụ cười.

64. Chương 2: Nhiệm Vụ Mới!! (Phần 2)

Sau khi nó được chuyển tới phòng hồi sức, cả đám đi vào thăm nó, nhìn nó quăn băng trên đầu, mặt có một vết xước nhỏ, miệng còn động lại máu, tay thì bắn những vết thương nhưng những vết thương nó chỉ bị xay xát nhẹ thôi, hắn đi lại gần nó sờ vào gương mặt còn đang nhắm nghiền mắt, môi nó tái nhợt, hắn không quan tâm, hắn chỉ quan tâm là nó còn sống, nó vẫn còn sống, đó là điều hắn chú ý, hắn sờ vào má nó, môi nó, tóc nó, hắn nhìn nó cảm giác vui mừng chiếm hết tâm can hắn, hắn sau khi biết nó còn sống thì không từ nào có thể tả nổi cảm giác của hắn lúc này, 4 người kia nhìn nó và hắn, họ hiểu được tình cảm của hắn giành cho nó lớn và nhiều tới mức nào. Nó chợt nhút nhút tay, hắn nắm lấy bàn tay nó rồi nói:

-Thư! Em tỉnh rồi à? – nó chuyển động rồi mở mắt, vừa mở mắt ra là nhìn thấy hắn, nó mỉm cười, một nụ cười chân thật và hạnh phúc, nó định ngồi dậy, hắn nói:

-Nằm xuống đi! Em chưa khoẻ mà! – nó lắc đầu, nó có chuyện quan trọng muốn nói, chuyện này có thể liên quan tới cả Hà Gia chứ không phải đùa, hắn cũng không ép nó, hắn đỡ nó ngồi lên dựa vào chiếc gối, hắn nói:

-Em muốn nói gì? – nó nhìn sang hắn, mỉm cười nhẹ rồi nói:

-Em muốn nói vs Trang và Trúc thôi! – hắn nhìn nó, chuyện gì mà hắn không cho nó biết, hai người đã là vợ chồng rồi mà, hắn rất muốn biết nên hắn định ở lại thì nhìn thấy thái độ kiên định của nó, hắn đành thở dài rồi bước ra khỏi phòng, Hạo và Quân cũng từ từ đi ra, tụi hắn thiết nghĩ khi nào tụi nó nói thì sẽ nói không cần ép buộc nhưng cái cảm giác bực bội kèm theo tò mò này khiến tụi hắn không được vui mấy, Trang và Trúc nghiêm mặt nhìn nó, nó nhẹ nhàng nói:

-Tụi bây đã nghe tin tức lúc chiều chưa? – Trang và Trúc lắc đầu, tại sao nó lại hỏi về vấn đề tin tức thời sự chứ? Không lẽ hôm nay có tin gì rất quan trọng hay sao? Nó nhìn hai con bạn rồi nói:

-Cô chú của tao chết rồi! Còn em họ thì bị bắt cóc! – 2 con bạn trở mắt nhìn nó, rất ngạc nhiên vì người của Hà Gia lâu nay chưa từng kết thù vs ai mà, anh hai nó bị ám sát do vấn đề tiền bạc, tài sản, vậy cô chú nó chắc cũng bị ám sát về vấn đề này nhưng cái Trang và Trúc thất mắt là tại sao cô em họ của nó chỉ

bị bắt cóc mà không bị giết ngay trong đêm đó? Nó thấy hai con bạn cứ lo suy nghĩ nên cũng ngẫm hiểu chuyện gì nó nói:

-Con bé nó rất giỏi về máy tính! – Hiểu rồi chỉ cần một câu thể thôi! Giỏi máy tính vậy tại bắt cóc chắc cũng không phải tay vừa, chắc tại bắt cóc muốn dùng tài năng của con bé để tiếp tục hại người đây mà, Trang lên tiếng hỏi:

-Vậy tại mình phải cứu cô bé à? – nó lắc đầu, Trang và Trúc khó hiểu, không phải cứu nó chứ cứu ai và phải làm gì? Vậy những thứ nó nói này giờ làm gì? Hai con bạn nhìn chăm chăm nó, nó nói:

-Tao nghĩ bọn kia không phải muốn bắt cóc con bé mà cái thứ bọn đó cần là một thứ gì đó liên quan tới Hà Gia, vì lúc nhỏ tao nghe Hà Gia có một báu vật rất là quý! – Trang và Trúc lúc này mới hiểu rõ, bọn bắt cóc này muốn dùng con bé vào việc tìm báu vật nhưng cái báu vật đó là cái gì? Nghĩ tới đó, Trúc liền nhanh miệng hỏi:

-Vậy báu vật đó là gì? – nó mỉm cười một nụ cười chăm chọc, Trang cũng mỉm cười giống nó, Trúc nhìn 2 con bạn mình mà tức nói:

-Cười cái gì? Tao đang hỏi nghiêm túc mà? – nó càng cười lớn hơn, còn Trang thì phụ họa vừa cười vừa ôm bụng chảy cả nước mắt, Trang nói:

-Mày.....Khôn.....haha.....ba.....haha.....dại.....haha.....một.....giờ..hahaha.....hahah – Trúc vẫn không hiểu nha! Tự nhiên chữ người ta “ Khôn ba năm dại một giờ” là sao? Nó cố nén cười nói:

-Mày nghe kỹ tao nói không? Tao nói là hồi còn nhỏ tao có nghe về một báu vật rất quý giá, có nghĩa là tao chưa biết cái báu vật nó ra làm sao nữa a! – nói tới đây nó và Trang phá lên cười lần nữa, Trúc tức giận nhìn 2 đứa rồi nhào vào đánh mỗi đứa một phát, dăm chữ cô ngu hử? Cho chết, cô đánh nó và Trang túi bụi, cả 3 cùng cười ha hả, cho tới khi một “ Bằng.....Choang.....Rắc...rắc.....Choang”. Tiếng súng vang lên bắn bể cả kính cửa sổ, viên đạn bay xuyên qua cửa và bay thẳng tới bình hoa, bình hoa bể tan tành, nước văng tứ tung, và trong bình hoa có một tờ giấy, Trang và Trúc nhanh chóng đứng lên đi lại mảnh giấy đó, cầm trên tay mảnh giấy nhúng đầy nước, Trúc đọc nhưng vì hoà với nước nên những từ ngữ trên tờ giấy có vẻ hơi mờ:

-Trò chơi.....bắt...đầu.....- Trúc đọc lắp bắp khiến nó và Trang tức sôi ruột, Trang nói:

-Đưa đây tao đọc! – nói đoạn Trang dứt lấy tờ giấy vì tờ giấy ướt nên khá là dễ rách nên khi Trang dứt lấy thì nó rách ra làm hai, Trúc la lên:

-Mày không đó, ham quá hà! – hai cô bạn gấp giấy lại rồi cùng nhau đọc:

-Trò chơi bắt đầu! Tao ày một tuần để tìm ra người tiếp theo bị giết ở trong gia đình Hà Gia của mày, chúc mày may mắn Hà Minh Thư.

Tờ giấy chỉ ghi như thế như một lời thách thức vô cùng có tính đe dọa, một tuần thời gian quá ngắn, Hà Gia của nó không phải ít người muốn tìm ra thì phải hỏi từng nhà hay sao? Nó phải đối mặt thế nào? Chuyện gì sẽ xảy ra sẽ có thêm án mạng hay sẽ chỉ là lời hăm dọa bình thường? Và người bí ẩn gửi thư là ai?

65. Chương 3: Nhân Vật Bí Mật (Phần 2)

Trời bắt đầu tối dần, ánh mặt trời đã nhanh chóng khuất sau núi, từng làn gió nhẹ đung đưa từng cánh hoa cây cỏ, tại một căn phòng có kiến trúc được thiết kế rất tinh xảo và đậm chất Nhật Bản, trong căn phòng hầu hết được thiết kế dành riêng cho con gái vì có nhiều họa tiết hoa văn cầu kỳ, giữa căn phòng có một chiếc bàn nhỏ, xung quanh là nệm để ngồi, trên chiếc bàn là một ấm trà và tách trà, ngoài ra trên bàn còn có một túi thơm màu xanh lục.

Tiếng cửa được vang lên, cánh cửa kéo sang một bên từ bên ngoài căn phòng một cô gái có mái tóc dài màu đen mượt, gương mặt xinh đẹp, cô mặc trên người chiếc kimono sang trọng, cô kéo cửa lại rồi mới bước từ từ tới chiếc bàn kia. Cô ngồi lên nệm rồi lấy tay cầm chiếc túi, nhìn chiếc túi mà cô cười mông ngẹo, lên giọng cô nói:

-Duy Anh! – lời nói vừa phát lên, thì một người con trai mặc âu phục màu đen đi vào, anh chàng này nhìn chung là một mỹ nam a! Anh chàng có mái tóc màu nâu đậm bóng bệ cùng làn da trắng, nhìn anh như diễn viên Hàn, anh đi tới trước mặt cô gái rồi quỳ xuống:

-Tiểu thư, có gì cần dặn? – cô gái cầm túi thơm màu xanh lục đưa cho Duy Anh, anh chàng cầm lấy rồi nhìn tiểu thư của mình, anh không hiểu cái túi này để làm cái gì? Anh nhanh chóng hỏi:

-Thưa tiểu thư! Cái này.....- anh chưa nói hết câu thì cô gái đã nói:

-Cái này cho Minh Minh uống! – nói đoạn cô rút 1 ly trà hoa sen rồi đưa ly trà ngang mũi người một hơi cô uống một ngụm rồi nói:

-Cái này! Giết tên đó! – cô đặt ly trà xuống, cô đưa cho anh chàng là một cây súng và một tấm hình, anh chàng nhìn vào và hiểu ngay, anh cúi gập người xuống chào cô gái rồi đứng lên bước ra khỏi căn phòng, căn phòng chỉ còn lại cô gái. Cô đi tới chiếc tủ được đặt ở góc bên trái kế nơi đặt bình hoa, cô kéo ngăn tủ lấy ra một tấm hình, có vẻ cũng khá cũ nhưng được giữ cẩn thận nên tấm hình không có một miếng bụi nào, cô nhìn tấm hình, lấy tấm hình ôm vào lòng:

-Huy Bảo à! Anh nhất định phải là của em! – cô nàng vừa nói xong thì khẽ rút một giọt nước mắt, lâu rồi cô chưa khóc, cô rất nhớ anh, cô rất nhớ, 8 năm rồi, 8 năm rồi, cô và người trong hình chưa được gặp nhau khi vừa mới về nước cô nghe tin anh đã lấy vợ, thật quá sốc, anh không đợi cô, anh quên cô rồi sao? Cô hận người đã cướp mất anh ấy! Nếu cô đã không có anh ấy trong tay thì không ai có quyền có được! Cô sẽ khiến hai người không được hạnh phúc! Hà Minh Thư hãy đợi đó! Cô sẽ cho nó biết sự phản bội, sự nghi ngờ, sự oan uổng là như thế nào? Cô gái cất tấm hình lại và bắt đầu hành trình phá hoại hạnh phúc gia đình người khác!

Quay lại vs tụi nó, kính vắng khắp nơi, vì bình hoa làm bằng thủy tinh nên rất khó để dọn dẹp, mọi thứ cứ vương vãi khắp nơi, Trang và Trúc phải cồng lưng lên dọn dẹp còn nó thì ngồi ăn trái cây, bắt công! Trang và Trúc nhìn nó nói:

-Mày xuống dọn đi chứ? – nó giả vờ ngạc nhiên, đôi mắt to tròn nhìn Trang và Trúc, đôi môi nhỏ khẽ thốt lên:

-Ô! Tao đang mệt mà! Tụi mày không phải bạn tao à? – Trang và Trúc nhìn nó mà tức càn hông, Trang tức giận ném trái táo ngon ngọt mà nó đang cầm lấy và chuẩn bị ăn ném thẳng về phía nó. Nó lấy gối làm lá chắn vờ một tiếng la vang lên:

-Ai da! – một tiếng la của một người con trai, tiếng la này quen quen, Là ai mà bị trúng quả táo thế kia, Trang nhìn người bị trúng thì bắt đầu meo meo nói:

-Chồng à ~ Em xin lỗi ~ Em sơ ý ~ Em xin lỗi !! – vừa nói Trang vừa lấy tay xoa xoa vết thương cho Quân, nhưng sao Quân lại bị trúng quả táo, tui lại nào!

Lúc Trang đang tức giận ném thẳng quả táo thì nó nhanh chóng lấy chiếc gối đang nằm che chắn trước mặt nhưng hên làm sao quả táo kia lại bay lệch qua khỏi nó và bay thẳng tới phía cửa, tui nó cứ tưởng là không ai trúng hết, vậy mà ngay lúc đó tui hấn bước vào, hấn bước vào đầu tiên nhìn thấy cái quả táo đó thì nhanh chóng kéo Quân tới để làm bia đỡ đạn và vì Quân bị kéo bắt ngờ nên né không kịp thế là u đầu!

Nó và Trúc cười bể cả bụng, nhìn thấy Trang ném nó không trúng mà lại trúng ngay chồng mình, thật sự quá mất cười, Trúc và nó cười ôm cả bụng, cười muốn chết luôn, Trang thì bực bội hết:

-Im hết chưa? Tap tán mỗi đứa một cái bây giờ! – nó và Trúc nghe thấy thế thì im lặng, nhưng khi nhìn mặt Trang rồi quay qua nhìn Quân là nó vs Trúc kìm không nổi:

-Hahahaha.....buồn...hahaha.....cười.....haha....chết.....hahaha.....được! – Trang hậm hực, nó và Trúc cười nhưng khi nghe Hạo hỏi thì im như hến, gương mặt lo lắng nhưng cô bình tĩnh:

-Sao bình hoa bể và kính cũng bể thế? – Hạo vừa nói vừa chỉ xuống mấy mảnh vỡ trên sàn, tui nó lo lắng không biết nói sao nhưng gương mặt vẫn bình thản, Trúc (kẻ nói dối không chớp mắt) nói:

-Ừm! Là thế này! Lúc này mấy anh cũng thấy đó! Do con Thư vs con Trang nó cứ chửi qua chửi lại rồi chọi tới chọi lui nên mới thế! – Trúc nói mà mặt tươi cười tỉnh bơ, tim không đập nhanh, mắt không giật mới

ghê, gương mặt vô cùng tự nhiên và có chút thành thật, nó và Trang phải gật đầu bái phục.

66. Chương 4: Ngạc Nhiên

Nghe Trúc nói tội hấn gật đầu, thái độ như đã tin nhưng lúc này hấn đã nhặt được viên đạn từ mấy mảnh vỡ, hấn nhanh chóng dẩu vào người, hấn biết nó sẽ không nói thật không phải vì nó không phải không tin tưởng hấn mà là vì nó không muốn hấn lo lắng, hấn đi lại bên mép giường, ngồi xuống chiếc ghế kế mép giường rồi lấy cháo vừa mua về đổ ra tô cho nó, Hạo và Quân cũng mang thức ăn lên cho Trang và Trúc. Tội nó sau khi ăn xong thì chuẩn bị đi về, nó níu tay hấn lại nói:

-Anh cho Trúc vs Trang ở vs em nha! – Trang vs Trúc ngạc nhiên tột độ dù biết nó kêu ở chung do muốn tìm hung thủ nhưng có cần gấp tới độ hỏi ý kiến luôn không? Tức giận! Tức giận! Nhưng khi nhìn thấy cái ánh mắt muốn giết người của nó thì y như rằng Trang và Trúc im thín thít. Hấn nhìn là biết cũng chả muốn làm khó nó làm gì nhưng tự nhiên chia cắt vợ chồng người ta thì thấy kỳ kỳ sao? Nên hấn nói:

-Vậy kêu Hạo và Quân ở chung vs vợ chồng mình đi! Chứ kêu có Trang vs Trúc thì thấy hơi kỳ cục khi chia cắt vợ chồng người ta! – nó buông tay áo hấn ra, mặc đầm chiều suy nghĩ, cuối cùng nó nói:

-Ừm! Thế cũng được! – nó bước xuống, hấn lấy tay đỡ nó, đỡ nó tới cửa bệnh viện, hấn buông nó ra, rồi nói:

-Anh đi lấy xe! – vì lúc này hấn có gọi người đem xe đến cho hấn, Quân và Hạo cũng nói một câu tương tự như thế rồi chạy đi, trước cửa bệnh viện người ra người vào tấp nập, Trúc nói:

-Sao không hỏi ý kiến mà quyết định rồi? – gương mặt nó lo lắng, cảm giác bất an đang làm nó cảm thấy không thoải mái, câu hỏi của Trúc nó có nghe đâu, nó thất thần suy nghĩ gì đó, Trúc thấy nó không trả lời nên nói:

-Sao không nói gì đi? – nó vẫn nhìn ra ngoài cửa thân người dựa vào tường kế cửa kính của bệnh viện, Trang thấy thế nên lay người nó, Trang lay người nó tới lần thứ 3 nó mới bừng tỉnh mà hỏi:

-Gì vậy hả? – 2 con bạn thờ dãi nhìn nó, mặt thấy sợ a! Nói từ này tới giờ, nó không có nghe câu nào, Trang nói:

-Mày đang nghĩ cái gì? – nó nhìn 2 con bạn rồi nói:

-Tao không biết phải tìm từ đâu nữa! – 2 con bạn thấy nó như thế thì dâng lên cảm giác thương xót, sao cuộc đời nó cứ cuốn vào những vụ chết chóc thế này, vì nah trai nó không màng sống chết tìm ra hung thủ, bây giờ thì lại bị thế này, nó tới bao giờ mới thoát khỏi những việc chết chóc, nhưng càng nói càng thất mắt, những người của Hà Gia đã bắt tội vs ai mà xảy ra cơ sự này, nếu mà nó không nhúng tay vào thì bao nhiêu án mạng sẽ xảy ra? 2 con bạn càng nghĩ càng thấy rối rắm, nó tự nhiên cười một cái rồi nói:

-Tao sẽ cố tìm ra! Tao đã xém mất mạng mấy lần, nên chỉ việc cón con này thì là gì chứ. Đúng không? – Trang và Trúc cũng cười nụ cười chân thật và rất đẹp, Trang và Trúc cùng nói:

-Được! Nếu mày đã nói thế thì tội tao cũng không sợ đâu! – cả 3 đứa ôm lấy nhau, một tình bạn thắm thiết được thể hiện từ sự giúp đỡ, từ sự quan tâm.

Tội nó thì đã quyết tâm tìm người còn tội hấn thì làm sao? Trên con đường lấy xe, hấn lấy viên đạn được dẩu trong túi quần ra, Hạo và Quân cũng thấy viên đạn nhưng lúc này có tội nó không tiện hỏi và cũng chưa biết viên đạn thế nào, Hạo cầm lấy nhìn sơ qua thì viên đạn không có gì nổi bật, Quân cũng nhìn xem, a nh dù sao cũng là chuyên gia về mấy thứ này, anh xem xét cẩn thận và khi tới được gara thì Quân mới giật mình mà xem xét cả viên đạn, ánh mắt ngạc nhiên đến tột độ, gương mặt vì bất ngờ mà đông cứng, chân anh như nhất không nổi nữa, anh khẽ nói vào tai Hạo và hấn, hấn nghe thấy thì rút cả chìa khoá, ngã vào chiếc xe của hấn, gương mặt bất thần khó tả, anh khẽ nói lắp bắp:

-T....th.....thật.....k.....kh.....kh.....không? – Quân và Hạo nhìn hấn, thái độ này cho thấy hấn đang rất không bình tĩnh và ngạc nhiên, Hạo nói:

-Có lẽ cô ấy còn sống! – Hạo cũng không chắc là mình đoán đúng hay không nhưng viên đạn này là chứng minh cho sự tồn tại của người đó, viên đạn mà chỉ riêng người đó mới có, tội hạo không ngờ sự việc trong quá khứ lại khiến người ta sợ hãi như vậy, một người đã chết giờ lại sống lại? Thật sự trên đời có chuyện này hay sao? Tội hạo đang đứng thất thần thì bị một tiếng nói làm cho tỉnh:

-Nè! – nó vỗ vai hạo, hạo giật mình nhìn qua, tội hạo ai cũng nhìn qua, vì lúc này đợi lâu quá nên tội nó đi tìm, vừa tới gara là đã thấy tội hạo thất thần nhìn nhau mặt mày đông cứng thấy bất thường nên nó lại kêu thôi, không ngờ hạo giật mình nhìn nó ghê vậy? Hạo nhìn nó nở một nụ cười gượng rồi nói:

-Về thôi! – hạo cuối người xuống nhặt lấy chìa khoá rồi mở cửa xe đi vào, nó nhìn hạo thì thấy có gì đó kỳ kỳ mà thôi sao cũng được, nó cũng muốn hỏi nhưng chắc hạo cũng không nói, ai cũng có bí mật của mình nên nó không mấy tò mò chỉ có chút chút khó chịu thôi, Trang và Trúc từ khi lên xe thì nhìn chằm chằm Hạo và Quân, cứ nhớ tới cái gương mặt lúc này của hai người này là Trang và Trúc thấy có điều kỳ lạ ở đây? Thật muốn hỏi nhưng sợ người ta đánh trống lảng hay nói dối gì đó giấu giếm thì Trang và Trúc càng buồn thêm! Thôi vậy ráng nhìn cho nó lành!

67. Chương 5: Về Hà Gia!!

Nó và hạo lên xe đi về nhà, trên con đường vẫn mưa nhưng mưa không lớn và dữ dội như lúc này, bây giờ chỉ mưa lâm lâm thôi! Nó ngồi nhìn từng hạt mưa rơi lên cửa kính cảm giác thật kỳ lạ, nó nhìn mưa mà không hề biết hạo cũng đang suy nghĩ về vấn đề khác trên gương mặt cực kỳ khó chịu, phải chăng hạo nhớ đến chuyện lúc này. Thật hạo không bao giờ tin, một người đã chết cách đây 8 năm bây giờ lại trở về, có thể là người thân của cô ấy muốn giết hại nó nhưng không có khả năng, cô ấy đâu có người thân. Càng nghĩ càng không biết đâu là thật, đâu là giả nữa. Nó nói:

-Ngày mai em về nhà mẹ để thăm mẹ em! – hạo không trả lời, im lặng, tiếng gió vù vù, tiếng mưa cứ vang lên ở bên ngoài, hạo không nhìn nó, không nói gì, nó nói to hơn:

-Ngày mai em về nhà mẹ để thăm mẹ em! – hạo bây giờ mới hoàn hồn nhìn sang nó, ý như “ Em vừa nói cái gì?”, nó vỗ trán, nó quên nó mới băng bó nên động vào vết thương, nó gục xuống, hạo giật mình ngừng xe lại tại một nơi vắng xe, hạo nắm lấy tay nó, tay kia đỡ đầu nó lên, miệng thổi vào vết thương nó vừa thổi vừa hỏi:

-Em có sao không? – nhìn hạo xót xấn nó bỗng buồn cười, nó nói:

-Em không sao! – hạo thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn không rời mắt khỏi vết thương của nó, hạo nhìn nó rồi nói:

-Emlúc này muốn nói gì? – hạo nhìn vết băng vẫn màu trắng thì mới an tâm buông nó ra tiếp tục lái xe, một tay hạo nắm vô lăng một tay hạo nắm lấy tay nó đặt lên đùi mình, nó nắm cảm nhận độ ấm, mỉm cười nói:

-Ngày mai em về nhà mẹ để thăm mẹ em! – hạo nghe nó nói thế thì gật gù, nó đi thăm mẹ cũng tốt nhưng nếu nó bị gì thì sao? Hạo thay đổi ý nghĩ, hạo nắm chặt tay nó nói:

-Không! Nếu em muốn đi thì ngày mai anh đi vs em! – nghe hạo nói nó rất vui nhưng với tình hình như thế này mà hạo đi chung thì không được lắm nếu hạo đi chung thì nó làm sao mà có thời gian đi tìm người tiếp theo bị giết chớ? Nó dựa đầu vào vai hạo nói:

-Em biết anh lo cho em nhưng mà em không muốn anh vì em mà chậm trễ công việc! – hạo biết ngay mà thế nào nó cũng không chịu cho hạo đi cùng, thôi thì ngầm bảo vệ nó vậy, hạo giả bộ như thuận ý nó nhưng mặt buồn buồn hạo nói:

-Thôi được rồi! Anh biết em thương anh rồi! – nó cười khi nghe hạo nói, nó chồm người hôn vào má hạo một cái rồi dựa vào người hạo, nhắm mắt chuẩn bị ngủ ý mà! Hạo chạy xe về nhà, đến nhà thì trời bắt đầu ngừng mưa, hạo đỡ đầu của nó tới cửa sổ, rồi mới nhanh chóng bước ra khỏi xe, đi qua bên kia cửa, mở cửa bế nó vào nhà, trên người nó là chiếc áo khoác của hạo, mở cửa vào nhà, hạo đặt nó lên chiếc giường rồi đắp chăn cho nó. Hạo đi tới cửa đóng cửa trước khi ra khỏi phòng, anh cầm viên đạn trên tay, hạo nghĩ có lẽ cô ấy còn sống chứ không phải đã chết, hạo cười đau khổ, hạo nghĩ người con gái hạo đã từng yêu cách đây 8

năm vẫn còn sống, bởi vì lúc này trên xe hán gặp một thứ khiến hán phải xác nhận là người con gái đó còn sống, nhưng điều hán thất mắt là tại sao cô ấy muốn hại nó, hay.....không được hán không thể để nó bị gì, suy nghĩ chốc lát thì có tiếng chuông vang lên, hán đi ra cổng mở cửa thì gặp 4 đứa loi nhoi đứng ngoài cửa nhưng mà hôm nay có vẻ không nhoi nhỉ? Thấy bốn đứa im lặng không nói gì, Hạo và Quân kéo vali vào trong, Trang và Trúc thì trên vai đeo túi xách là xong không cần mang vác. Cả 4 đi thẳng vào nhà, nhà nó hình như đã thay đổi hơn trước, có cả hồ bơi ở phía sau nhà, có cả vườn trồng đủ loài hoa ở phía trái ngôi nhà và chính giữa cái vườn là xích đu, rồi vân vân mây mây nhiều thứ lắm, nói chung nhà nó sửa sang lại nhìn tùm lum hơn trước ý nhằm nhìn dễ thương hơn trước. Đi vào nhà Trang và Trúc ngồi xuống sofa, Hạo và Quân đem vali lên phòng, 2 người theo sự sắp xếp của hán thì cũng biết là hai người ở phòng nào, thấy tụi hán vừa xuống Trang và Trúc hỏi hán:

-Thư đâu ời? – hán đi xuống ngồi xuống sofa, Hạo và Quân thì ngồi kế Trúc và Trang, hán nói:

-Đang ngủ!! – 2 con bạn gật gù rồi cũng không nói gì.

Ngày hôm sau

“ Đinh Đoang Đinh Đoang Đinh Đoang”

Tiếng chuông cửa vang lên, từ ngoài cánh cổng có 3 cô gái xinh đẹp. gương mặt lạnh băng, trên người là đồ hàng hiệu, từ trong nhà bước ra là ông quản gia, ông quản gia vừa gặp nó thì cúi đầu chào:

- Lâu quá không gặp tiểu thư! – nó mỉm cười nhẹ chào ông rồi nhanh chóng đi vào nhà, nó vừa vào gặp mẹ và anh Khánh, nó cúi chào mẹ, Trang và Trúc cũng thế , ngồi nói chuyện vs mẹ một lúc thì nó kéo anh Khánh lên phòng, cả 3 đứa khoá cửa cẩn thận, kéo rèm, đặt anh Khánh lên ghế sofa, rồi nhanh chóng ngồi đối diện anh, gương mặt nghiêm túc, cả 3 đứa làm Khánh sợ mà nhìn 3 đứa như 3 đứa em mình hôm nay có vấn đề gì thì phải.

68. Chương 6: Về Hà Gia (2)

Tụi nó lôi Khánh ngồi xuống đàng hoàng xem xét mọi thứ xung quanh rồi nói:

-Ừm.... Anh Khánh! Tụi em có việc quan trọng muốn nói – Khánh nghe tụi nó nói mà buồn cười, có chuyện gì mà nghiêm trọng thế không biết, ông Tuấn (người gây ra nguy hiểm) cũng đã chết thì còn để lo lắng nữa co chứ? Với lại nếu có quan trọng thì cũng đâu cần làm quá lên thế, nhìn tụi nó cứ như muốn nói có người muốn giết cả Hà Gia không bằng? Anh cười nhẹ một cái rồi nói:

-Tụi em về lo cho chồng đi! Đừng có ở đây làm phiền anh! – Khánh đẩy tụi nó sang một bên rồi ngồi bắt chéo chân vào nhau, cầm lấy điều khiển tivi và thông thả ngồi xem tivi không màng tới tụi nó nữa. Tụi nó thấy tình hình này thì dù có nói gì thì Khánh cũng không hợp tác, tụi nó nháy mắt cho nhau rồi nhanh như cắt Trúc nhanh tay chầy lại lấy điều khiển tivi, Khánh vừa ú ớ la lên thì Trang và nó liền lấy dây trói tay anh lại, Khánh nhìn 3 đứa nó tức giận quá:

-Mấy đứa bị gì rồi hả? Thả anh ra! Thả ra coi! – anh vừa nói vừa lấy miệng mở dây ra nhưng tụi nó buột chặt quá anh cố cỡ nào cũng mở không ra, nhìn anh nó càng nghiêm mặt hơn hỏi:

-Anh chưa nghe tin gì à? – Khánh nghe nó nói xong thì càng tức hơn, nghe tin? Là nghe tin gì? Anh mới về nước sau chuyến công tác ở Mỹ nên có biết tin tức gì đâu? Nó vẫn bình tĩnh nói:

-Mẹ không nói gì à? Hay mẹ vẫn chưa biết? – thấy nó hỏi anh mấy cái vấn đề vợ vẫn gì đâu không, anh nói:

-Giờ mấy đứa mở dây trói ra rồi nói sau! – tụi nó nhúng vai, đi tới mở dây ra, ngồi xuống đàng hoàng tụi nó nói:

-Chuyện là thế này! Ngày hôm qua.....- “ Cốc cốc cốc” tiếng gõ cửa vang lên dồn dập, tụi nó đang nói thì bị ngắt đoạn, nó đứng lên đi ra mở cửa cô định đuổi người gõ cửa đi thì vừa mở ra mẹ cô đã đứng ngoài cửa gương mặt thất thần không huyết sắc, tay chân đổ đầy mồ hôi, mắt bà chăm chăm nhìn tấm hình trên tường, nó thấy đỡ bà vào trong phòng, bà vừa vào đã mở tivi xem: “ Theo như ngày hôm qua.....” tin tức cứ vang lên cùng vs những hình ảnh máu me quay được tại hiện trường, Khánh nhìn vào màn hình không nói nên lời, anh cứ nhìn màn hình đầy máu mà thở khó nhọc, chuyện gì đang xảy ra trước mắt đây? Sao họ

phải chết? Nhìn ngược nhìn nó chỉ nhìn được cái ánh mắt buồn buồn kèm theo sự lo lắng, anh hiểu rồi thì ra tụi nó muốn nói cái này! Mẹ nó ngồi bịch xuống sofa khóc nức nở, nó và Khánh phải khuyên bà đỡ lắm bà mới bình tĩnh được đôi chút, sau khi trong phòng chỉ còn lại tụi nó và Khánh, Khánh nhàn nhạt nói:

-Chuyện là thế nào? – nó im lặng, không trả lời, thấy nó như thế Trang và Trúc mới nói:

-Anh cũng thấy rồi đó! Bây giờ Hà Gia đang gặp nguy hiểm! – Khánh khó hiểu nhìn tụi nó, tại sao Hà Gia lại gặp nguy hiểm? Anh chỉ biết là cô và chú bị giết chết thôi, anh muốn biết vì sao họ bị giết và ai giết họ, chứ anh không ngờ việc này lại liên quan đến cả Hà Gia, chuyện này rốt cuộc có ẩn tình gì mà tụi nó chưa nói? Anh nhíu mày nhìn tụi nó rồi nói:

-Là sao? – Trang và Trúc nhìn nó, nó khẽ thờ dài một cái rồi khẽ nói:

-Hôm qua em bị tai nạn! Và em.....- nó chưa nói hết câu thì Khánh đã nhanh chóng kéo nó đứng lên, kêu nó xoay một vòng, nhìn nó từ trên xuống dưới, nhìn hành động “ Vạch lá tìm sâu” này của Khánh khiến tụi nó bụm miệng nín cười, vai cứ run run lên, nó nói:

-Em không sao! Ý em ở đây là ngày hôm qua ở bệnh viện em nhận được một tờ giấy hâm dọa! – mặt Khánh bắt đầu nghiêm túc hơn, anh bắt đầu nhìn tụi nó, anh thầm nghĩ nếu có người hâm dọa nó thì coi như là người này cũng không phải người tầm thường nhưng mà ai có thể làm chuyện này. Nếu nói là người trong giới thương trường thì hoàn toàn không có khả năng vì họ không dám đụng tới Hà Gia, nói trong thế giới ngầm thì càng không vì ai mà chẳng biết Hà Gia hoạt động cả trong lẫn ngoài chứ? Người này có lẽ là người quen tụi nó thì sao? Thấy anh dăm chiêu nó hỏi:

-Có nghe em nói gì không đó? – anh giật mình quay sang nó, nhìn nó rồi hỏi:

-Sao nữa?? – tụi nó kể lại mọi sự việc ở trong bệnh viện cho anh nghe cả cái câu hâm dọa “ Trò chơi bắt đầu! Tao ày một tuần để tìm ra người tiếp theo bị giết ở trong Hà Gia của mày. Chúc mày may mắn Hà Minh Thư” . Khánh nghe mà không khỏi rùng mình, lời hâm dọa này có lẽ không nói đùa vì người chủ mưu đã giết sạch một gia đình có liên quan tới Hà Gia để chứng minh cả Hà Gia từ từ sẽ bị tàn sát hết nhưng Hà Gia đâu gây thù oán vs ai mà xảy ra cố sự này đâu chứ? Khánh nói:

-Vây là chúng ta còn 6 ngày! À quên! Thêm nữa ngày hôm nay nữa là 6 ngày rưỡi, chúng ta phải tìm ra nhanh không thì sẽ xảy ra án mạng mất! – nói tới đây, anh nhanh chóng vào thay quần áo, và chạy nhanh xuống gara lấy xe còn tụi nó thì nhảy lên xe của tụi nó mà đi, căn nhà đầu tiên tụi nó tới thăm chính là nhà của chú 3 nó, một người rất nổi tiếng trong kinh doanh khách sạn. Tụi nó và Khánh đứng trước ngôi nhà có phong cách Pháp của chú 3 mà không khỏi trầm trồ, thật quá đẹp và nhìn ngôi nhà thật lãng mạn. Tụi nó bấm chuông, từ trong nhà một người phụ nữ quý phái bước ra, bà mặc một chiếc đầm đơn giản nhưng đầy sức hút vs người đối diện, bà vừa mở cửa ra thì đã tươi cười nói:

-Khánh! Thư! 2 đứa đến thăm cô chú à? – bà nhìn nó và Khánh nói, rồi bà nhìn sang Trúc và Trang, bà cười tươi hơn nói:

-Ừa! Có Trang và Trúc luôn à? Thôi giờ mấy đứa vào nhà rồi nói tiếp! – tụi nó tươi cười chào lại bà và gật đầu trả lời cho những câu hỏi của bà còn Khánh thì cứ nhìn xung quanh xem có gì bất thường, anh xem xét kỹ càng mọi nơi nhưng đáng tiếc chả có gì bất thường.

69. Chương 7: Cô Ấy Còn Sống!!!

Tụi nó thì đang tìm người sắp bị ám sát còn tụi hấn đang ở đâu? Tại một ngôi nhà bao quanh xung quanh ngôi nhà là cây cỏ, trong một căn phòng màu đen là chủ đạo, có 3 chàng trai đang ngồi đối diện nhau, anh chàng có mái tóc màu tím nói:

-Cô ấy còn sống! – ánh mắt của chàng trai vô cùng lo lắng, gương mặt nghiêm nghị và người đó là hấn, vừa nghe hấn nói xong Hạo và Quân phun nước ở trong miệng ra ngoài một cách bất ngờ không hề báo trước, hấn cũng chẳng quan tâm hai thằng bạn, hấn đang lo lắng muốn chết, cô ấy mà sống lại thì tụi hấn ra sao? Cô ấy đến trả thù tụi hấn hay là trả thù người mà tụi hấn yêu thương nhưng qua những sự việc vừa rồi chắc cô ấy muốn hại tụi nó đây mà! Quân sau khi giật mình khi nghe hấn nói thì lắp bắp nói:

-M.....m.....mày.....đ...đùa.....gì.....v.....vậy? – Hấn lắc đầu, hấn không có rảnh mà đùa, Hạo nhìn thấy hấn khẳng định như thế thì nói:

-Chết rồi sao sống được chứ? Tao thấy mày dừng vì một viên đạn mà lái khẳng định như vậy! – Hạo vừa nói xong thì hấn lấy từ trong túi áo ra một thứ khiến Hạo và Quân trợn mắt lên, tay thả lỏng, gương mặt không một cảm xúc nào ngoài ngạc nhiên cùng một ít sợ hãi, đôi tay vì thả lỏng mà ly nước rớt xuống sàn nhà vỡ tan tành, nước văng tung toé, mảnh vỡ thủy tinh văng khắp chân tụi hấn, hấn nhíu mày nhìn 2 thằng bạn, Hạo và Quân cứ chết lặng, không nói lời nào, Hạo và Quân nhìn thứ đó thì chắc chắn người đó còn sống nhưng làm sao có thể tin trong một sớm một chiều, thật không tin vì chính mắt tụi hấn vào 8 năm trước đã nhìn thấy cô gái đó chết mà, cô gái đó đã chết và người giết không ai khác là tụi hấn, vậy tại sao lại còn sống? Làm sao tin đây? Hấn cất thứ khiến hai thằng bạn chết lặng vào túi rồi nói:

-Có lẽ tụi mình nên cẩn thận! Cô ta đúng là do chính tay tụi mình giết! Đúng là cô ta từng là người mà tao yêu quý nhưng nếu cô ta mà làm hại đến Thư thì tao sẽ cho cô ta chết lần thứ 2. – ánh mắt hăng lên màu đỏ hấn bóp chặt tay thành nắm đấm, nói thì nói thế thôi dù sao cô ấy cũng là người yêu của anh trong suốt 8 năm qua, bây giờ nếu giết cô ấy lần 2 thì anh thấy cũng không được thanh thản, giết cô ấy hết một lần rồi! Lúc ấy anh sống không bằng chết, anh lúc đó rất hối hận vì mình giết cô ấy. Tâm trạng hấn lúc này rối bời, chưa tìm ra lối thoát cho chính mình.

Quay lại vs tụi nó, sau một lúc nói chuyện xem xét nhà thì cũng không thấy gì khả nghi. Có lẽ chú 3 không phải là nạn nhân tiếp theo nên tụi nó xin phép cô chú đi về, vừa ra khỏi nhà chú 3 nó mới biết trời đã chậm chớn tối, tụi nó tạm biệt anh Khánh rồi nhanh chóng chạy đi về nhà! Cả một buổi thế mà tụi nó mới đến xem xét nhà chú 3, theo tiến độ này thì không kịp tìm ra mất. Tụi nó chạy xe về, vừa vào nhà đã không thấy ai tụi hấn về trễ thế, ngồi đợi một hồi tụi nó bực quá nên chuẩn bị đi ăn vì đói rã ruột rồi, mở cửa lấy xe tụi nó phóng lên định đi thì thấy xe tụi hấn về, tụi nó cũng chẳng quan tâm vì đói quá mà! Quan tâm nói chuyện vs tụi hấn một hồi là tụi nó sủi vì chết đói mất! Tụi hấn nhìn tụi nó chạy đi luôn thì sợ còn hơn lúc biết cô gái gì đó còn sống nữa, trán đầy mồ hôi, tụi hấn vòng đầu xe lại, chạy theo tụi nó, vừa chạy vừa nói chuyện vs tụi nó mà vì gió to nên nghe chữ có chữ không. Khiến tụi nó có hiểu cái gì đâu vẫn tiếp tục chạy đi, chạy tới nhà hàng tụi nó đi vào, ngồi vào một chiếc bàn ở góc khuất, tụi nó nhanh chóng gọi thức ăn và chuẩn bị ăn thì tụi hấn chạy tới, ngồi xuống, tụi nó nhìn tụi hấn thờ mệ nhọc mà lắc đầu, rảnh quá chạy theo tụi nó làm gì? Đi ăn mà cũng đuổi theo? Làm về thì ở nhà đi rượt theo chi ệt! Nó nói:

-Rượt theo chi vậy? Sao không ở nhà đi! – hấn nhìn nó, nó không hề toả ra giận dữ gì cả nhưng mà sao hấn thấy lo hơn a! Trang nói:

-Ăn gì không chồng? Chắc anh đói lắm! Rượt theo tụi em chắc cũng mệt! Ăn đi! – Trang đẩy đĩa mì ống cho Quân, Quân nhận lấy, nó cũng đưa cho hấn tô súp gà, Trúc thì đưa cho Hạo bò bít tết. Tụi hấn nhìn nhưng không ăn, Trúc nói:

-Sao không ăn đi! Không đói hả? – tụi nó nãy giờ là ăn như điên, đói quá mà sao mà chịu nổi được, Hạo mở miệng hỏi:

-Vợ! – Trúc ngẩng đầu lên nhìn Hạo, đôi mắt to tròn nhìn anh, Hạo nói tiếp:

-Em không giận anh à? – Trúc ngất người, bộ tụi hấn đi làm rồi đụng đầu vào đâu hả? Sao hỏi mấy cái chuyện tào lao này làm gì? Trúc nói:

-Có gì mà giận? – hú cái hồn là không có giận, Quân nói:

-Em không có giận anh đúng không? – Trang nghe Quân nói thì cười tươi rồi nói:

-Anh mà nói hoài không ăn là em giận đó! – đúng là như lời sai khiến Quân và Hạo vừa ăn vừa mỉm cười, còn hấn thì cũng cười, hấn bắt đầu ăn, vừa ăn vừa nói hai ba câu vs nó, hấn cảm thấy dễ chịu hơn vì khi ở cạnh nó hấn không còn phải suy nghĩ mấy thứ rắc rối kia nữa!

70. Chương 8: Gọi Ý!!!

Sau khi ăn xong tụi nó đi về nhà, chạy xe vào nhà tụi nó nhận được một lá thư, nhanh tay nó cất vào túi trước khi tụi hấn nhìn thấy, tụi hấn đi vào nhìn tụi nó nói:

-Có chuyện gì à? – nhìn gương mặt tụi nó có vẻ lo lắng nên tụi hần thấy chắc lại nhận được cái gì từ bạn gái cũ của hần rồi, tụi nó mỉm cười rồi nói:

-Ừm! mấy anh lên tắm rửa đi há! – nói đoạn tụi nó đẩy tụi hần lên lầu, sau khi phòng khách chỉ còn lại 3 đứa thì nó mới mở ra xem:

“ Gửi Hà Minh Thư!

Có lẽ chưa tìm ra đâu nhỉ? Tao thấy cũng hơi khó khi cả gia đình mà có bao nhiêu là người, tao cũng không muốn làm khó mày lắm vì tao còn muốn đùa vs mày dài dài mà, bây giờ tao ày một gợi ý là: Người mà mày muốn tìm ở quận ZZZ. Hết rồi Tao chỉ giúp được nhiều đó thôi!”

Lá thư nói là có gợi ý nhưng không được là bao, cả quận ZZZ kia có tới mười mấy ngôi nhà của người trong Hà Gia, nếu muốn tìm thì cũng phải có thời gian vì quận đó cũng không hề nhỏ, tụi nó nhìn lá thư mà không tìm ra manh mối khả nghi nào vs mấy cái tên đứng sau lưng này, trong thư là chữ viết máy nên không tìm được. Tụi nó vo tròn lá thư rồi đem đốt đi, tụi nó không muốn để lại vì nếu tụi hần mà thấy thì coi như chết chắc. Tụi nó bắt đầu ngồi suy tính cho việc tìm kiếm này, mong mau chóng sẽ tìm ra. Tụi nó đi lên phòng, tắm rửa và chuẩn bị đi ngủ sớm cho ngày mai. Nhưng tụi nó vừa mới vào phòng đã thấy tụi hần thất thần nhìn ra ngoài, không biết nhìn cái gì mà có vẻ trầm tư.

Phòng của nó:

Nó đi lại gần hần, đặt hai tay lên vai nói:

-Anh nhìn gì vậy? – nhưng hình như hần không biết nó đứng đằng sau hay sao mà hần vẫn im lặng không nói, nó thấy vậy cũng không muốn làm phiền hần, nó chuẩn bị đi tắm, nó đi vào WC rồi thì hần mới nói:

-Tiểu Hân! Em đang chơi trò gì đây hả? – hần đặt tay lên lang cang nói vs giọng nói nghẹn ngào, Tiểu Hân! Người con gái mà hần từng yêu bây giờ quay trở lại trả thù hần, có phải trong quá khứ do hần quá ác độc hay không? Hần có thể ra tay giết Tiểu Hân? Chuyện quá khứ, hần chưa bao giờ quên!

Phòng của Trang:

Quân đang tìm cách để tìm cô gái tên Tiểu Hân này nhanh chóng nhất kéo nếu không tìm nhanh thì án mạng xảy ra càng ngày càng nhiều, do suy nghĩ nên Quân không hề nhận ra Trang đã đứng đằng sau từ lâu, cô không biết anh đang nghĩ gì nhưng cô cũng không muốn làm phiền anh nên cô đi tắm bỏ lại anh ở đó đứng nói chuyện một mình.

Phòng của Trúc:

Có vẻ phòng này là đỡ hơn 2 phòng đầu nà! Trúc vừa mở cửa ra là Hạo liền lên tiếng nói:

-Em đi tắm đi! Anh chuẩn bị nước giùm em rồi! – Trúc gạt đầu đi tắm nghe theo lời Hạo, khi Trúc đã không còn ở đó, Hạo mới mỉm cười, một nụ cười nửa miệng anh nói thầm một mình:

-Có cách rồi! Chỉ cần nhờ thằng Bảo là sẽ tìm ra Tiểu Hân!.

Ngày hôm sau:

Mới sáng sớm mà tiếng chửi bới của ai đó vang lên trong bếp khiến cả nhà phải thức, nó mặc nhanh một chiếc áo thun cùng chiếc quần Jean chạy xuống, hần mặc chiếc áo sơ mi tay ngắn cùng quần lửng kaki đi theo nó, Hạo mặc chiếc áo thun tay dài cùng quần lửng, Trúc mặc chiếc đầm ngắn ngang gối bằng cotton đi xuống, Ủa? Thế Trang và Quân đâu? 4 đứa nó chạy xuống bếp thì thấy cái cảnh vui ới là vui luôn! Chảo thì vớt lên đầu Quân, chén thì vương vãi khắp nơi, đĩa mỗi nơi một chiếc, thức ăn thì bám hết tất cả các góc ngách của gian bếp, tủ lạnh thì một cửa mở một cửa không! Bồn rửa bát thì không thấy bác chỉ thấy bao tay cũng nước xả dĩa dội, chuyện gì đã xảy ra với gian bếp của nó? Quay lại lúc tờ mờ sáng để xem chuyện gì nhé!

Lúc mặt trời chưa mọc thì có một bóng người trong bếp, người đó không ai khác chính là Quân nhà ta, Trang từ ngoài đi vào nói:

-Làm nhanh nhanh coi! Tôi đói rồi! – 2 người này đã xảy ra chuyện gì mà nói chuyện nghe có vẻ xa lạ vậy? Hôm qua vẫn bình thường mà, Quân lấy tay lau mồ hôi trên trán nói:

-Em vừa phải thôi chứ! Tôi nhin em nhiều rồi nhe! – 2 vợ chồng cãi nhau à? Trang vừa nghe Quân nói thế thì bực mình lấy củ cải đỏ mà Quân đang cắt vụn vào mặt anh, Quân cũng không có vừa, anh đang bực mình muốn chết ngay hôm qua 2 người chửi nhau quyết liệt vì một cái kênh trên tivi, cái lý do vô duyên như thế mà Trang giận anh, hôm nay anh nhin nghe theo lời Trang nấu ăn tạ lỗi, ai ngờ cô dám lại vậy vs anh, dám chọi vô mặt anh! Được! Vậy anh cũng không cần nhin nữa! Anh cũng lấy một thứ gì đó chọi cô thế là 2 vợ chồng chọi qua chọi lại, chọi thức ăn văng tứ tung, Trang thì chọi nguyên cái chảo vào mặt Quân, Quân nhanh chóng né và đội lên đầu để khỏi bị trúng vào đầu, tất cả trứng gà, trứng vịt, trứng cút gì gì đó cứ bể rồi dính đầy căn bếp, nó nhin 2 người vừa chọi thì nói:

-Dừng ngay tại đây!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!.

71. Chương 9: Tắm Hình!!!

Nó vừa nói thì 2 người dừng lại rồi lại tiếp tục chọi nhau, lời nói của nó y như là lời giải lao đối vs Trang và Quân, cuối cùng một giọng nói nam tính vang lên:

-2 người muốn gì? – nghe lời nói đó ai cũng sợ run cả người, Trang và Quân im thin thít không nói nữa, hần nhin 2 người rồi nói:

-Sao thế? – 2 người không ai nói câu nào cứ im rồi đẩy qua đẩy lại kêu người kia nói, nhường tới nhường lui khiến hần bực hần nói:

-Quân! Nói! – Quân hăng giọng nhin sang Trang thì thấy cô không nói gì mặt thì không có tí nào vui hết, bây giờ anh hối hận rồi, anh không muốn làm thế vs Trang đâu mà vì anh nóng tính thôi, Quân kể cho hần nghe chuyện hôm qua, cả đám nghe xong thì chửi 2 đứa như điên có một chuyện con con như thế mà làm cái bếp của nó như thế, 2 người này quá đáng mà! Sao đó cả đám dọn dẹp còn Trang thì chỉ đứng nhin sau nó cười như điên, không biết làm cái gì mà cô cười như sống đi chết lại, cười chảy cả nước mắt. Nó và Trúc nhin con bạn mình, 2 đứa không ngờ bạn mình nó bị nặng tới nỗi mà phát bệnh tới mức này! Quân cũng cười! 2 người này khùng mà cũng khùng chung nữa hả trời? Hạo mới lên tiếng nói:

-2 người bị ai nhập hả? – nói thế thôi chứ Hạo cũng mất cười rồi a! Việc hai người này chửi nhau không đáng cười mà cái đáng cười ở đây là trên hần có.....Thế là Hạo không nhin cười được lại phát lên cười như điên, Trúc nhin anh nhưu mày đi lại đồ anh thì nhin thấy cái thứ trên người hần thì lại ngồi phịch xuống cười. Nó nhin mấy người này, bộ bệnh này truyền nhiễm nhanh lắm hay sao mà cứ hết người này tới người kia cười, nó bực mình đi lại chỗ hần định đi lên thì nó thấy cái thứ mà cả đám cười như điên kia thấy thì nó:

-Hahahahaha.....Buồn cười chết được.....hahahahahahahaha! – nó đập bàn rầm rầm vì buồn cười chỉ có hần là không biết mình bị cái gì mà cười luôn, hần tự động đi lên phòng, Một lúc sau một tiếng hét vang:

-Trang! Quân! 2 người chết vs tôi! – giọng nói đó không ai khác đó là hần chứ ai? Nó nói:

-Tao ày 1 like nha! – Nó nói rồi đưa tay lên, Trúc và Hạo cũng thế, tụi nó cười là do cuộc chiến chọi nhau lúc này khiến người hần người không ra người mà trên người toàn rau củ, rồi tòm lum từa lư nói chung là nhin hần là mắc cười rồi mà cái trọng yếu khiến tụi nó cười lớn như vậy là do hần mang 2 chiếc dép khác nhau, thế mà hần không nhận ra ấy chứ! Trang và Quân nhin nhau rồi nói:

-Xin lỗi! – thế là 2 người lại làm hoà. Nó bước vào phòng đã thấy hần đang thắt caravat, khi hần thắt xong rồi nó mới nói:

-Thất gì mà kỳ vậy? Em thất lại cho? – thế là nó thất lại cho hần nhin 2 người thật là đẹp đôi nhưng không biết sẽ duy trì được bao lâu thôi!

Đằng xa ngôi nhà của tụi hần có một chiếc xe có giả trị khủng đậu ở đấy (t/g: Mình không rành về xe lắm nên không ghi tên xe). Cửa xe ở ghế sau mở ra, một cô gái mặc chiếc kimono đơn giản nhưng vô cùng đẹp, cô đang dùng ống nhòm nhin vào tụi nó và tụi hần, cô ta không biết đã nhin thấy gì mà tay càng ngày càng nắm chặt ống nhòm, hàm răng trên cắn lấy môi dưới cho tới khi nó đỏ mọng lên nhưng chưa chảy máu, cô gái vụn ống nhòm vào trong ngồi lại đằng hoàng rồi nói:

-Minh Thư! Mày cướp hết những gì của tao thì tao sẽ cướp hết những gì của mày đang có! Chờ đi! – cô gái kêu người tài xế lái xe chạy đi.

Quay lại vs tụi nó, sau khi tụi hấn đi làm hết tụi nó mới gọi cho Khánh:

-Anh Khánh à! Tụi em đã biết ở quận nào sẽ tìm ra người tiếp theo! – Khánh đang chạy xe trên đường tới nhà nó, nghe nó nói thế anh càng chạy nhanh hơn, anh nói:

-Anh đang tới! Tới rồi nói kỹ càng hơn! – tụi nó ừ một cái rồi cúp máy, tụi nó đợi Khánh chạy tới, không biết ngôi kiểu gì mà nó té mới ghê chứ, chiếc gối trên sofa rớt xuống và tụi nó nhìn thấy một tấm ảnh. Trong tấm ảnh đó có cái gì mà tụi nó trợn đôi mắt lên nhìn, nụ cười vụt tắt chỉ thốt được một câu:

-Ôi trời!!!

72. Chương 10: Tìm Ra Rồi!!!

Nhìn tấm hình tụi nó thất thần, cái gì đã từng xảy ra trong tấm hình tại sao lại.....cái gì thế? Hàng ngàn câu cứ tuôn ra như suối trong đầu óc tụi nó, trong tấm hình có một cô gái mặc chiếc kimono màu hồng phấn, cùng 3 bó hoa của 3 chàng trai đều dành tặng cho cô và 3 chàng trai đó không ai khác là tụi hấn, tụi nó chưa từng nghe tụi hấn kể chuyện này, tụi nó thấy không nói cũng không sao nhưng tại sao thấy bức rức làm sao ấy! Đang suy nghĩ linh tinh thì Khánh bấm chuông cửa, tụi nó nhét tấm hình lại vào gối rồi tươi cười ra mở cửa cho Khánh, Khánh không có ý định vào anh nói:

-Lên xe anh rồi nói tiếp! – tụi nó đóng cửa rồi mới lên xe Khánh đi đến quận ZZZ, trên đường đi Khánh hỏi:

-Mà tụi em nói cái quận có người sẽ bị ám sát ở đâu? Quận nào? – nó nhìn anh rồi nói:

-Quận ZZZ đó anh! – Khánh nghe nó nói xong thì chạy nhanh hết mức chạy tới quận đó nhưng ở quận ZZZ có hơn cả chục người liên quan tới Hà Gia, tụi nó lại từng nhà từng nhà xem xét nhưng kết quả là không có gì khác thường, và cứ thế việc xem xét cứ diễn ra từng ngày từng ngày cho tới cái ngày cuối cùng, ngày cuối tuần thì người tụi nó muốn tì, cuối cùng cũng thấy, hôm đó tụi nó đến nhà chú Bình là chồng của cô út nó, tụi nó thiết nghĩ lấy chồng thì không còn liên quan tới Hà Gia nữa vì lấy chồng thì theo họ của chồng chứ, nghĩ như thế nên tới ngày cuối cùng này nó mới tới. Vừa bước vào nhà tụi nó đã thấy chú Bình cứ đi tới đi lui gương mặt đầy lo sợ, còn cô út thì cứ vờ về ngón tay, mỗi lúc cảm thấy bất an cô út của nó thường làm như thế, nhìn thấy hành động bất thường của 2 vợ chồng Khánh lên tiếng nói trước:

-2 cô chú có gì lo lắng à? – 2 người như bị chột dạ giật mình, chú Bình đứng lại tại chỗ, cô út buông 2 tay ra ngược mặt lên nuốt một ngụm nước bọt cô nói:

-Thật ra là.....- cô út nó rất sợ nên muốn nói ra nhưng chú Bình lại không nói cho nó, chú nói:

-Không có gì cả! À mà cô chú đang có việc bận! – chú Bình đuổi tụi nó thẳng thừng, tụi nó cũng cuối chào bác đi ra về, cô út tiễn tụi nó về vừa bước ra khỏi cửa nhà cô út nó cứ nhìn dáo dác khắp nơi. Tụi nó nhìn cũng biết cô đã bị hăm dọa hay là cái gì đó đại loại thế khiến cô sợ hãi, thế là đúng rồi cô út nó chính là người tiếp theo bị giết.

Tụi nó không ra về thẳng và chạy tới một nơi gần nhà cô út để quan sát và nếu có ám sát thật thì còn kịp thời mà ứng phó. Đợi hết cả buổi chiều cũng không thấy gì xảy ra, đợi thêm một lát trời đã tối dần, càng ngày tụi nó càng chờ mong, chợt điện thoại của nó vang lên, ừ cũng đúng tối rồi mà tụi nó không về nên tụi hấn gọi cũng không chừng nhưng không phải là số lạ, nó nhắc máy:

-Alô! – nó nói, một giọng nữ vang lên, giọng nói có vẻ đùa cợt:

-Sao rồi? Tìm ra rồi à? Hay nhỉ? Nếu ra rồi thì ráng mà khiến họ đừng bị giết! – nói tới đó đầu dây bên kia tắt ngúm, nó nhìn cũng biết là kẻ đầu sỏ đây mà nhưng mà sao cô ta biết nó tìm ra rồi? Cô ta theo dõi nó chẳng? Nó ngồi nhìn vào nhà cô út, nó biết thế nào số máy vừa gọi lúc này đã bị vứt đầu đó rồi nên nó không có rành mà điện lại. Ở phía xa chiếc xe của nó có một chiếc xe khác màu đen, trong chiếc xe là tụi hấn, tụi hấn không muốn đứng đó xen vào nhưng vì muốn bảo vệ tụi nó thì cũng phải làm thế thôi! Chợt

từ trong nhà đang sáng đèn thì ánh đèn vụt tắt, tụi nó và Khánh nhanh chân chạy vào nhà cô út, nó lại lấy kẹp tóc của Trang mà mở khoá cổng, sau khi tụi nó vào thì tụi hấn mới vào sau, ánh đèn tự nhiên phát sáng, khiến tụi nó dừng lại, rồi lại tắt đi, ánh đèn cứ chớp nháy chớp nháy rồi khi nó đã đứng ngay cửa sổ nhà có thể nhìn vào phòng khách thì nó thấy cô chú của nó đang bị trói, từ xa tiếng giấy vang lên, một chàng trai có mái tóc màu nâu đậm bông bênh cũng làn da trắng, anh mặc bộ âu phục màu đen, anh cầm trên tay cây súng được chế tạo rất tinh xảo và anh chính là Duy Anh (Người đi theo kẻ chủ mưu), anh nở một nụ cười khinh bỉ nói:

-Tôi sẽ tiễn mấy người một cách thanh thản! – anh nhanh chóng bóp cò súng, anh biết có người quanh đây, tốc độ bay của viên đạn thật không tầm thường mắt thường khó nhìn ra viên đạn đang bay hướng nào. “ Bắn” một tiếng súng nữa vang lên từ phía cửa sổ, tốc độ của viên đạn bay ra có thể nói nhanh hơn của anh chàng sát thủ một giây, thế là 2 viên đạn chạm nhau rớt xuống đất, anh chàng sát thủ nói:

-Ra đi! Có gì mà phải trốn chứ! – anh chàng vừa nói từ cửa sổ xuất hiện một thân ảnh vô cùng cường tráng, gương mặt khiến người lay động và không ai khác chính là Khánh. Khánh là người mê bắn súng từ nhỏ nên việc này nó còn thua Khánh một bậc. Khánh nhàn nhạt nói:

-Đây là cô tôi! Muốn giết thì bước qua sát tôi rồi nói! – anh chàng sát thủ cười mỉa mai, anh nhanh chóng dùng thứ khác cất súng vào trong anh lấy ra một cây kiếm Nhật nhìn lưỡi dao sắc bén của nó thật khiến người khác gai óc, kiếm mà đấu vs súng thì chưa biết cái nào ăn cái nào, anh chàng sát thủ nhanh chóng đánh từng đường kiếm sắc bén và nếu Khánh mà trúng thì chỉ nó nước chết thôi, Khánh không còn cách nào khác là né, Khánh không có đủ thời gian để bắn súng nữa, đường kiếm của tên sát thủ thật sự rất chuẩn sát, rất bén. Tụi nó thấy tình hình này thì không ổn rồi, tụi nó nhanh chân lên vào cửa sau, đi vòng vèo một lúc cũng ra tới phòng khách, tụi nó rón rén đi lại cởi trói cho cô chú nó, tên sát thủ đang đánh vs Khánh quyết liệt thì tự nhiên quay đường kiếm qua bên trái, Khánh cứ nghĩ là tên này kiệt sức mà đánh nhằm nhưng thật không ngờ nơi mà cây kiếm nó sắp chém chính là..... “ Keng.....Keng” một tiếng kiếm khác vang kên khi chạm vào kiếm Nhật của tên sát thủ! Chuyện gì mới xảy ra, người tên sát thủ muốn giết lúc này là ai và ai là người cứu? Chờ xem chap sau!

73. Chương 11: Ngày Bình Yên!! (1)

Nó nhìn người con trai, thân hình siêu chuẩn, trên tay là cây kiếm Nhật, trên môi nở một nụ cười, Trúc nhìn con trai đó mà không khỏi cảm động, lúc này Trúc xem một chút là chém chém ra làm đôi rồi, người đã cứu cô không ai khác là người chồng quý hoá của cô! Cô nhìn Hạo mà không khỏi cảm động, nhưng chưa kịp nói lời nào thì tiếng keng keng của kiếm chạm nhau vang lên dữ dội, tới giờ Trúc mới biết là Hạo biết đấu kiếm, đường kiếm của Hạo cực nhanh và chuẩn xác, anh và tên sát thủ phải nói là kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng chợt tên sát thủ đánh một đường kiếm nhẹ khiến Hạo không chú ý thì cây kiếm chợt đâm thẳng vào tim và.....máu phun lên.....Trúc như rớt tim.....nước mắt khê rơi.....máu tươi nhỏ giọt.....một tiếng súng ngay lúc đó vang lên.....một cánh tay bị trúng đạn và cảnh tượng bấy giờ là.....Hạo vẫn bình yên, lúc kiếm ngay tim anh đã nhanh chóng đập lên chiếc bàn đằng sau lưng theo đà anh nhảy lên và kiếm đâm thẳng vào tường, nhận thấy cơ hội Hạo nhanh chóng đâm thẳng kiếm ngay cổ họng tên sát thủ, ngay lúc đó một viên đạn bay thẳng tới tên sát thủ hấn ngã đầu ra sau né kiếm của Hạo và lách người ra để tránh đạn nhưng không may mắn là đã trúng ngay tay, tên sát thủ biết có ở lại cũng sẽ không giết được, tên đó liền thu kiếm và nhảy cửa sổ chạy mất. Thế là mọi người vẫn an toàn chỉ có điều mặt Hạo có một vết xước nhỏ do lúc này kiếm của tên sát thủ có chém trúng một ít, sau khi thả cô chú ra, tụi nó mới biết tụi hấn điều có mặt tại đây và viên đạn lúc này bắn ra không phải của Khánh mà là của hấn, Trúc lo lắng nhìn mặt Hạo, cô lao vết thương rồi dán băng cho anh. Nói chuyện vs cô chú một hồi thì tụi nó về, trên xe nó không nói gì, hấn cũng không hỏi nó câu nào cho tới khi về đến nhà, tụi hấn bảo tụi nó ngồi vào sofa rồi tụi hấn nghiêm mặt nói:

-Chuyện nguy hiểm thế này mà không nói cho tụi anh biết! – hấn vô cùng tức giận a! Vì nó không nói cho hấn biết nhưng thật ra hấn cũng đã theo dõi bảo vệ cho nó thì nó sẽ không nguy hiểm nhưng hấn vẫn thấy

tức, nó không dám nhìn mặt hấn nó nói lý nhí:

-Em thấy tại.....cũng.....không.....có gì lớn nên em.....- nó chưa nói hết câu thì hấn đã nhảy vào nói:

-Nên khỏi nói chứ gì? – nó khề gật đầu, và thế là tụi nó lần lượt bị chồng mình dạy dỗ về việc lần này, chỉ có riêng Quân là không dám nói nặng Trang vì sợ cô cho ăn cháo giống hôm kia! Tụi hấn nói cho tới tối thì mới cho tụi nó nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau:

Có lẽ hôm nay là ngày bình yên và ngày hôm nay là ngày mà tụi hấn được nghỉ ở nhà vì hôm nay là chủ nhật, tụi nó vì ngày hôm qua xảy ra nhiều chuyện nên ngủ tới sáng trưng luôn mà chưa thức, ánh nắng sớm của mặt trời xuyên qua từng tán lá, xuyên qua cửa sổ và xuyên cả màng cửa để chiếu rọi thẳng vào mặt tụi nó, tụi nó thức dậy vào WC một lúc sau bước xuống bếp vì thấy mùi thơm bay ra từ đây, vừa vào tụi nó không trở mắt nhìn tụi hấn mới lạ, tụi hấn đang mặc tập dề để nấu ăn, nó nói:

-Anh! Anh đang làm gì vậy? - hấn quay lại nhìn nó, hấn nói:

-Anh đang nấu ăn! Ném thử không? – nó nghi ngại nhìn hấn, hấn biết nấu ăn sao? Ăn được không đây? Nó ý như không muốn ăn nhưng nhìn đôi mắt chờ mong của hấn nó đành ngậm ngùi gật đầu, hấn dứt cho nó ăn một muỗng, OMG! Có cần ngon thế không? Phải nói quá tuyệt món súp gà này không chê vào đâu được, nó nhìn hấn ánh mắt ngưỡng mộ, hấn mỉm cười rồi nói:

-Ngồi đợi đi! Chút rồi ăn! – nó nhanh chân chạy đi ra bàn ngồi thì thấy 2 con bạn cũng cùng gương mặt ngưỡng mộ như nó, ánh mắt lấp la lấp lánh, hai con bạn nó phải nói là người ham ăn nhất trong tất cả người mà nó quen. Nó nói:

-Lên mây rồi à? – hai con bạn vẫn ngất ngây như con gà tây, không ngờ Quân nấu ngon như vậy, Trang mới nếm thử một chút mà đã không thể nào quên, Trúc thì phải nói càng ngày càng thương Hạo biết bao, không ngờ anh nấu rất là ngon nha! Rất vừa miệng Trúc! 2 người này đang chờ mong để ăn đây! Nhưng mà cái tụi nó còn thắc mắc là tụi hấn biết nấu ăn hay sao? Sao từ trước tới giờ tụi nó không biết và thứ tụi hấn nấu nó càng ngày càng nhiều cũng như tấm ảnh dưới ghế ấy! Tụi nó không còn dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn tụi hấn mà chỉ còn ánh mắt tò mò cùng dò xét mà thôi!

74. Chương 12: Ngày Bình Yên (2)

Ngồi đợi một lúc lâu thì thức ăn được mang ra, phải nói trước mặt tụi nó là thiên đường, dù không có nhiều món nhưng mà món nào cũng ngon, nhưng tụi nó không ăn vội, thấy vậy tụi hấn nói:

-Sao không ăn đi? – tụi nó lắc đầu bảo tụi hấn ngồi xuống, sau khi thấy tụi hấn yên vị trên ghế nó mới hỏi:

-Anh biết nấu ăn? – hấn gật đầu, vậy là sao hấn biết nấu ăn sao không nói từ sớm cho nó biết chứ? Trang hỏi tiếp:

-Sao không nói cho em biết? – Quân tươi cười nhìn Trang rồi nói:

-Tụi anh học nấu ăn mới gần đây thôi! – học nấu ăn mới gần đây? Có phải sự thật không? Mỗi nấu mà ngon thế cơ à? Thật không tin nổi! Trúc hỏi tiếp:

-Học làm gì? Đó giờ nhà này không cần nấu ăn mà vẫn sống đấy thôi! – nghe Trúc nói nó vs Trang gật đầu, chính xác nhà tụi nó đâu cần nấu và vẫn sống tốt ấy chứ! Hạo nhìn Trúc nói:

-Anh học để nấu cho em ăn! Sao? Không thích à? – Trúc xua tay miệng luôn nói không, Hạo buồn cười nhìn cô, thôi! Tụi nó không muốn quan tâm tụi hấn nói thiệt hay nói giả nữa, bây giờ việc quan trọng là ăn là chính, tụi nó bắt đầu ăn, nhưng vì không có đói nên chỉ ăn từ tốn mà thôi, sau khi ăn xong tụi nó rửa chén dù tụi hấn không có bảo, tụi hấn cũng để yên cho tụi nó làm, sau khi rửa bát xong, tụi nó ra ngoài phòng khách ngồi chung vs tụi hấn xem tivi. Hấn tự nhiên quay sang nó, rồi kéo nó lên phòng, Hạo và Quân cũng có hành động không khác gì hấn là mấy. Hấn nói:

-Anh dẫn em đi chơi! – câu nói ngắn gọn 5 chữ nhưng có một ý nghĩa rất lớn, nó vui mừng muốn chết, sau khi qua vụ việc của cô chú nó quyết định đi chơi một chuyến nhưng không ngờ hần nói trước, nó nói:

-Đi hôm nay thôi đúng không? – hần nhìn gương mặt hớn hở của nó thì nở một nụ cười rồi nói:

-Không! Cứ coi như đi du lịch để nghỉ ngơi! – nó nhanh chóng vào thay đồ, lấy vài món đồ cần thiết nó và hần mở cửa, đang đi xuống cầu thang thì thấy Trang và TRúc cũng định đi du lịch, tụi nó nhìn nhau rồi nhìn tụi hần cười một cái, gật đầu một cái rồi đồng thanh nói:

-Hiểu rồi! – tụi nó đi ra ngoài cổng đợi tụi hần, sau khi lên xe nó mới hỏi:

-Đi đâu vậy anh? – hần không nhìn nó vẫn chú tâm lái xe nhưng miệng thì nói:

-Đi Nhật! – gì đây? Qua tới Nhật cơ á? Vậy mà nó chẳng mang theo bộ quần áo nào, nó nói:

-Sao anh không nói sớm chứ hả? – nhìn nó tức giận mà hần thấy buồn cười, bình thường nó đâu có thái quá vậy đâu, hần nói:

-Sao em kích động vậy? Qua đó mua thêm những thứ thiếu! – cái nó lo ở đây là.....mà thôi nói ra thì hết có vui, nó cười ha hả khi nghĩ gì đó khiến hần cứ quay đầu qua nhìn nó hoài luôn! Hần hỏi:

-Sao lại cười? – nó đưa một ngón tay lên miệng nó rồi nói:

-Bí mật khó bật mí!

Nó và hần im lặng không nói gì, còn trang cô đang nghĩ gì đó mà mắt tròn tròn lên, cô đang uống nước mà phun hết nước ra ngoài luôn, ngay lúc này xe Hạo chạy ngang hàng vs xe Quân, Trang nhìn TRúc, Trúc thể hiện gương mặt bất đắc dĩ kèm theo lo sợ khủng khiếp, Trang méo máu nhìn Trúc, Trúc lắc đầu lo âu, Quân nói:

-Em sao vậy? Phun nước vào người anh hết rồi nè! – giờ Trang mới nhớ hồi nãy vì không phun kịp ra ngoài nên lượng nước không lớn không nhỏ của cô đã trên mặt Quân toàn bộ, Trang lấy khăn lau cho anh, Quân nói:

-Bộ có gì không vui à? – chợt Trang nghe thấy tiếng cười kinh dị của nó thì buồn cười theo, cũng đúng nó cười cũng phải người nên lo lắng nhất vẫn là Trúc nhỉ? Cô bỗng trở nên tươi tỉnh hơn khiến Quân chẳng hiểu cái gì, còn về phần Trúc, cô đang lo muốn chết vậy mà hai con bạn vẫn tỉnh queo, cô bực mình đập đập tay lên tay Hạo, Hạo đang chạy xe mà cô cứ đập hoài anh bực mình nói:

-Em bị gì vậy? – Trúc bây giờ mới nhìn anh nói:

-Em sắp tiêu rồi! Anh đi đâu không đi lại đi Nhật! Anh giết em chết rồi! Em giận anh luôn! – Hạo chẳng hiểu cái gì, làm gì mà chết dữ vậy, ba mẹ của Trúc cũng đâu có ở Nhật, làm gì mà cô lo lắng thái quá vậy hả? Anh nói:

-Sao mà giận? Tự nhiên giận anh là sao? – Trúc chu môi nói:

-Anh có biết là.....là.....là.....- ngay cái lúc Trúc vừa định nói ra thì Trang và nó đã nhảy vào nói:

-Chúc mừng nha! Chị Ý Mỹ của mày đang ở Nhật! – mặt Trúc méo xẹo, gì chứ? Hai con bạn này cố ý chơi cô mà! Hạo hiểu rồi thì ra là chị ruột của Trúc, Trúc nhìn 2 con bạn bằng ánh mắt “thân thiện” nhất.

75. Chương 13: Nước Nhật! Ký Ức Khó Quên (1)

Sau vài tiếng đồng hồ ngồi máy bay, cuối cùng cả đám cũng tới Nhật Bản, nơi in đậm nhiều đau thương và có cả nước mắt của hần nữa, lần này tới nơi này hần muốn khẳng định lại một điều người con gái đó rất cuộc có mục đích gì. Cả đám rời bước tới bãi đậu xe lấy xe chạy về nhà (xe quản gia mang ra). Chạy trên con đường đầy lá, ừ cũng phải bây giờ là mùa thu mà lá vàng rụng nhiều mà ở bên Nhật thì thường là lá rẻ quạt loại lá nhìn như cánh quạt rụng nhiều vào thu. Vừa đến nhà, tụi nó không khỏi ngạc nhiên vì phong cách Nhật thật sự quá là kính đáo và mang theo vẻ truyền thống vốn có, vào nhà, ngồi xuống nệm, tụi nó thấy không quen lắm. Nhưng tụi nó thấy vui vui nha! Trúc đột nhiên có điện thoại:

-Alô!

-Nghe nói em mới tới Nhật! Em ở đâu? – một giọng nói của một người con gái vang lên kèm theo tiếng rót nước.

-Ừm! Em đang ở số nhà *** - nói xong đầu dây bên kia có tiếng người kêu:

-Ý Mỹ! Nhanh đi cái này đúng không? Chắt này bỏ vào cái lọ màu xanh này hả? – đầu dây bên kia liền nói:

-Chị đang bận lắm! Chúc chị tới thăm! – thế là cuộc gọi kết thúc, Trúc định quay sang nói vs tụi hần về vấn đề chị Ý Mỹ tới thăm nhưng ai mà ngờ tụi hần đi đâu mất tiêu rồi.

Tại quán café Shuukaidou (Hoa Hải Đường)

Trong quán hàng ngàn nữ sinh nước Nhật mặc chiếc đầm phục không ngừng nhìn qua góc khuất bên trái của quán café này, cứ nhìn rồi lại to nhỏ rồi còn nói cái gì “ Moe!!” nữa! không hiểu họ nói cái gì nữa? Ở góc khuất tụi hần đang ngồi nói chuyện vs nhau, Hạo lên tiếng:

-Mày muốn tìm nguyên nhân? Tao thấy lần này hình như có vấn đề thì phải nếu cô ta còn sống thì phải trả thù tụi mình chứ sao lại làm hại Thư? – hần lắc đầu không biết, hần thật muốn biết là cô ta quay lại vs mục đích gì. Quân nói:

-Nhưng có lẽ cô ta hận mày lắm! – hần trầm mặt gật đầu chắc là Tiểu Hân hận hần lắm. Cả 3 im lặng không nói chỉ có hần nhớ lại chuyện lúc xưa.

8 năm trước, tại một ngôi nhà ở Nhật, nơi cách xa ngoại ô có một cô gái mái tóc dài màu đen xoã dài đang ngồi nhìn từng cánh hoa anh đào bay bay trong gió ở trong vườn, cô đang ngồi trên chiếc xích đu màu tím có hoa văn tinh xảo, cô xoè đôi tay trắng nõn của mình ra để ột cánh hoa anh đào rơi lên tay, khung cảnh thật quá là đẹp nhưng cô chợt nghe tiếng nói:

- Con nói gì thế Huy Bảo, con đừng hiểu lầm chú là bạn thân của ba con thì làm sao mà hại ba con được? – lời nói phát ra từ trong nhà vọng ra, giọng nói trầm trầm nhưng rất quen tai và giọng nói đó chẳng ai xa lạ là của ông Tuấn (Phần 1). Cô gái nhanh chân chạy tới cửa sổ nhìn vào, cô thấy ba mình đang nói chuyện vs anh Huy Bảo, cô không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng mà thấy Huy Bảo mặt rất là tức giận y như là muốn nhào tới giết chết cha cô, chợt Huy Bảo quay lại nhìn cô ánh mắt hằm hằm đáng sợ, cô nhìn ánh mắt nó mà sợ hãi, chuyện gì thế sao mà anh Bào lại nhìn cô như thế chứ? Còn cha cô thì tươi cười đi tới trước mặt cô rồi nói:

- Tiểu Hân Hân ngoan đi chơi đi con! Cho ta vs anh Bảo con nói chuyện! – thế là cô nhanh chóng rời khỏi, vừa đi mấy bước đã nghe tiếng Bảo vang lên:

- Ông nói dối! Ông hại ba tôi chứ ai vào đây? Tại sao ông làm vậy? Ông làm vậy vs mục đích gì? – lúc ấy hần còn nhỏ bồng bột chưa hiểu được sự khắc nghiệt của thương trường, sự đấu tranh tàn độc, dùng đủ mọi cách dù là hạ tiện tới mức nào thì nếu đã vào thương trường thì chắc chắn phải làm thôi, vì sự sống còn mà con người trở nên như vậy, hần không hiểu nổi người trước mặt nó đây là chú của hần là người bạn thân của cha hần thế mà ông ta lại dám hại ba hần, ông ta cười khinh bỉ nói:

- Nhóc con! Im mồm lại đi! Đừng có mà xía vào chuyện của tao! – thế là ông ta bước đi trong sự tức giận của hần, hần bây giờ đang rất là yêu Tiểu Hân nhưng không biết hần nghĩ gì mà lại bóp chặt hai tay, nếu đã thế hần nhất định sẽ cho ông Tuấn biết thế nào là đau khổ!!

Vào một buổi chiều đầy nắng và gió, trên bong tàu lớn mở ra một buổi tiệc vô cùng thịnh soạn, vô cùng sang trọng, và người mở ra bữa tiệc này không ai ngoài hần, Tiểu Hân mặc chiếc kimono truyền thống màu hồng phấn (Chiếc kimono trong tấm hình), cô khoác lấy tay hần bước ra khỏi boong tàu , bây giờ cảm xúc hần lúc này đang quá rối bời, hần nhìn cô thật sâu, hần vì hận ông Tuấn nên mới quen vs Tiểu Hân nhưng không ngờ hần càng ngày càng yêu cô gái nhỏ luôn mặc kimono này, càng ngày càng không muốn hại cô ấy nhưng có lẽ tình yêu hần dành cho cô chưa đủ để xáo tan hận thù, ngay lúc đó Hạo và Quân bước ra, trên tay cầm theo bó hoa, và y như trong bức hình là tụi hần cùng quỳ xuống tặng cho cô bó hoa, cô chớp chớp

đôi mắt nhìn tụi hần ngay lúc đó trong bó là có..... “ Bằng.....Bằng.....Bằng” tiếng súng vang vọng bị tiếng nhạc sập sinh lần áp nên mọi người trong buổi tiệc không thể nghe thấy.

Cái này là đăng bù cho ngày mai nha! Ngày mai mình bận không đăng được! À! Mà sau khi đọc comment của mấy bạn mình cũng cảm thấy phần 2 hơi nhàm nhàm một xíu nhưng mong mấy bạn thông cảm nha!!!

76. Chương 14: Nước Nhật! Ký Ức Khó Quên (2)

Cảnh tượng trước mắt khiến hần thật đau lòng, Tiểu Hân ngã ra sau và cơ thể nhỏ bé yếu ớt đang dần rút xuống biển, hần đưa tay ra mong có thể kéo cô ấy lại nhưng có lẽ đã quá trễ mọi thứ đã quá trễ, Quân và Hạo nhìn hần mà không khỏi thương tâm, tại sao mọi chuyện lại như thế này, hần ngồi phịch xuống sàn, một dòng nước chảy từ hóc mắt, hần khóc, người con gái đó là người hần yêu, là con gái của kẻ thù, là người mà chính tay hần giết, từ bó hoa hần cầm một tấm ảnh rút ra, thật quá là buồn cười, hần còn giữ tấm ảnh này làm gì, hần cầm lấy tấm ảnh và mạnh tay vứt đi nhưng hần không có đủ dũng khí hần rút tay lại nhìn xuống biển rồi nhìn tấm ảnh, hần ôm tấm ảnh vào lòng.

Quay lại hiện tại:

Hần ngồi nhìn vào ly café khói bay nghi ngút, nhìn vào mà hần nhớ tới Tiểu Hân, Tiểu Hân rất thích café, nhưng đột nhiên hần mỉm cười có lẽ bây giờ Tiểu Hân đang nhìn hần trên thiên đường thì sao? Nhưng bây giờ hần không cần lo nữa vì đã có nó bên cạnh. Ngồi một lúc thì tụi hần về nhà, đi vào cửa đã thấy nó thì ngồi uống trà đạo, Trang thì ngồi nói chuyện, Trúc thì đi qua đi lại quanh nó và Trang, tụi hần đi vào ngồi xuống, vừa thấy Hạo, Trúc liền đi tới anh nói:

-Thôi rồi! Thôi rồi! – Hạo nhìn Trúc chăm chăm, cô làm gì mà cứ đi tới đi lui nói này nói nọ hoài, nó đặt ly trà xuống nhàn nhạt nói:

-Chị của Trúc sắp tới đây! – nó nói một câu xong thì Trang nói tiếp:

-Có nghĩa là chị vợ của anh sắp tới! – nghe thế Hạo mới biết, lần trước đám cưới của anh và Trúc, anh không có dịp nhìn chị của Trúc vì quá bận rộn cho lễ cưới, vs lại chị của Trúc cũng dự lễ có một chút rồi bỏ về, nó rót một ly trà vừa định uống thì Trúc đi tới lấy uống một cái rồi nói:

-Không ổn rồi! – nó nhìn ly trà đã hết, nó rót ly khác thổi nhẹ nhàng cho bớt nóng rồi đưa lên môi uống, ly trà chưa chạm môi đã bị Trúc lấy lần thứ hai, uống một hơi sạch bách rồi nói:

-Phải nghĩ cách thôi! – nó nhìn Trúc bằng hai con mắt tròn to, Trúc trả lại ly trà rồi lại đi lòng vòng, lần này nó rót lại ly trà lần thứ 3, nó biết thế nào Trúc cũng tới uống nữa nên vừa rót ra là nó uống ngay, Trúc vừa tới thì ly trà không còn một giọt, nó nói:

-Lo chi ệt! Chị mày cũng đâu phải quái nhân! – Trúc thấy nó đang nói móc đây mà, chị của Trúc hơn cả quái nhân nữa, thật là nó đang nói xỏ xiên gì đây?

12:00AM, Tại .

Tại một ngôi nhà có phong cách Nhật, ngôi nhà có trồng hoa hồng rất là đẹp, vẫn cô gái đó, vẫn mái tóc đó, vẫn bộ Kimono truyền thống, cô đang ngồi nhìn vườn hoa của mình, cô vẫn nhớ, nhớ từng hành động của hần, nhớ cách hần nhìn cô, nhớ sự chiều của hần dành cho cô, cô vẫn nhớ hết nhưng có một điều cô không thể nhớ là sau khi cô được mời đi tiệc trên boong tàu thì cô đã xảy ra chuyện gì? Cô không thể nhớ, nghe theo lời Duy Anh nói thì cô bị mất trí nhớ tạm thời nhưng thật kì lạ mọi thứ cô vẫn nhớ chỉ có trên boong tàu là không nhớ! Mà thôi cô cũng chả có quan tâm nữa! Cô bây giờ phải tìm cách tiếp cận mẹ hần rồi sau đó tới hần và phá hoại gia đình của hần, cô phải lấy lại hần. Đang ngồi nghĩ cách thì Duy Anh bước ra, tay băng bó, anh nhìn cô, anh ngồi kế cô rồi nói:

-Tiểu Thư! – cô giật mình nhìn anh, cô nhú mày nói:

-Gi?- Duy Anh có vẻ buồn anh nói tiếp:

-Tôi xin mạng phép nói, Tiểu Thư! Cô nên dừng lại mọi việc khi quá trễ! – Duy Anh là người cứu cô, anh đã thấy lúc hắc giết cô, anh không ngờ vì quá là đau đớn mà cô quên mất chuyện này, quên đi cũng tốt nhưng không ngờ, Tiểu Hân lại muốn giết nó, anh vì yêu cô nên mới chiều ý cô nhưng càng ngày anh càng thấy cô càng lúng sâu vào tội ác. Tiểu Hân nhìn anh hằng học nói:

-Người không có quyền nói vs ta như thế hiểu chưa?

-Nhưng.....- anh chưa nói hết cô đã đập vào bàn một cái rồi đứng lên bỏ đi, Duy Anh cũng không biết nên làm sao cho phải.

GTNV:

Phạm Duy Anh: Đẹp trai, giỏi kiếm đạo, giỏi bắn súng, là con của ông trùm buôn vũ khí, anh luôn giúp đỡ Tiểu Hân vì anh yêu cô ấy từ lúc cứu cô ấy

Phùng Châu Hân (Tiểu Hân): dễ thương, tốt bụng nhưng từ khi mất trí nhớ cô trở nên tâm độc và vô cùng tàn nhẫn, luôn tìm mọi cách để giành lại hắc, cô chính là nhân vật phản diện sẽ gây cho hắc và nó nhiều đau khổ đây!!! Cô ấy là thầy thuốc nổi tiếng về châm cứu, trị liệu.

77. Chương 15: Tiểu Hân! Kế Hoạch Bắt Đầu (1)

Sau khi chị Ý Mỹ tới khi tụi nó im lặng lạ thường, ngồi im không nhút nhát, thế mà Ý Mỹ vẫn cho tụi nó uống cái loại gì mà sảng sảng màu xanh, tụi hắc cũng bị ép uống nữa, uống xong tụi nó vận tươi tỉnh bình thường nhưng ngắt một cái là tụi hắc xỉu ngay tại chỗ, có phải tại tụi hắc quá yếu hay là do chưa bao giờ uống mấy loại thuốc như thế này, Ý Mỹ là nhà nghiên cứu về thuốc, cô ấy sáng tạo ra nhiều loại rất hử dụng như thuốc giả chết....Ý Mỹ sau khi thấy tụi hắc xỉu thì chỉ nói một câu rồi chạy mất tiếng:

-Chúc mấy em may mắn! – ý của chị ấy là sao? Không lẽ.....tụi hắc bị.....gì..hử? Tụi nó nhanh chóng đuổi theo Ý Mỹ nhưng thật là may mắn khi Ý Mỹ đã lên xe chạy mà bỏ mất đôi giày luôn. Đi lại vào nhà tụi nó thấy tụi hắc tỉnh lại ôm đầu, tụi nó nhanh chóng rót ôi người một ly nước, hắc là người nói trước:

-Thứ gì mà mắc ói quá vậy hử? – đưa ly nước cho nó hắc nói như thế, nó nhìn vào ly thì thấy chả có cái gì, đâu có gì mà phải mắc ói chứ, ly nước chỉ là nước suối thôi mà! Nó nhanh tay sờ vào trán hắc rồi sờ vào trán nó, nó phán một câu:

-Ấm đầu! – hắc nghe nó nói thì không thèm để ý mà phi thẳng lên phòng, đóng cửa một cái rầm và không thấy bước ra. Quân và Hạo cũng có những hành động tương tự như thế, chuyện gì đang xảy ra, tụi hắc bị cái gì vậy nè? Càng không thể ngờ hơn từ khi nó vào phòng thì hắc bắt đầu hằng học và có thái độ chán ghét sao sao ấy, thật bực mình mà tự nhiên hắc bị gì không biết nữa, nó lấy điện thoại gọi cho chị Ý Mỹ, thì điện thoại cứ tò tí te, tò tí te hoài, nó tắt máy thì một lúc sau có một tin nhắn gửi đến;

- Khoảng 5' sau là hết! Cứ bình tĩnh! – nó ngồi chờ hết năm phút thì bỗng chốc hắc trở lại bình thường, nó chớp chớp đôi mắt nhìn hắc, hắc nhìn nó không nói gì.

Việt Nam, 10h AM

Sáng sớm, làn gió tung bay màn cửa, từng ánh mặt trời len lỏi, trong một căn phòng phong cách Nhật, Tiểu Hân đã thức dậy, cô thay một chiếc kimono màu cam nhạt làm nổi bật màu da, lấy túi và cô bước ra khỏi nhà, trước khi đi cô còn nói:

-Đưa Minh Minh đi Nhật Bản! Qua đó rồi báo lại cho ta! Ta sẽ giao nhiệm vụ cho cô ta! – nói đoạn Hân bỏ đi, ngồi trong xe khoảng mấy tiếng cuối cùng cô cũng tới một ngôi nhà màu trắng là chủ đạo, bao quanh nhà được làm từ kính theo phong cách Châu Âu. Cô xuống xe tao nhã nhấn chuông, từ trong nhà một người phụ nữ bước ra, bà ta có nét đẹp của cái tuổi trung niên. Bà ta vừa gặp cô thì tươi cười nói:

-Tiểu.....Hân.....con.....con.....! – nói tới đây bà dường như ngắt lịm, quá kinh ngạc, quá giật mình, một người đã chết bấy giờ đang đứng trước mặt bà. Cô nhanh chóng đỡ bà vào nhà, để bà nằm

lên sofa, từ trên lầu một người đàn ông đi xuống, ông cũng có thái độ tương tự như người phụ nữ nhưng ông bình tĩnh hơn nói:

-Tiểu Hân? – cô gật đầu, cô không biết ba mẹ hân bị gì? Mỗi lần gặp cô là cứ thất thần sao ấy? Sau một lúc nói chuyện thì ba của hân hiểu được là Tiểu Hân bị mất trí nhớ, nhưng chỉ mất lúc bị giết thôi rồi và Tiểu Hân còn dấu một bí mật nữa, ông thấy hiện tại bây giờ cô cũng không gây nguy hiểm cho ai nhưng cần đề phòng cẩn trọng. Tiểu Hân nhìn ba hân nói:

-Anh Bảo đã kết hôn rồi hả bác? Sao anh ấy lại bỏ con thế bác? – ba hân đang xoa xoa đầu vì ông khó mà chấp nhận cái sự việc này, mẹ hân thì từ từ tỉnh lại, bà liền níu lấy cánh tay ba hân nói:

-Tiểu Hân.....Tiểu Hân.....- bà tưởng cô đã về nên định nói ra thì cô đã lên tiếng:

-Con sao bác? – bà giật thót mình, mặt tái xanh nhìn cô, cô cười vs bà một nụ cười như ánh nắng mùa xuân nhưng nó chưa đọng một thứ gì đó u ám ở đây, ba hân liền nói:

-Ừm.....Con về nước, rồi con có biết ba con.....- Tiểu Hân dù mất trí nhớ nhưng cô biết ai là người giết ba cô vì trong lúc cô đi tìm lại ba thì cô đã nhìn thấy cái cảnh tượng ba cô bị giết thê thảm như thế nào, thứ nhất cô về đi để giết người đã giết ba cô, thứ hai cô về đây là giành lại hân, chỉ bấy nhiêu thôi! Nhưng vì cô biết nó cũng là người muốn giết ba cô nên suy cho cùng cô chỉ cần giết Thư – vợ của Bảo là có thể giải toả mọi sự việc, một mũi tên trúng hai con nhạn. Cô sẽ cho nó biết thế nào là đau khổ!

78. Chương 16: Tiểu Hân! Kế Hoạch Bắt Đầu! (2)

Tại một sân bay ở Nhật, từ trong cửa khẩu bước ra một cô gái nhỏ nhắn, mắt màu hổ phách, mái tóc highlight màu trà và màu tím nhạt, cô gái vô cùng xinh đẹp và dễ thương nhưng gương mặt thì lạnh lùng băng giá, theo sau cô là một chàng trai có mái tóc nâu bông bông và trên người một bộ âu phục màu đen và người đó là Duy Anh, cô gái là Hà Minh Minh – em họ của nó. Duy Anh và Minh Minh đi tới một chiếc xe màu đen, vào xe ngồi, Duy Anh nói:

-Minh Minh! Cô biết ai là kẻ thù của cô chứ? – Duy Anh muốn chắc chắn loại thuốc đó có hiệu quả hay không? Sau khi Minh Minh uống thì cứ y như búp bê, không nói không rằng cho tới ngày hôm nay thì nói được đôi ba câu, mà câu nói đầu tiên lại là Hà Minh Thư! Cô gái nhỏ trả lời:

-Biết! Là Hà Minh Thư! – cái gì thế này? Sao lại là nó? Có phải loại thuốc đó đã gây tác hại cho Minh Minh? Thật ra từ khi Minh Minh uống loại thuốc đó thì Tiểu Hân lúc nào cũng vào phòng của Minh Minh và nhồi nhét vào đầu cô nhiều thứ, như là cha mẹ Minh Minh đã chết, và cha mẹ cô bị xác hại và người làm điều đó là Minh Thư chị ruột của Minh Minh, và còn nhiều thứ mà Tiểu Hân nói sai sự thật, và sau khi nghe xong thì Minh Minh thật sự rất hận nó, cô không hề biết sự thật vì loại thuốc đó khiến con người mất trí nhớ nên những điều mà Tiểu Hân nói, Minh Minh điều cho là sự thật! Về tới ngôi biệt thự xa ngoại ô, Duy Anh liền nói:

-Cô bắt đầu kế hoạch được rồi đó! – Minh Minh gật đầu rồi đi thẳng lên phòng.

Chiều, ánh nắng khuất dần sau núi, tại nó 3 đứa tản bộ trên vỉa hè, nơi có đông đúc người qua lại, nó bây giờ đang rơi vào trầm tư, nó đi mà như người mất hồn, mọi thứ rắc rối có lẽ vẫn chưa dừng lại tại đây thì phải, mọi thứ có thể chỉ mới là bắt đầu. Nó đang đi thì trúng một cậu bé đang chạy theo bóng bay, nó liền nhảy lên chộp lại dây bong bóng đang bay, nó trả lại cho cậu bé rồi nói:

-Đừng làm mất lần nữa nhé! – nó đưa cho đứa bé và tự dưng nó lại mỉm cười, nó hiểu rồi nên trân trọng những thứ trước mắt, nên cố gắng giữ gìn đừng để cho nó biến mất lần nữa. 2 con bạn nhìn nó rồi nói:

-Nè! Đi ăn sushi không? – nó liền gật đầu. Cả 3 cùng nhau đến một quán ssi nổi tiếng và đánh chén ở đó. Còn về phần tụi hân thì sau khi trở lại bình thường thì liền tiếp nhận được một cuộc gọi của ba hân, hân sau khi nghe được những lời ba hân nói thì chợt im lặng bất thường, trên môi nở một nụ cười quỷ dị, hân nói vs 2 thằng bạn:

-Tao nghĩ mọi thứ lại trở nên rắc rối rồi – 2 thằng bạn ngu ngốc nhìn hân, chuyện gì? Mà cái gì rắc rối mới được chứ? Quân và Hạo chợt thông suốt gì đó rồi nói:

-Tiểu Hân? – hân gật đầu có lẽ bây giờ cô ấy hành động rồi nhưng mà sao lại nhấm vào ba mẹ hân, khó mà biết được ý đồ của Tiểu Hân đây.

Ba mẹ hân đang ngồi nhìn Tiểu Hân như là nhìn người ngoài hành tinh không bằng, cô nhìn 2 người cười nhếch mép không cho ai thấy, cô giả vờ làm rớt ví xuống đất, rồi còn cố đẩy chiếc ví lại chỗ ba hân, mặt thể hiện hồi lỗi khinh khủng, cô nhỏ nhẹ nói:

-Xin lỗi bác! Nhưng bác có thể lấy ví giùm con không? – ba hân gật đầu, ngay cái lúc mà ba hân vừa cúi xuống thì cô liền lấy đặt tay lên đầu ba hân nhưng chưa đụng và cô làm trong tích tắc không cho ai thấy, cô mỉm cười hoà nhã cảm ơn khi ba hân đưa cho cô chiếc ví, và thật kỳ lạ sau khi mà nhặt ví xong thì ba hân cảm thấy đầu đau nhức dữ dội, và vô cùng mệt mỏi, ba hân liền đi lên phòng. Mẹ hân liền đi theo thì cô nói:

-Bác ấy sẽ không sao đâu? Con sẽ gọi bác sĩ ngay! – mẹ hân vẫn đi lên phòng, cô vẫn không cảm thấy bất mãn mà còn nói:

-Để con rót nước cho bác! – mẹ hân đang lo cho chồng nên cũng không để ý đến hàm ý trong câu nói, cô nhanh chóng đi vào bếp rót ly nước suối ẹ hân, trong lúc không còn ai trong bếp cô liền lấy một tờ giấy nhỏ màu vàng nhạt gói cẩn thận, cô bỏ thứ trắng trắng dạng bột nhuyễn vào ly nước rồi khuấy đều, sau đó cô đi lên phòng và ẹ hân uống, đưa tận tay bà, rồi còn khuyên nhủ bà, đợi khi bà uống xong, cô liền nói:

-Bác sao rồi ạ? – lời nói nhã nhặn vô cùng lễ phép, theo như bình thường thì mẹ hân sẽ cảm ơn rồi tìm cách đuổi khéo cô đi thế mà lần này không, hoàn toàn không, bà nắm lấy cánh tay cô nói:

-Haizzzzzz.....Phải như con về sớm thì con đã là con dâu của ta rồi! – bà vô cùng thích Tiểu Hân, chuyện gì đã xảy ra? Không phải mẹ hân rất thích nó sao? Sao bây giờ lại thích Tiểu Hân chứ? Thứ thuốc mà Tiểu Hân ẹ hân uống là gì? Và thứ khiến ba hân bất tỉnh là gì? Chờ rồi biết! Nhưng cái này còn lâu mới bật mí nhé!!!

Chủ nhật rảnh nên viết tặng mấy bạn thêm một chap nữa...Hihi

79. Chương 17: Tiểu Hân! Kế Hoạch Bắt Đầu! (3)

Tiểu Hân thăm mỉm cười, cô nhỏ giọng nói:

-Bác trai bị thế này, bác nên gọi anh Bảo cùng vợ về đi bác! – mẹ hân gật đầu, mẹ hân liền nhanh chóng gọi cho hân, sau khi hân nghe xong thì giật mình mà rớt cả chiếc điện thoại trên tay, hân nhanh chóng chạy đi mua vé máy bay nhanh nhất có thể, nếu không sẽ chậm trễ mất, trên đường đi hân mượn điện thoại Hạo và gọi cho nó:

-Alô! – nó miệng vừa nhai susi vừa nói chuyện điện thoại, hân liền nói:

-Em đi ra sân bay.....Tút.....Tút- tiếng điện thoại bị ngắt từ bên hân vì điện thoại của Hạo hết pin, của Quân cũng tắt nguồn, cái điện thoại của hân thì bị vỡ tan tành, nó nghe hân nói mà chả hiểu, tự nhiên kêu nó chạy ra sân bay làm gì? Kêu nó về hay sao? Nó nhanh chóng tắt điện thoại rồi chạy ra sân bay, Trang và Trúc cũng nhanh chóng chạy ra sân bay, nó ngoắc tay kêu một chiếc taxi ven đường, chiếc taxi này có vẻ lạ hơn những chiếc xe khác vì chiếc xe có màu rất đẹp, từ trong xe bước xuống một cô gái có mái tóc màu highlight màu trà và tím, nói tới đây chắc ai cũng biết người đó chính là Minh Minh. Minh Minh đi lại chỗ nó gỡ bỏ kính ra, nó nhìn Minh Minh mà trợn mắt, nó nhớ là Minh Minh mất tích mà, vậy chuyện này là sao? Minh Minh mỉm cười nhìn nó nhưng ẩn sâu trong nụ cười đó là sự khinh bỉ tột độ, Minh Minh nói:

-Chị Thư! Chị khoẻ chứ? – nó nhìn Minh Minh mà quên mất việc quan trọng là đi tới máy bay để về .

Tại sân bay hân đang sốt ruột, hân hết nhìn đồng hồ lại nhìn ra cửa sân bay, đi qua đi lại rồi ngồi xuống rồi lại đứng lên và đi tới đi lui. Hân đang chờ nó, hân tin nó sẽ tới dù hân chưa nói hết, hân càng ngày càng mất kiên nhẫn nhưng anh vẫn cố đợi nó cho tới khi:

“ XIN THÔNG BÁO CHUYỂN BAY TỪ NHẬT TỐI VIỆT NAM SẼ KHỞI HÀNH SAU NĂM PHÚT NỮA. XIN NHẮC LẠI CHUYỂN BAY TỪ NHẬT TỐI VIỆT NAM SẼ BAY SAU NĂM PHÚT NỮA”

Tiếng nói phát ra khiến hấn bực mình nhanh chóng đi vào trong mà không cần chờ đợi nó nữa, Quân và Hạo cũng đi vào.

Tụi nó đang đứng trước vỉa hè nhìn Minh Minh không chớp mắt, chợt Trúc reo lên:

-Ê! Tới sân bay! Tới sân bay! – tụi nó choàng tỉnh, tụi hấn nói phải tới sân bay gấp mà, nhưng mà nó cũng không thể bỏ Minh Minh ở đây, nó cần tìm hiểu mọi chuyện, nó tin chắc sau khi nó về nó mà giải thích thì thể nào tụi hấn cũng thông cảm mà bỏ qua, vs suy nghĩ đó nó nhanh chóng lôi Minh Minh về nhà và hỏi chuyện. Vừa vào tới nhà nó đã hỏi:

-Chị nghe nói em bị bắt cóc mà! Nhưng ba mẹ em.....- nó cảm thấy thương con bé bao nhiêu, mới tí tuổi mà đã.....Minh Minh thì nghe nó nói mà cứ y như nó đang chăm chọc Minh Minh vậy, nghe nó nói mà Minh Minh tức giận nhưng cố nặn ra nụ cười nói:

-Chuyện đã qua mà chị! – nó nghe Minh nói mà thương tâm hơn, còn Minh Minh thì càng nhìn càng ghét nó, nó chính là người giết ba mẹ Minh mà còn ra vẻ, nó nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Minh rồi nói:

-Đừng lo chị sẽ tìm ra người đó mà! – Minh Minh nhìn nó thăm độc cô nghĩ: “ Đồ giả nhân giả nghĩa, giả mèo khóc chuột, Phi, tui mà nghe lời chị thì tui sẽ không còn cơ hội mà giết người đã giết ba mẹ tôi”, Minh nắm lại tay nó nói:

-Em cảm ơn chị! – Trang và Trúc cứ nhìn Minh Minh suốt vì từ ánh mắt của cô gái này có gì đó khác thường. Nói chuyện một hồi thì tụi nó muốn Minh Minh ở chung nhưng Minh Minh từ chối, tụi nó chiều ý, khi Minh Minh gửi sdt cùng địa chỉ nhà ở thì tụi nó tạm biệt Minh, và nhanh chóng mua vé máy bay đi về .

Tụi hấn đang ngồi trên máy bay mà không ngừng thất vọng về tụi nó, tại sao tụi nó lại không ra? Tụi nó làm gì mà không đi ra sân bay chứ?Sau khi xuống sân bay, hấn nhanh chóng chạy về nhà, hấn chạy nhanh vào phòng, nhìn ba nằm trên giường gương mặt nhợt nhạt hấn vô cùng hốt hoảng, ba hấn cách đây mấy tiếng còn bình thường mà sao giờ lại.....hấn ngồi kế ba mình, nắm lấy tay gầy gò của ông, hấn nói:

-Ba! Ba thấy sao? – ông muốn nói gì đó nhưng không nói nên lời, lời nói bị chặn ngay cổ họng khiến ông cứ ứ ở không thôi,hấn nhìn ba nằm đó mà nói:

-Ba yên tâm! Con sẽ tìm bác sĩ tốt nhất trị cho ba! – từ ngoài phòng, mẹ hấn bước vào gương mặt đầy nước mắt bà khóc rất nhiều, từ ngày hôm qua ông ấy còn bình thường nói chuyện bình thường và bác sĩ nói không có gì lo ngại nhưng sau vài giờ thì ông ấy không nói được nữa. Bà yếu ớt đi lại chỗ ba hấn, hấn định đi lại đỡ thì có một giọng nói vang lên:

-Bác! Để con đỡ bác đi! – giọng nói của người con gái mà 8 năm nay hấn không hề nghe, tụi hấn đồng loạt nhìn ra ngoài cửa, vẫn gương mặt ấy, vẫn hình dáng ấy, vẫn chiếc kimono, nhưng sao mà thấy rung rợn quá!

80. Chương 18: Võ Kịch Hoàn Hảo!!!

Tụi hấn nhìn người con gái đó cố nặn ra một nụ cười tươi nhưng sao nụ cười đó gượng gạo quá, hấn nói:

- Tiểu Hân.....Em.....- giọng nói ngắc quảng mà không thốt nổi nên lời, cứ mở miệng ra là thấy có gì đó nghẹn ở cổ họng. Tiểu Hân đỡ mẹ hấn ngồi xuống ghế rồi quay sang nhìn hấn, chạy tới ôm hấn một cái khiến hấn đã bất động nay càng bất động hơn. Tiểu Hân nhìn hấn rồi lại nhìn dáo dác nói:

- Em nghe nói anh kết hôn rồi vậy.....chị dâu đâu anh? – Quân và Hạo nghe thấy thế mà không khỏi giật mình một cái, “chị dâu đâu anh?” nghe cứ y như Tiểu Hân là em gái hấn không bằng, nhìn gương mặt có chút gì đó khác thường của Quân và Hạo, Tiểu Hân cười rồi giả lã nói:

- Em chỉ thối mả thế thôi chứ em.....- nói một cách nhỏ nhẹ nhưng lại khiến hân điên máu hơn, hân đã gọi cho nó bằng điện thoại bàn mà nó vẫn không có tính hiệu, hân càng tức thêm nhưng hân vẫn cố tỏ ra bình thường nói:

- Ừm.....Chút về! – câu nói nghe có vẻ như là do dự lắm ý. Tiểu Hân nói:

- Anh à! Bả gá buồn lắm đó anh! – nắm lấy bàn tay hân, Tiểu Hân giọng buồn khổ, cô còn tô điểm cho vở diễn của mình thêm vài giọt nước mắt, ánh mắt mang mác buồn kèm theo sự lo lắng trong ánh mắt của Tiểu Hân khiến người khác khó lòng mà không an ủi cô ấy, hân lấy tay nắm lấy tay Hân (an ủi thôi!), hân biết là cô mất trí nhớ, hân bây giờ cũng không cần phải giết Hân nữa, hân sẽ bù đắp lại cho Hân vì những gì hân làm trong quá khứ, hân sẽ chăm sóc cô và coi cô như một người em gái, hân nói:

- Bình tĩnh đi! Anh sẽ mời bác sĩ nổi tiếng để chữa trị cho bả! – Tiểu Hân nghe hân nói thì gật đầu lia lịa, cô gạt đi dòng nước mắt giàn giụa trên mặt nói:

- Em mong bả sẽ sớm khỏe! – nói thế thôi chứ cô đang vui mừng trong lòng, loại thuốc mà cô kim tiêm bả hân không phải muốn trị là có thể trị, cô là một người chuyên về thuốc và nhất là những loại cây thuốc quý, những loại đó rất khó để trị và muốn trị thì tìm cũng rất khó khăn, cô chỉ muốn tống khứ bả hân đi thật xa để cô có thể tiếp tục kế hoạch của mình. Nói chuyện vs bả mẹ một lát thì tụi hân xuống phòng khách, mẹ hân thì bị hân bắt ép phải nghỉ ngơi nên trên phòng bả hân bây giờ chả có ai cả. Tiểu Hân đi theo tụi hân nhưng giữa chừng thì nói quên đồ trên phòng bả hân và vọt lên lại, tụi hân cũng chả để tâm vì tụi hân không nghĩ cô sẽ hại bả hân, vì thấy cô mất trí nhớ nên không đoán ra, và cũng vì tụi hân quên mất người đã từng muốn giết nó là ai. Tiểu Hân trở về phòng bả hân, nhìn ông nằm trên giường đôi mắt mở to nhìn ra cửa sổ, miệng cứ mấp mái như muốn nói gì đó vs Tiểu Hân, Tiểu Hân lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, trong chiếc hộp có một cây kim, cô đưa lên trước mặt bả hân rồi nói:

- Loại thuốc này khó mà tìm ra, đây không phải là độc đầu, ông đừng có lo, nó chỉ là một loại khiến ý thức của ông mất dần theo thời gian! Ông cứ từ từ mà hưởng thụ đi! Hahahahahahaha- tiếng cười vang vọng cả phòng thể mà chả ai nghe vì đây là phòng cách âm. Bả hân nghe xong thì cứ nói gì đó nhìn gương mặt vô cùng tức giận, cô nhìn ông rồi nói:

- Ông có nói cũng chả ai hiểu đầu! Tôi sẽ từ từ hành hạ vợ của ông cho tới khi bà ta chết! Tạm biệt! – Bả hân càng thêm kích động, ông thở gấp gấp, hơi thở có lẽ gần như đứt quãng, cô nhìn ông mà thấy đáng thương, cô dùng một loại kim tiêm, là thuốc an thần khiến ông tỉnh tâm lại, cô nói:

- Ông chưa chết được! Vở diễn còn dài! Không có ông sao nó thành công hả? – nói rồi cô bỏ đi, bước ra khỏi phòng cô nước mắt đã đầy cả khuôn mặt, hân nhìn thấy thì liền hỏi:

- Em sao vậy? – cô thút thít, khóc to hơn rồi gục vào vai hân khóc nức nở, tiếng khóc càng ngày càng lớn, hân vỗ vai cô an ủi, Quân và Hạo thì chợt nhớ cái gì đó rồi thì thầm vs nhau:

- Là cô ta mà- Quân cũng gật đầu đồng ý, Hạo chợt nhớ tới viên đạn mà nhớ tới vụ việc cô đã từng muốn giết nó, có khi nào cô ta từ này tới giờ giả vờ đóng kịch hay không vì trong ánh mắt có phần gì đó không bình thường, nhưng điều kì quái là tại sao hân lại quan tâm Tiểu Hân hay là có gì đó hân muốn dấu Quân và Hạo hay là hân đã quên người muốn giết Thư? Hân đang cố ý làm cái gì? Đầu óc hân bị gì rồi? Cô khóc trên vai anh, rồi nói nghẹn ngào trong tiếng nấc:

- Bả anh.....bả anh! – hân nhủ mà không cho ai thấy, hân đỡ gương mặt của cô lên rồi nói:

- Bả anh sẽ ổn mà! – cô gạt đầu nhưng tiếp tục khóc, tiếng khóc nức nở và dữ dội hơn, trong khi đó ngoài cổng một chiếc xe màu đen chạy vào, 3 cô gái xinh đẹp chạy vào nhà, vừa mở cửa chính ra nhìn thấy cảnh tượng trước mắt nó không khỏi hoảng hồn! Cô gái đó là ai? Sao hai người ôm nhau? Nó bị cấm sừng rồi à? Nó đứng chết trân tại chỗ không còn muốn bước thêm bước nào nữa, Trang và Trúc cũng bất ngờ nhìn cảnh tượng khó coi này!

81. Chương 19

Nó buồng lỏng hai tay để chiếc ví trên vai từ từ trượt xuống đất, tiếng động của chiếc ví chạm đất khiến tụi hân quay đầu nhìn lại, càng này nó càng nhìn hân, tiến lại hân mà không quan tâm tới chiếc ví luôn, nó

đi tới hỏi một câu chả liên quan gì tới khung cảnh nó vừa chứng kiến lúc nãy:

-Ba sao rồi anh? – giọng nói không lạnh băng, không hững hờ, không giận dữ hay có chút nào khác thường chỉ là một giọng nói nhẹ nhàng và có chút ấm, hần đứng hình tại chỗ nhìn nó trân trân rồi mới mấp má nói:

-Ừm.....! – hần vừa nói thì từ trên lầu có tiếng bước chân vang lên kèm theo đó là một giọng nói nghiêm nghị vang lên:

-Cô là con dâu mà bây giờ mới về à? – nó nhìn mẹ chồng mà phát cười, bà hôm nay có vẻ lạ nhỉ hay bà đùa nó nhưng không nó nhìn ánh mắt bà hăng lên vẻ chán ghét, nó đã làm gì mà khiến bà có thái độ khó chịu đó chứ? Nó nhìn sang cô gái có mái tóc đen dài mặc chiếc kimono, mẹ hần lại lên tiếng:

-Lúc cô không ở đây không nhờ có Tiểu Hân thì tôi chết rồi! – nó nghe lời nói sắc bén của mẹ hần mà không ngừng suy nghĩ, nó đã làm cái gì mất lòng bà à? Nó thường rất yêu thương bà, và bà cũng rất quý nó, sao hôm nay lại.....? Nó cũng không phải kẻ không biết ứng xử nó liền nói:

-Con không về kịp là lỗi của con nhưng con về trễ để đi tìm bác sĩ ạ? – giọng nói lễ phép nó vang lên, mẹ hần nghe nó nói thì đi từng bước xuống chỗ nó, Trang và Trúc ngay lúc đó liền mở cửa cho vị bác sĩ đó vào, một thân áo trắng bác sĩ già bước vào, ông đã có 50 năm kinh nghiệm về những triệu chứng hôn mê, bất tỉnh.....v.....v. Ông bước vào tay cầm theo hộp y tế, ông nói:

-Tôi là bác sĩ Lưu Hùng Mạnh!! – “ Lưu Hùng Mạnh ” là một người rất nổi tiếng, ai mà trong ngành khi nhắc tới tên ông họ đều biết, và bà Phùng (mẹ hần) cũng không ngoại lệ, bà vừa nghe tên ông thì cười tươi rồi nhanh chóng dẫn ông lên phòng. Sau khi khám xong ông nói:

-Ừm! Cái này là một loại thuốc gây mất ý thức, thành phần tôi thấy khá phức tạp nên tôi cần thời gian để tìm cách điều trị! – nghe nói thế bà Phùng khóc như mưa, cuối cùng vẫn không tìm ra cách chữa. Rồi vị bác sĩ đi ra, nó cũng đi theo rồi nói:

-Những lời chú nói lúc nãy là thật? – ông bác sĩ gật đầu, nếu liên quan tới mấy việc thuốc thì người có thể cứu ba hần chỉ có 1 người, và người đó là.....Ông bác sĩ ra về, Tiểu Hân sau một lúc muốn ở lại nhưng bị vợ chồng Trúc & Hạo, Trang & Quân, tìm cách đuổi khéo về, Tiểu Hân uất ức định không về nhưng bị nó nói một câu tức quá mà phải về:

-Nhà mình còn đủ cơm không ta? – câu nói của nó khi đuổi Tiểu Hân về.

Phòng khách, nơi có đèn chùm toả sáng căn phòng, chiếc sofa cao cấp chứa tụi nó và tụi hần, ngồi lại đàng hoàng nó mới lên tiếng:

-Ai? – chỉ một từ duy nhất và thêm vào đó giọng nói không có cảm xúc nào luôn, nó giận rồi, giận thật rồi, giận lắm rồi! Thấy tình hình có lẽ căng nên hần liền giải thích:

-Là Tiểu Hân! Cô ấy là người mà anh đã yêu cách đây 8 năm! – nghe tới đây, ly trà trên tay nó đặt mạnh lên bàn, hần muốn cái kiếu “ Tình cũ không rữ cũng đến à?” Định nói là cô ta tự động ôm hần rồi hần cũng tiện tay mà ôm cô ta? Được! Nếu mà hần nói thế thì coi như nó đã tin lắm hần vậy!

-Tiếp! – hần thấy nó có hành động này thì biết nó đang giận lắm đây, hần nói:

-Và cô ta cũng là người anh đã giết cách đây 8 năm! – nghe tới đây, tụi nó đồng loạt nhìn tụi hần không chớp mắt, hần đang nói gì thế? Tụi hần đồng loạt nói:

-Sự thật thì cô ta phải chết cách đây 8 năm! – tụi nó càng ngày càng nghiêm túc càng nhìn sâu vào mắt tụi hần, tụi hần không hề nói dối, vậy là cô ta là ma chắc? Sao được cô ta đứng sờ sờ trước mặt tụi nó ngay mấy phút trước, nó nói:

-Là sao? – tụi hần bắt đầu kể lại câu chuyện quá khứ của 8 năm trước. Nghe xong câu chuyện, nó chợt im lặng một cách lạ thường, nó không nói một câu nào nữa, tay để lên cằm nó mới nói:

-Vậy là cô ta phải chết rồi! – nghe tới đây hần mới kể tiếp về vấn đề mà ba hần đã nói trong điện thoại, tụi nó ráp toàn bộ những sự việc xảy ra gần đây và cho ra một kết luận: “Cô ta là người đứng sau tất cả mọi

chuyện nhưng mà tụi nó không có chứng cứ xác minh”. Hắc thâm dò tình hình coi nó có hết giận chưa, hắc hỏi:

-Vậy.....Em hết giận anh chưa? – nó mỉm cười, một nụ cười duyên, một nụ cười đẹp làm hắc hiểu rằng nó đã tha thứ nhưng cuối cùng nó lại nói: - Chưa! Hoàn toàn chưa!!!!!!! – hắc buồn rầu nhìn nó, nằng nể nó, dỗ dành nó, dụ dỗ nó và cuối cùng nó vẫn mặt lạnh vs hắc (t/g: Anh sẽ còn khổ dài dài bởi bàn tay của em.....hahahaha)

Ngày mai mình bận cả ngày nên chap này post bù cho ngày mai!!!!

82. Chương 20: Phá Hoại Tình Cảm!!!! (1)

Sáng sớm, ánh nắng buổi sớm xuyên qua từng màn cửa, ánh nắng không gay gắt, không quá chói, nó ấm áp, nó nhẹ nhàng và giúp ta có cảm giác dễ chịu khi hưởng thụ buổi sáng sớm bởi những ánh nắng mai. Tiếng gió vi vu thổi bay màn cửa màu lam mỏng tang, nó – Hà Minh Thư đã tỉnh dậy bởi một tiếng nói cao cao tại thượng và người đó là mẹ hắc, nó che miệng vì trợn buồn ngủ khiến nó không ngừng ngáp lên ngáp xuống, ấy thế mà mẹ hắc lại nói:

- Là một người con dâu con nên thức sớm biết chưa? Phải biết chăm sóc bữa ăn cho chồng và gia đình chồng, con nên biết bữa sáng là quan trọng nhất trong ngày. – mẹ hắc từ từ thuyết giáo nó mấy cái mớ gì mà nhiệm vụ con dâu gì gì đó, nó thực sự không biết là mẹ hắc bị cái gì nhưng chắc là có một thứ gì đó tác động lên bà nên bà mới thế, nó cũng không chấp nhứt bà những gì bà nói nó đều làm từ A tới Z không thiếu không thừa, nhưng nó vẫn bị mẹ hắc kè kè sau lưng nhắc nhở từ lý từ trí khi nó làm sai. Khi nó vào bếp nấu ăn thì nhìn thấy một sinh vật không mấy lạ mặc chiếc kimono cách điệu, nhìn từ phía sau nó cũng biết là ai rồi, cảm giác chán ghét sộc lên não, nó cực kì ghét cái người này, mẹ hắc nhìn thái độ của nó thì nhú mày nói:

- Con có ý kiến gì? Tiểu Hân nó tốt bụng qua đây giúp con nấu bữa sáng cho thằng Huy Bảo, con có thái độ đó là sao? – nghe mẹ hắc nói nó càng ngày càng tức, nó là con dâu mà sao bà không bình nó mà lại.....Tiểu Hân – cô nàng giả tạo quay sang nó vs ánh mắt thân thiện, và một nụ cười vô cùng tươi tắn, cô nói vs giọng vô cùng hồi lồi nói:

- Dạ! Tất cả là tại con! Nếu con không qua đây thì chị dâu sẽ không như thế! Con thật có lỗi! Con.....- cô đang nói, ánh mắt tội lỗi bị thương, mẹ hắc thấy vậy liền đẩy nó sang một bên chạy lại bên Tiểu Hân, nắm lấy tay cô rồi mẹ hắc nói:

- Tiểu Hân! Con không có lỗi, lỗi là tại con dâu bác nó không có biết phép tắc, haizzz.....phải như lúc trước con là con dâu bác thì.....- nghe tới đây máu của nó hoàn toàn dồn vào não, nó nóng lăm rồi, nó có làm gì mà mẹ hắc nói nó có lỗi chứ, nó đang định bỏ đi thì mẹ hắc lại nói:

- Nếu cô muốn đi thì cứ mà đi! – nó nghe xong thì cười nhạt một cái, đúng! Nó có gì mà phải đi! Nên nhớ nó là vợ chính thức của hắc, nó là người mà hắc muốn lấy, nó có gì mà phải sợ, nó có gì mà phải đi! Nó quay sang rửa rau, nhìn từng lọn rau xanh mượt động sương sớm, nó tự mình nhạt rồi lại rửa, ngay lúc đó Tiểu Hân cũng muốn làm nên đưa tay về phía rửa rau nói:

- Để em làm cho chị! – nhìn cô nàng hoà nhã nói, nó cũng nhẹ nhàng nói:

- Như vậy sao được! Chồng chị sẽ vui hơn khi chị làm – nghe tới hai cái từ “ chồng chị” thì Tiểu Hân tức điên lên nhưng cô cố kiềm lại nói:

- Em muốn giúp chị một tay cho nhanh ý mà! – thấy 2 người hoà nhã vs nhau nên mẹ hắc đi ra ngoài phòng khách, thế là trong bếp chỉ còn lại nó và Tiểu Hân, Tiểu Hân nhìn nó, nó nhìn Hân, 4 mắt nhìn nhau là muốn đập, thật là nó muốn nhào vào đập vào cái bản mặt giả tạo của cô ta, cô ta chọc tức nó thì đừng trách nó độc ác, nó nói:

- Em không cần giúp đâu! Chồng chị chỉ muốn tự tay chị làm hơn! – lại là từ chồng chị, nó đang muốn Tiểu Hân tức lên mà, đúng như dự đoán Tiểu Hân tức muốn ói máu, nó thì vẫn nhàn nhã lấy rau ra rửa,

rồi chiên trứng, nướng bánh mì, pha sữa. Nhưng chợt tiếng của Tiểu Hân vang lên cả nhà, hân đang ngủ mà phải hốt hải chạy xuống:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! Đau quá! – cô gái giả tạo còn nước mắt ngấn nước mắt dài đầy cả mặt, cô tỏ ra đau đớn tột cùng, nó nghe Tiểu Hân la mà vẫn đứng đờ vì cô ta có đau thật đâu, ngay lúc này cô ta tự động đi lại cái chảo đang nóng, và tự giả bộ đụng tay vô chảo, nó có làm cái gì đâu và lại cô ta tự làm thì tự chịu bày đặt la ó làm cái gì, nó tin chắc mẹ hân không tin thì còn có hân tin nhưng có phải nó.....đã lắm. Người đầu tiên la nó không phải mẹ hân mà là hân, hân quát lớn:

- Tiểu Hân em sao vậy? Thử! Sao em không giúp cô ấy mà còn đứng đờ ở đây? – nó nhìn hân, có phải hân đang la nó hay không? Có phải nó mới bị hân quát? Có phải nó là người sai đâu chứ, nó vẫn giữ quan điểm của mình, nó nói:

- Cô ta làm thì cô ta chịu! Em có làm gì đâu! – hân bị quái gì không biết? Nó nhìn hân mong hân hiểu nó nhưng nó chỉ nhận lại cái nhìn không mấy thân thiện của mẹ cùng tiếng nói của hân trách mắng nó:

- Em đang nói khùng điên gì vậy hả? Anh rất thất vọng về em! Tiểu Hân! Em đưa anh đi bệnh viện! – hân nhanh tay đưa Tiểu Hân đi bệnh viện, trước khi đi cô ta còn quay lại cười đắc ý vs nó. Nó gục xuống sàn, nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra? Mong chuyện đó là mơ!!!

Hôm nay được nghỉ học thêm nên mình post luôn, rảnh quá mà!!

83. Chương 21: Phá Hoại Tình Cảm!!! (2)

Mọi chuyện xảy ra như một thước phim quay chậm trong đầu nó, nó nhớ cái ánh mắt thất vọng của hân nhưng nó đã làm gì khiến hân thất vọng chứ? Cô ta là người làm sai thì cô ta chịu nó có làm gì đâu chứ? Một lúc sau mẹ hân bước vào nhà, hân thì đi đằng sau đỡ Tiểu Hân, hân không dám nhìn nó luôn vì lúc này mới thức trong mơ màng nên nhận định sai lầm, người bị thương là Tiểu Hân thì có gì mà đáng lo ngại chứ? Có khi cô ta tự làm cũng nên, tự nhiên đi chửi vợ mình làm gì bây giờ tội càng thêm tội khó mà khiến nó tha thứ đây. Mẹ hân ngồi xuống ghế nói:

-Cô làm gì mà Tiểu Hân ra nông nổi này! – hân nhìn nó thấy nó gục mặt không nói, mẹ hân không nhận được câu trả lời nên mới ngược lên nhìn nó nói:

-Cô làm vậy không thấy mình rất ác độc à? – nó lại không lên tiếng, mẹ hân cứ như đọc thoại một mình ý, mẹ hân tức giận nhưng cũng không làm gì nói được vì có hân ở đây mà, sau khi mọi người đã đi hết chỉ còn nó và hân, hân mới đi lại nó nói:

-Anh xin lỗi.....là do anh.....anh xin lỗi mà! – hân khó mà nói thành lời bởi cái gương mặt lạnh hơn tiền của nó, nó nhìn hân nói:

-Anh đã từng nói gì vs em? Anh nói là anh thất vọng về em và em bây giờ cũng có cái cảm giác đó, em rất thất vọng về anh, anh không tin em, anh đâu có tin vậy thì đừng có xin lỗi! – nó ngồi bịch xuống ghế, nó thật sự thất vọng về hân, nó không tin là những gì nó làm trong mắt hân không ra cái gì cả? Hân đi cứu người khác quay lại trách móc nó. Hân muốn cứu ai thì cứu bây giờ nó chẳng quan tâm. (t/g: Giận luôn rồi!!!!!!)

-Vợ à! Em đánh anh cũng được! Chửi anh cũng được! Nhưng em đừng giận anh mà! – hân nói mà nó chẳng quan tâm, ngay cái lúc mà hân nài nỉ ý thì 4 người bước vào, nhìn cảnh tượng này thì liền dụi dụi đôi mắt rồi mở căng đôi mắt nhìn chằm chằm rồi sao đó là ôm bụng cười nghiêng cười ngả cười đủ kiểu, nó quay lại nhìn 2 con bạn chí cốt của mình đang làm trò hề, nó liền bật cười một cái rồi nói:

-Nè! Làm cái quái gì trong nhà tôi vậy hả? – Quân và Hạo đi lại chỗ hân vỗ vai hân nói một câu:

-Vừa chưa con!!! – hấn tức giận lấy gối ném vào hai thằng bạn, hên là hai người né được nhưng hai cái gối liền xông pha ra trận tiếp tục bay tới

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! PHÙNG NGÔ HUY BẢO! ANH ĐI CHẾT ĐI! – vừa nói nó vừa lấy gối lấy đồ vật gần chỗ nó chọi quyết liệt, nó tức giận muốn chết, sáng giờ toàn gặp chuyện gì không đâu, 4 người kia thì hết võ bàn rồi võ tay hết võ tay thì hò hét:

-Cố lên! Đánh đi! Chọi đi! Cố lên! – cứ la hét um sùm trời đất, haizzz.....lớn già đầu rồi mà còn làm như con nít ba tuổi không bằng, chợt nó nắm lấy bình hoa gần nó chọi một cái nó biết thế nào hấn cũng né nên chọi luôn, còn hấn thì muốn chiều ý nó muốn chọi thì cứ chọi và.....
“Bình.....Bóp.....choang.....bịch.....toảng.....toảng” nó hốt hoảng chạy lại nhìn máu từ trên trán trải dài xuống khuôn mặt, sao hấn ngốc vậy không biết né à? Nó đi lại vừa nói vừa xem vết thương:

-Nè! Sao ngốc vậy hả? Sao không né đi! – hấn mỉm cười nhìn, hấn nhìn cách nó lo lắng cho hấn thì không nên nổi niềm vui nên mới cười hấn nói:

-Thì em muốn chọi anh đâu dám né! – nó nghe hấn nói thì nguôi giận đi phần nào đó, mỉm cười một cái rồi băng vết thương cho hấn.

84. Chương 22: Hiểu Lâm! (1)

Vượt qua được sự việc đổ oan của Tiểu Hân gây ra cho nó, nó và hấn vẫn sống yên bình, cho tới một ngày nọ, một ngày không mưa không nắng, một ngày chỉ có gió êm dịu nhẹ nhàng và ngày hôm nay là.....là.....là.....BÍ MẬT. Nó mới thức đã bị 2 con bạn lôi đi như giấc, ngày hôm nay là ngày gì? Chuyện gì mà hai con bạn nó làm ghê thế không biết? Nó bị lôi đi mà không biết lý do nên mặt cứ hầm hầm, 2 con bạn cười nói:

- Đi shopping thôi mà! – nó thấy bức rồi nghe! Nghĩ sao kêu nó đi shopping vào sáng sớm chứ? Đúng là bức cái mình hết biết, nó ngồi tại một quán café ở tầng 3 TTTM, đang ngồi thì 2 con bạn chạy đi mất tiêu bỏ lại nó, nó cũng không nói gì vì ngày hôm nay hai con bạn nó toàn làm chuyện kỳ lạ. Nó ngồi nhìn xung quanh chán quá nên gọi điện cho hấn, rồi nhìn cái ngày nó mới chợt nhớ hôm nay là ngày mà.....nó thầm cười hai con bạn, đúng là bạn tốt. Nó gọi cho hấn, gọi hoài mà chả thấy ai bắt máy cả, nó định tắt máy thì chợt có người gác máy:

- Alô! Anh Huy Bảo đang bận gọi lúc khác đi! – giọng của một cô gái vang lên, kỳ thế? Chuyện gì vậy nè? Hấn nói vs nó là hấn đi công tác hôm nay về mà sao lại thành ra thế này? Cổ họng nó nghẹn đắng, nó không nói lời nào được, nó cố gắng giữ bình tĩnh nói:

- Xin hỏi ai đầu dây bên kia? – đầu dây bên kia cười một trận kinh bỉ nói:

- Tôi là bạn gái Huy Bảo! – nó nghe mà như sét đánh ngang tai, chuyện quái quỷ gì đây? Nó bức cái mình thì nghe giọng hấn nói:

- Hân Hân! Ai gọi vậy? – chính xác là giọng của hấn nó giật thót mình không tin vào tai mình, rồi tự nhiên máy tắt nó cũng không biết tại sao? Nó gọi lại nhưng không được, Hân Hân? Là ai? Không lẽ là Tiểu Hân nhưng cô ta là kẻ thù của nó mà sao hấn lại làm thế chứ? Nó bắt đầu suy nghĩ nhưng vẫn không tìm ra lối thoát nhưng mà nó nhớ lúc nãy nó có nghe tiếng nước chảy, không lẽ.....hấn.....phản bội nó? Không! Không thể nào như thế? Nó không tin! Nó chắc chắn hấn có chuyện gì thôi! Nó tự động đứng lên đi vòng vòng TTTM, đi khắp nơi trong khi đầu nó toàn là mớ hỗn độn, nó không muốn nghĩ nhiều và nghĩ sai cho hấn nhưng nó không thể không suy nghĩ, nó mong hấn sẽ không sa ngã, nó nhất định, hoàn toàn tin tưởng vào hấn. Nó đi khắp nơi, nó đi mà không biết nơi dừng rồi chợt nó nhìn thấy một cặp đôi, cô gái mặc chiếc Kimono màu vàng nhạt không mấy chói, mái tóc dài đen được búi cẩn thận, cô gái khoác tay một chàng trai lịch lãm có mái tóc màu tím, anh chàng mặc chiếc áo khoác bằng da, chiếc quần Jean bình thường, nó trợn mắt lên nhìn, nó đi nơi khác nó tin người đó không phải là hấn.....Nó quay đầu bước đi thì nghe giọng của hấn, giọng này là của hấn 100%, nó giật thoát người quay lại nhìn cặp đôi đó, nó run bần bật, tai nó ù đi trong thấy, nó nghe loáng thoáng những từ hấn nói:

- Nhẫn này.....hợp.....lắm! Chắc.....là hợp.....vsem! – nó nghe thấy thế thì không khỏi bàng hoàng, nó hoàn toàn bị lừa, nó thật vọng, chuyện gì vậy chứ? Nó đã làm gì sai mà hấn đối xử vs nó như thế? Mắt nó tối sầm lại, đầu nó choáng váng và rồi..... “Rầm” Nó ngã xuống sàn gạch lạnh, thân hình nhỏ bé nằm lên sàn gạch, Trang và Trúc sau một lúc thì tìm nó mới thấy, và khi thấy thì gặp nó nằm trên sàn, Trang và Trúc hốt hoảng, nhanh chóng đưa nó vào bệnh viện.

Còn về phần hấn vì tiếng nó ngã lớn nên hấn có đi lại xem nhưng lúc đó Tiểu Hân bên cạnh hấn nói:

- Anh à! Chị Thư sẽ thích kiểu này hơn! – cô đưa lên chiếc vòng tay màu trắng bạc được trang trí tinh xảo, hấn nhìn Tiểu Hân rồi nhìn lại chỗ đó thấy rất đông người nhưng mà hấn cũng không quan tâm ấy, hấn phải mua quà tặng vào ngày sinh nhật cho nó, vì muốn bí mật nên hấn mời Tiểu Hân đi mua để cho chính xác, vì lúc này Tiểu Hân thấy nó ngã nên cố tìm cách cho hấn dừng đi lại, hấn và Tiểu Hân cứ đứng chọn một thứ hợp vs nó.

Bệnh viện, trong một căn phòng màu trắng, một cô gái có gương mặt không mấy tươi tỉnh, nó ngồi dậy nhưng Trang và Trúc ngăn cản là đừng ngồi vì nó còn yếu, theo bác sĩ chuẩn đoán nó bị rối loạn tiêu hoá thôi nhưng vì nó dạo này ăn uống không điều độ thêm vào đó là lúc ăn lúc không nên xảy ra tình trạng này, chợt ánh mắt nó buồn man mác, nó khóc, từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, Trang và Trúc giật cả mình, hôm nay là sinh nhật nó sao nó lại khóc? Nó ít khi khóc lắm nhưng tại sao nó khóc chứ? Nước mắt càng ngày càng rơi nhiều khi nó nhớ cái khúc chính tay hấn đeo vòng tay cho Tiểu Hân thì nó hoàn toàn sụp đổ.

85. Chương 23: Hiểu Lâm (2)

Người ta nói là phúc không phải hoạ, là hoạ thì tránh cũng không khỏi, đúng là ngay lúc nó bị bệnh rối loạn tiêu hoá thế này mà mẹ hấn không hề lo lắng một tiếng, bà khi nghe Trang và Trúc gọi về báo tin bà còn nói thế này:

-Nó giả vờ hay đau thật đây? – nghe câu đó từ miệng mẹ hấn, nó càng ngày càng suy sụp, nó là một người mạnh mẽ nhưng không phải con người lúc nào cũng mạnh mẽ, nó cũng có lúc yếu đuối chứ, nó càng không muốn nghe nhưng mẹ hấn còn nói:

-Nếu nó có chết thì con trai tôi sẽ lấy Tiểu Hân! – Trang và Trúc liên tục nhìn qua nó, nó càng lúc càng khóc to hơn, nó không chịu nổi nữa, nó không muốn chịu đựng nữa, nó không muốn nữa!!!!!!!!!!!!!! Ngay lúc đó cửa phòng mở ra, hấn bước vào nhìn nó hấn hốt hoảng, chạy lại hỏi một lời:

-Vợ! Em sao vậy? Ai làm gì em? Sao em lại khóc? Ai ăn hiếp em? Nói đi anh sẽ xử tên đó! Vợ à! Vợ! – hấn càng gọi nó là vợ thì nó càng ngày càng khóc to hơn chưa bao giờ nó khóc như thế này, lúc nào nó cũng chịu đựng, lúc nào cũng thế nhưng bây giờ sao nó thấy chịu đựng khó quá, nó đau lắm! Sao hấn đối xử vs nó như thế? Hấn có biết hôm nay sinh nhật nó hay không mà lại dám dẫn người đi mua trang sức tặng người đó để cho nó thấy chứ? Hấn hết thương nó rồi sao? Hấn đúng là người hai mặt, bắt cá hay tay, nghĩ tới đây nó khóc, khóc rồi lấy gối đánh hấn không ngừng mà mọi người thì có biết chuyện gì đâu, Trang và Trúc cũng chẳng biết nó bị gì vì hỏi nó cũng không nói lời nào. Hấn bị nó đánh mà không biết lý do nên nắm lấy tay nó nói:

-Em bị gì à? Anh làm em giận à? – nhìn hấn ôn nhu hỏi nó càng tức giận hơn, đúng là lừa dối thành quen, dám làm vậy trước mặt nó, nó bực mình nói:

-Anh cút đi! Tôi không muốn thấy anh! – hấn không hiểu hấn đã làm cái gì mà nó nổi nóng thế này, hấn nắm lấy bàn tay nó nói:

-Anh đã làm gì chứ? – nó hất tay hấn ra khỏi tay nó, chỉ tay thẳng cánh cửa chính nói:

-Một là anh đi, hai là tôi đi! Anh chọn đi! – hấn nghe cái giọng kiên quyết đuổi hấn đi của nó, hấn ảo não rồi đi, hấn không biết hấn đã làm cái gì chứ, hấn định mua quà cho nó nữa, hấn chưa từng làm gì mà nó

khiến như vậy, hần nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng cũng bực mình mà đi ra ngoài, Trang và Trúc nhìn hần đi ra mà không biết tại sao. Trang nói:

-Huy Bảo làm gì mà ỳ à? – nó không nói gì hết, léo chần lên và nhắm mắt, nó muốn yên tĩnh, nó muốn một mình suy nghĩ lại vấn đề này, nó đã sai khi đuổi hần hay là nó làm đúng, nó có khi nhìn lầm hay không? Nhưng nó nghĩ hoài mà cũng không có câu trả lời, nó thở dài và ngủ một giấc, mong là khi tỉnh lại mọi thứ sẽ bình tĩnh.

Hần đi ra khỏi phòng nhìn thấy Hạo và Quân, hần liền nói:

-Tao có làm gì đâu mà ra nông nổi này chứ? – 2 thằng bạn vỗ vai hần mong an ủi phần nào, hần nhớ lại khuôn mặt tức giận của nó mà thở dài, sao mà dạo này nó cứ giận hần hoài vậy ta, hần không biết phải giải quyết như thế nào thì Trang và Trúc bước ra nói:

-Có lẽ nó rất giận ầy! Anh nhớ anh có nói dối nó cái gì hay làm sai cái gì không? – hần im lặng ngồi suy nghĩ, hần có nói dối nó là nói ngày hôm nay đi công tác để đi mua quà cho nó, không lẽ có thể mà nó giận hần, không thể nào nó đâu có nhỏ nhen như thế, hần cố tìm tiếp thì nhớ tới cái lúc Tiểu Hân nghe điện thoại, hần hỏi thì Tiểu Hân nói nhầm số, nhưng mà.....không lẽ.....không thể.....cuối cùng hần nhìn Trang và Trúc nói:

-Không có!! – không biết hần nghĩ sao mà lại đi tin tưởng Tiểu Hân? Hần thấy Tiểu Hân cũng rất sốt sắn để giúp hần mua quà cho nó nên hần mới tin Tiểu Hân lần này, nói chuyện một hồi thì 4 người kia đi về chỉ còn lại hần, hần một lúc lâu thấy trong căn phòng bệnh của nó không còn tiếng thì mới rón rén vào thăm nó, nhìn gương mặt nhợt nhạt của nó mà hần thấy thương nó dường nào, đi lại chiếc ghế kê giường hần lấy tay vuốt mái tóc của nó, mái tóc dài màu nâu đỏ hơi rối, hần lấy tay sờ vào gương mặt nó nói:

-Em cố gắng tin tưởng anh đi! Anh sẽ sớm giải quyết thôi! – hần nói rồi bước đi để mua quà nhỏ màu hồng trên bàn, hần nói thế có nghĩa gì? Thật không hiểu hần bây giờ đang nghĩ cái gì nữa? Sau khi hần bước đi về nhà để chuẩn bị đem đồ nó vào bệnh viện, ngay lúc đó một thân ảnh mảnh mai, nhìn rất là đẹp, cô mặc chiếc áo da và chiếc quần da màu đen, cô cười nhếch mép nhìn nó rồi lấy trong túi một món quà màu hồng y chang như vậy bỏ vào sọt rác rồi đem món quà của hần mới đặt lên bàn bỏ vào túi. Cô nhanh chóng chạy đi trong màn đêm mà không cho ai nhìn thấy nhưng trời có lẽ không thích theo phe kẻ ác, cô bước ra thì có một người nhìn thấy và người đó cũng cười nhếch mép nhìn cô rồi bước vào phòng bệnh của nó.

86. Chương 24: Hiểu Lâm Khó Hoá Giải

Một cô gái có làn da trắng, có gương mặt rất xinh đẹp, cô mặc chiếc đầm màu trắng dài hơn gối theo kiểu cổ điển, mặc chiếc áo cách điệu, cô mái tóc màu bạch kim và màu hồng. Bước từng bước nhẹ nhàng vào phòng bệnh, cô mỉm cười đi tới chỗ nó nhìn hộp quà ở trong sọt rác, cô nàng liền lấy hộp quà bằng tay có đeo bao tay, nhìn thứ trên tay cô không khỏi giật mình, loại thuốc này không phải tầm thường, vụt hộp quà vào trong hộp y tế cô mang theo, cô nói vs nó:

-Ba chồng em chị sẽ cứu còn mẹ chồng em thì chị bỏ tay! Loại thuốc đó phức tạp gấp mười lần loại thuốc cha chồng em mắc phải! – nói tới đây, nó nhìn người đối diện gật đầu một cái, người đối diện đưa cho nó một viên thuốc màu hồng nói:

-Chừng nào thấy mệt thì hãy uống nhưng chỉ uống nửa viên! – dặn dò kỹ càng cô gái đó bước đi, nó không biết mọi chuyện sẽ đi về đâu, nó nhìn lên chiếc bàn, nó không thấy gì hết đúng là hần quên đi ngày sinh nhật của nó rồi. Nó cười mình một cái rồi ngủ một giấc.

Nửa đêm, xe trên con đường ít đi, một vài người lác đác đi, người thì say sấn, người thì vội vã về nhà, chỉ riêng một chàng trai vẫn đi, nụ cười trên môi anh làm người khác khó dời mắt khỏi, anh chẳng ai khác là Minh Khánh. Anh biết nó đã vào viện nhưng anh không vào thăm vì anh thấy chuyện này nó nên tự giải quyết đi là hơn, một lúc sau một chàng trai khác đi tới, anh chàng mặc chiếc áo khoác đội đoán nên khó mà thấy mặt thêm vào là trời tối đen như mực nữa, đứng tại một vỉa hè Khánh nói:

-Sao rồi? – người con trai mặc áo choàng đưa cho anh một sấp tài liệu rồi chạy đi trong đêm, Khánh mở ra anh đọc hàng chữ đầu tiên, anh cười thầm rồi nói:

-Tiểu Hân à? Được! Tôi chơi vs cô! Xem thử ai là người đi trước đây? – nói rồi anh cũng xảy từng bước quay về nhà, anh mong là mọi chuyện sẽ theo ý anh cũng như...

Quay lại vs hân, phải nói hân vừa về là Tiểu Hân bám dai như đĩa không buông, mẹ hân thì ủng hộ hân là bỏ nó nữa chứ, không hiểu gia đình hân dạo này bị cái gì không biết nữa. Tiểu Hân muốn đi chung vs hân nhưng hân không chịu và bắt cô ở nhà. Hân chạy nhanh trên con đường, tiếng những viên sỏi lăn trên đường nghe thật rộn người, hân chạy vs tốc độ nhanh nhất để tới bệnh viện, trên đường đi hân mong là nó sẽ vượt qu được cái tin mà hân sắp nói cho nó biết, mong là nó còn bình tĩnh nghe hân nói hết câu chuyện mà hân sắp đặt ra và nó sẽ nghe theo mà thực hiện kế hoạch.

Sáng hôm sau:

Bệnh viện hôm nay có vẻ tấp nập, vì người vào thăm bệnh có vẻ nhiều a! Nhưng chính xác là mấy người đó chỉ thăm có một người duy nhất, đó là cô gái ở trong căn phòng màu trắng này, cô gái đó chính là nó. Nó lơ mơ mở mắt nhìn xung quanh, nó nhút nhút người thì mới nhìn thấy hân nằm bên cạnh nắm lấy tay nó, nó gỡ tay mình ra khỏi tay hân chợt hân thức dậy nhìn nó, ánh mắt có vẻ nuông chiều nó nhưng hân chỉ nhận lại được ánh mắt thờ ơ đến khó tin của nó, nó vào VSCN một lúc rồi bước ra nói:

-Tôi nói là tôi không muốn thấy anh mà! – mọi người ở bên ngoài vừa đi vào thì nghe thấy nó nói mà không ngừng ngạc nhiên, có lẽ lần này nó giận thật rồi, cả ngày hôm qua hân ở vs nó mà bây giờ chỉ nhận lại được sự lạnh nhạt của nó. Trang và Trúc trên aty mỗi đứa là cháo, trái cây và có cả hoa ấy chứ, Trang nói:

-Tao mua cháo cho nè! Ăn đi cho khỏe! – nó gật đầu, nó đi lại ăn một muỗng rồi nó chạy thẳng vào nhà vệ sinh, hân giật cái mình chạy theo nhưng nó đóng cửa, hân gõ cửa nhưng chẳng thấy động tĩnh gì, một lúc sau nó đi ra thì Trang và Trúc cười xuề xòa nói:

-Tụi này quên là mày không ăn tôm! – hân trầm mặt, chuyện này mà cũng quên nổi hay sao, nó thì cười một cái rồi lấy hộp cháo khác ra ăn, ăn được một ít nó muốn đi dạo, hân vừa định đỡ nó đi thì nó né sang một bên rồi đi ra ngoài, đúng là hân bị bơ đẹp luôn, vậy mà hân chỉ cười một cái rồi nói:

-Em làm diễn viên được rồi đó Thư! – là sao? Không hiểu hân nói cái gì? Cứ thế cả 6 đứa đi ra ngoài dạo quanh bệnh viện, đi trong làn gió mát khiến nó như được giải thoát, nó cảm thấy rất thoải mái. Nó đi từng bước đi nhẹ nhàng cảm nhận thiên nhiên đang nói vs nó. Cảm giác ánh nắng chiếu rọi, gió bay bay, cây cỏ đung đưa thật là một cảnh đẹp, nó thấy ở bệnh viện cũng không tồi nhưng nó chỉ ghét cái mùi thuốc làm nó khó chịu, đi được một lúc thì nó thấy mỗi chân dữ dội, nó ngồi xuống ghé đá gần một gốc cây cổ thụ, Trúc nói:

-Mày thật là có duyên vs bệnh viện nhỉ? – lời nói vừa thốt ra Trang đã kí cái cốc vào đầu Trúc, Trúc chu môi lấy tay xoa xoa đầu cảm hận nhìn Trang, Trang nhìn Trúc mà buồn cười rồi nói:

-Sao mày không nói mày là có duyên bị cốc đầu hả? – thôi rồi! Trang đang chăm ngời cho cháy nhà đây, Trúc bực mình nói:

-Vậy sao mày không nói là mày rất thích hợp để làm người giáo huấn người thần kinh hả? – haha-haha.....Cháy nhà.....cháy nhà.....Tụi hân nhìn mấy nàng mà muốn cười lộn ruột, cuối cùng nó cười một cái nói:

-Tụi bây rất thích hợp để bán cá ngoài chợ á? Đi đâu cũng oan oan, im đi cho tui nhờ! – hai con bạn cười một nụ cười cực điệu khiến nó lạnh sống lưng, nó nói:

-Vui ta! Hình như thấy không khí nó u ám sao? Tao đi vô cho nó khỏe! – nó nhanh chóng đánh bầy chuông nhưng tiếc thay vừa định chuông thì 2 con bạn xử một cách đẹp đẽ luôn.

87. Chương 25: Tìm Cách Trốn Thoát!!!!

Ngày hôm sau:

Nó thức dậy trong sự hối thúc và ép buộc của 2 con bạn, trên đường đi hai con bạn nói đủ chuyện trên trời dưới đất nhưng cái quan trọng là tụi hân không có ở đây, tụi nó quay về nhà (nhà của nó và hân), vừa bước

vào nhà hai con bạn nhanh chóng đẩy nó vào ghế rồi nhanh chóng rót cho nó ly nước, ép nó uống hết rồi mới nói:

-Mày biết gì chưa? – nó lắc đầu, nó mới ra viện có biết cái gì đâu mà sao sắc mặt của hai con bạn có vẻ căng thẳng lắm, Trang nghiêm mặt thở ra một cái nói:

-Minh Minh, em mày, không tầm thường là bị bắt cóc. – nghe Trang nói chắc nịch nó bỏ ly nước xuống, nó cũng không nghĩ là nó đoán đúng nhưng nó nhớ lúc khi nói chuyện vs Minh Minh nó thấy ánh mắt của Minh Minh không tầm thường là muốn thăm nó mà là một ánh nhìn vô cùng căm hận, nó cứ nghĩ là nhìn nhầm nhưng có thật là nhầm? Trức lấy nước mà nó vừa uống bỏ vào một thứ chất lỏng màu xanh vào, ly nước hoà vs màu xanh tạo thành một chất lỏng rất kỳ lạ, Trức nói:

-Chị Ý Mỹ nói là đưa cái này ày để mày cho ba chồng mày uống, nhưng cái này chỉ là nói ày biết thôi chứ dùng không được, lọ này mới dùng được, mày phải hoà vs nước rồi cho ông ấy uống nhưng phải gấp rút trong ngày hôm nay nếu không coi như khó lòng mà cứu! – nghe Trức nói nó nhanh chóng lên lầu thay quần áo về nhà hần nhưng nó chưa đi được nữa cái lầu thì “Đình Đoang Đình Đoang” tiếng chuông cửa vang lên cả nhà, nó xôn xẩn đi lên lầu, Trang và Trức mở cửa vừa mở cửa thì gặp ngay một cô gái xinh xắn, cô chào Trang và Trức rồi bước vào nhà, cô nói:

-Chị Thư đâu ạ? – nghe có vẻ lễ phép nhưng Trang và Trức thấy nghi ngờ sau ấy, Trang trả lời:

-Nó không có nhà! – ngay lúc đó Trức chạy lên phòng báo cho biết là Minh Minh tới và nó nên tránh gặp đi để tới nhà hần nhanh nhất, nó biết là rất gấp nhưng mà sao mà từ tầng 3 trốn ra khỏi nhà được vs lại phòng nó không có cửa sổ, nó thở dài nói:

-Sao mà trốn! – Trức nhìn dáo dác căn phòng, đúng là phòng này cầm tù người ta thì có làm cái gì mà cái cửa sổ cũng không có, Trức nói:

-Ừm! Hay mày xuống đó nói mày bận đi! – nó nhất trí là thế nó cầm cái lọ màu xanh đó bỏ vào vì rồi nhanh chân chạy xuống nhà, nó vừa xuống thì cũng là lúc hần, Tiểu Hân và mẹ hần bước vào, sau xuôi thế không biết nếu mọi người đã ở đây thì làm sao mà nó đi đây hả? Có cần phải ép người quá đáng thế không? Nó bước xuống nhìn Tiểu Hân bằng ánh mắt hình viên đạn, Tiểu Hân còn cố đưa bàn tay có đeo vòng mà hần mua đưa lên cho nó nhìn, nó nhìn sang hần thấy mặt hần trầm còn hơn nó, hần sợ nó giận mà nhưng mà nó giận thiệt. Nó không nói câu nào vs hần mà chỉ chào mẹ hần một cái rồi nói:

-Minh Minh, em tới gặp chị có chuyện gì à? – Minh Minh cười một cái, một nụ cười thanh nhã, cô nói:

-Em muốn về nhà chị thôi mà! Thăm chị thôi! – thăm mà cũng lạ ngày quá, Tiểu Hân tự nhiên nắm tay vì lực mạnh quá nên chiếc ví trên tay nó từ từ rơi vs tốc độ khó đỡ, Trang và Trức đang ngồi trên ghế sofa nhanh chóng chụp lại nếu không lọ thuốc vỡ mất, Tiểu Hân che miệng không ngừng nói xin lỗi, nó cũng giả vờ cao cao tại thượng nói:

-Không sao! Không sao! – nó cười nhẹ khiến Tiểu Hân tức điên lên, mẹ hần bây giờ mới nói:

-Cô là dâu mà cô còn bắt tôi phải tới đây rước cô về nhà à? – thôi rồi! Nó đang trong tình thế lo âu mà còn dính vào mấy cái việc này, nó nhăn mày rồi lại giãn ra nói:

-Con chỉ chuẩn bị vài thứ rồi mới về nhà ạ! – nó nói giọng ngọt và cực kì lễ phép, ngay lúc đó Trang và Trức nói là muốn về, thì ngay lúc đó Minh Minh cũng muốn về, Trang và Trức lấy chiếc ví của nó mà chạy về trên đường đi Trang và Trức nghe thấy tiếng xe mô tô dữ dội, quay lại đằng sau thì thấy Quân vs Hạo, phóng lên xe Trang và Trức chạy tới nhà hần, nhưng thật là không may, thật đúng là tụi nó xui thật, chiếc ví của nó không biết bị ai chơi xấu mà rạch một lỗ to đùng khiến mọi thứ trong ví rơi hết xuống và đương nhiên cả lọ thuốc cũng rơi xuống và vỡ tan tành đi lúc nào mà chẳng hay. Trang và Trức thất vọng nảo nề, thật chẳng biết nói vs nó thế nào, cũng trên con đường đó một nụ cười thâm độc ẩn sau một thân ảnh xinh đẹp, cô đi lên tới chỗ Trang và Trức cười nói:

-Á Cái gì vỡ nè chị! – Trang và Trức nhìn theo đôi chân đang giẫm lên mảnh vỡ của lọ thuốc, gương mặt lo lắng của Minh Minh khiến Trang và Trức càng thêm khẳng định Minh Minh trở về không phải thăm nó mà là hại nó thì đúng hơn!

Tặng ấy bạn một chap nữa! Hôm nay rảnh mà!!

88. Chương 26: Cuối Cùng Cũng Cứu Được!

Trang và Trúc không nói không rằng bước lên xe kêu Quân và Hạo chạy đi, Minh Minh cười nửa miệng một cái rồi từ từ nhất bàn tay đang cầm dao rọc giấy nhỏ nhỏ nhưng cực bén, trên dao còn vương lại vài sợi vải. Trang và Trúc không biết làm thế nào nên nói vs chị Ý Mỹ mọi chuyện, chị ấy thở dài một cái rồi nói:

-Chị biết trước mấy đứa thế nào cũng gặp chuyện nên chị chuẩn bị 2 lọ! Lại phòng thí nghiệm của chị, chị đưa cho! – Trang và Trúc mừng như đi hội, nhanh chóng chạy lại văn phòng, mở cánh cửa ra, nhìn mấy cái thứ chất lỏng đang soi ụp ụp khiến Trang và Trúc rùn mình một cái, Ý Mỹ đưa cho 2 người đó một thứ chất lỏng màu xanh y như lo kia rồi nói:

-Nhớ pha vs nước nhá! Không thì có chuyện! – hai đứa gật đầu chạy ra xe và phóng nhanh trên đường để tới nhà hần, tới cánh cổng nhà hần, Trang đập tay vào trán một cái:

-Lấy gì mở cổng! – Ôi! Giờ thì Trúc mới sực nhớ, hai đứa nhìn nhau không biết nói câu gì, chỉ nhìn cái cánh cổng cao cao kia trong khi đó Hạo và Quân vào cổng cả buổi trời thì ra là Hạo và Quân có chìa khoá, Quân nói:

-Vào không? – Trang giờ mới bừng tỉnh nhìn 2 người con trai đang đứng ở trong nhà, Trang và Trúc nhanh chóng đi vào, quang minh chính đại bước qua cửa chính, đường đường chính chính đi tới phòng ba hần, lấy một cái ly Trúc rót nước vào rồi pha loãng vs thuốc, khi đã hoàn hảo màu sắc thấy ổn thì Trúc mới từ từ rót vào miệng ba hần nhưng thôi rồi có chuyện, có chuyện rồi tiếng nói của Tiểu Hân vang lên dưới phòng khách:

-Bác ơi! Bác ăn gì không con nấu cho? – OMG! 4 đứa nó chưa có khoá cửa nên thanh âm mới loạt vào, chết rồi làm sao đây? Tiếng bước chân dồn dập lên cầu thang, tiếng gót giày chạm vào từng miếng gạch thật nhanh và nhịp nhàng.....và rồi.....cửa.....MỒ RA.....nhưng chết nó đứng chặn cửa không ẹ hần vào, mẹ hần nhăn mặt nói:

-Cô muốn gì? – nó nhìn vào trong nháy mắt liên tục ý kêu mấy đứa đó trốn đi, nó nói:

-Dạ! Anh Huy Bảo gọi mẹ ở dưới nói là có việc trọng đại muốn nói! – mẹ hần lườm nó một cái rồi quay gót bước đi, nó thở phào một cái định gọi tụi kia ra thì mẹ hần đột nhiên quay lại nói:

-Coi chừng ba chồng cô đó! – nó gật đầu, miệng cười cười, mẹ hần bỏ đi, nó nhìn bà đi khuất rồi mới kêu tụi kia ra, vừa bước ra nó đóng phòng lại rồi cười như mới trốn trại:

-Tụi bây trốn ở đâu mà như là đi trốn nợ vậy hả? – nó nói vậy cũng phải nhìn 4 người trước mặt mà không buồn cười mới lạ, tóc tai rối bời, mặt mày thì lo lắng cứ lấp ló, mà người thì cứ sao sao ý khó nói nên lời lắm, cả 4 đứa chao mào nhìn nó, nó thấy không ổn nên nhin cười, một lúc sau, tụi nó cho ba hần uống xong thì ông có những triệu chứng lạ nhưng tay chân thì co quắp lại mặt thì cứ vắn vẹo, tụi nó sợ mất mặt gọi ngay cho Ý Mỹ, Ý Mỹ nghe tụi nó nói mà cười như điên nói:

-Yên tâm một chút là tỉnh như ruồi! – tụi nó ngồi chờ một lúc cũng không thấy động tĩnh gì, một lúc sau 4 người kia đi về thì ngay lúc đó mẹ hần bước vào nói:

-Cô vừa phải thôi chứ! Cô dám làm vậy vs tôi! Cô nói dối tôi à? – nghe nói thế nó bực mình muốn chết hần bị gì không biết sao không giúp nó chứ, nọ vừa định nói gì đó

“ Bốp”, máu từ khoé miệng rỉ ra, mặt đỏ đờ ửng lên, tay mẹ hần dứt khoát tán mạnh vào khuôn mặt trắng trẻo của nó, nó nhìn bà, nó cắn mạnh môi để không bật ra tiếng khóc, ngay lúc đó hần và Tiểu Hân chạy lên, Tiểu Hân thấy cảnh này hả dạ biết bao cô là người nói vs mẹ hần là hần không có chuyện quan trọng nào để nói, cô ta cười thâm torng lòng, cố giữ vẻ ngây thơ của mình cô chạy lại kể bên nó, hần vừa nhìn thấy thì chạy lại nâng khuôn mặt nó lên, thấy dấu đỏ ửng trên mặt, hần nói:

-Sao mẹ làm vậy vs cô ấy chứ? Có gì mẹ từ từ nói! Cô ấy là vợ con, lần sau con mong mẹ không làm vậy! – Tiểu Hân nghe hần nói thì càng đổ dầu vào lửa:

-Chị Thư chắc là làm gì đó bác ấy! Chị hãy xin lỗi đi! – nó trợn đôi mắt sắc lạnh của mình nhìn Tiểu Hân, Hân giật mình im miệng không nói nhưng trong lòng cô ta hoàn toàn không phục, mẹ hân nói:

-Nó nói dối mẹ dạy dỗ nó không được à? – hân nghe thế thì nhìn nó rồi nhìn Tiểu Hân, lúc này hân có việc ra ngoài nên cũng không rõ, hân nói:

-Nhưng có gì mẹ từ từ nói chứ đừng có đánh cô ấy! – mẹ hân cũng đâu có vừa bà đi lại nắm tóc đó dứt lên, Tiểu Hân giả vờ chạy lại kéo ra nhưng thật ra là chỉ muốn mẹ hân nắm chặt hơn.

89. Chương 27: Cha Chồng Tỉnh. Mẹ Chồng Bất Tỉnh (1)

Nó vì đau mà nhăn mặt, hân nhanh tay hắt tay Tiểu Hân ra lần mẹ của hân, mẹ hân bực lên nói:

-Nó làm sai mẹ dạy nó có gì sai hả? Con nói đi! Nó có thái độ đó vs mẹ là sao? Mẹ là mẹ của con, con không nói giúp mẹ thì thôi mà còn làm thế vs mẹ. Con thấy mình quá đáng không hả? Mẹ thất vọng về con lắm! – hân nhìn mẹ từ từ trượt xuống sàn, là một người đàn ông mà gặp chuyện này thì phiền phức biết mấy. Hân nói:

-Con không nói giúp cho ai hết! Con nói vs mẹ lần cuối CÔ ẤY LÀ VỢ CỦA CON, con mong mẹ nên đổi xử tốt vs cô ấy một chút! – nói rồi hân dìu nó về phòng, mẹ hân khóc không thành tiếng. Tiểu Hân an ủi bà nhưng trong lòng rất là bực mình hân dám nói như thế mấy lần luôn ấy chứ? Tức không chịu được, cô ta lấy đại ly nước trên bàn uống một hơi sạch mà ly nước đó có màu xanh a! (t/g: Cho vừa!!!). Cô ta vừa uống xong thì chạy tức tốc đi trong tiếng ý ới của mẹ hân. Người ta hay nói là ở hiền gặp lành mà, nó sau khi bị đánh cũng không còn khóc nữa, nó được hân lau vết thương, băng vết thương rồi còn tận tay chăm sóc nó, nhưng nón chả có cảm kích gì hết, nó lạnh nhạt nói:

-Sao anh không giúp tôi? – nghe giọng nó xưng hô có vẻ quá là xa lạ nhỉ? Hân ngược lên nhìn nó trong khi đang băng vết thương cho nó, hân vén vài cọng tóc còn vương lại trên mặt nó, hân nói:

-Đi rồi! – bây giờ nó mới thả lỏng cơ thể ngã xuống giường, thờ phào một cái, nó quay đầu nhìn hân đang cắt hộp y tế, nó nói:

-Anh! Chắc là chúng ta thành công chứ? – nghe nó nói thế hân cắt xong đi lại giường ngồi xuống đặt tay hân lên tay nó nói:

-Chắc chắn! – nó không phải không tin tưởng chỉ là càng ngày nó càng thấy áp lực càng nhiều, hân kéo nó vào lòng nói:

-Mọi thứ rồi sẽ ổn! – nói mỉm cười, mong là vậy!

Tại một căn phòng xa hoa hơn bao giờ hết, khắp mọi nơi đều là sáng đèn, một chàng trai rất đẹp đang cười nhếch mép khi bọn thuộc hạ vừa nói cái gì đó, anh chàng bỏ hai đặt lên bàn rồi chống cằm lên tay, anh nói:

-Minh Minh? – một câu hỏi nghi vấn, bọn thuộc hạ gật đầu, anh chàng cười một cái rồi nói:

-Dù sao nó là em họ tôi nên mấy người chỉ theo dõi và kèm theo phá hoại một chút, nó thế nào cũng hại Thư nên cẩn thận đừng cho nó làm gì tổn hại đến Thư! – nghe thấy thế bọn thuộc hạ gật đầu bước đi, anh chàng nhìn vào tấm hình của Tiểu Hân, anh cười nhếch mép nói:

-Ngày mai tôi sẽ tặng cho cô một thứ khiến cô vừa mừng vừa lo! – nói rồi anh đứng lên đi khỏi căn phòng, bỏ tấm hình vào túi và gọi điện cho ai đó.

Quay lại vs hân và nó:

Mẹ của hân đột nhiên gõ cửa, bà hốt hoảng nói:

-Mở cửa!MỞ cửa! Bảo! Mở cửa ẹ! Bảo! – hân nhanh chóng lại mở cửa, thấy mẹ hân đang rất hốt hoảng kèm theo vui mừng, vậy là.....nó không cần đợi bà nói gì mà nhanh chóng chạy vào phòng ba hân, mẹ hân và hân chạy theo nó, vừa vào ai cũng bất ngờ, ba hân.....ba hân.....đang đứng đó.....đang đứng đó.....nhìn nó.....Nó mừng đến phát rung đi lại nói:

-Ba!!!! – nghe được từ này ba hẳn vui mừng biết bao, cuối cùng ông thoát được cái cảnh làm người thực vật, hên là có nó cứu, khi ông bị Tiểu Hân hại, ông biết nó khổ rất nhiều, hẳn cũng đi lại ôm ba mình, mẹ hẳn thì bỗng nhiên đi lại nói:

-Có phải ông.....? – giọng nói ngắt quãng trong nghẹn ngào, khó mà không xúc động người mà bà yêu thương bây giờ đang đứng trước mặt bà, bà không khỏi rơi nước mắt, ba hẳn đi lại nói:

-Là tôi.....! – hai người ôm nhau trong tiếng khóc của mẹ hẳn, nhưng chợt điện thoại nó run, nó bước ra ngoài, đầu dây bên kia liền lên tiếng cũng vs tiếng chất lỏng đang đưa:

-Thư! Chị tìm ra rồi! Em cứ ẹ chồng em uống viên thuốc lần trước nhưng.....Tút.....Tút! – nó đang nghe thì tự nhiên máy cứ tút tút liên hồi, vì đang gấp gáp nên nó không thêm gọi lại một cuộc điện thoại nào, trong khi nó Ý Mỹ vì nghĩ nó sẽ nhớ nên không cần gọi lại, sau khi nó tìm đủ mọi cách cho bà uống thì sau khi uống xong mẹ chồng nó bất tỉnh nhân sự bởi vì nó đã quên một điều là chỉ uống nửa viên thôi!

90. Chương 28: Cha Chồng Tỉnh. Mẹ Chồng Bất Tỉnh (2)

Thấy mẹ hẳn xỉu thì nó giật mình mà lóng nga lóng ngóng gọi ngay cho chị Ý Mỹ, Ý Mỹ vừa nghe xong thì kích động không thôi:

-Thôi chết! Thôi chết! Sao em không nhớ vậy hả? Lúc ở bệnh viện chị nói rõ ràng là nửa viên thôi, vì loại thuốc này hoạt tính rất mạnh nên chị đã dặn kỹ càng rồi mà! – nghe Ý Mỹ thuyết giáo một hồi nó càng sợ hơn, trời ơi chỉ là sai lầm thôi mà, nó run run nói:

-Bây giờ làm sao đây chị? – Ý Mỹ im lặng trong 3s rồi tự nhiên reo lên:

-À! Đơn giản lắm! Bây giờ em tìm cái loại nào mà chưa thiết chưa ẹ em uống nhưng chị khuyến cáo là không cho uống chanh nhé! – thế là Ý Mỹ tắt máy và tiếp tục cuộc nghiên cứu của cô, nó nghe Ý Mỹ nói mà bắt đầu thấy lo lắng, hẳn và ba hẳn nhìn nó chăm chăm, nó nói chuyện này cho hẳn nghe, hẳn nghe xong thì nói:

-Nếu không uống chanh được thì me chắc được mà! - ờ há! Sao giờ nó mới nhớ, thường ngày nó đâu có như vậy! Đúng là rồi quá thành ngốc luôn mà, nó chạy xuống bếp rồi pha pha chế chế, tiếng pha nước vang cả nhà.

Một lúc sau:

Không còn gì để tả khi cái bếp như là cái đồng rác, gí mà tùm lum từa lưa hết, còn về ly nước thì.....nhìn là không muốn uống vì cái gì mà nó lạ lắm, nó đi lên ẹ hẳn uống trong khi mặt hẳn nhăn như khổ vì nghĩ nếu mà hẳn uống cái đó thế nào cũng ói cho coi, vừa dứt được một muỗng thì mẹ hẳn bắt đầu ngồi dậy và câu đầu tiên bà nói:

-Chua quá! – bà tỉnh dậy nhìn nó trân trân nói:

-Ủa! Mà con pha hả? – nó gạt đầu, thế nào nó cũng bị chửi cho coi, nếu xui hơn là bị đánh luôn nhưng mẹ hẳn cười một cái nói:

-Lần sau nhớ để đường chứ kiểu này chua quá uống sao nổi. Con đừng có sợ mẹ bị tiểu đường cứ để đường nha con gái! – bà xuống giường thấy ba hẳn thì bà nói:

-Ông ở đây! Thăng Huy cũng ở đây! Ai đi làm? – nghe tới đi làm hẳn liền ba chân 4 cẳng chạy đi làm vì thư ký có gọi lúc này mà lúc này anh mắc vài chuyện nên chưa đi.

Bệnh Viện:

Tiểu Hân ói liên tục từ nãy tới giờ, Duy Anh nhìn mà xót thương cho cô, cô ói một lúc thì gần như kiệt sức đi tới cửa thì cô đi không nổi nữa đành phải ngồi phịch xuống, Duy Anh giờ này phải lại đỡ cô lên giường bệnh, nhìn gương mặt yếu ớt của cô, anh hỏi:

-Bị gì thế? Sao ra nông nỗi này? – cô không thèm trả lời anh, cô thật không ngờ mọi chuyện quá xa tầm tay của cô, mọi thứ giương như sụp đổ trước mắt cô, cô đã làm biết bao nhiêu chuyện để được gần hắn nhưng có phải cô đã sai? Những thứ cô làm cho hắn sao mà mọi người đều ghét? Không ai ủng hộ cô, vậy cô làm thế là sai hay sao? Trong đầu Tiểu Hân cứ lãnh quạnh có bao nhiêu câu hỏi mà không có câu trả lời. Một lúc sau, từ ngoài cửa một cô gái xinh đẹp, mái tóc highlight, cô bước vào, ngồi kế Tiểu Hân, đưa cho Tiểu Hân một thứ gì đó mà vừa nhìn Tiểu Hân nhíu mày chặt lại nói một câu:

-Mấy anh ấy từng tặng hoa ỉnh? – câu nói đó khiến Duy Anh tò mò muốn xem nhưng Tiểu Hân lại không cho, Tiểu Hân rất vui vì thấy bức ảnh này nhưng cũng khá là buồn vì sao cô chẳng nhớ cái gì? Cũng chẳng có ấn tượng, cô cố suy nghĩ thì cảm giác đau đầu dữ dội, hai tay cô ôm đầu, Duy Anh liền hỏi:

-Tiểu thư! Cô sao vậy? – vẫn không có câu trả lời, Minh Minh ngồi kế bên cười nửa miệng một cái rồi đứng dậy bỏ đi, vừa ra khỏi cửa cô nói:

-Cứ từ từ mà hưởng thụ! Giết ba mẹ tôi mà sống yên là chuyện lạ! – nói rồi cô bỏ đi, vậy là.....Minh nhớ hết rồi sao?

Quay lại vs nó:

Cuộc sống của nó trở nên đầy màu hồng vì ai cũng chiều nó hết á! Và cái nó vui nữa là Tiểu Hân mất tích đâu mất khiến nó mừng đến phát khóc. Nó không phải ác gì mà chỉ là không thích thấy cái người giả nhân giả nghĩa đó thôi, nó đang ngồi trên sofa xem tivi thì có người bấm chuông. Nó chạy ra thì thấy nguyên một bó hoa to ơi là to nhưng đáng tiếc tặng gì không tặng đi tặng hoa tulip, loài hoa mà nó ghét nhất, nó nhìn chủ nhân tặng thì liếc xéo một cái nói:

-Vào nhà đi! Vứt bó hoa đó ngay! – hắn đứng hình tự nhiên kêu hắn vứt bó hoa hắn mới mua, quá đáng, nó thật không xem hắn ra kí lô gam nào hết à? Hắn bực mình đi vào nhà và vẫn đem theo bó hoa, hắn đã hỏi Trang và Trúc xem nó thích hoa nào nhất, không phải hắn không tìm hiểu kỹ nó mà là nó không nói cho hắn biết nên hắn mới nhờ Trang và Trúc, hắn đưa bó hoa cho nó, nó vứt sang một bên nói:

-Anh chơi em à? – hắn mặt ngu ngơ nhìn nó hắn nói:

-Chứ không phải em thích nhất hoa này à? – nó nghi hoặc nhìn hắn, nó nhớ nó có nói lời nào về vụ hoa này đâu? Nó hỏi:

-Ai nói anh em thích hoa này? – hắn vừa định nói thì nó trầm mặt và nói một câu khiến hắn buồn oi là buồn:

-Em cực kì ghét hoa tulip! – nói rồi nó vứt bó hoa ra xa, công sức hắn bỏ ra đổ sông đổ biển rồi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

T/g: Sắp tới thời khắc chia ly rồi đây!!

91. Chương 29: Sóng Gió Lại Nổi!! (1)

Hôm nay nó thức dậy thật sớm, mặt chiếc áo đầm màu đen làm từ ren, nó nhìn mình trong gương thấy được rồi mới phóng ra khỏi nhà, lên chiếc xe chạy tới một quán café nhỏ ở trong một con đường vắng, quán tuy ở trong con đường này nhưng cực kì đông khách, nó bước vào cái cửa kính của quán rồi đi thẳng sâu vào trong quán nhìn thấy một chàng trai đang ngồi trò chuyện vs một cô gái, nó nhanh chân đi tới, đập tay vào vai cô gái nói:

-Sao rồi? – chàng trai nhìn nó cười tươi một cái, cô gái ngược lên nhìn rồi nói:

-Theo như lời chị thì em đã cố gắng xem nhưng hoàn toàn không tìm thấy một ngôi nhà theo phong cách Nhật Bản ở trong thành phố này! – nghe tới đây nó nhăn mày nhìn Lam (phần 1), nếu Lam mà không tìm

ra thì còn ai tìm ra chứ, nó cần phải biết Tiểu Hân ở đâu mà còn biết cô ta chứa bao nhiêu thứ thuốc độc hại mà hại nó đây, nó cần tìm loại thuốc chữa hết bệnh cho ba hần, tại sao lại phải tìm thuốc chữa cho ba hần chứ? Không phải ông đã hoàn toàn tỉnh táo hay sao? Hoàn toàn hay lắm khi nghĩ như thế! Ngày hôm qua Ý Mỹ đã bất ngờ gặp nó và báo là loại thuốc mà Ý Mỹ cho ba hần uống chỉ là cầm cự tạm thời, nếu loại thuốc mà Tiểu Hân cho lại phát tác lần nữa thì hết mà cứu nổi, đúng là hết cách mà! Nó đành nhờ loam tìm ngôi nhà của Hân để dễ dàng tìm thuốc, Jin (phần 1) nhìn nó nói:

-Em đã nghe mọi chuyện từ chị Trang và chị Trúc, sao chị không xử cô ta cho rồi! Em xử cho! – nghe thấy thế nó cười, làm sao mà xử đây! Nó nói:

-Bên cạnh cô ta có một người không hề tầm thường! – Jin nhú mày, có bao giờ nó khen ai bao giờ, có lẽ người đó không tầm thường thật, nó chợt nói tiếp:

-Ừm! 2 đứa điều tra cho chị cái người tên Phạm Duy Anh! – nghe thấy cái tên là Jin và Lam nhú mày, rồi lại giãn ra cười một cái nói:

-Dạ! Chị hãy đợi tin! – nói xong nó bước ra khỏi quán, gương mặt không mấy vui vẻ nay lại càng không vui hơn khi nó nhìn thấy Trang và Trúc đang nhón nhơ tiêu sái bước tới chỗ nó, nó nhìn 2 con bạn nói:

-Gi đây? – 2 con bạn cười một cái rồi phóng lên xe nó, nó không nhanh không chậm nói một câu:

-Tao không phải tài xế và xe này cũng không phải taxi. – 2 con bạn nói:

-Tin quan trọng! Đi tới quán phía trước nói tiếp! - nó đành nghe theo, tấp vào một quán ăn, tụi nó không nói câu nào mà chỉ ăn mà thôi. Ừa? Vậy cuối cùng chuyện quan trọng là chuyện gì? Bây giờ nó lấy khăn lau miệng rồi hỏi:

-Tin gì? – uống một ngụm nước trên bàn, nuốt sạch thức ăn, sau khi cảm thấy thoải mái rồi thì Trang mới nói:

-Tiểu Hân vào viện! – nó nhìn thẳng vào mắt con bạn, Trang nhìn nó rồi nói tiếp:

-Lý do là ngộ độc thực phẩm! – nó buồn cười, cô ta là ai mà lại bị ngộ độc thực phẩm, nhưng nó cũng chẳng quan tâm dù cô ta có chết nó cũng chẳng quan tâm. Trúc hít một hơi dài rồi nói:

-Minh Minh là chung hội chung thuyền vs Tiểu Hân! – cây nĩa trên tay dừng lại một cách đột ngột, nó nhìn Trúc, Trúc nhìn nó rồi mới nhàn nhả nói:

-Tao gặp Minh Minh trong bệnh viện trong lúc tới thăm Hạo! – nghe Trúc nói nó thấy hoài nghi, không phải nó hoài nghi Trúc mà nó hoài nghi là Minh Minh bị ép buộc hay là tự muốn? Thấy ánh mắt của nó, Trang nói:

-Khó mà biết được! Nếu muốn biết sự thật thì chỉ còn cách tìm ra sự thật! – Trúc gật đầu, cô tán thành ý kiến đó, nó cũng không ngoại lệ, thôi thì cứ tìm hiểu mọi chuyện như thế nào? Tụi nó ngồi nói chuyện vs nhau một lúc thì đi ra về, về tới nhà nó nghe mùi thức ăn sộc lên não, ai da! Ai nấu đây? Nó bây giờ đã chuyển về nhà của nó và hần vì dù sao ở chung vs ba mẹ hần thì thấy cũng hơi bất tiện một chút. Nó đi vào nhà nhìn cái người đang nấu mà cười muốn rã ruột, cười chảy cả nước mắt, nhìn thấy nó cười người đó lên tiếng:

-Thái độ gì đây? Anh nấu mà em cười là sao? Chút đừng có ăn nghe? – nó lấy điện thoại trong túi gọi ngay cho Trúc và Trang tới, trên đường đi Trang và Trúc nghe nó nói mà cười gấp 3-4 lần nó luôn, tới nơi nhìn người đó mà Trang và Trúc cười té ghế nhưng vẫn cười, tụi nó cùng nói:

-Anh Khánh chuyển nghề hả? – rồi lại một trận cười không dứt.

92. Chương 30: Sóng Gió Lại Nổi!! (2)

Cười một trận đã đời thì tụi hấn đi xuống, nhìn cảnh tượng người thì ôm bụng, người thì té ghế, người thì nước mắt ngấn nước mắt dài mà vẫn cười. Tụi hấn đi tới hỏi:

-Gi vậy? – tụi nó ngồi lên ghế, hít một hơi thật sâu cho bình tĩnh nhưng vừa nhìn Khánh là tụi nó lại cười như điên luôn, tụi hấn thấy ánh mắt tụi nó nên cũng hiểu được vài chuyện, hấn nói:

-À! Anh ấy cá vs anh là mẹ anh sẽ không hết bệnh nhưng anh ấy thua rồi bởi vì có Ý Mỹ chị của Trúc mà! – bây giờ tụi nó mới im lặng, nhắc tới Ý Mỹ mới nhớ, dạo này bạn quá hay sao mà không gặp chị chị ấy. Nhìn nó, hấn nói thêm:

-Sáng giờ em đi đâu vậy? – nó cười không trả lời, hấn cũng không hỏi thêm còn về phần tụi hấn tự nhiên nói:

-Chút tụi mình đi chơi há! – nghe như sét đánh ngang tai, bộ tụi hấn hết bận rồi sao? Trang nói:

-Nói chơi hay nói giỡn vậy? – vỗ trán Trang một cái thật đau, Quân nói:

-Nói thiệt! – chỉ cần có thể, tụi nó nhìn tụi hấn ăn món ăn của Khánh mà thấy sốt ruột, ăn gì mà mặt nhăn như con khỉ ăn ớt vậy á!

Sáng 9:00

Hấn chờ nó đi vòng vòng thành phố rồi chờ nó tới một bãi biển vắng tanh người, nói thẳng ra là không có ai luôn, nó vừa định hỏi là hấn ali5 đi biển à thì hấn lại chạy sâu vào bờ biển, lên ca nô, hấn kéo tay nó theo, nó ngồi đằng sau hấn, hấn lấy hai tay nó đặt ở hông của hấn nói:

-Em không ôm là té ráng chịu nhé! – nó nghe hấn nói thì ôm chặt vào, không phải là nó sợ té mà nó chỉ muốn cảm nhận được cái gọi là hạnh phúc thôi, chạy một hồi thì tới nơi, bước chân xuống bờ cát trắng mịn, nó không khỏi vui mừng, cảnh tượng thật khiến người khác khó rời mắt, một hòn đảo mà bao nhiêu cặp vợ chồng muốn tới chứ, hấn nắm lấy bàn tay nó dẫn nó đi xung quanh, nó bây giờ đã tham quan hết nhưng chỉ có cái nơi xa xa bên trái là hấn chưa dẫn nó đi thôi, nó chỉ tới bên đó, hấn nhường mày rồi cũng nắm tay nó kéo đi. Nhìn ngôi nhà không mấy xa hoa nhưng đậm chất biển này, nó hơi hơi thích rồi nha, cảm giác hoà nhập vs thiên nhiên rất tuyệt, hít mùi hương biển, mùi vị mặn mặn, gió biển cứ thổi bay tóc nó, sóng biển thì vỗ về bờ cát. Hấn ôm nó từ đằng sau:

-Em thấy sao? – nó gật đầu rồi rích nói:

-Thích! Thích lắm! – thấy nó phấn khích như thế, hấn vui biết bao, bao ngày qua gặp toàn chuyện không tốt lành gì nên cả hấn và nó cũng không có vui, bây giờ có thời gian thì phải đi cho đã chứ! Hấn đột nhiên bế nó, nó giật mình câu tay mình qua cổ hấn nói:

-Gi vậy? – hấn mỉm cười một cái nói:

-Tham quan nhà! – bế nó vào nhà, hấn đặt nó xuống, nhìn bề ngoài căn nhà rất đơn sơ nhưng bên trong lại vô cùng tiện nghi và không kém phần đẹp và quan trọng là rất phù hợp vs sở thích của nó, nó cười một cái rồi bắt đầu tận hưởng cái gọi là hạnh phúc rồi.

Quân kéo Trang lên xe rồi chở cô đi chơi, nào là ăn kem, uống nước rồi anh chở cô tới một nơi vô cùng đẹp, ở đó là một cánh đồng hoa hướng dương, Trang được Quân dẫn đi sâu vào cánh đồng hoa, Trang không khỏi không hết to, cảnh tượng rất đẹp, đẹp đến khó đỡ, một căn nhà gỗ, trồng toàn những loài hoa cô thích nằm giữa cánh đồng hoa, trước cửa nhà còn để chữ : “ Tặng vợ”, cầm cái bảng đó Trang nói:

-Thiệt là tặng hết không dạ? - Quân gật đầu, Trang cười một cái rồi nhón chân lên tặng anh một nụ hôn ở má. Quân ngạc nhiên nhìn Trang, Trang nói:

-Cảm ơn chồng nha! – Quân cười hạnh phúc rồi nắm tay cô dẫn cô vào nhà.

Hạo thì sau khi bắt Trúc lên xe thì không nói lời nào, anh chàng này đúng là kỳ lạ mà, Trúc thì là người siêu tò mò, cô nói:

-Anh chở em đi đâu vậy? – Hạo chỉ đưa một ngón tay lên miệng cô nói:

-Bí mật! – nghe 2 cái từ bí mật mà Trúc bức xúc hơn, làm sao mà không tò mò cho được chứ, một lúc sau, Trúc nhìn Hạo chạy tới một nơi mà cô muốn lột con mắt ra ngoài, Trời ơi! Đi núi hả? Trúc bực cái mình đi theo Hạo, đi một hồi thì mệt muốn chết, Hạo tự nhiên khom lưng rồi nói:

-Lên anh công! – nghe vậy Trúc mừng mà không nói nên lời, lên vai Hạo để anh công, một lúc lâu sau, Trúc lại muốn rút mắt lần thứ hai, cái nhà trên núi này sao mà giống như.....cái mà cô từng nói cho Hạo biết, cô nhảy xuống anh, rồi đi tới ngôi nhà nói:

-Anh làm hả? – Hạo chỉ gật đầu một cái nhưng Trúc thì mừng tới nỗi nhào tới ôm anh thắm thiết, Hạo cũng ôm lấy Trúc.

T/g: Thôi rồi! Theo kiểu này thì không chắc là mình Full trong hè rồi, mấy ngày tiếp theo mình đi học bận lắm, nên sẽ cách một ngày up một ngày nha!

93. Chương 30: Hạnh Phúc Có Còn Mãi!!!

Tụi nó tiếp tục đắm chìm vào hạnh phúc ủa bản thân mà đâu hay biết một cô gái đã thu toàn bộ những hạnh phúc đó, cô ta nói:

-Minh Khánh tìm tôi à? Tìm người theo dõi tôi luôn à? – đám thuộc hạ gật đầu hàng loạt, có phải quá khinh bỉ cô gái này hay không mà bày đặt kêu người theo dõi, cô gái cười nhếch mép nói:

-Vậy đầu tiên anh làm ơn giết chết Duy Anh cho tôi, sao đó thì tôi đùa giỡn vs cái đám này mới được! – cô gái chỉ tay vào màn hình, sờ gương mặt nhỏ nhắn của nó rồi nói:

-Hà Gia phải là của tôi!!!! Hahahahahahahaha – cô ta cười trong ghê rợn, đúng là thật khó lường về cô nàng Minh Minh này. Đám thuộc hạ cũng nghe theo lời cô ta và bước ra khỏi căn phòng, chỉ còn lại Minh Minh, cô ta hằng ánh mắt đáng sợ nói:

-Mọi chuyện rồi sẽ theo ý tôi! Tôi là người thắng cuộc! Nhìn mấy người đấu đá vs nhau hoài tôi mệt rồi! Bây giờ là tới lúc tôi ấy người biết thế nào là chết chóc! – cô ta nhìn bức ảnh của cô Út nó thì cũng là cô Út của Minh Minh, Minh Minh lấy bút đỏ đánh dấu chéo rồi chậm rãi đi tới bức tường toàn là ảnh của Hà Gia, cô đặt tấm ảnh của cô Út nó rồi phóng thẳng dao vào bức ảnh và nói:

-Tối nay là ngày đâm máu! – cô ta đi thẳng vào phòng thay đồ và mất biến.

Quay lại vs nó, khung cảnh biển lãng mạn, bầu trời đêm ở biển thật thoải mái, gió biển lành lạnh thổi vào từng tế bào, hương vị mặn mặn giúp ta thêm sản khoái, nó ngồi trên một tảng đá, ngồi nghe sóng biển hát, ngồi nghe gió đùa đùa, ngồi nghe sao đêm hò reo, nó đi chân trần để làn sóng cứ đùa nhau mà vỗ vào bờ cát và vỗ vào đôi chân trắng mịn của nó, hần đi từ đằng xa nhìn thấy nó, hần vừa định đi lại thì một câu nói vang lên:

-Anh nghĩ hạnh phúc có còn mãi? – một câu hỏi bằng quơ của nó thôi nhưng làm hần đứng hình toàn tập, sao hôm nay có vẻ có rất nhiều tâm sự, hần mỉm cười đi lại bên nó nói:

-Nó sẽ không có kết thúc! Nó dựa đầu vào vai hần, nhớ một câu nói mà Tiểu Hân từng nói vs nó: “ Hạnh phúc của cô tôi sẽ cướp lấy”, Hần nói từ cái lúc mà nó không chú ý nhưng nó vẫn biết cô ta nói cái gì nhưng nó sẽ vẫn tin tưởng hần.

Ngày hôm sau:

Nó và hần quay trở về thì thấy Trang và Trúc gương mặt đầy lo lắng, miệng cứ lẩm bẩm:

-Đừng về! Đừng về! – nó chả hiểu cái gì, nó đứng đằng sau lưng nói:

-Gì mà đừng về? – Trang và Trúc giật thoát mình, quay sang nở một nụ cười méo sẹo nói:

-Không sao! Không có gì! – nó nghi lắm nhưng cũng không nói gì mà đi thẳng vào trong nhà, vừa vào nhà, mọi người như gặp mà không nói tiếng nào, kể cả thờ mệnh cũng chả có dám, nó và hần ngu ngơ nhìn nhau thì Trang nói:

-Chắc mày mệt rồi! Đi nghỉ cho khỏe! – nó đi lên phòng, hấn cũng muốn đi lên phòng nhưng bị hấn kéo lại, hấn bị kéo nên giật ngược ra sao xém té lầu chứ chả chơi, ấy thế mà hấn không tài nào chửi nổi mấy người này vì nhìn cái mặt như mới có người thân trong nhà chết không bằng.

Hấn bị cả bọn lôi lôi kéo kéo tới sofa, Trang nguýt tay Quân, Quân nghiêm mặt nói:

-Cô Út và chú Bình chết rồi! – nghe tin này hấn phun hết nước trong miệng ra ngoài hên là ai cũng có phòng bị nên không sao. Hấn nói:

-Là chú thím Út? – cả đám gật đầu, hấn nghe mà bàng hoàng mới mấy ngày trước đây còn toàn tâm dốc hết sức bảo vệ chú thím Út mà hôm nay là.....Hấn nói:

-Lý do? – cả đám vừa định nói thì nó từ trên lầu chạy xuống, gương mặt vô cùng tức giận, nó nói:

-Chết thì cũng đã chết. Cái quan trọng là người giết là ai? – cả đám nhìn nó, nó biết hay sao? Nó bật tivi lên thì ra là có lên tivi, nó nghiêm mặt nói:

-Có khi nào là Tiểu Hân? – ai cũng gật đầu trừ hấn ra, nó trợn mắt nhìn hấn, hấn nói:

-Anh không có bình cô ta mà là.....- nói lấp lửng hấn nghĩ nói khiến ai nấy điều bức xúc nay bức xúc hơn, nó nắm cổ áo hấn rồi nói:

-Nói! Mà là cái gì? – hấn nuốt một ngụm nước bọt rồi nói:

-Mà là.....cô ta ngày hôm qua ở bệnh viện, Duy Anh cũng thế! – hấn đưa cho nó một vài đoạn quay phim từ camera, bây giờ nó đã hết giận nhưng nó đang lo lắng Hà Gia lại gặp chuyện chẳng lành.

Tại một ngôi nhà không mấy sang trọng nhưng nó khá là âm u, mọi thứ xung quanh ngôi nhà khiến người ta rùn rợn vì toàn là hình ma quỷ, chàng trai ngồi trên ghế xoay nói:

-Sao? – một chàng trai khác có mái tóc màu đen tuyền đưa ột bao thư, chàng trai đó xem xong thì nói:

-Đúng là John (phần 1) có khác! – John cười nhếch mép, cầm khẩu súng trong tay chìa thẳng vào đầu chàng trai kia, chàng trai kia không hề tỏ ra sợ sệt chỉ đứng thẳng lên, đẩy cây súng qua một bên nói:

-Giết thì chưa quá muộn! – lại là nhân vật mới hay sao? Anh chàng vừa mới nói câu đó là ai? Đợi rồi biết!

Phải đi nghỉ cho khỏe! 3 chap liền rồi nhá! Mấy ngày sau gặp lại! Bye nha!!

94. Chương 31: 200.000 Dollar?

John nghe người con trai đó nói mà thấy buồn cười, anh ta định chết thật hay sao mà nói như thế. John nhìn xoáy vào đôi mắt màu đen kia, nhưng nhận lại là một cái nhìn giễu cợt, anh chàng tóc màu bạch kim nói vs John:

-Giết thì chưa muộn nhưng nó rất bất lợi cho anh! – John nghe thế thì vô cùng ghê sợ người này, thật không tầm thường bởi thể Khánh mới nhờ tới anh, đúng là khó lường mà. Anh chàng đó nói:

-Muốn tôi giết người đó thì được nhưng mà.....- anh ta đập tay vào bao thư nói:

-Nhưng mà vẫn chưa đủ chứ gì? – John nhìn anh chàng hỏi, anh chàng cười một cái rồi vỗ sấp tiền vào mặt John nói:

-Anh hiểu ý tôi! Tôi mai tôi hẹn nah ở quán café XXX, anh đưa cho tôi 200.000 dollar – John trố mắt nhìn 200 đô ở đâu ra cơ chứ? Có nên gọi cho Khánh hay không? Nếu gọi là lộ chuyện hết, John đang rất là rối thì tên tóc bạch kim đã đi từ lâu rồi, không biết làm sao bây giờ, rồi tự nhiên John mỉm cười một cái và bước đi.

Quay lại vs nó, nó ngồi xuống nhìn mọi người một loạt nói:

-Nếu không phải Tiểu Hân thì là ai chứ? – câu hỏi này nó chần chờ thời hỏi thôi chứ nó biết là người giết đã rất cẩn thận để không để lại dấu mồi gì, nhìn nó Trang và Trúc nói nhỏ vs nhau gì đó rồi nói cho nó nghe, nó nghe xong thì đứng thẳng người lên, nó vừa định chửi hai con bạn mình một trận thì tiếng chuông cửa vang lên, Khánh bước vào, trên tay anh là một bao thư, bao thư John mới đưa cho anh. Khánh đi tới nói:

-Anh vừa nhờ một người giúp đỡ chúng ta! Và cậu ta đang có ý lấy tiền mà không dùng sức nên.....- chưa nói hết câu tụi nó đã nhếch mép, nở một nụ cười khinh bỉ nói:

-Anh đúng là quá tệ! Nhưng người anh nhờ giúp là ai? Là hần muốn bao nhiêu tiền! – Khánh nói to nhỏ gì đó vs cả đám, nói một lúc thì hần và nó nói:

-Cứ để 2 vợ chồng em lo! – cả đám nhìn hần và nó nhưng nó cũng chỉ cười chứ không nói cái gì. Khánh tin là em gái anh sẽ không làm anh thất vọng.

Tối ngày hôm sau, tại quán café XXX.

Một cô gái có mái tóc búi cao củ tỏi màu nâu đỏ, cùng chiếc váy tay ngắn, cổ tròn, cô đeo một chiếc mắt kính to bản, mang đôi giày cao gót màu đen. Cô tiêu sái bước vào ngồi xuống một chiếc bàn không quá lớn cũng chẳng quá nhỏ ở góc bên trái khuất ánh đèn của quán, theo sau cô gái là một anh chàng có vẻ lịch lãm vs mái tóc màu tím lãng tử, chiếc áo sơ mi màu trắng, cùng chiếc quần đơn giản, áo khoác màu đen tôn vẻ đẹp lịch lãm nhìn anh quá là nam tính a! Anh đi theo sau cô gái, 2 người một trai một gái vừa bước vào quán đã có hàng ngàn ánh nhìn cứ đưa nhau mà nhìn 2 người đẹp đôi này. Nó và hần ngồi một hồi thì từ xa một chàng trai mặc toàn thân màu đen nhưng trừ mái tóc anh ta màu bạch kim, anh ta đi tới chiếc bàn của nó và hần nói:

- Là 2 người? – nó và hần gật đầu, nó bỏ kính ra, vừa bỏ kính ra người con trai tóc bạch kim như ngã ngửa, nhìn nó trân trân, và trong đầu nghĩ:

“ Là vợ của đại ca mà ta, vậy người ngồi kế là.....” Suy nghĩ của tên đó chưa được hoàn chỉnh thì hần đã lên tiếng:

-Cậu gan lắm dám cắt tiền tụi này tới 200 đô! – nghe vậy tên kia như loạt tim ra ngoài, trong ban thường không cho làm ăn riêng ở ngoài, thôi rồi! Tên này đang là cá nằm trên thớt, thế nào cũng bị chém đứt đầu cho coi, ấy thế mà chẳng phải, hần nói:

-Cậu huy động lực lượng, giết chết tên đó cho tui, ngày mai phải có tin tốt! – ngay lúc vừa nói xong, phục vụ bưng nước ra, tên kia cầm còn không dám cầm làm sao mà uống chứ, lão đại thì ngồi đối diện, kế bên còn có.....anh chàng đó nhìn nó, nó liếc con mắt nhìn, tên đó lạnh cả sống lưng, nó nói:

-Nghe nói người là sát thủ rất nổi tiếng? – giọng nói cao vút, pha một chút kiêu ngạo và có phần chế nhạo, tên đó nghe hỏi thì gật mình nói:

-Vâng! Nhưng chỉ là lời đồn! – nó cười ra tiếng một cái rồi nói:

-Nếu ngày mai mà chưa xong thì cái mạng của anh thay cho cái mạng của tên đó! – tên đó khóc không ra nước mắt, hần biết nó thường không biết đùa nhưng bây giờ là nó đang đùa vs tên thuộc hạ của hần, mà hần thấy bà xã mình đùa người khác thấy cũng vui vui nên hòa theo:

-Mọi chuyện cứ như cô ấy nói! – tên kia gật đầu lia lịa, mặt mày tái mét, luôn miệng nói:

-Tôi sẽ thành công mà! – nó và hần thản nhiên đi ra về, chỉ có tên kia sợ quá thôi, vừa không có tiền vừa bị uy hiếp thâm thúy mà hần làm không xong thì coi như tiêu.

Nó và hần định bước đi về nhà, trên đường đi nó gặp Minh Minh nói chuyện vs một người ở góc đường, nó kêu hần tấp vào một nơi để núp, vì quá xa mà nó không nghe thấy cuộc đối thoại nhưng nó nhìn mặt Minh Minh có vẻ rất đặc ý vs những gì người con gái đối diện đang nói, Minh Minh nói:

-Vậy là chết rồi à? – cô gái kia gật đầu, Minh Minh nhanh tay đưa cho cô ta một túi nhỏ bên trong toàn là màu trắng, nó mịn lãm như bột vậy, và cái túi đó là hàng trắng chứ đâu. Cô gái kia cảm ơn rồi rích rích rồi chạy đi trong đêm, Minh Minh nhìn cái cảnh đó mà cười nói:

-Thứ đó sẽ giúp ta lợi dụng người dài lâu! – nó vì đứng quá là xa nên chỉ thấy hành động mà chẳng biết nói cái gì nhưng hấn thì khác hấn biết 2 người đó đang làm gì và nói gì có mấy nghe lén, hấn đã vọt vào từ lúc này. Nhưng không biết nghĩ sao, hấn không nói cho nó biết việc mà hấn đã nghe!

95. Chương 32:

Sau khi gặp Minh Minh, nó và hấn trở về nhà thì thấy Khánh bắt lức, cả đám đám Trang và Trúc cũng không có tươi tỉnh, Trang nói:

-Hoàn toàn tìm không ra kẻ ám sát và kẻ chủ mưu thì càng không. nó nhú mày, có bao giờ mà tụi nó lại tìm không ra cơ chứ? Ngay lúc này, tiếng chuông cửa vang lên lần nữa, chị Ý Mỹ chạy vào mà không cần mở cửa, trên tay chị ấy là.....máu và.....một ít thứ gì đó đang bốc khói từ máu, nó cả kinh nhìn chị ấy, Trúc hét hoảng kêu lên:

-Trời! Chị bị sao vậy? – không hoảng sợ, rất bình tĩnh là đằng khác, Ý Mỹ nói:

-Hộp ý tề! – ngay lúc đó Khánh đưa cho Ý Mỹ, cảm ơn một tiếng cô bắt đầu chế oxi già, nhả mày vì đau đón tiếp tục khử trùng và tự băng bó mà không cần đến ai, Ý Mỹ nói:

-Thật là bất hạnh! Chị có nghe về Hà Gia, à! Chị đem thứ này cho em, cái này là thứ mà chỉ cần ngửi cũng tởm! – đưa cho nó một viên thuốc không mấy to, hình tròn, màu trắng ở trên và màu hồng ở dưới, nhìn rất bình thường, nhưng mà thuốc vậy sao ngửi? Ấy thế nó cũng chẳng hỏi mà bỏ ngay vào túi xách vì viên thuốc này hoà tan là được. Trang hỏi:

-Chị bị gì mà kinh vậy? – mặt ngược tới cái tay băng bó Trang hỏi, Ý Mỹ thờ dài một cái nói:

-Thử thuốc thôi! À! Em lấy thuốc cho ba chồng em chưa? – nó lắc đầu, Ý Mỹ lại đưa một thứ chất lỏng màu tím, nhìn cái lọ ghê ghê sao? Có vài cái gì cứ quặn quặn ở trong chất lỏng, Ý Mỹ nói:

-Phải cẩn thận vs lọ thuốc này, nó độc lắm, em cứ cho ba chồng em uống thế là không sao. Cứ tin chị đừng hỏi! – nó cũng định miệng hỏi là sao độc mà cho ba chồng uống nhưng Ý Mỹ đã nói thế thì nó tin vậy, cầm lấy lọ thuốc nó nhét ngay vào tay hấn nói:

-Anh làm nha? – hấn gật đầu, nó bây giờ giao cho hấn hơi nhiều việc nhỉ? Nhưng cái hấn quan tâm là cái cô Minh Minh kia. Nó ngồi một lúc thì mị người đi về (Khánh vs Ý Mỹ). Tụi nó ở lại nói chuyện, tụi hấn ai nấy về phòng, nó kêu 2 con bạn tới khi có điện thoại từ Jin:

-Chị Thư! Theo như tụi em điều tra thì Duy Anh, tên họ đầy đủ là Phạm Duy Anh, quốc tịch , là một người rất giỏi kiếm đạo Nhật Bản vì lúc trước có ở Nhật mấy năm.....bla.....bla.

Tụi nó nghe xong thì nghi ngại nhìn nhau, tên này cũng khó xoi đây nhưng không sao đã nhờ thuộc hạ của hấn giết thì chắc là không có gì sai sót. Mong là như vậy đi!

Sáng hôm sau:

Hấn hôm nay thức sớm hơn nó nhỉ? Mỗi sáng tỉnh mơ hấn đã dậy thật sớm rồi! Không biết làm gì mà thức sớm thế? Hấn đi tới bên giường gọi nó dậy:

-Vợ ơi! Sáng rồi dậy đi em! – nghe thì loạt tai nhưng mà hành động chẳng loạt chỗ nào, hấn tức chết nó, kêu nó dậy, điều tối kỵ khi gọi nó thức là không nên tức chân lên nhưng hấn quá quen rồi nên hấn thích làm như thế, ánh nắng mặt trời ảm áp chiếu thẳng vào gương mặt trắng hồng của nó, nó nheo nheo mắt rồi quay sáng lấy cái gối tránh ánh nắng, hấn cười khổ một cái nói:

-Tập thể dục vs anh không? – nó lắc đầu, mấy ngày trời mệt muốn chết vì mấy cái vụ chết chóc, giờ còn kêu nó tập thể dục đúng là cực hình. Hấn toan bỏ đi nhưng chợt nhớ gì đó nói:

-Em định không đi cứu ba à? – A! Nghe tới đây không cần hấn nói thêm nó phi nhanh vào WC vs tốc độ khó mà tưởng tượng, hấn nói chơi thế thôi, chứ tối hôm qua hấn đã qua nhà và cho ba hấn uống thứ thuốc đó trong lúc nó còn đang ngủ, vì về tới nhà là gần sáng nên hấn thức luôn. Nên hôm nay hấn thức sớm mà

có thời gian gọi nó dậy, nó mặc một chiếc đầm xùong màu hồng nhạt, nó mặt nghiêm nghị muốn đi cứu ba hần thì hần nói:

-Mới sáng sớm tới làm gì? Tập thể dục, ăn sáng rồi mới đi! – nó cầm hờn nhìn hần, nếu muốn nó tập thể dục thì nói sớm sớm để nó khỏi mắc công mặc cái này rồi thay cái khác. Nó đi lại vào WC, khoảng một lúc lâu sau mới bước ra vs bộ đồ thể dục đúng chất. Nó và hần ra khỏi nhà đi chạy bộ quanh khu phố, 2 người nói chuyện vs nhau, nhìn thật bình yên.

Trang từ trong phòng bước ra, ngáp một cái rồi to thì đi xuống nhà, vừa xuống đã thấy cảnh tượng “ anh một miếng, em một miếng” của Hạo và Trúc mà Trang thấy phát ớn, kho khan vài tiếng cho 2 người đó dừng cái hành động thân thân mật mật đó nhưng Trang họ muốn khan cái cổ họng luôn mà chả thấy động tĩnh gì, cuối cùng cũng có tiếng nói:

-Em muốn ăn à? – Trang muốn té ngựa, chồng cô đúng là chả hiểu cái gì hết, cô quay sang nhéo vào hông anh một cái nói:

-Nói tào lao! – vừa nói xong thì Trúc ngược lên hỏi một câu tỉnh như Quốc Tĩnh luôn:

-Mày xuống khi nào dạ? – Trời! 2 vợ chồng Quân lắc đầu một cái rồi đi xuống bếp.

96. Chương 32: Chết Hay Sống? Tùy Trời!! (1)

Quân và Trang vào bếp tự nấu món gì đó rồi ăn trong đó luôn chứ không bước ra ngoài bàn ăn, ngồi ăn cho xong thì Trúc và Hạo tự nhiên hốt hải chạy vào, gương mặt có lẽ không còn huyết sắc gì hết, càng làm cho Trang và Quân không quan tâm, chắc 2 người này diễn trò gì ấy mà nên Trúc và Hạo chưa kịp nói lời nào thì Trang và Quân đã đi lên lầu từ thời nào rồi. Trang và Quân liền bị Trúc và Hạo kéo lại rồi lôi ra phòng khách, Trúc nói:

-Thôi rồi! – Trúc ngáp ngừng nữa muốn nói nữa lại không muốn, thái độ này khiến Trang rất ghét, Trang nói:

-Có gì thì cứ nói! – Hạo bây giờ mới nói giúp Trúc:

-Chú 3 của Thư (chap 6/ Phần 2), đã bị ám sát nhưng may là không chết chỉ bị thương nặng ở đầu thôi – Trang và Quân giật cả mình, đùa gì mà kì vậy? Hôm qua thì cô Út của nó bị giết còn hôm nay..... Trang nghe nhưng không tin nói:

-Đừng có đùa kiểu đó! – Hạo và Trúc muốn nói gì đó thì Quân chen ngang:

-Đúng đó! Đùa thế chả vui gì hết á. – Hạo nghiêm mặt nói:

-Tao không rảnh mà đùa, Khánh vừa gọi đến nói như thế! – nghe như sét đánh ngang tai, mọi thứ sao lại trở nên như thế này, làm như muốn giết cả gia tộc của nó hay sao chứ? Đang đuổi theo ý nghĩ của mình thì cả đám nghe tiếng cửa mở ra, nó bước vào gương mặt tươi tắn, trên trán là vài giọt mồ hôi đang tươi cười nắm tay hần đi vào, dường như là nó chưa nghe về việc này thì phải. Ngay lúc đó, từ ngoài cổng một cô gái xinh đẹp, mái tóc búi cẩn thận, cô mặc chiếc Kimono cách điệu màu chanh. Bước vào nhà tự nhiên vì cổng không khoá, cô ta đi từng bước nhẹ nhàng, cười một nụ cười ác độc, bước đi vào nhà, cô ta tự động ngồi xuống trước những ánh mắt hoài nghi của mọi người, Tiểu Hân nhìn cả đám nói:

-Duy Anh chết là do mấy người đứng không? – cả kinh lần thứ 3 trong ngày, cả đám ngạc nhiên tột độ, không phải nó hần nói là tối mới giết tên đó hay sao? Nhưng mà bây giờ là buổi sáng mà, nó nói:

-Cô đừng có rảnh mà đi du khổng người khác! À! Mà cô quen vs Duy Anh vậy cô là.....- lời nói lấp lửng chừa ra một khoảng trống của nó khiến Tiểu Hân cười lạnh nói:

-Tôi làm đó! Mấy người nếu có chứng cứ thì cứ tự nhiên mà thưa kiện tôi! – Tiểu Hân nhìn đồng loạt mấy người này rồi nói:

-Hôm nay tôi đến tìm mấy người mà muốn biết tất cả ngọn ngành trong quá khứ! – nghe câu nói đó, tụi hần đồng loạt nhìn Tiểu Hân, tụi hần thì nhìn tụi hần thì tụi hần lo lắng gì đó. Tiểu Hân lên giọng nói:

-Mấy người giết cha tôi! – cả đám gật đầu, không ai không muốn giết ông ta, ông ta đúng là chả có gì tốt đẹp, Tiểu Hân nhìn thấy cái gật đầu đó thì giận hơn bao giờ hết nhưng cô ta giữ lấy bình tĩnh nói tiếp:

-Vậy tại sao? – cả đám nhìn nhau, nó đưa tay lên, nói tất cả những gì về cha cô ta cho cô ta nghe hết, nghe xong phải nói Tiểu Hân kích động nói:

-Không! KHÔNG phải! Mấy người nói dối! Tôi không tin! Ba tôi không làm thế! Ba tôi không phải mà! – cố gắng tin nhưng sao khó quá, cô ta gục mặt xuống, lấy tay che khuôn mặt mình, khóc là điều không bao giờ không có, đối vs người như cô nhớ hết tất cả là điều rất dễ dàng, trong lúc ở bệnh viện cô đột ngột nhớ hết nhờ cách pha chế thuốc của mình, nhưng sau khi nhớ lại cô không thể nào chấp nhận sự thật, cha cô là người tàn ác, tội hấn là người giết cô, cô khó mà chấp nhận. Tiểu Hân vẫn mong là cô nhớ nhầm cố hỏi tiếp:

-Mấy anh là người giết tôi? – tội hấn tránh ánh mắt đờn sợ của Tiểu Hân, tội hấn gật đầu nhẹ một cái, Tiểu Hân càng kích động hơn, cô không tin, không chấp nhận sự thật này, quá tàn nhẫn, quá kinh người, cô ta liền nắm lấy tay nó ngồi kế bên, cô ta cười một cái nham hiểm nói:

-Tôi ấy người biết! Con nhỏ này không chết thì mấy người cũng chết! – nói xong cô ta đưa một lọ thuốc đen xì nhìn thấy mà ghê, cô ta còng tay nó lại rồi bóp họng nó, trợn mắt lên trừng cả đám nói:

-Tao sẽ đổ cái này vào trong miệng nó, sau một giây thuốc phát tác, nó chết trước khi biết tại sao! Hahaha...- cô ta cười ghê rợn, tội hấn đi lại định đánh ngất sũ Tiểu Hân rồi cứu nó thì Tiểu Hân nói:

-Tối là tao đổ đó vs lại trên người tao có bom nha! Đi lại là tao kích nổ cho chết cả đám! – thật không ngờ, Tiểu Hân bây giờ là đường cùng rồi, thật sự là hết phương cứu chữa rồi, nó nhìn Tiểu Hân nói:

-Uông.....a.....ôi.....ình.....ói.....iếp! (Buông ra rồi mình nói tiếp).....Ình.....Ình.....ại.....(Bình tĩnh lại)! – ôi bị bóp họng như thế mà nó còn cố nói, thật là khâm phục, Trang và Trúc men theo ghế sofa đi đường vòng hòng ngăn Tiểu Hân từ phía sau, đi hết nửa con đường, gần tới nơi thì nháy mắt vs nó kêu nó nói chuyện vs Tiểu Hân, Tiểu Hân cũng vì cuốn theo nó mà nói:

-Mày im mồm lại, không là tao đổ hết vào! – thứ chất lỏng đó chực chờ đổ hết vào họng nó, lọ thuốc cứ tràn ra và Tiểu Hân quyết định đổ vào. Giọt nước màu đen kia rơi ra khỏi lọ và đang rơi từ từ vào họng nó, ngay lúc đó.....(Mỗi tay quá).

97. Chương 34: Chết Hay Sống? Tuỳ Trời! (2)

Ngay lúc đó..... “ Ầm.....Choang.....Choang.....Á.....Bụp.....Đau”

Phải nói là hàng loạt tiếng vang lên, thủy tinh vỡ từ lọ văng ra khắp nơi, chất lỏng từ trong đó thì văng tung toé và nơi nào cũng có chất lỏng đó nhìn thật ghê gớm, loại chất lỏng văng tới đâu thì nơi đó như mất một khoảng trống. Nhìn cảnh tượng đó mà rợn người, trên sàn 4 người đang nằm xã lai, cô gái tóc nâu đỏ có vẻ đã bất tỉnh (nó), cô gái mặc kimono thì đang loay hoay tìm thuốc giải vì uống khá nhiều chất độc, cô gái tóc màu xanh thì đang cô ngồi dậy (Trúc), cô gái tóc màu hạt dẻ (Trang) đang tìm cái còng để bắt cô gái mặc kimono. Chuyện gì đã xảy ra lúc này khiến nó bất tỉnh?

10' trước khi xảy ra việc đó, nó đang không biết nên làm gì thì cố dùng dằng thoát ra thì mới biết Tiểu Hân đang cố đổ cái thứ đó vào miệng nó, do quá là gấp gáp vs lại thêm vào đó là tay nó bị khoá, nó không có thời gian mà mở khoá tay nữa, né đầu sang chỗ khác một cách điệu nghệ, nó hất đầu mình lên cằm của Tiểu Hân, sau đó quay đầu lại giơ chân lên một góc hơn 90 độ rồi đạp từ đầu Tiểu Hân đạp xuống đất, Hân vì trở tay không kịp nên bị trúng đòn của nó, lọ thuốc trên tay cô rơi trong không trung rồi rớt vào họng cô một ít thì mới rớt xuống đất và văng tung toé, ngay lúc đó loại thuốc đó rớt vào cái còng khiến cái còng sức ra, và nó an toàn tuyệt đối. Nhìn cảnh tượng trước mắt mà tội hấn càng báỉ phục tội nó.

Nó buông lỏng hay tay rồi nhanh chân đỡ hai con bạn, Trang và Trúc vừa đứng lên thì ngay lúc đó Tiểu Hân cũng uống được thuốc giải, cô nói:

-Tội bây chỉ có nước chết thôi- cô ta liền cởi áo ra thì ra bên trong cô ta lấp một số loại bom khác khác loại, cô ta cười ma mị nói:

-Chết thì phải chết hết! Tụi bây còn phải tể ba tao! – nói tới đây cô ta liền kích hoạt từng trái bom một, tụi hần và tụi nó chỉ có cách là trốn khỏi đây rồi tính tiếp nhưng không may thật không may tất cả các đường thoát bị khoá chặt, cửa sổ, tầng hầm, cửa sau, sân thượng, mọi thứ đều bị khoá, Tiểu Hân nhìn cái đám lằng xằng chạy khắp nơi thì cười to:

-Tụi mày tìm cách trốn thoát là vô ích, ở đó mà chịu chết đi! – tụi nó và tụi hần đúng là hết phương cứu chữa rồi, bom thì đang chạy ngược càng ngày càng nhanh thế mà cả đám không có lối thoát, thời gian sinh tử hết tại đây. Tự nhiên một trái bom chạy nhanh hơn bình thường, thời gian còn lại là 15s, thời gian trong tí tấc, Tiểu Hân giật mình không hiểu tại sao quả bom này lại chạy nhanh như thế, trong khi đó, nó nói:

-Cô rất sợ đúng không? Vậy cô nói đi! Dây nào khiến nó ngừng lại! – Tiểu Hân mỉm cười, dư thừa nói cô sợ à? Có lắm! Cô đã muốn chết thì còn gì mà sợ chỉ là nó không như kế hoạch của cô một chút nhưng mà quả bom này có thể cho cả bọn cùng chết. Nó nhìn loại bom này, có 3 màu tất cả, nó nên chọn màu vàng, hay màu xanh hoặc là màu đỏ, nên chọn màu nào? Nhưng suy cho cùng thì Tiểu Hân cũng không đứng yên cho tụi nó xử lý, đang suy nghĩ thì “ Đùng.....Á.....Choang.....Choang”, tiếng bom nổ, và kèm theo hàng loạt tiếng không báo trước, vì quả kia nổ nên kéo theo hàng loạt các quả tiếp theo nổ, Tiểu Hân cũng không còn thấy đầu cả, có lẽ như tụi nó dự đoán là Tiểu Hân banh xác nhỉ? Nhưng tụi nó đang ở đâu? Căn nhà đang cháy lên dữ dội kèm theo tiếng nổ vang trời vì bom nổ tiếp xúc vs gas khiến đám cháy thêm dữ dội. Ngoài vườn không hề có bóng ai? Trong nhà cũng không có bóng ai? Vậy cả đám đang ở đâu?

Khoảng 14s trước:

Khung cảnh hơi hồi hộp khi cả đám biết rằng Tiểu Hân sẽ chẳng đứng yên một chỗ, nên tụi hần đã giữ cô ta lại để gỡ bom, khi nó vừa đi tới gần Tiểu Hân thì quả bom bắt đầu chạy nhanh gấp đôi lúc này, nó chú tâm vào nhưng khó mà tìm ra manh mối, lần mò một hồi nhưng vẫn chưa tìm ra nhưng chỉ còn có 7s nữa thôi, quá là gấp gáp thêm vào đó là những lời chăm chọc của Tiểu Hân, những lời hối thúc của 2 con bạn khiến nó rối rắm càng rối hơn và rồi thời gian còn lại là 3s ít ỏi, nó tìm mãi mà không ra nên đành cắt đại, nó vừa đưa kéo tới sợi dây màu đỏ chói kia thì một bàn tay kéo lên. Nó chưa hết bàn hoàng thì thấy cả đám đang ngồi trên một chiếc trực thăng trên sân thượng và rồi.....tụi nó lại một lần nữa thoát chết (t/g: Sao mà sống dai ghê ý!!)

Hôm nay up bù ấy bữa tiếp theo!!!

98. Chương 35: Hà Gia Gặp Tai Hoạ!

Nó nhìn cái người đang lái trực thăng, nhìn góc độ nào cũng thấy là lạ là anh ấy biết chuyện gì hay sao mà tới giúp, nghĩ tới đó nó liền ôm người ấy vào lòng một cái nói:

-Anh trai em là tuyệt nhất nhỉ? – nghe câu này ai mà là anh thì sướng quá ấy chứ nhưng người nó đang nói là Khánh chứ không phải là ai khác, Khánh nói:

-Anh chỉ nghe theo lời chồng em kể nên mới tới chứ không thôi cnh cho chết quách đi cho rồi! Đỡ mệt! – nghe những lời tuyệt tình thoát ra từ miệng Khánh mà nó muốn nhào tới đập anh tới bời hoa lá cho hả dạ, nó quay sang hần ôm hần một cái mới nói:

-Anh thiệt là thông minh a! – hần mỉm cười một cái rồi cũng ôm nó nhưng trong lòng thì đang nhớ tới cái lúc mà Tiểu Hân nói: “ Gia đình mày có một đứa gián điệp mà không biết, con đó chứ nó còn ghê hơn tao gấp mấy lần, tao đợi coi Hà Gia mày tự tàn sát nhau như thế nào?” cô ta nói rất nhỏ nên chỉ tụi hần nghe thôi, người mà được gọi gián điệp kia là ai chứ nhỉ? Thật khó mà hiểu nổi là cô ta nói thật hay nói giỡn nhưng có lẽ hần biết người đó là ai. Khánh đưa cả đám tới một căn nhà làm từ gỗ rất là dễ thương, nó không quá lớn như biệt thự, nó không quá nhỏ như nhà ổ chuột là một ngôi nhà rất cân đối, và vô cùng đẹp, ngôi nhà có tới 6 gian, phòng khách, phòng bếp, 3 phòng ngủ, và một phòng tắm, nhìn ngôi nhà rất âm cùng nha. Khánh kêu cả đám xuống rồi nói:

-Tạm thời mấy đứa cứ ở đây. Mấy ngày sau là có nhà khác nhá! – nói xong Khánh leo lên trực thăng và lái trực thăng bay đi, tụi nó đi vào nhà, thân thể mệt mỏi nằm lên sofa, nó thở dài một cái nhớ tới thời

gian lúc này mà không khỏi giật mình, thật quá ghê nếu mà tụi hần không kéo tụi nó đi thì bây giờ ra sao? Nếu anh Khánh không tới kịp thì bây giờ thế nào? Cứ liên tục tạo ra những câu hỏi nghi vấn nó trầm tư và chìm vào giấc ngủ khi nào không hay, có lẽ vì quá mệt mỏi chẳng, cũng có thể cho là như vậy. Trang và Trúc cũng ngủ mất tiêu, tụi hần sau khi xem xét nhà xong thì thấy tụi nó đã ngủ mất tiêu.

Chiều hôm đó:

-AAAAAAAAAAAAAAA! – tiếng la thất thanh vọng ra từ một căn nhà có màu tím là chủ đạo, căn nhà rất sang trọng, một ánh sáng loé lên từ cửa sổ, một thân ảnh mảnh mai cầm cây súng chĩa thẳng vào đầu một người đàn ông. Cô ta nói:

-Ông thấy sao khi tôi là người nắm giữ Hà Gia chứ không phải là Hà Minh Khánh và Hà Minh Thư! – người đàn ông té bịch xuống sàn, ông lùi ra sau một cách khổ sở vì vết thương trên chân ra máu rất nhiều, dù khó khăn nhưng ông ta vẫn kiên cường nói:

-Minh Minh à? Con nên dừng lại, con đừng nên tham vọng quá! – nghe ông ta nói Minh Minh cười lớn, cô buồn cười muốn chết, lúc ba mẹ cô còn sống, ba mẹ cô cũng nói thế nhưng mai là có người giết ba mẹ cô giùm, lúc đầu cô còn sợ người nào giết ba mẹ cô, cô sợ chính cô là người giết nhưng không người đó là Tiểu Hân. Cô không hề giết ba mẹ cô, cô rất ghét ba mẹ vì họ không hiểu cho cô, ép buộc cô và một ngày nọ cô nhận ra cô không phải con ruột của họ, một sự thật khó chấp nhận nhưng Minh Minh đã chấp nhận và cô bây giờ đang muốn nắm giữ toàn bộ Hà Gia. Người đàn ông sắp chết là người con thứ 5, là chú 5 của nó, ông kinh doanh về thời trang cùng vs người con trai, vì vợ ông chết trong một vụ tai nạn cách đây 10 năm, người con trai đã bị Minh Minh giết chết cách đây 10', cô chừa người đàn ông để ông nói ra bí mật cất giữ lâu nay của Hà Gia. Sau một lúc giằng co vs nhau thì.....” Đoàng” người đàn ông tự mình bắn chết mình mà không muốn nói ra bí mật Hà Gia. Minh Minh bực mình chạy đi trong chiều nắng đầy gió.

Tụi nó thức dậy khi ánh nắng mặt trời chiếu vào khuôn mặt của tụi nó, nó thức dậy kéo màn lại rồi tiếp tục ngủ, khoảng một giây sau tụi nó tỉnh dậy chạy tới sau bếp và không ngừng nói:

-Đúng là thiên đường! – Trang thốt lên trong vui sướng khi quá trời thức ăn nằm trên chiếc bàn gỗ to kia, nhìn là phát thèm.

-Thật hay mơ! Nhưng ta cũng chẳng quan tâm! Ăn là chính! – nghe cái câu này thì còn ai ngoài chị Trúc đây, đối vs Trang và Trúc thì ăn là thiên đường mà, nó thì không như hai con bạn nói:

-Mấy anh không ăn hay sao mà đứng ngoài cửa làm gì? – chỉ có nó mới biết tụi hần đang đứng ngay ở cửa thôi, tụi hần bước vào ăn. Cả đám ăn một lúc thì mới chợt nhận ra là Ý Mỹ và Khánh đang đứng ngoài phòng khách, nó đi ra hỏi:

-Sao vậy? – nó đi tới rót ly nước uống, Khánh nói:

-Hôm nay chú 3 bị ám sát nhưng may là còn sống! – nó đặt ly nước xuống nhẩn máy, Khánh chưa dừng lại ở đó anh nói tiếp:

-Cũng hôm nay nhưng mà chiều, Chú 5 bị giết chết cùng con trai của chú! – nó trợn tròn đôi mắt nhìn Khánh, cả đám cũng thế, về việc chú 3 thì Trang và Trúc biết nhưng về vụ chú 5 thì.....Không biết hôm nay ngày gì mà sao? Nó nhìn Khánh, Khánh lắc đầu nói:

-Anh không có manh mối nào! – nghe thấy thế ai cũng vô vọng không tìm ra được lối thoát nhưng mà nó chợt reo lên nói:

-Cứ tìm là ra mà! – nó vẫn lạc quan nhưng ánh mắt thoáng nét buồn.

99. Chương 36:

Có lạc quan cũng không tìm ra, có cố gắng nhưng là vô ích, nếu ai đó lâm vào tình trạng này thì tuyệt vọng biết bao nhiêu và nó đang lâm vào tình trạng tương tự, thức hết bao đêm, mệt mỏi bao ngày, đi tìm khắp nơi nhận lại được gì ngoài cái câu: “ Không có gì!”. Nó quá mệt mỏi chẳng? Cũng có thể! Bây giờ nó đang lùng sục khắp nơi, đi đến từng nhà liên quan tới Hà Gia nhưng sao mà không có gì hết, chợt nó nhìn thấy một cái quán nhỏ ở ven đường, ừ thì quán lẻ đường đó, có một cô gái rất quen mặt, cô ta nhìn cực quen

luôn và người đó là Minh Minh chứ ai. Nó định bước lại thì một anh chàng mặt chiếc áo màu đen đi tới, anh đội nón, mặc chiếc áo khoác dài khó thấy rõ mặt, anh đi lại kể Minh Minh, không biết nói gì mà Minh Minh tức tối nói:

-Tên đó chưa chết thì anh phải tìm ra và giết nó chết đi! – nói rồi cô toan bước đi thì gặp nó, Minh Minh thoáng giật mình vs một người tin ý như nó thế nào cũng lộ chuyện nhưng mà nó không còn lúc trước, hôm nay nó mặt mũi rã rời nên cũng không để ý tới lắm, Minh Minh băng qua đường đi tới chỗ của nó nói:

-Chị đi đâu mà tới mấy đường này vậy? – nghe Minh Minh hỏi mà nó muốn nói: ‘ Câu đó chị hỏi mới phải!’, mà không biết nó nghĩ cái gì tự nhiên nó im lặng cười một cái rồi chỉ vào cái quán nói:

-Ừm! Chị đi ăn thôi! – có bỏ mồi tin mấy cái từ đó, người nó đang nói chuyện là Minh Minh, cô ta biết nó nói dối nhưng không vạch trần mà nói:

-Nếu chị muốn ăn thì lại nhà hàng đằng kia sẽ ngon hơn! – nó gạt đầu rồi cảm ơn Minh Minh sau đó chạy đi tìm tụi hần vs hai con bạn, Minh Minh nhìn nó đi xa thì mới đi tới tên mặt áo khoác đen đó nói:

-Ngày mai giết hần xong thì theo dõi cô gái đó cho tui! – Minh Minh chỉ nó đang đi tới đằng trước, chàng trai gạt đầu rồi vội vàng băng qua đường bước đi, Minh Minh nhìn nó rồi nói:

-Hà Gia là của tui! – nói một câu chắc nịch rồi cô ta quay gót giày bước đi trên con đường đầy lá.

Quay lại vs nó, nó ngồi ghé đá khuất xa Minh Minh, nó không phải vì mặt mũi mà không để ý tới một chàng trai đang đi tới mà là không muốn nhìn chàng trai đó, anh chàng đi tới nhẹ run run giọng nói:

-Lúc tôi đến thì chỉ thấy máu và máu nhưng không thấy Duy Anh! – nó liếc ánh mắt lạnh nhìn chàng trai tóc bạch kim, anh chàng đã run này run hơn, nó phải tay kêu anh ta đi đi, ngay lúc đó hần đi tới đưa cho nó một ly café, nó cầm ly café nóng hổi nói:

-Có thật là Hà Gia đang có chuyện? – nó mấy ngày nay đã hỏi câu này mấy lần rồi, hần nói:

-Sự thật thì khó thay đổi! Em nên học cách chấp nhận nó một cách tự nhiên nhất chứ đừng làm quá lên khi chưa biết được rõ ngọn ngành! – hần đang khuyên nó hay đang tự an ủi mình? Cái đó thì chỉ có lòng hần mới rõ hơn, nó nhìn ly café mà tự nhiên bật khóc. Khóc để nó thấy thanh thản mà thôi. Mà nó cũng không biết ai là người giết Duy Anh nữa, người đó cũng hơi tàn nhẫn khi nó vừa mới tới khi thấy máu đầy cả căn phòng. Nhưng cái nó thất mắt là tên Duy Anh ở đâu? Không thấy hần ở chỗ nào cả. Thôi mà quên đi bây giờ có cần thông thả đầu óc rồi từ từ tính tiếp.

Khánh đi trên con đường có lá vàng rụng, nói chung là con đường đầy rác ủa nhảm đầy lá. Con đường có gió nhẹ thổi nhìn thật là thanh bình, anh đang đi thì đụng phải một cô gái có mái tóc màu bạch kim và màu hồng, cô có làn da trắng đang nhìn chăm chăm Khánh rồi nói:

-Chắc mặt lắm hả? – KHánh đơn nhiên biết cái người trước mặt là ai, cô gái trước mặt Khánh là Ý Mỹ cũng là bạn gái của anh. Anh thở dài một cái rồi nói:

-Tìm hoài mà không tìm ra gì hết! – Ý Mỹ gạt đầu đưa cho anh một ly nước, mà Khánh nhìn ly nước là hết muốn uống nhưng bị Ý Mỹ ép quá nên mới bầm bụng uống đại, ai ngờ uống xong thấy cảm giác như khoẻ và tràn đầy năng lực nha! Khánh nhìn vào ly nước lúc này hỏi:

-Cái này là cái gì vậy? – Ý Mỹ lấy ly nước của anh vục vào thùng rác, cô nói:

-Chỉ vài loại thuốc bình thường thôi! – nói rồi, cô kéo anh đi theo một cô gái, Khánh nhăn mày điên hay sao mà bắt đi theo dõi người ta? Lỡ người ta quay qua đâm ột trận. Khánh nhìn cô gái đó thấy quen quen, nhưng nhìn từ đằng sau nên nhìn không rõ, Khánh hỏi:

-Ý Mỹ! Em làm gì mà theo dõi người ta? – cô ngược lên nhìn anh, anh nhìn cô, cô đâm vào bụng anh một cái rồi mới nói:

-Minh Minh đó! Anh không nhận ra à? – Khánh càng thêm bực mình nha! Tự nhiên theo dõi Minh Minh làm gì? Mà tại sao Minh Minh lại ở trên con đường toàn là cạm bẫy xã hội? Nhìn lại thì thấy kỳ lạ, Ý Mỹ thấy anh đâm chiêu nên nói:

-Em nghi ngờ Minh Minh có gì đó mờ ám? – Khánh lắc đầu khó tinh nhưng vẫn theo dõi người ta.

100. Chương 37

Không biết hôm nay bị gì mà siêng đột suất nên viết liên tiếp 3 chap luôn! Đỉnh chưa? Đùa thôi! Mà dạo này không thấy ai đọc hết! Buồn nha!

Thôi! Lắm nhảm đủ rồi nên giờ đọc đi há!!!

Theo dõi một lúc lâu mà chả thấy có gì bất thường nên Ý Mỹ vs Khánh quay bước đi nhưng 2 người đó đâu có biết Minh Minh biết 2 người theo dõi cô từ lâu từ cái knh găng trên đường. Thật quá là sơ suất nhưng thôi! Nếu trời đã không muốn 2 người này biết thì có cố cũng không tìm ra. Minh Minh rẽ qua trái nhìn dòng người đua nhau đi nồm nợp, cô bắt một chiếc taxi đi đến bệnh viện, lần trước cô ám sát chú 3 của nó nhưng không may ông ta còn sống và đang trị thương ở bệnh viện gần nhà, còn vợ ông ta thì bị Minh Minh bắt nhốt ở một nhà kho cũng gần nhà của Minh Minh, Minh Minh sẽ cho bà ta chết đói chứ không có giết.

Bệnh viện:

Minh Minh đi thản nhiên vào một phòng bệnh đặc biệt, cô mở cửa ra nhìn thấy người đàn ông đang cầm phần nhìn cô, cô rất bình tĩnh nhàn nhạt nói:

-Vợ ông đang ở trong tay tôi! Ông quyết định là có nên nói hay không đây? – nghe câu nói đầy lời hàm dọa của cô, người đàn ông cười nhếch mép một cái rồi im lặng nhìn cô chứ không hề lộ một lời nào. Minh Minh tức giận ném một sấp hình lên mặt ông ta nói:

-Tôi có chụp lại vài hình của vợ ông, xem thử rồi quyết định cũng không có muộn! – ông ta cầm tấm hình lên nhìn mà tay run rẩy, mặt thương tâm nhìn người trong hình, Minh Minh đúng là ác độc, cô ta trói vợ ông vào một cây cột to rồi để thức ăn kề bên vệt qua nhưng mà không cái nào mà vợ ông có thể ăn được (Tưởng tượng như nuôi dog ý). Ông ta nhìn cô gái nói:

-Nếu tôi nói thì cô sẽ thả vợ tôi và tôi? – hỏi một câu mà ăn chắc là sẽ bị thất hứa nhưng chú 3 nó đành đánh liều một phen, nếu chết thì ông tình nguyện chết nhưng kéo theo vợ thì không được lắm. Minh Minh nói:

-Ông làm kinh doanh nên rất có uy tính, thôi được! Tôi sẽ giữ uy tính vs ông một lần! Tôi sẽ ấy người đi! – Ông ta hít một hơi dài rồi bắt đầu nói, t/g không nghe nên khó mà kể.

Quay lại vs nó:

Ngồi một lúc thì nó vẫn tiếp tục tìm kiếm nhưng có lẽ là vô vọng nhưng hoàn toàn không, nó đi được một lúc thì tới một nhà kho nọ, hẩn và nó chần chừ là có nên vào hay không vì trong đó có tiếng người bị đánh, tiếng khóc và có cả tiếng hét nữa. Đứng trước nhà kho một lúc lâu thì Trang, Quân, Hạo, TRúc đi tới, nó nhìn qua khe cửa của nhà kho thì chỉ thấy một đám người đang đánh một người phụ nữ nhưng mà vì đám đó đứng chung quanh nên nó không thấy người phụ nữ đó là ai. Nó định không vào, nó còn phải tìm hung thủ, còn tìm thím 3 nữa, rảnh đâu mà làm anh hùng. Theo ý nghĩ đó nó bước đi, đi khỏi nhà kho, nhưng chợt nó nghe tiếng nói của người phụ nữ vang lên:

-huhu.....Mấy.....người...thế.....huhu....nào.....cũng bị chồng tôi.....ai da! – bà chưa nói xong đã bị một roi đập mạnh vào da thịt, máu chảy ra ướt hết cả áo, nó dừng lại giọng này có hoá thành tro nó cũng biết là của thím 3, nó không suy nghĩ mà chạy lại, đập banh cửa nhà kho, căn nhà kho này cũng không bản như trong phim, nó là kho chứa thuốc cấm hay sao mà tahy61 cái thứ trắng trắng đó rơi một ít ra ngoài khỏi thùng hàng. Nó liếc cái đám lưu manh đang đánh thím 3, nó chưa đi tới thì đám lưu manh đó đi tới nói:

-Cô em! Chỗ này không phải muốn vào là vào đâu! – tên đó vừa định sờ vào má nó thì một cánh tay rắn chắc nắm lấy và bẻ ngược ra sau, tiếng xương gãy kêu rắc rắc khein16 mấy tên kia khiếp sợ nhưng vẫn đi tới phía tụi nó nói:

-Mấy người muốn gì? – Trang liếc mắt vs Trúc, nó cười một cái lạnh lùng nói:

-Mấy người bắt thím của tôi? – tên kia gật đầu một cái, đúng là ngu ngốc, đám kia tưởng đông là thắng chắc, đúng là đông thật, mấy người ở đây có khoảng mấy chục tên, tụi nó bẻ tay rắc rắc, rồi nhanh tay chạy

lại đập vào bụng mỗi tên một phát, tán mấy bạc tay, cú 2-3 cái, dậm vào mặt vài cái rồi phúi tay một cái. Tụi hần đứng nhìn thôi chứ không đánh, tụi hần đi tới cứu thím 3 của nó nhưng ai mà ngờ một tiếng nói vang lên:

-Muốn lấy người thì làm ơn đưa tiền! – À! Thì ra đám này là người mà Minh Minh thuê thôi, tiếng nói phát ra từ một anh chàng có mái tóc màu đỏ chói được vuốt dựng ngược lên nhìn rất có tổ chất làm đại ca, Ủ! Thì tên đó là đại ca, trên tay hần cầm một cây kiếm, tay bên kia cầm một điều thuốc hút phì phà, tụi nó vừa định bước ra thì tụi hần bước ra đập tên đó một phát nói:

-Mày to gan lắm! Căng mắt lên mà nhìn tao là ai? – tên đó bị đập một phát nên tinh thần tỉnh hẳn, tên đó vừa thấy hần thì xin lỗi rồi rích tên đó là thuộc hạ của hần mà, mà thất mắt Minh Minh toàn là thuê người của hần không vậy? Hần hỏi:

-Ai thuê mày? - tên đó nghĩ tới nghĩ lui một lúc nói:

-Cô ta lúc thuê em không cho thấy mặt! – nói tới đây tên đó bị hần tán lên đầu một phát rồi hần đuổi tên đó đi!

101. Chương 38:

Hiện tại bây giờ Hà Gia của nó đã chết gần hết rồi, chỉ còn thất mất là chú 3 và thím 3 đang giờ nơi nào thôi, vì sau khi cứu được thím 3 tụi nó cho thím 3 ở bệnh viện nhưng hôm đó đến thì không thấy thím nữa và bây giờ tụi nó lại phải bắt đầu tìm lại từ đầu.

Hà Gia, nhà mẹ nó:

Ánh mặt trời len lỏi qua từng tán lá xanh kia, mẹ nó hôm nay có lẽ hơi buồn một tý, không buồn cũng uổng, bây giờ Hà Gia chỉ còn bà, là con dâu cả, Chú thím 3 thì mất tích, Khánh, nó và Minh Minh. Từ một gia đình đầy đủ người bây giờ chỉ còn 4 người vì chú thím 3 không biết sống hay chết nên không tính vào, ngồi ngoài ban công của căn phòng, bà nhấp một ngụm trà nóng, để trà tan vào lưỡi, cảm nhận sự đắng của trà nhưng cũng ngọt ngọt khi nuốt vào. Cảm thấy thời gian trôi chậm và khung cảnh thêm yên bình, chợt một chiếc xe chạy vào nhà mẹ nó, mẹ nó đi xuống thì thấy Minh Minh, Minh Minh nhàn nhã chào bà một tiếng rồi nói:

-Lâu rồi chưa thăm dì! Dì khỏe chứ ạ? – mẹ nó đưa tay tới ghế sofa mời Minh Minh ngồi, Minh Minh ngồi xong nói:

-Ừ! Cũng khỏe! Con thì sao? – bà rót ly trà mời Minh Minh, nhận lấy tách trà Minh Minh nói:

-Dạ! Con khỏe! Mà chị Thư có hay về thăm bác không ạ? – nhìn lễ phép thế thôi chứ mục đích Minh Minh tới ngày hôm nay làMẹ hần nhìn Minh Minh rồi cười nói:

-Nó lâu lâu mới về con à! Giờ nó có chồng rồi thì phải ở bên chồng chứ! – Minh Minh cười cười gật đầu, cô cũng nên nói chuyện vs mẹ nó một chút cho vui ấy mà. Minh Minh bắt đầu hỏi vòng vo:

-Nghe nói Hà Gia có bảo vật à? Con thì không có tin vì Hà Gia mình có nhiều bảo vật lắm đúng không chứ đâu phải một thứ đâu dì há? – mẹ nó nghe Minh Minh nói thế thì thầm khen con bé hiểu chuyện, không nên biết tới bảo vật là tốt vì nếu biết thì sẽ có nhiều thứ mà ta không lường trước sẽ xảy ra. Thấy mẹ nó chỉ gật đầu không nói nên Minh Minh cũng khó mà mở miệng hỏi, cô nói chuyện vs mẹ nó một lúc thì đi xem xét xung quanh nhà vì nghe nói là báu vật chung quanh ngôi nhà này, đi được một lúc thì mẹ nó tự nhiên phát hiện Minh Minh có gì đó là lạ và đi theo sau, bà chợt nhìn thấy Minh Minh đào bới đất ngoài vườn, bà đi lại hỏi:

-Con tìm gì à? – bà nghi là Minh Minh tìm báu vật chứ đâu? Minh Minh giật thoát mình quay qua nở một nụ cười nói:

-Con tìm đồ thôi! – mẹ nó suy cho cùng cũng không phải kẻ ngốc, bà nói:

-Tìm chi không có đâu! – Minh Minh nghe câu đó thì đứng lên, cười một nụ cười chết chóc nói:

-Vậy chứ nó ở đâu? – mẹ nó thấy câu hỏi trực tiếp của Minh Minh thì buồn cười, bà nhìn Minh Minh nói:

-Hà Gia không có báo vật! – tưởng chừng là Minh Minh sẽ từ bỏ ai ngờ Minh Minh đi tới bóp lấy cổ bà nói:

-Nó ở đâu? – ánh mắt hừng lên đáng sợ Minh Minh nói, mẹ nó thì sắp chết ngạt tới nơi nên không ngừng vùng vẫy đập tay mình vào tay Minh Minh, lấy tay mình gỡ tay Minh Minh ra nhưng vô vọng, bà có cô thế nào thì Minh Minh ra, tự nhiên Minh Minh buông lỏng ra nói:

-Bà chưa chết được! – mẹ nó liền lấy bình hoa gần đó định đập chết Minh Minh nhưng Minh Minh biết được và lấy bình hoa đó đập lại, Minh Minh thật là không muốn giết mẹ nó vì bà còn giá trị để cô lợi dụng nhưng mà vì lực quá mạnh nên mẹ nó liền té xuống và máu lên lán, từ trên trán máu chảy ra không ngừng, mẹ nó dù bị thế nhưng vẫn kéo Minh Minh lại nhưng cô không muốn ở đây thêm giây phút nào cô đá mạnh mẹ nó vào mấy chậu hoa gần đó, vì bị đẩy vào nên máu trên trán chảy ra nhiều hơn vì va chạm mạnh vào chậu hoa. Minh Minh liền chạy đi khi người hầu không có ở đó nhưng cô không biết cô đã rút một thứ rất quan trọng. Khoảng 5' sau người làm vườn đi ra thấy mẹ nó đang nằm đó thì hốt hoảng chạy lại đỡ bà và gọi xe cấp cứu, gọi liền ngay cho nó. Nó nghe tin đó xong thì như người mất hồn, nó lao nhanh ra đường, bắt chặp xe cộ, nó phóng nhanh chạy tới bệnh viện, Khánh, Trang và Trúc đuổi theo nó. Thật không biết trời xui đất khiến thế nào mà hôm nay tụi hần không có ở nhà, Khánh rượt theo nó mà chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, đang băng qua đường thì một chiếc xe lao nhanh tới nó, nó cũng chẳng quan tâm mà chạy qua, chiếc xe thẳng gấp khi thấy nó tạo nên tiếng thắng xe đinh tai gai óc, Khánh liền ôm chầm lấy nó và nhảy vào lề, nó vẫn chưa hoàn hồn, nó khóc, nó lại khóc, càng ngày nó thấy nó yếu đuối sao ấy, Khánh giật mình nhìn nó, Trang và Trúc vỗ nó nín, ông tài xế vừa định chửi nhưng thấy nó khóc thì không nói gì nữa mà lặng lẽ bỏ đi, mọi người xung quanh nhìn nó rất nhiều, Khánh nói:

-Nín đi! Có gì đâu phải khóc? – nó đứng dậy chạy tiếp, nó nói trong tiếng nấc:

-Mẹ! Mẹ bị đang cấp cứu ở bệnh viện! – Khánh nghe tin này thì càng thất thần hơn nó, anh vụt nhanh đi nó cũng vụt đi, hai con abn5 cũng không ngoại lệ.

Hần vừa bị triệu tập bởi mẹ hần nên nhanh chóng về nhà, nhìn cái cảnh hoàn tàn ở nhà mà hần cảm giác có gì đó không tốt lành vừa xảy ra, hần chạy lên lầu, hần chạy khắp nơi nhưng chẳng thấy ai, cho tới khi hần mở cửa phòng ra thì hần chợt bất tỉnh vì làn khói không màu không mùi kia làm hần mất hết sức lực và tạm thời cho là bất tỉnh. Từ trong phòng tắm bước ra một cô gái có mái tóc màu tím và màu trà, cô quần khăn ngang người, cô nhàn nhã đi tới người con trai đó nói:

-Hà Minh Thư à Hà Minh Thư! Chồng của mày sẽ ày biết thế nào là phản bội! – nói rồi cô ta lôi hần lên giường, cởi hết quần áo và cô ta cũng vệt khăn trên người và rồi cô ta tạo cảnh chụp hình tặng cho nó vài tấm thôi!!!! (t/g: Càng ngày mình thấy mình ác ác thế nào ấy! Thôi kệ! Gần hết rồi nên tha sức mà hại mấy người này!! Hahahaha)

102. Chương 39: Đau Khổ Chồng Chết!!!

Đi tới bệnh viện, đó lao nhanh vào phòng cấp cứu, mặc sức bao nhiêu người ngăn lại nó vẫn muốn vào nhưng mà nó rút cuộc cũng không thể vào, nó ngồi nhìn đèn cấp cứu, Khánh thì nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng anh đang sốt ruột, một lúc sau Hạo và Quân chạy vào nghe được tin từ Trang và Trúc, 2 người khá bất ngờ. Một lúc sau đó nữa thì Ý Mỹ chạy vào nhưng người nó đang đợi là hần, đợi một lúc thì đèn phòng cấp cứu sáng lên, một anh chàng bước ra, nhìn cũng có lẽ cỡ tuổi nó, một ca ,ổ khó khăn mà nhờ người bằng tuổi nó à? Nói thế thôi chứ anh chàng này là bác sĩ nổi tiếng. Anh chàng vừa bước ra nó đã nói:

-Mẹ tôi sao rồi? – nếu lấy áo bác sĩ nó nói, anh chàng bác sĩ thở dài một cái, vẻ mặt rất phức tạp, nhìn bác sĩ như thế này nó càng sốt ruột hơn, nắm lấy áo bác sĩ một lần nữa nó hỏi:

-Mẹ tôi sao rồi? – quá hồi hộp, không muốn nghe kết quả xấu, vẻ mặt chờ đợi của nó khiến bác sĩ bất đắc dĩ nói ra nhưng có vẻ rất khó khăn:

-Thành thật xin lỗi! Chúng tôi đã cố gắng hết sức! – nghe câu đó nó và Khánh bất động, tay nó buông lỏng chiếc áo của anh chàng bác sĩ, mọi người nhìn nó và Khánh, nó như không tin vào tai mình, nó không muốn

nghe, nó không muốn chuyện đó là sự thật, mẹ nó còn sống, mẹ nó chưa chết, nó cứ lằm bằm trong miệng như thế:

-Tôi không tin! Không tin! Không tin! Không bao giờ tin! – nước mắt từ hốc mắt chảy xuống thấm đẫm cả áo, Khánh thì an ủi nó nhưng lòng anh bây giờ đau như cắt, có thật Hà Gia đang có tai họa hay không? Nó hít thở khó khăn, nó khóc rống lên, không muốn tin, nó chạy ào vào phòng cấp cứu dù bác sĩ chưa nói tiếng nào. Bây giờ chỉ còn lại hai anh em nương tựa nhau thôi, có cần tàn nhẫn thế không, khóc, , nó run run mở khăn trắng ra, gương mặt tái nhợt, môi hơi hé mở, nó lại KHÓC, khóc thôi chứ làm sao đây? Người mà nó yêu quý, người đã chăm sóc nó, người mà nó không bao giờ quên được, nay lại nằm ngay trước mắt nó. Nó khóc càng ngày càng lớn, ôm lấy thân thể mẹ nó mà nó nói:

-Mẹ đừng đùa nữa! Mẹ tỉnh lại đi mà! Mẹ không có chết đúng không? Mẹ sẽ ở bên con mà đúng không? Sao mẹ không nói gì hả mẹ? Mẹ tỉnh lại đi mà! Huhuhuhu.....- nước mắt trực trào rơi xuống tấm vải trắng, nhạt nhoà đôi mắt của nó, nó ôm chặt lấy thân thể mẹ nó mà khóc, Khánh đứng ở phía sau không khỏi đau lòng, nó lay lay người mẹ nó khóc nức lên như một đứa trẻ, nhìn nó mà ai không buồn chứ nhưng sự thật vẫn là sự thật. Nó kêu mẹ nó tỉnh dậy, nó trách bạn thân không đến nhanh hơn để nhìn mẹ nó lần cuối, mẹ nó chưa nó vs nói lời nào còn nó thì có rất nhiều điều muốn nói vs mẹ nó, nhìn nó Khánh bắt buộc phải lôi nó ra để anh không nhìn thấy cảnh tượng nà, nào ngờ nó vùng vẫy không muốn ra, nó không muốn đi nó nếu lại thành giường nói:

-Em muốn ở lại vs mẹ! Em phải gọi mẹ dậy! Mẹ chưa chết mà anh hai! Mẹ còn sống mà!!!!!! – nó phủ nhận sự thật trước mặt, Khánh ôm nó vào lòng, anh cũng khó kìm nước mắt nhưng anh không muốn khóc chút nào nhưng tại sao nước mắt cứ rơi chứ, anh lau đi dòng nước mắt trên mặt nó nói:

-Em nên chấp nhận sự thật! Mẹ đã không còn em đừng để mẹ buồn thêm! – nó đập vào người anh, khóc trên vai anh, nó vẫn không thể ngừng được những giọt nước mắt này, nó muốn mẹ còn sống vs nó, nó muốn gia đình nó không bị gì cả, nó chỉ muốn một gia đình bình thường không tranh đoạt thôi mà nhưng đường như quá khó?

.....

Sau khi có một người thân qua đời, mỗi người ở lại thường cảm thấy tâm khảm mình bị nỗi đau gặm nhấm một cách khác nhau. Có người trở nên biếng ăn, dẫn đến tình trạng thiếu dinh dưỡng. Có người bị rối loạn về giấc ngủ vì thao thức nhớ thương. Dần dần sự đau buồn gia tăng có thể dẫn đến những triệu chứng bị trầm cảm. Và nó cũng chẳng ngoại lệ, khi đưa thi thể mẹ nó về nó không nói tiếng nào, nó không ăn không uống, dĩ nhiên là nó cũng chẳng ngủ một chút nào. Nó cứ nhìn mẹ nó nằm trong quan tài, nó vẫn khóc nhưng có lẽ nước mắt đã cạn, mắt nó đỏ hoe, thêm vào đó là thâm quầng, mái tóc rối bời, quần áo sộc sộc, thân thể gầy đi nhiều. Trang và Trúc khuyên nó bao nhiêu thì nó vẫn thế, còn hằn cả ngày nay hằn mất tích đi đau mắt, Hạo và Quân gọi biết bao nhiêu lần cũng không bắt máy, cho tới khi: “ Ting Ting”, điện thoại nó chợt sáng đèn, nó vẫn không quan tâm, nó vẫn ngồi nhìn loài hoa cúc dại mà mẹ nó thích, nó vẫn nhìn ra vườn nơi mà mẹ nó hay dắt nó ra lúc nhỏ, càng nhìn nó càng nhớ mẹ da diết, cảm giác này nó không chịu nổi, nó không muốn chấp nhận sự thật này. Thấy nó không mở máy Trúc đưa tay lấy và mở lên coi, sau khi xem xong Trang và Trúc đứng hình 5 giây, miệng thì lắp bắp nói:

-Bảo.....Bảo! – nghe thấy tên hán nó định vs tai lấy điện thoại, nó muốn hán an ủi nó, nó muốn hán bên cạnh nó ngay bây giờ. Nó đưa tay tới thì Trang và Trúc dứt lại nói:

-Có gì đâu? Thôi chắc mày mệt rồi vào nhà ăn gì đó cho khoẻ! – nó khó chịu nhìn hai con bạn, ánh mắt nó chăm chăm nhìn Trang và Trúc, nó nói:

-Đưa! – 2 con bạn lắc đầu không đưa, nó đi tới dứt lấy, nó mở tin nhắn lên xem, Trang và Trúc vừa định chặn lại thì nó đã mở máy lên, nhìn hình ảnh đó, nó bàng hoàng, nó như hoa mắt, đầu nó đau nhưng tim nó đau hơn, nó đứng không vững nữa, ánh mắt nó mơ hồ, nó lấy tay bịt lấy miệng, nước mắt nó lại trực trào, dòng nước ấm nóng chảy cả bàn tay, giọng run run nó nói trong tiếng nức:

-Không tin! Đây không phải anh Bảo! Không phải – Tim nó bây giờ như có hàng ngàn cây dao đâm vào, trái tim nó đang rỉ máu, đau lắm! Cảm giác này như trái tim nó bị bóp nghẹt thành từng mảnh, từng mảnh một, nó ôm lấy trái tim mình, nó không tin hán lại dám phản bội nó, hán là kẻ lừa gạt, hán nói hán yêu nó toàn là bịa đặt, hán nói chỉ có một mình nó toàn là dối trá, hán lừa gạt nó, dối trá nó khiến tim nó đau, nó

chưa từng trải qua cảm giác này nhưng chỉ cần cảm nhận một lần nó không muốn cảm nhận lần thứ 2. Nó bây giờ có đủ được gọi là thảm hại chưa? Nó khóc nhưng lại cười, cười rồi lại khóc, ai cũng nghĩ nó điên, Ủ! Nếu được nó cũng muốn điên để khỏi phải quan tâm mấy chuyện này vì mấy việc đó chỉ làm trái tim nó thêm một vết đau thôi.

103. Chương 40: Muốn Chết!!!!!!

Nó cố ngăn dòng nước mắt, Khánh dứt lấy điện thoại của nó vừa nhìn thì anh liền bốc hỏa, hấn không biết là hấn đề tiện tới mức nào à? Nghĩ sao đi ngoại tình mà còn gửi những cái này về? Định dần mặt nhau chứ gì? Không cần suy nghĩ thêm, anh nuông theo sự tức giận của mình, anh chạy đi lấy xe để chạy thẳng tới nhà hấn tìm hấn, anh không đập hấn ra thành từng mảnh thì cũng xé xác hấn ra, anh cũng phải đập cho hấn biết hấn chả là cxai1 thá gì mà dám làm tổn thương em gái của anh, anh chạy xe vun vút ra khỏi nhà, nó thì nhìn bóng anh đi mà thấy lòng cô quạnh, cô ước gì cô không nhìn thấy những bức ảnh nó. Cô ước gì cô không yêu đuổi như bây giờ. Cô ước gì cô có thể đối mặt vs chuyện này, Khánh đi tới bên nó nắm lấy tay nó kéo nó lên xe. Sau khi thắt dây an toàn đằng hoàng cho nó, anh chạy đi tới nhà hấn vs tốc độ siêu khủng. Trang và Trúc giật cả mình, 2 đứa sợ Khánh làm gì đó vs hấn thì lại rắc rối thêm, ngay lúc đó Hạo và Quân lấy xe chạy ra, kêu đám người làm trong nhà canh chừng mẹ nó cẩn thận, rồi cả đám chạy đi tới nhà hấn.

Nhìn trước cổng nhà chần chừ bước vào, không phải nó sợ mà là nó không đủ can đảm, cho nó nhất cũng được nó không muốn bàn cãi, nó không muốn nhìn thấy cảnh tượng đó chút nào. Nó hít một hơi rồi mới bước nhẹ nhàng vào trong. Mở cánh cửa chính ra, nhìn căn nhà bị lục tung lên, hình như có tiếng kêu của ai đó, nó lẩn theo thì nhìn thấy một cánh cửa ở trên sàn nhà, nó mở ra thì ra là tầng hầm, nó ngạc nhiên rồi bước xuống từng bậc thang. Nó nhìn thấy ba mẹ của hấn đang bị nhốt ở đây, vậy không lẽ những tấm hình kia là giả, nuôi hy vọng ấy nó liền nhanh như cắt cứu ba mẹ hấn, ba mẹ hấn khi nhìn thấy nó thì kể cho nó nghe mọi chuyện, nó vui trong lòng, chạy thẳng lên phòng để vạch mặt Minh Minh, nhưng nào có ngờ, nó lại lằm hay sao hấn đang ôm ai đó, hấn đang hôn ai đó, hấn trao cho người đó một ánh mắt cưng chiều cho ai đó. Nó nhìn cái cảnh này mà tức giận, nó bức mình, nó tuổi thân, nó giận hấn, nó đit ới kéo hấn ra rồi tặng một bạc tay. Nó quay sang người con gái đó, nó nhìn Minh Minh nói:

-Đề tiện! – nó lại vùng tay tấn Minh Minh nhưng chợt một bàn tay khác chặn lại, một bàn tay rắn chắc đã từng chăm sóc nó, một bàn tay luôn nâng niu nó nay lại đỡ cho người khác, hấn hất tay nó ra mà lòng hấn đau nhói, hấn không muốn nhìn nó vs hình dạng này tí nào, nhìn nó hấn muốn ôm chăm lấy nó rồi an ủi nó nhưng bây giờ hấn không làm thế được, hấn nói:

-Cô.....không.được làm thế vs Minh MINh – nói ra mấy từ này mà lòng hấn quặn thắt lại, hấn nhìn nó đang đứng hình nhìn chằm chằm vào nó, nó nín lấy áo hấn nói:

-Bảo! Anh đùa vs em đúng không? Anh nói đi! Anh đang đùa udng91 không? – hấn cười nhạt một cái rồi hất tay nó ra khỏi áo hấn, hấn còn phui phui vài cái trên áo nói:

-Nhìn thấy rồi mà nói tôi nói dối à? – nhìn hấn, nó vo tay, hàm răng trên cắn lên môi dưới để không bật ra tiếng khóc, nó đứng đó, đứng đó cuối gằm mặt xuống, nó té xuống, nó vẫn không mở miệng ra, nó cắn cho tới khi môi nó chảy ra cả máu tanh, nó không quan tâm. Còn về Khánh, anh nghe hấn nói thế thì máu sôi anh trào lên tới não, đi mạnh bạo tới chỗ hấn, anh đâm một cú mạnh vào mắt hấn, hấn vì đau mà liền lấy tay bịt mắt lại nhưng đau mấy cũng không bằng đau lòng, hấn muốn ngồi xuống đỡ nó dậy nhưng hấn không thể, Hạo và Quân đi tới cho hấn thêm vài cú đập nữa, đánh hấn nhưng hấn không hề phản kháng, Khánh nói:

-Thằng *** sao mày không phản kháng hả? Mày có thái độ ấy là sao khinh bỉ tui này à? – Khánh nóng lắm, em gái anh chưa từng khóc vì ai như thế này bap giờ, chưa từng bị sỉ nhục lần nào mà bây giờ đây người trước mặt anh cũng là chồng của em gái anh, hấn dám làm như vậy, anh giết hấn cũng không bớt giận tí nào. Khánh liền thực vào bụng hấn mấy cái, cho tới khi hấn nằm xuống, Khánh vẫn cứ đánh thì nó ngăn lại nói:

-Anh hai! Đừng mà! – nhìn nó bảo vệ cho hấn mà anh càng tức giận nhưng thấy nó ướt đầm nước mắt, anh không nổi, Khánh nói:

-Tao tha ày lần này! Lần sau mà còn gặp mày thì tao giết mày chết!!!! – hấn ngồi dậy, nhìn nó rồi đẩy nó sang một bên rồi nói:

-Tôi không cần cô bảo vệ!!!! – nó bụm lấy miệng nhưng vẫn bật ra tiếng khóc, nó chạy đi, nó cảm thấy như mình vừa bị coi thường một cách kinh khủng, trái tim nó đã in hằn một vết thương rất to, nó đau lắm!!!! Nó chạy mà không biết chạy đi đâu, gió bắt đầu thổi to, nó chạy khiến gió tạt ra 2 bên rách cả da mặt. Và rồi mưa từng hạt rơi, rơi vào bờ vai nhỏ và gương mặt đầm nước mà không biết là nước mưa hay nước mắt, nó dừng lại tại một bãi biển, nó đứng trước bãi biển đó, nó muốn nhấn mình vào nước, nó muốn mình không lo âu nữa, nó muốn mình là hư không, nó muốn mình không còn nhớ gì nữa và nó đi từ từ xuống biển lạnh và mặn này, mưa rút xuống dữ dội, nó thì vẫn cứ thế vẫn đi xuống biển, vẫn muốn nhấn chìm mình hoà vào biển, nó ngồi sụp xuống biển và rồi thả lỏng thân mình vào biển.

Thấy nó chạy ra ngoài, cả đám rượt theo, hấn nhìn nó chạy liền muốn chạy theo thì Minh Minh nói:

-Anh không nên chạy theo làm gì? Nếu cô ấy không còn muốn thừa kế nữa thì tôi sẽ không dùng cách này nữa mà thông thả tha cho anh. Anh nên nhớ ba mẹ anh đã uống con chíp của tôi, coi chừng chết khi nào không hay!!!!!!!! – hấn trên người toàn là vết thương oằn hằn nhìn Minh Minh, nếu không vì cứu ba mẹ hấn cũng không làm nó tổn thương.

104. Chương 41: Lý Do Hấn Làm Tổn Thương Nó!!!

Khi nó thả mình vào dòng nước, nó muốn buông thả cơ thể để cơ thể nó trôi theo dòng nước nhưng nó chợt nghĩ lại, nó chưa tìm ra hung thủ, nó chưa báo thù cho Hà Gia mặc gì mà nó phải đi chết vì một người đàn ông chứ? Nó chọn cách chết này thì có quá nhu nhược? Nhưng nghĩ tới hấn là nó lại đau! Nó lại khóc, có phải nó bây giờ nó yếu đuối lắm không? Bây giờ nó mới hiểu tại sao khi bị phản bội một số người lại muốn chết cho rồi, bởi vì cảm giác nó đau lắm, đau đến khó thở. Nó cuối cùng cũng buông lỏng chính mình, thả trôi cơ thể theo dòng nước, nó muốn chết cho rồi! Có lẽ ý nghĩ này là tiêu cực, là có lỗi vs bản thân, có lỗi vs anh hai nó vs bạn bè của nó nhưng trong đầu nó lúc này không còn cách nào tốt hơn.

Nó trôi theo dòng nước nên đã cách xa bờ rất nhiều, nó chìm vào dòng nước, nhắm đôi mắt lại và từ từ cảm nhận sự lấn áp của biển, vị mặn mặn của biển đang tràn vào cơ thể nó. Bỗng nhiên có một cánh tay gắng chắc nắm nó lên, cánh tay đó ôm lấy cơ thể nó rồi nói:

- Thử! Em! Sao ngốc thế hả? – có ai ngoài cái giọng nói của anh hai nó chứ, anh nó đưa nó vào bờ. Nó phun hết nước biển ra ngoài, nó nhìn thấy Khánh đang lo lắng nhìn nó, nó thấy hối hận khi suy nghĩ dại dột, nó hận bản thân khi chưa suy nghĩ kỹ, nó tự đánh vào mặt thì Khánh ngăn lại, nó ôm lấy anh khóc như mưa. Khóc để không buồn nữa!

Khánh đưa nó về nhà, nó vẫn như lúc trước nhưng chỉ khác một điều là nó không hề nói vs ai tiếng nào, dù có hỏi nó cái gì nó cũng chỉ lắc đầu hoặc gật đầu mà thôi. Nhìn nó như thế thì ai mà không lo lắng, đột nhiên nó đi tới nhà mẹ nó, mọi người muốn đi theo thì nó lắc đầu, mọi người sợ nó làm điều dại dột thôi nhưng nó vẫn nhất quyết đi một mình nên mọi người đành chiều ý. Nó vừa đi không bao lâu thì một chàng trai đi tới, gương mặt hấn hốc hác trông thấy, mắt anh có lẽ vì thức khuya nhiều mà thâm quầng, anh đi thẳng vào nhà Khánh, nhấn chuông một cái, Trang và Trúc đi ra mở cửa vừa nhìn thấy hấn thì bắt đầu nóng máu nói:

- Cút đi! Còn đến đây làm gì? Ra về tội nghiệp hả? TỰi này không có lòng thương mà bố thí cho đâu. – Trang cao giọng nói rồi đẩy hấn ra ngoài, nhìn thấy hấn là cô không kìm chế nổi, người như hấn không đáng để nó yêu tý nào.

- Biển đi! Trước khi tụi này lấy chổi chà ra đuổi anh! Anh biển đi cho khuất mắt tụi này! – TRÚc cao giọng nói rồi đi vô nhà lấy chổi chà ra quét, hấn vẫn không nhút nhát, hấn nói:

- Thử.....Thử.....khỏe.....chứ? – hấn rất lo cho nó, nghe nói nó có ý đồ tự tử hấn không mán tới cái gì mà chạy tới đây thăm nó, nghe hấn nói thế Trang nói:

- Nhờ phúc của anh mà nó chưa có chết? Hên là nó chưa chết chưa chết rồi thì không biết chồng của nó có đến đám tang nó không nữa? – nghe lời chăm chọc đó mà lòng hần đau như cắt, hần cố gắng gượng cười một cái:

- Vậy thì tốt! – nói xong câu đó, tự động hần ngã xuống, hần té sủ, Trang và Trúc không chút lòng thương người còn đập đập hần vài cái nói:

- Tỉnh dậy! Định ăn vạ ở đây hả? Tính gả chết vs tụi này à? – Trang và Trúc có cổ sức đập thế nào thì hần cũng bất động, Trang mới ngồi xuống sờ vào trán hần thì thấy nóng hổi, không lẽ hần bệnh à? Kệ hần! MUỐN bệnh thì cứ bệnh, 2 đứa nhất định đóng cửa vào nhà nhưng bước được vài bước thì quay đầu lại nhìn hần, thấy hần như vậy 2 đứa cũng thấy thương hại nên đành đưa hần vào nhà trước kéo mưa tới lại mất bệnh thì nguy.

Nhìn thấy Trang và Trúc khiên hần vào, Khánh nóng máu đi lại đẩy hần ra khiến hần té xuống và đầu hần sắp đập vào cạnh bàn bằng đá, ôi! Hần chết mất! Và ngay lúc đó Quân và Hạo đỡ hần lại, chơi chung vs hần lâu năm, Quân và Hạo chưa bao giờ thấy hần thảm hại như bây giờ. Nhìn hần thế này 2 đứa đành phải kể cho Khánh nghe vậy, mong là Khánh không kể cho nó nghe. Khánh nghe Quân và Hạo kể xong thì nhớ tới cô em gái Minh Minh, không ngờ Minh Minh lại ác độc như thế, cô ta giết cả Duy Anh, cả Hà Gia. Không ngờ tâm địa cô ta quá thâm độc.

Nó đang chạy trên con đường đầy kỷ niệm vs hần, có lẽ nó chưa có quên, không quên thì cũng phải cố quên, nó đi tới nhà mẹ nó, nó đi ra vườn nơi mẹ nó bị giết chết, nó đi xung quanh, nhìn từng tán lá đung đưa trong gió, nó nhớ tới lúc trước nó cũng muốn là lá để quán quít bên gió, ừ thì giờ gió đi rồi! Nó đi xung quanh chạm tay vào từng khóm hoa, đột nhiên một thứ gì đó cắt trúng tay nó. Nó dụi tay lại nhìn thấy dòng máu màu đỏ chảy ra từ tay, nó liền nhìn xem thứ gì có thể cắt đứt cả tay nó thế này, nhìn chiếc nhẫn bằng bạc đính kim cương, nó hốt hoảng, nó bàng hoàng và nó căm hận. Minh Minh! 1 là cô chết! 2 là tôi chết!!!!

Gần hết rồi nhá!!!!

105. Chương 42: Minh Minh! Cô Thua Rồi!!!!!!

Nó liền chạy về nhà thì lúc đó cả đám đang sợ nó về, Khánh nhìn thấy nó thì giật cả mình, anh nói:

-Em thăm mẹ à? – nó gật đầu, nó đi lên phòng nhưng bị Trang và Trúc ngăn lại vì hần đang ở trên phòng nó mà, nó nhủu mày đây là cái biểu hiện đầu tiên từ khi sự việc kia xảy ra. Trang và Trúc nói:

-Tối giờ trưa rồi! Ăn trưa đi! – nó nhìn 2 con bạn, nó liếc nửa con mắt lên cửa căn phòng, cửa phòng để hở khoảng 3cm, phòng nó đã có người vào hoặc đang có người trong phòng nó, ấy thế mà nó không đi lên, nó đi ăn theo lời 2 con bạn, không phải nó đói mà là nó không muốn phiền phức, ngồi vào bàn ăn nó nhìn món tôm định vị trên bàn, nó chợt nhớ hần từng nói: “Tôm là món 2 vợ chồng mình ghét nhất”, nên mỗi lần nhìn tới tôm là nó nhớ hần, nó lấy dĩa tôm vớt vào sọt rác, cả đám trở mắt nhìn nó, nó không nói gì mà nhàn nhạt ăn cơm, cả đám biết nó ghét tôm nhưng chưa bao giờ làm thế này trừ phi.....hần cũng ghét tôm. Nó ăn vài miếng vào miệng thì chợt nghe tiếng sột sọt trên phòng, nó nhìn lên phòng thì Khánh biện minh:

-Ừ! Chắc có chuột! – chuột! Khánh nói dối không có kỹ thuật gì cả, nhà nó như thế này mà có chuột, nói ra đứa bé 3 tuổi còn không tin. Nó muốn đi ra ngoài hưởng thụ khí trời nên nó không muốn đòi co nữa, nó đi ra ngoài hẹn Minh Minh ra gặp mặt.

Quán café:

Nó ngồi trong quán nhìn người người đi qua đi lại, nhìn cảnh tấp nập và hổi hả, nhìn từng ánh đèn đang được mở lên, chiều! Đúng chiều rồi! Từ xa một cô gái hơn hỏ chạy tới nói:

-Chị Thu! Chị gặp em có chuyện gì à? – Giả tạo! Hai từ này đang hiện hủ trong tâm trí nó, đúng thật là giả vờ rất hay.

Còn về phần Khánh, nghe về việc này liền gọi Ý Mỹ. Ý Mỹ đi tới nhà hẩn nhưng do đây là con chip chứ không phải là thuốc nên cô đành bó tay, thấy tình hình không được khả quan là bao hẩn nói:

-Thế thì mọi người nhớ chăm sóc Thu nha! Tôi sẽ cố cứu ba mẹ tôi! – Khánh đập ngy vào vai hẩn, Hạo và Quân thì đưa cốc đầu một cái nói:

-Đừng nói tào lao! Thời gian vẫn còn! Thì thế nào cũng tìm ra cách! – nghe thế hẩn mừng lắm nhưng vẫn chưa tìm ra cách, tự nhiên Trúc nói:

-Nếu không được thì mình dùng cách thủ công đi! – nghe Trúc nói thế, ai cũng nhìn cô ý hỏi là sao, cô hít một hơi nói:

-Ói ra! - ừ! Đúng rồi! Không dùng thuốc được thì ói ra, chắc là được. Thực thi kế hoạch, mọi người tìm mọi cách cho ba mẹ hẩn ói hết lần này tới lần khác và cuối cùng cũng thành công.

Quay lại vs nó, nó nhìn Minh Minh chằm chằm nói:

-Giả vờ chắc mệt lắm hả? Kể giết chết cả người thân mình? – nghe nó nói thế Minh Minh khẽ nháu mày, cô cười cười gượng nói:

-Chị nói gì em không hiểu? – nó vẫn nhàn nhã uống ngụm trà, nó bình thản nói:

-Cố hiểu đi chứ? Cô lập ra bao nhiêu kế hoạch, cô giết bao nhiêu là người mà không biết tôi đang nói gì à? Du Thiên Di? – Minh Minh trở mắt to, tên của cô khi chưa được nhận nuôi là Du Thiên Di, vậy không lẽ nó đã biết hết hay sao? Minh Minh liền trở mặt nói:

-Bây giờ nếu cô mà ký vào đây thì tôi sẽ tha cho ba mẹ hẩn! – Ba mẹ hẩn là sao? Nó không hiểu? Chuyện gì đang xảy ra? Nhìn thấy nó ngây ngô như vậy Minh Minh cười nhẹ một cái nói:

-Không biết à? Cha mẹ chồng cô đã uống con chip của tôi, tôi muốn kích nổ bao giờ mà không được! – nó run run,những sự việc kia được Minh Minh kể lại, cả việc hẩn lạnh mặt chữ nó, nó trách sai hẩn hay Minh Minh đang lừa cô? Đầu óc rối bời, cô ôm lấy đầu, Minh Minh nói:

-Sao đây hả? Ký hay không? – nó hít một hơi rồi đưa tay vừa định ký thì Khánh chạy vào, nắm lấy tay nó, nó nhìn lên, Minh Minh cũng nhìn lên, Khánh nói:

-Ba mẹ Bảo vẫn bình thường, em đừng ngu ngốc mà ký vào! – nếu nó ký vào đồng nghĩa nó hoàn toàn trao hết tài sản cho Minh Minh, Minh Minh đành mặt nói:

-Nè! Anh làm ăn biến chỗ khác! Từ từ tới anh! – Khánh liền tán một phát vào mặt Minh Minh nói:

-Minh Minh! Cô thua rồi! – Minh Minh vẫn chưa chịu, nắm lấy tay nó và ký vào, cô ta nhìn chữ ký in đậm trên tờ giấy cười giả lã, cô ta bây giờ đã có một nửa tài sản của Hà Gia, cô ta đã làm được! Cô ta không thua! Cô ta là người chiến thắng! Cười lạnh một cái cô ta toan bước ra khỏi quán thì chợt nó nói một câu khiến cô ta đóng băng toàn tập.

106. Chương 43: Nếu Không Ai Đến Cứu!?

- Chữ ký đó có giống vs chữ ký của tôi không hả, Thiên Di? – Minh Minh nhìn chữ ký ngoằng ngoèo, tại sao kỳ vậy? Lúc này còn rất đẹp mà, còn bình thường mà! Nó đưa một tờ giấy y như tờ của Minh Minh, nó xé tờ giấy đó, tờ giấy có chữ ký của nó, nó đã trao lại từ lúc nãy, Minh Minh tức giận xong đến, cầm lấy dao nhọn gần đó đi lại gần nó. Cô ta bây giờ như mất trí vậy, cô ta đi tới đâm thẳng vào nó nhưng may mắn nó né được nhưng chợt bụng nó đau lên kinh khủng, nó không biết tại sao? Nhưng bụng nó có cảm giác đau lắm! Nó ôm lấy bụng, Khánh thì đi lại bẻ tay Minh Minh, dứt lấy dao rồi trối Minh Minh nhưng Minh Minh dù sau muốn giết cả Hà Gia thì võ đối vs cô ta là chuyện nhỏ, cô ta đá xoáy chân vào tay Khánh, khiến Khánh vì bất ngờ mà buông tay Minh Minh ra, Minh Minh tiếp tục đi tới thì Trang và Trúc chạy vào và ngăn lại, mấy người trong quán la hét ầm ỹ, chạy lung tung nên cứ lần lượt chạm vào nó,

trong lúc quá đông thế này vs lại che khuất nó nên chả ai thấy nó cả, Ngay lúc đó Minh Minh chạy lại cười mãn nguyện, cô ta nói:

- Cô chết chắc rồi! – rồi cô ta đâm dao thẳng tới nó. Một bàn tay nắm tay cô ta lại một cách yếu ớt nhưng cũng khiến cô ta đau. Hắn dù đang bị bệnh nhưng vẫn cố cứu nó, anh đá cô ta ra xa, vì lực quá mạnh nên cô ta bị văng ra, một mình cô ta khó mà thắng được, Từ ngoài cổng một chàng trai mặt áo đen, đội nón đi vào, anh chàng đi vào cầm theo súng, anh chàng đi vào bằng cửa sau rồi bắt lấy nó chạy đi mất biến. Minh Minh thì cầm lấy cây súng cô hay mang bên mình, bắn một phát khiến cả đám hoảng loạn rồi chạy đi ra khỏi quán.

Khi thấy Minh Minh chạy ra, cả đám định chạy theo thì chợt nhận ra nó biến mất, nó đi đâu, nó đang ở đâu? Câu hỏi này liên tục hỏi cả đám, nó mất tích rồi! Khánh tức giận và lo lắng, nó lúc này còn bị thương nay lại mất tích nữa! Không biết nó rồi sẽ ra sao?

Nó được một người lạ mặt bắt nhốt ở ngôi nhà trên núi! Phía cửa sổ và một dốc núi khá là cao, té xuống nó là chết cái chắc. Nó bị thả lỏng trong này, căn phòng u ám kinh hãi, nó tìm mọi cách mở ra nhưng dù có tìm thế nào thì nó cũng hết cách. Nó lúc này cảm thấy đau bụng dữ dội, không biết nó bị gì nữa, hay là nó bị đau bao tử không chừng. Chợt cửa mở ra, Duy Anh bước vào, nó nhìn Duy Anh nói:

- Anh bắt tôi làm gì? – Duy Anh cười lạnh một cái, anh rút ra một cây kiếm Nhật từ thắt lưng đi lại gần nó anh đưa lưỡi dao gần mặt nó, dù chưa trúng nhưng khi nhìn thấy độ sắc và bén của kiếm thì ai mà chẳng rùng mình, còn nó thì không nó bây giờ chả sợ gì cả. Duy Anh bỏ kiếm xuống nói:

- Tôi bắt cô là do Minh Minh thôi! – nó ngạc nhiên không lẽ Duy Anh thích Minh Minh mà lại làm việc này vs cô ta, nó thật không thể ngờ.

- Không phải tôi thích cô ta mà là tôi muốn trả thù cho Tiểu Hân!!! - nghe Duy Anh nói nó mới biết Duy Anh yêu Tiểu Hân như thế nào? Tiểu Hân đúng là quá vô tâm khi không biết Duy ANH yêu cô để rồi kết cục của cô lại quá bi thảm. Duy Anh nhìn nó một lúc thì nói:

- Minh Minh nói nếu cô đồng ý chuyện nhượng tất cả tài sản của cô có trong Hà Gia cho Minh Minh thì Minh Minh sẽ thả cô ra! – nghe sao dễ dàng quá! Thế nào cũng giết nó thôi! Duy Anh là một người rất nhẫn nại, nó nhìn anh chàng hỏi:

- Tiểu Hân là do anh cứu? – câu hỏi cha liên quan vs khung cảnh một tý nào, Duy Anh nhíu mày nhìn nó, nó vẫn thể ánh mắt lạnh lùng pha chút tò mò nó hỏi:

- Ừm! – Duy Anh ậm ừ cho qua rồi để lại một tờ giấy chuyện nhượng tài sản và một cây bút và bước ra ngoài, anh từ đó tới giờ chưa từng gặp một cô gái nào lạ lùng như cô gái này. Sắp chết tới nơi mà còn quan tâm chuyện người khác. Một lúc sau Minh Minh bước vào, cô ta nở một nụ cười nhàn nhạt nói:

- Suy nghĩ rồi chưa? – nó liền nhìn cô ta một cái rồi lấy tay xé tờ giấy ra từng mảnh một từng mảnh một nói:

- Tôi thả tài sản đó cho cô nhi viện chứ không cho cô!!!! – nghe nó nói thế Minh Minh tức giận đi lại nắm lấy tóc nó dặt mạnh lên, da đầu muốn nứt ra luôn, nó vì đau mà nhíu mày, Minh Minh khinh bỉ nói:

- Bây giờ mày không có quyền nói tao! Mày không ký thì chết đi! – nói rồi Minh MINH bóp lấy cổ nó, nó giơ chân đá một phát vào chân Minh MINH, cô ta giật lùi ra sau buông lỏng nó ra. Nó đứng lên đi gần cô ta nói:

- Minh Minh à! Thua rồi thì vẫn là thua! – Minh Minh hít một hơi cười một tràng vang cả căn phòng nói:

- Tao nói ày biết ở đây khó tìm lắm! Mày đợi ai tới cứu mày? Chỉ là mơ tưởng thôi! – nó vẫn giữ nụ cười trên môi, nói một câu chắc nịch:

- Sẽ có người tới cứu! – nghe nó rất đầy bản lĩnh nói ra câu đó, Minh Minh từng nhớ mình cũng từng bản lĩnh nói chuyện vs bố mẹ, cũng từng vui cười vs bố mẹ, vs người trong Hà Gia nay lại chết hết rồi. Cô ta lắc đầu bỏ mấy ý nghĩ đó ra khỏi đầu, rồi nói vs nó:

- Đợi cho chết cũng chưa thấy ai tới cứu đâu! – nói rồi cô ta bước ra khỏi căn nhà đó.

Chap sau là một bất ngờ lớn!!!!!!!!!!!!!! Chuẩn bị tinh thần chúc mừng Thư nào!!!!!!!!!!!!

107. Chương 44: Nó Có Thai!?

Chương 44: Nó có thai!?

Sau khi Minh Minh đi thì nó suy nghĩ những điều cô ta nói lúc nãy, có khi nào không ai đến cứu nó thì thế nào? Có khi nào nó vẫn sẽ ở đây đợi đến chết hay không? Hấn! Hấn có cứu nó không? Hay là bỏ mặc nó? Nó càng nghĩ càng lo sợ, bây giờ nó thấy mình lúc nãy mệnh miệng làm gì để rồi không ai đến cứu thì thế nào đây?

Hấn sau khi tìm không ra nó thì bực tức, đập những thứ có trong tay quăng thẳng vào đám thuốc hạ. Dù đã tìm hết mấy ngày trời mà cũng chẳng tìm ra nó, không biết nó bị gì nữa, hấn bắt đầu cảm thấy bất lực, hấn không làm gì được cho nó, hấn không tìm ra nó được, hấn không làm gì được cả, hấn thật vô dụng làm sao ấy! Hấn ngồi xuống sofa, Khánh thì lòng nóng như lửa đốt cứ hết đi qua rồi lại đi lại, cứ đi lòng vòng khiến hấn bực thêm nói:

-Đứng yên một chỗ được không? – tâm trạng của Khánh cũng không mấy khả quan, Khánh nhìn hấn một cái nói:

-Tại cậu mà em gái tôi mới thế. Cậu có tự cách gì mà lên tiếng? Hả? – hấn đứng phắt dậy nhìn thẳng vào mắt Khánh nắm lấy cổ áo của Khánh nói:

-Im cái mồm lại đi! Không thì tui đập anh như tử! – Khánh cười nhạt một cái nói:

-Tôi thách cậu đó! – Hấn giơ nắm đấm lên thì Quân và Hạo ngăn lại, thật là tới giờ phút này mà lại chửi nhau à? Hấn vẫn không buông cho tới khi:

-Ể! Sao máy định vị lại sáng lên diêm đỏ vậy ta? A! Nhớ rồi máy định vị của mình rớt vào người của Thư! Vậy Thư đang.....- Trúc chưa nói hết câu hấn và Khánh đã đi lại xem sao đó dốc hết lực lượng chạy tới chỗ đang có dấu chấm đỏ trên màn hình.

Nó đang ngồi nhìn món ăn mà muốn ới, không phải muốn đó thấy ghê hay món đó quá dở mà là móm đó không sao mà nó cảm thấy tanh kinh khủng, nó đã ới hết 2 lần trong ngày nhưng khi muốn ới lại chẳng ới ra cái gì, nó cảm giác kỳ lạ lắm. Nó rất ghét ăn chua thế mà giờ nó thích lắm nha! Nếu bây giờ cho nó một trái me chắc nó nuốt hết trong mấy phút ấy chứ. Nó vục luôn món ăn đó, thế là khoẻ à nha! Ngoài cửa có tiếng mở cửa, Minh Minh đi vào ánh mắt đầy đùa cợt, cũng tờ giấy chuyển nhượng đó, ngày nào cô ta cũng đưa cho nó nhưng mà ngày nào nó cũng xé hết. Nó nhìn cô ta nói:

-Gì nữa đây? – Minh Minh cười cười nói:

-Tao ày biết là chẳng ai đến cứu mày hết á. – nó vẫn tin là có người cứu dù có chờ có đợi bao lâu nó cũng không nản đâu. Minh Minh tự nhiên đi lại gần nó, nói vs nó một câu vô cùng kỳ lạ:

-Lúc này ăn món đó được không? Hay mắc ới quá mà vục rồi? – cái này có gọi là quantâm không ta, không thể nào Minh Minh mà biết quan tâm ai chứ. Nó nhàn nhạt nói:

-Cũng được! – Minh Minh cười lớn báo cho nó một tin mà nó vừa mừng vừa lo sợ:

-Cô có biết là cô có thai rồi không? Lần trước tôi đã kiểm chứng bằng cách lấy mẫu nước tiểu của cô và kết quả là cô đã có thai đó, cô chị họ của tôi! – nó liến sờ bụng, nó không tin lắm vào lời nói của Minh Minh, cô ta nói cho nó biết chắc có ý đồ gì mờ ám. Minh Minh nhìn thấy nó cảnh giác thì đưa cho nó một que thử thai nói:

-Nếu không tin thì tự mình kiểm chứng! – nó run run nữa muốn nhận nữa lại không muốn nhưng cuối cùng nó cũng nhận lấy, nó vào WC, một lúc sau nó bước ra vui mừng hớn hờ nói:

-Tôi.....tôi.....có.....thai.....rồi! – vui tới mức nói năng lảm bấp, vui tới mức muốn khóc luôn, vui tới mức muốn nói cho cả thế giới biết nó sắp làm mẹ, vui tới mức muốn hân chia sẻ niềm vui này cùng nó, nhưng niềm vui chưa được hưởng hết thì Minh Minh nói:

-Và bây giờ! Một là cô ký! Hai là con cô chết tại đây! – Minh Minh đi tới nắm lấy tay nó cột vào một cây cột to giữa nhà, rồi lấy tay bóp lấy bụng nó, nó lắc đầu nói:

-Cô không được làm như vậy! – vì lúc này nó vui quá mà không kịp phản kháng, vs lại bây giờ nó là người có thai nó không thể phản kháng mạnh nếu không đứa bé trong bụng sẽ.....Minh Minh nói tiếp:

-Nếu cô muốn con cô sống thì ký đi! – nó lại lắc đầu, nó thà chết chứ không ký nhưng mà bây giờ nó có con nó không muốn chết nhưng ký thì không được, đúng là tiến thoái lưỡng nan. Nó lắc mạnh tay mong thoát ra nhưng chỉ thấy tay càng đau hơn mà không thoát ra được, Minh Minh nói:

-Chọn đi chứ! – nó nhất quyết im lặng không chọn, lấy chũa trái đá ngay vào bụng Minh Minh nhưng Minh Minh có chuẩn bị sẵn nên cô ta tránh được. Cô ta liền lấy dây buộc chân nó vào cột, nó dù phản kháng thế nào thì đều vô dụng. Sau khi buộc nó vào cô ta nói:

-Nếu may không ký tao giết mày rồi giết Khánh cũng như nhau thôi! – nói rồi cô ta lấy tay bóp mạnh bụng nó khiến bụng nó đau đến khó thở, nó chảy cả nước mắt, Minh Minh cười lên rồi dùng sức bóp chặt bụng nó, cơn đau truyền từ bụng lên tới não khiến nó vì đau mà nhất liệt đi, Minh Minh liền lấy nước tạc vào mặt nó nói:

-Như thế này thì chịu ký chưa? – nó yếu ớt lắc đầu, nó cố nhìn xuống bụng mình nhưng không nhìn được, Minh Minh nói:

-Con mày chết rồi! Chết rồi đó! – nó nghe xong thì vo tròn nắm đấm nó muốn tự tay giết chết kẻ xác nhân này, ngoài cửa vọng lại một tiếng nói trầm ấm và nam tính:

-Cô thấy như vậy vui lắm à? – Minh Minh quay đầu qua nhìn người con trai vừa mới phát ngôn.

108. Chương 45: Kết Cục Của Minh Minh

Nó nhìn Duy Anh, Duy Anh nhìn nó, không nói một lời nào Duy Anh đi tới gần nó định thả dây trói thì Minh Minh chạy tới ngăn lại:

-Cậu đang làm quái gì hả? – Duy Anh nhìn Minh Minh, anh nói:

-Ngừng tay lại đi! Những gì cô làm mà cô không thấy cần rút lương tâm à? Từ nhỏ tới giờ cô là người độc đoán như thế sao? Cô ác độc thế sao? Minh Minh! Hãy tìm lại con người thật đã bị cô đánh mất đi! – Minh Minh nghe Duy Anh nói, cô có gì mà phải cần rút, cô có gì mà phải ngừng tay, từ nhỏ tới giờ cô nhịn nhục đủ rồi, cô không muốn như lúc nhỏ nữa, cô không độc ác, cô chỉ muốn làm chủ Hà Gia, cô sẽ không từ thủ đoạn để có được Hà Gia, con người thật của cô gì chứ? Điên khùng. Minh Minh đẩy Duy Anh ra khi anh đang cố mở trói, cô nói:

-Tôi là tôi! Không cần tìm con người thật của tôi gì hết á! – Duy Anh đứng dậy vẫn đi tới chỗ của nó, anh nói:

-Cô đã đi quá xa rồi. Cô coi lại đi dù bây giờ cô có được cả Hà Gia thì sao? Lúc đó ai mừng có cô? Ai chia sẻ niềm vui này vs cô? Xung quanh cô còn ai nữa hả? – Minh Minh chợt ngừng lại khi nghe Duy Anh nói, ừ! Phải nếu cô có Hà Gia thì ai sẽ vui vs cô, nếu là lúc trước thì có ba mẹ, cô chú mừng cho cô, còn bây giờ thì không còn ai. Minh Minh chợt nhớ lúc trước cô vui tới mức nào dù là không cần có Hà Gia thì cô vẫn thấy hạnh phúc, nhưng sau bây giờ cô đã cố làm ọi người công nhận cô là người xứng đáng thì không còn ai bên cạnh. Duy Anh thấy Minh Minh bần thần thì nói câu cuối cùng:

-Cô sai rồi!!!!!! – Cô sai rồi sao? Cô sai rồi à? Nhưng cô đã cố gắng thế mà lại sai ư? Cô không tin! Cô không làm sai! Cô hoàn toàn đúng! Cô không có sai! Cô không sai!!!!!! Nghĩ là thế nhưng Minh Minh lại cảm giác như mình đã sai và thất bại hoàn toàn, cô đã đi sai đường rồi! Cô đã lầm lỡ rồi! Minh Minh chợt vứt bỏ suy nghĩ đó qua một bên kéo tay nó lại, nó bị kéo lại nên dụt ngược ra sau, nó nhìn thấy Minh Minh đang rất rối loạn rồi, Minh Minh nói;

-Tôi không sai gì cả! Bây giờ tôi giết cô thì mọi chuyện sẽ trở lại bình thường! – nó tự nhiên ôm lấy Minh Minh, vuốt lấy mái tóc cô, nó không hận là Minh Minh giết con nó hay sao? Nó rất hận ấy chứ! Chỉ là Minh Minh đang không biết phải làm sao! Ngay lúc này thì cần có một người an ủi Minh Minh mới phải chứ, nó nói:

-Em hãy bình tĩnh đi! Mục đích của em không sai chỉ là em đi sai đường thôi! Em hãy bỏ qua tất cả và làm lại từ đầu! Minh Minh! Em vẫn là em gái chị! – Minh MINH không những không nghe mà càng ngoan cố, cô rút lấy súng và toan bắn nó, nó thì không chú ý một tí nào, nó vẫn thế, vẫn ôm lấy Minh Minh, Minh Minh chuẩn bị bắn thì Duy Anh la lên:

-Cẩn thận! – và rồi “Đoàng” tiếng súng vang lên, máu tươi văng lên, ướt thấm cả chiếc áo, một người nằm xuống, nó bàng hoàng nói:

-Duy Anh! Duy Anh! – lúc này khi Minh Minh bắn nó, Duy Anh đã chạy lại đẩy nó ra và đỡ viên đạn đó, nó đỡ lấy thân thể Duy Anh, Duy Anh mỉm cười nói:

-Cảm giác thanh thản là đây sao? Tôi không ngờ người như tôi lại chết thế này! Có phải tôi đã hết tội rồi không? Tôi được thanh thản mà! – nói được vài lời cuối cùng thì Duy Anh tắt thở, còn Minh Minh sau khi Duy Anh chết thì cô ta mới hoàn hồn nhìn tay cầm súng, mặt đầy máu, cô ta hét lên:

-KHÔNG!!!!!!!!!!!!!! Mình đã sai chỗ nào! – nói rồi cô ta ngồi phịch xuống và khóc như mưa, cô ta sai rồi sao? Làm lại từ đầu? Cô ta còn tự cách sao? Cuối cùng cô ta vẫn thua hay sao? Minh Minh lấy súng đưa ngay thái dương và nổ súng, nó đang lo lắng cho Duy Anh thì lại nghe tiếng súng lần nữa, quay sang thấy Minh Minh đang nằm đó, máu từ đầu cô ta chảy ra cả sàn, sàn nhà màu trắng nay nhuộm đầy máu tươi, nó liền chạy lại ôm lấy Minh Minh, Minh Minh nói:

-Chị à? Thật ra chị không có thai đâu? Cái đó do em sắp đặt thôi! Chị Thư cuối cùng là em hiểu chị rồi! Phải như lúc đó em biết sửa sai ngay từ đầu thì ngày hôm nay em sẽ không như thế này! – nó chợt khóc, từng giọt nước rơi xuống thân thể Minh Minh, Minh Minh lấy tay lau nước mắt cho nó nói:

-Chị! Chị đừng khóc! Em! Em! Em! Thanh thản lắm! Em! Mong chị hãy sống thật tốt! Chị! Em! Nếu có kiếp sau sẽ không đi sai đường nữa! Em sẽ mãi là em của chị! Chị! Em! – Minh Minh nói trong từng tiếng thờ đút quần, nó khóc nói:

-Em đừng nói nữa! Em sẽ không chết đâu! Minh Minh à! Em sẽ mãi mãi là em gái chị! Em sẽ là người rất quan trọng trong lòng chị! Em mãi là em gái ngoan! – Minh Minh mỉm cười một cái, lau nước mắt cho nó và nhắm đôi mắt. Nó nhìn Minh Minh mà hét:

-MINH MINH!!!!!!!!!!!!!! – ngay lúc đó cả đám chạy vào nhìn cảnh tượng nó khóc mà ai cũng hiểu đôi phần.

109. Chương 46: Hạnh Phúc Nhỏ Nhoi!!!!

Sau khi chôn cất Duy Anh và Minh Minh một cách đàng hoàng, nó cũng trở nên lạnh hơn hẳn, nó và hẳn ít nói chuyện vs nhau, ừ thì nó giận hẳn rồi! Ừ thì hẳn giờ phải công lưng ra, chạy mệt vào nan nỉ nó chứ sao. Nó hôm nay thức sớm, vừa mới xuống thì đã gặp đám bạn ngồi vào bàn ăn, nó nhìn xung quanh xem có hẳn hay không? Đúng như dự đoán hẳn ngồi một đống trên ghế, nó không muốn ăn tí nào. Nó bực mình nha! Nó bước đi thẳng mà không đi qua bếp, Ý Mỹ nói:

-Ăn đi! Theo như chị biết em bị đau dạ dày mà không ăn thì chị chuẩn bị hòm sẩn rồi nha! – mới sáng sớm mà rửa nó rồi đó, nó đi xuống ngồi thì mọi người nhút nhút vào và chừa đúng bon ngay cái chỗ kế hẳn. Nó nhìn cả đám rồi hậm hực ngồi xuống. Hẳn nhìn nó ngồi xuống thì nói:

-Em muốn ăn gì anh gấp cho?- tận tình là thế, nhiệt tình là thế mà ai kia vẫn lạnh cứ lạnh, nó im lặng không trả lời, nó gấp cho hần một thứ, hần vui vì nó đã chịu quan tâm tới hần nhưng sai lầm nó gấp cho hần nguyên một con tôm to tướng, thôi rồi! Nó ghét hần thật rồi! Hần méo mặt cười một cái nhìn con tôm nằm trong chén, hần không muốn ăn, nó quay sang hỏi:

-Không ăn à? – hần ngậm ngùi đưa tôm vào miệng, nhắm mắt chịu đựng, còn nó thì cười thầm trong bụng, nó biết hần mà ăn tôm là bị.....thôi kệ hần, ai kêu chửi nó chi, bây giờ thì phải ráng mà nhịn nó đi. Không thì nó cho hần bị như thế dài dài. Hần vừa nuốt xong là chạy ào vào WC, nó thì vẫn nhàn nhã ăn như không có gì xảy ra, mà nó ăn còn ngon hơn lúc nãy nữa, cả đám lạnh sống lưng vs nó luôn. Nó ăn xong thì đi lên phòng, lúc đi ngang phòng hần, nó mở cửa ra để một ít thuốc rồi bước ra khỏi phòng. Hai người ta bán sống bán chết rồi đem thuốc cho người ta đúng là.....hết nói nổi nó mà. Hần thân tàn ma dại đi lên phòng vừa nhìn thấy thuốc thì tự nhiên mỉm cười rồi nhìn qua căn phòng đối diện.

Trưa hôm đó, nó đi qua nhà mẹ nó thăm mẹ và vài người, nó chỉ đi một mình, hần đòi đưa nó đi thì nó trợn mắt trắng trợn nói:

-Anh nghĩ anh là ai? – hần im bật mặt buồn so đi vào nhà, nó buồn cười muốn chết nhưng vẫn mặt lạnh chạy đi, vừa vào nhà hần đã ngồi kế Khánh nói:

-Nè! Lúc chị Ý Mỹ giận anh, anh làm sao cho chị ấy hết giận? – Khánh im lặng một lúc thì nói:

-Xin lỗi nha! Anh vs Ý Mỹ chưa bao giờ giận lâu, vs lại có giận thì 2 người cũng làm hoà nhanh thôi! – hần bực cái mình, lấy miệng táo nhét vào miệng nhai cho bớt tức, tự nhiên Khánh reo lên nói:

-Ừ! Hay vậy nè! – Khánh và hần nói gì đó mà gật đầu lia lịa, thôi rồi có gì đó mờ ám đây!

Và rồi từ cái này nói chuyện vs Khánh hần bắt đầu làm mấy cái thứ gọi là thể hiện tình cảm. Hần sáng sớm thức sớm nấu ăn cho nó, trên món ăn còn để cái hàng chữ “ Vợ à! Cho anh xin lỗi”, nó nhìn xong liền cho vào miệng nói: “ Nấu gì mà dở kinh”, ấy thế mà lần nào nó cũng ăn hết. Hần còn mua cả một bó hoa tươi thiệt là tươi, sáng nào cũng tặng nó điều đặn vào 8 giờ sáng. Bó hoa có 15 đoá thể hiện là anh có lỗi vs em nhiều, vậy mà ngày nào nó cũng đem bó hoa đó cho con chó nhà hàng xóm ngậm nhấm. Hần vẫn chưa nản, hần hôm đó mua cho nó một chùm bong bóng màu hồng hình trái tim, cầu xin nó tha lỗi, vậy mà nó lấy kéo cắt đứt hết dây cho bong bóng bay lên rồi nói một câu: “ Bay rồi! Nên đâu có gì mà phải tha lỗi”, hần bắt đầu dùng những kế nham hiểm hơn.

Chiều một ngày nọ, nó đi xuống nhà, đang tìm nước uống thì đột nhiên có người từ phía sau bóp họng nó, rồi cho nó hít thuốc mê, rồi bịt mắt lại, khi nó tỉnh thì đem đi đâu mất tiêu. Nó sau khi tỉnh dậy thì không thấy gì hết vì mắt bị bịt kín, nó nghe tiếng nói của người đàn ông:

-Giờ sao? Nhìn nhỏ này cũng đẹp thôi mình cướp tiền rồi cướp sắc sau! – rồi người đàn ông đó đi lại gần nó, nó sợ hãi lùi ra sau thì đụng phải tường, người đàn ông cười một cái rồi sờ vào mặt nó, nó đang sợ hãi muốn chết thì tự nhiên mỉm cười một cái nói:

-Dù là ai tôi mà mở cái dây này ra xong thì đập chết tên đó! Dù-tên-đó-có-là-anh-trai-tôi! – nghe thấy thế người đàn ông không chạm vào mặt nó nữa, người đàn ông mở bịt mắt ra nói:

-Anh đùa thôi! Anh chỉ muốn em vs Bảo làm lành thôi! Hihi.....Nếu em thấy không tiện thì thôi vậy! – Khánh liền chạy đi, nó nắm lấy cổ áo rồi nói:

-Lần sau có dùng cách này thì đừng có thân mật vs chị Ý Mỹ để giờ ám mùi nước hoa của chị ấy! – hahaha.....thì ra là nhờ vào mùi nước hoa nó mới biết là ai! Ô! Chị này hay ghê ta! Hần bây giờ mới bước vào, đập vào người Khánh một cái nói:

-Đúng là thành công không có mà thất bại có thừa! – nói rồi hần bước ra, trong khi Khánh đang bất động đứng chết trân ở đó.

Vào một ngày khác, nó đang ngồi trong phòng khách thì tự nhiên có điện thoại của một cô nàng nào đó gọi tới:

-Alô! – nó nghe như không nghe vì nó có quan tâm ai đâu.

-Chị là Minh Thư đúng không ạ? – nó ừ một cái rồi cũng im lặng, cô gái đó nói tiếp:

-Dạ! Em là y tá của bệnh viện Đa Khoa thành phố XXX, dạ chồng chị, anh Huy Bảo đang cấp cứu tại bệnh viện nên chị vui lòng tới nhanh đi ạ! – nó nghe mà rớt cả điện thoại nhưng nó nghi ngờ là hấn có gạt nó không? Nhưng dù sao tới rồi tính sao? Phải vậy thôi chứ sao? Nó chạy xe nhanh tới bệnh viện, vừa vào tới thì nó nhìn thấy ba mẹ hấn đang u sầu ngồi trên ghế chờ ở phòng cấp cứu, mẹ hấn còn nước mắt ngấn nước mắt dài, khóc sụt sùi, còn đám kia thì im lặng không nói tiếng nào nhưng gương mặt của ai cũng được buồn thấy rõ, không phải chứ? Hấn.....hấn.....bị tai nạn thật sao? Nó đi lại nhìn ánh đèn phòng cấp cứu vẫn chưa sáng lên, nó đi lại gần mẹ hấn, mẹ hấn nhìn nó, bà ôm lấy nó khóc như mưa, con trai bà.....Nó ôm lấy bà. Nó đi tới bên Khánh, Khánh nói trong lo lắng:

-Ừm! Bảo nó đang trên đường mua cho em một thứ mà em rất thích! Nó chỉ nói vậy rồi nó chạy đi và nó bị một chiếc xe tại dụng, bây giờ anh không biết sống chết nhưng.....- Khánh ngắt quãng nói khiến nó thêm lo sợ, nó nói:

-Nhưng sao hả anh? – Khánh ái ngại nhìn nó, anh nói:

-Nhưng.....nó... bị...xe tải cán ngang nửa người! – nó trợn mắt, nó sắp khóc tới nơi rồi! Bảo à! Mong là anh không sao? Nếu không thì nó sẽ hận nó suốt đời! Tại nó tại nó hết! Nếu nó không ương bướng! Nếu nó không làm khó hấn! Nếu nó làm lành vs hấn sớm hơn! Nếu nó.....nếu nó.....thì hấn sẽ không có này hôm nay. Hấn sẽ không bị tai nạn.....Tại nó.....Tại nó hết! Nó sai rồi! Nó biết lỗi rồi! Nó tha thứ cho hấn rồi! Hấn tỉnh dậy đi! Nó không muốn mình.....mình sống mà không có hấn, chợt đèn sáng lên, bác sĩ bước ra, bao tay màu trắng nay nhuộm đầy một màu đỏ chói, nó liền chạy lại hỏi:

-Chồng tôi sao rồi? – nhìn nó mắt mũi tèm lem, nước mắt giàn giụa ông bác sĩ nói:

-Bệnh nhân mất máu quá nhiều, cần phải thêm máu nhưng mà bệnh viện không còn nhóm máu RH(-), nên tôi rất tiếc! – nó nghe tới nhóm máu đó thì liền đưa tay lên nói:

-Tôi có nhóm máu RH(-)! – bác sĩ liền đưa nó đi kiểm tra coi đúng nhóm máu không. Nó vừa đi thì trong phòng cấp cứu mộ người đàn ông, mặc áo bệnh nhân, mặt anh bị xước ngay trán, người đàn ông đó là hấn chứ ai? Đúng là hấn có nhóm máu RH(-), đúng là hấn bị tai nạn nhưng chị là dụng chạm sơ vs chiếc xe đạp, ấy thế mà Khánh bị ra tới xe tải còn bị cán nửa người, Khánh đúng là chúa bị chuyện mà. Bác sĩ lấy máu để giúp hấn xác định một chuyện mà hấn nghi ngờ từ mấy bữa trước, hấn nghi ngờ nó bệnh gì đó. Tại hấn thấy nó hay mất ói rồi còn kỳ lạ và hơi nóng tính. Nó vừa đi ra trên tay không có gì bất thường, là giả nhưng cũng phải lấy máu chứ? Hấn trong phòng cấp cứu sốt cả ruột, hấn hé cửa ra một khoảng nhỏ để nghe bên ngoài nói gì. Mọi người nhìn nó đang lo lắng, tay sờ vào bụng mình, gì nữa đây? Bác sĩ nói:

-Ừm! Cô ấy có cùng nhóm máu nhưng tôi không lấy được! – mọi người nhú mảy, ông bác sĩ nhìn vào phòng cấp cứu nói:

-Ừm! Cô ấy có thai rồi! Có được 4 tuần! – cả đám trố mắt, từ trong phòng cấp cứu, hấn chạy như bay ra, ôm chầm lấy nó nói:

-Vợ! Em có thai rồi à! Anh được làm ba rồi!!!!!!!!!!!!!! – hấn vui quá mà quên mình đang diễn kịch, nó nhìn hấn mà trố mắt, cả đám nhìn mà thương cho hấn, mừng cho nó, thương cho hấn là hấn sắp lên chảo, mừng cho nó là nó đã có thai. Hấn ôm nó một lúc thì thấy nó đang nhìn mình, hấn nhớ là hấn đang diễn kịch, hấn ôm lấy nó nói:

-Cho anh xin lỗi nha! Anh không có ý gạt em đâu! – tượng đầu là hấn ăn nguyên cái tác của nó ai dè nó vòng tay ôm lấy hấn nói:

-Sao anh lại gạt em hả? Có biết em lo lắng không hả? Anh đùa kiểu đó có biết ác lắm không hả? Có biết em còn tưởng con mình sinh ra không có cha đó? Có biết em lo lắng không? – nó vừa nói vừa khóc nức nở, hấn thì vừa vỗ nó nín vừa xin lỗi nó, thật là một cặp đôi rãnh rỗi mà. Không có gì làm tự nhiên vào bệnh viện khóc chơi!!!!

Hạnh phúc là thế, nó đã có một gia đình nhỏ, một hạnh phúc mà bao nhiêu người muốn có, dù có khó khăn, sóng gió, có hiểu lầm, có giả dối gì đó thì nó và hấn mãi bên nhau. Hạnh phúc nhỏ nhoi!!!!!! Nhưng cực kỳ có vô giá!!!!!!

***** The End *****

—T/g: Ủm! Cuối cùng cũng hết rồi ha! Cảm ơn các bạn đã theo dõi. Tại đây mình nói luôn là không có ngoại truyện nha vì mình làm không được siêng lắm!!!

À! Mình định ra phần 3 nhưng mà nếu ra thì phải đợi chừng nào rảnh rảnh. Nếu ai muốn mình ra thì nói nha! Còn không thì không sao! (khỏi viết khoẻ)

110. Chương Ngoại Truyện

Ngoài vườn hoa của một ngôi nhà phong cách Châu Âu, có một cô bé mắt to, da trắng, nhìn rất tròn, cô bé đang ngồi chung vs một cậu bé có làn da trắng, nhìn cậu bé thật là khôi ngô. Cô bé nói:

-Anh giết đi! – cậu bé nghe cô nói thì lắc đầu nói:

-Em giết đi! – cô bé cười cười rồi nói:

-Anh là con trai là anh hai em thì anh giết đi! – cô bé chu chu môi nói, cậu bé lại lắc đầu cầm lấy cái cây to to khô khốc đưa cho cô bé, nói:

-Nhưng anh không thích sát sinh! Em giết đi! – cô bé bực cái mình nha! Giết mà cũng giết không có xong, cậu bé nói tiếp:

-Nếu không hành quyết nó thì thả nó đi cho lành! – nghe cậu bé nói thế cô bé liền nhanh tay nhanh chân chạy lên con vật đó giậm một phát nát bét, cái chân của con vật dính vào đế giày, cô bé nói:

-Bỏ nó sống là làm hại chúng sinh hiểu chưa? – nghe như là chị hai không bằng, cậu bé nhìn cô bé giết con gián một cách vô cùng dũng cảm thì bắt đầu cảm thấy nên đề phòng con em gái để không thì có ngày nó giậm cậu như giậm gián thì có nước chết chắc.

Tự nhiên nói chuyện vs nhau một lúc thì một người phụ nữ bước ra, người phụ nữ này không ai khác là Thư chứ ai! Thư bước ra nói vs cậu nhóc và cô bé:

-Mỹ Anh! Thiên Minh! Vào thôi tụi con! Ba con sắp về! – cô bé chạy lon ton tới ôm mẹ vào lòng, cậu bé cũng chạy lại ôm mẹ, nhưng lại bị cô bé hất cái chân ra nói:

-Tay anh dơ ềm! Anh mới lấy tay giết gián mà còn ôm mẹ! Anh không biết xấu hổ là cái gì cơ à? – Wao! Nói một đống triết lý, ầy mà người giết gián là Mỹ Anh chứ có phải cậu nhóc, cô bé muốn chiếm mẹ một mình đây mà, Nhưng cô bé đã tính sai một bước, Thư liền bỏ cô bé ra mà đi tới cậu bé nói:

-Sao con lại giết gián bằng tay! Biết như thế là dơ lắm không? Đi vào nhà rửa tay chuẩn bị ăn cơm! – cô bé nhìn Thư ôm lấy cậu bé đem vào nhà mà bực cái mình, mới có 4t đầu mà bày đặt giận dỗi cơ chứ, cô bé lạnh lùng bước vào nhà, nắm lấy tay mẹ đi vào, liếc xéo Thiên Minh một cái. Thư nhìn mà buồn cười muốn chết, hồi năm có thai đi khám thì mới biết sinh đôi, ầy thế mà tính cách hai đứa nó khác một trời một vực thấy rõ.

-Thôi! Mẹ ôm nè chịu không? – nó liền cúi xuống ôm lấy Mỹ Anh một cái rồi bước đi! Cô bé vẫn hậm hực nhưng đỡ hơn một chút! Có sao hồi về mét ba cho biết! Nghi như thế nên cô bé nhảy chân sáo chạy vào nhà.

Ngồi xuống bàn một lúc thì hần trở về, hần nhìn nó đang ngồi vs hai đứa con, hai đứa gì mà ghét nhau ghê gớm lắm, nhìn nhau như muốn giết người, hần đi tới ôm lấy Mỹ Anh một cái rồi đặt lên đùi, vừa đặt lên thì Mỹ Anh đã nói:

-Ba hồi này anh hai rất ác đó ba! Con nói anh hai là đừng giết con gián mà anh ấy cứ giết con gián còn bẻ chân nó, bẻ đầu nó nữa đó ba! – nghe con gái nói, hần giả vờ ngạc nhiên nói:

-Vậy sao? Anh hai con ác vậy luôn? – cô bé gật đầu một cái rụp, nó thì bới cơm cho hần, đưa cho hần, hần liền hôn lên má Mỹ Anh nói:

-Chút cha xử anh con! Bây giờ mình ăn cơm chứ? – cô bé gật đầu có vẻ đắc thắng lắm. Còn về cậu bé thì chỉ nhìn thôi chứ không nói gì hết vì cậu này ít nói mà, tính nói nhiều là con em cậu chứ cậu thì dù có cại

miệng thì cũng nói hai ba câu là đủ lắm. Ăn xong cơm trưa, hấn đi ra sau vườn chơi, nói đại là đi dạo vs Thiên Minh, đi vài vòng nói vài câu thì đi vào nhà, vừa định vào thì hấn nhìn thấy giày của Mỹ Anh in nguyên cái xác con gián, hấn mỉm cười vào nhà, vừa đi vào thì đã nghe tiếng nói của Mỹ Anh:

-Mẹ! Mẹ kể cho con nghe hồi xưa là ba của mẹ hay mẹ của ba? – ôi trời! Con bé nó mới chững đầy tuổi mà nhiều chuyện ghê gớm, nó cười một cái rồi đùa vs con bé:

-Ừm.....Thì ba con chứ ai! Phải dùng trăm phương ngàn kế mới của được mẹ đó! Con thấy mẹ có giá chưa? – đùa là thế, nhưng con bé thì tin thật, con bé nói:

-Vậy mẹ có bỏ ba lần nào chưa? Thí dụ như mẹ nhiều người theo đuổi quá nên hay làm ba ghen? Vậy đó? – nghe con bé hỏi nó còn buồn cười thêm nó nói:

-Ừm! Là vậy đó! – con bé gật gù, gật gù, con bé không biết làm sao mà lại nói là:

-Con nếu lớn lên là phải như mẹ mới tốt há? – nó gật đầu đưa táo cho con bé, lúc này hấn vs Minh vào nhà, vừa đi vào là hấn nói:

-Em sao lại nói dóc tui nhỏ? Tui nhỏ nó mà biết em nói sạo thì nó thất vọng lắm! – nó không nói gì mà nhìn hấn muốn cháy mặt, hấn lặng không nói thì Mỹ Anh chen vào:

-Ồ! Con giờ mới biết ba sợ vợ nha! – nói xong câu đó con bé chuồn sớm, Thiên Minh nhìn mà buồn cười nói chi rồi sợ, chạy lên phòng con bé mới tá hỏa chạy lung tung rồi chạy xuống nói vs mẹ:

-Mẹ! Mẹ gọi ngay cho Bằng đi! Con muốn sang nhà dì Trang thăm Bằng một chút! – nó ậm ừ rồi gọi điện, con bé còn kêu qua nhà Trang nữa chứ, vừa qua con bé cười vs Trang rồi nói:

-Con chào dì! Có Bằng ở nhà không? – Trang gật đầu, con bé chạy ào lên phòng Bằng, Bằng đang ngồi chơi xếp hình nghe thấy tiếng bước chân ầm ầm thì biết ai liền, Bằng định nói cửa không khoá thì cửa mở ra chạy vào một cái ầm, Mỹ Anh thở dốc nói:

-Tao tiêu rồi! Anh Minh mà biết là tao.....tao...tao.....chết chắc đó Bằng! – Bằng thở dài ngao ngán nhìn Mỹ Anh, Bằng rót cốc nước đưa Anh, Bằng nói:

-Chuyện gì? – Anh mặt cực kỳ lo lắng nói:

-Tao.....hôm...nay.....chơi game. – Bằng nhìn Anh, Anh nói tiếp:

-Rồi máy tao hư, tao mượn anh Minh nhưng ổng không cho nên tao lén lấy rồi sao đó.....- Bằng cảm thấy lo lắng nha! Anh nói tiếp:

-Tao chơi thua hoài nên tức quá đập máy ổng vào tường! – Bằng nghe xong miệng há hốc to, thôi xong Minh mà không xẽ Anh ra thành tám khúc thì cũng đem xào lạng cho coi!!!!

111. Chương Ngoại Truyện (tt)

Bằng nhìn Mỹ Anh, cô không ngờ Mỹ Anh lại gan như vậy, thôi thì tìm cách trước đã, Bằng nói:

- Nếu chỉ có một máy chơi game chắc anh Minh không giận lắm đâu, hay là mày đi về xin lỗi ổng là xong xuôi! - Mỹ Anh lắc đầu, con bé thở dài nói:

- Tao sau đó tìm thấy một máy chơi game nữa của ổng và nó cũng tan tành luôn! - Bằng trố mắt lần hai trời ơi, con này gan nhỉ?

Tại một ngôi nhà có vườn hoa hướng dương rực rỡ, một cậu bé đang chơi bắn bi thì tự nhiên một cậu bé khác xông xọc bước vào. Cậu bé chơi bắn bi nhìn thoáng một cái trào phúng nói:

- Nếu tìm Mỹ Anh thì nó không có ở đây nên làm ơn biến giùm cho nó thoáng! - Thiên Minh nghe thẳng bạn trí cốt nói như vậy thì tròn mắt lên. Anh KHôi nhìn nói:

- Tao nói sai à? Lần nào qua đây cũng tìm Mỹ Anh hết nên tao nhấc chùng! - Thiên Minh tức giận nhìn Khôi, cậu bực cái mình hai cái mái chơi game của cậu tan nát ở nhà do bàn tay ma quỷ của em gái cậu, cậu bực muốn chết mà còn gặp Khôi nữa chứ. Khôi rửa tay xong xuôi, lấy ly nước uống sạch một hơi nói:
 - Lại hư gì à? - Thiên Minh bắt đầu kể cho Khôi cứ tưởng là tìm được sự đồng tình và sự tức giận thay của Khôi ai ngờ Khôi cười té lên té xuống nói:
 - Vậy là mày khỏi mà chơi nghe con! - trời ơi! Nghe câu đó 80% người là sẽ nổi khùng lên nhưng Minh thì quá quen nên cũng chỉ liếc xéo Khôi một cái. Khôi tự nhiên nói:
 - Chắc nó ở nhà Băng đó! - nói rồi Minh kéo Khôi đi đến nhà Băng, vừa tới nhà đã nghe Mỹ Anh nói:
 - Mày biết không Băng! Anh hai mà tới đây thì tao đưa mày ra chịu tội thay nha! - Băng không thèm trả lời mà vẫn vuốt lấy mái tóc con búp bê trên tay, Mỹ Anh cũng không buồn mà giận, con bé cầm lấy búp bê mặc đồ vào cho nó.
- Minh và Khôi bước vào nhà, Mỹ Anh nhìn thấy Khôi thì tươi cười rạng rỡ rồi tự nhiên méo sẹ qua bên khi thấy Minh mặt đang hầm hầm nhìn cô, ôi! Con bé phải chịu chết sao? Không!!!!!!!!!!!! Minh từ từ đi tới nắm lấy tay Mỹ Anh cười man rợ một cái nói:
- Anh đem thịt em nấu cho *** nó ăn! - Mỹ Anh sợ đến đứng tim, Khôi thì nắm tay Mỹ Anh lại nói:
 - Trời ơi! máy chơi game thì mua lại mấy hồi! - Mỹ Anh liền cười vs Khôi một cái, Minh hạ giận lại một chút rồi nói:
 - Vậy em mua lại trả anh! - Mỹ Anh cũng cười cười đồng ý , con bé liền bay qua Băng, Băng nói:
 - nà nhá! Tớ là tớ không có tiền nhá! Đừng có mà kêu! - Mỹ Anh nhìn con bạn bực cái mình , Tự nhiên tiếng bước chân vang lên thì ngay lúc đó mẹ của Mỹ Anh bước vào, ôm lấy cô bé nói:
 - Bây giờ chúng ta đi công viên giải trí! - nghe vậy Mỹ Anh nhảy tưng tưng lên người mẹ, nào ngờ nhảy thế nào mà nhảy vào người THIÊN MINH rồi còn đạp cậu muốn chết, cậu đứng lên đuổi theo Mỹ Anh mà miệng không ngừng la hét:
 - MỸ ANH! ƠM ĐỨNG LẠI CHO ANH! MỸ ANH!!

112. Chương Ngoại Truyện (tt)

Mỹ Anh đang ngồi chơi ở bật thềm thì nghe tiếng Khôi vs Minh nói vs nhau, con bé là người nhiều chuyện à không hơi tò mò thôi, con bé ghé tai vào sát cửa nghe động tĩnh trong phòng thì nghe Khôi và Minh đang đánh nhau thì phải;

- Đi chết đi! Tại ông hét! Yaaaaaaa! - tiếng Khôi hét lên trong bực tức sau đó là hàng ngàn tiếng khác nữa mà Mỹ Anh lọc không ra, Mỹ Anh nhú mày, hai người này đánh nhau? Chuyện lạ có thật!
- Im đi! Ông khơi mào trước mà! - sau đó là tiếng hét của Khôi, tiếng than của Minh, Mỹ Anh thấy vậy là tiêu rồi! Hai người này sắp máu đổ đầu rơi rồi! Con bé lén mở cửa trèo vào phòng, nhưng mới nhắc được một bước thì Băng từ phía sau nói;
- Làm quái gì vậy hả? - Mỹ Anh giật mình nhìn qua, trước chân nên Mỹ Anh té xuống và rồi con bé đè Băng một cách không thương tiếc, Mỹ Anh cười cười ngồi lên bụng của Băng, Băng vừa bị té đau muốn chết nay còn bị nó đè lên, con bé thở không muốn nổi gấp gấp đẩy Mỹ Anh xuống, Mỹ Anh bị đẩy xuống chu môi phẫn bất:
- Nè! Tao đang giúp Khôi vs Minh làm lành. Sao mày kéo cho tao té hả? - Băng muốn đạp cái người trước mắt ghê, ngay lúc đó Khôi vs Minh lộ đầu ra ngoài nhìn Băng vs Mỹ Anh đang ngồi xuống bãi cỏ, Mỹ Anh nháo nhào khgi gặp Minh, cô bé nói:
- Anh vs Khôi đánh nhau à? - Khôi lắc đầu, hai đứa là bạn thân nên Khôi đánh nhau chi? Vs lại tại sao phải đánh nhau? Mỹ Anh nghĩ Khôi nói dối nên nói:
- Nói thật đi! - Băng nắm lấy tay nó đứng lên, con bé chống hai tay vào hông lên giọng chị cả:

- Hai người do91 chỉ chơi game thôi! - Mỹ Anh lúc này cười cười không nói.

Đó là kỷ niệm khi mấy nhóc con 5t

Khi lên được 6t, ngay cái ngày sinh nhật của Khôi (con của Hạo và Trúc). Mỹ Anh ngồi chiếm chế hoài mà không chịu thay quần áo đi dự tiệc, mẹ con bé phải vào nan nỉ nói là hôm nay có UFO nữa, theo như những trẻ nhỏ thì nghe tới là thích, còn Mỹ Anh thì trề môi nói:

- Con đúng là con ních thật nhưng mẹ đừng đem mấy cái thứ không có thật ra nói chứ? - mẹ nó đóng băng toàn tập, ba nó mới nói:

- Ủm.....con gái! Con mà không đi thì ở nhà một mình nhá! Vì anh con cũng đi mà đúng không Minh? - Minh nghe tên mình thì nhìn ba chớp chớp mắt, cuối cùng cũng hiểu nên bỏ mấy chơi game xuống gật đầu một cái, Mỹ Anh chu chu môi đành ậm ừ đi vậy.

Nhà của Băng:

Băng ngồi xem tivi cho tới giờ đi tiệc thì mới lật đặt chạy lên thay quần áo, cả đám ghét sinh nhật của Khôi là vì không cho cả đám chơi bánh kem nên cả đám thấy nhàm nên chẳng muốn đi, Khôi là kẻ thích sạch sẽ bởi vậy không thích như vậy.

Một lúc sau;

3 đứa con ních đứng trước một ngôi biệt thự sang trọng từ trong ra ngoài bong bóng toàn là bong bóng, Mỹ Anh đi vào nhìn thấy Khôi ăn mặc chỉnh tề thì nói:

- Đẹp làm gì? Có ăn được không đây? - Khôi liếc nhìn Mỹ Anh một cái nói:

- Vậy hôm nay mặc đầm mặc váy làm gì sao không vác lên người miếng vải được rồi! - Mỹ Anh tức giận dậm vào chân Khôi, Khôi đau quá mà ôm chân. Băng đi tới chào một cái rồi đưa ra món quà được gói bằng giấy xanh lá, Khôi cảm ơn thì Băng nói:

- Khôi cảm ơn! Mất hết 5 đô của tôi! - nghe vậy mặt Khôi muốn đóng băng luôn, đúng là cô nàng tính toán mà. Minh đi vào huyệt nhẹ cù chỗ Khôi nói:

- Chúng ta thân nhau từ thuở lọt lòng nên quà cáp chi cho tốn! Đi bằng tình cảm nó mới tốt! - nói rồi anh chàng đi vào một mạch, Khôi cũng bó tay hầu như lần nào cũng thế.

Khi nhập tiệc, rồi cắt bánh kem, 3 đứa kia nháy mắt nhau muốn rút hết long my luôn, Khôi thì liếc mắt nhìn 3 người thì 3 người tỉnh như ruồi giả vờ như không có chuyện gì, Khôi định dẹp bánh kem thì nó liền quẹt một cái chết lên mặt Khôi nói:

- Chúc mừng sinh nhật!!!! - Khôi nhú mày tức giận vừa định lên tiếng thì Băng đã lấy nguyên cả nửa bánh kem ụp hết vào mặt Khôi, Khôi nóng máu:

- Sinh nhật vui vẻ! - Minh nói xong thì đẩy đầu của Khôi vào cả bánh kem, mấy phụ huynh nhìn mà buồn cười, Khôi trằm mắt nắm một miếng bánh kem chơi lại thì cả đám chy đi mất, thế là 1 người đuổi theo 3 người tạo nên khung cảnh nhộn nhịp.

>>>>>>>>>>>>>>>> Hoàn Toàn Văn

Vậy là hết thật rồi nhá! Tạm biệt! Nếu có thời gian thì ghé qua fic Cô Nàng Mắt Xanh Ngọc để ủng hộ mình nha! Mình không ra phần 3 đâu vì hết ý tưởng rồi. Tạm biệt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-hotboy-lanh-lung>